Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

Gerechtigkeit (Yiddish Justice)

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

6-1950

Gerechtigkeit (Vol. 32, Iss. 11-12)

International Ladies Garment Workers Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/gerechtigkeit

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Article is brought to you for free and open access by the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in Gerechtigkeit (Yiddish Justice) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

Gerechtigkeit (Vol. 32, Iss. 11-12)

Keywords

International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, Gerechtigkeit, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, Yiddish, Jewish

Comments

Justice was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union ILGWU from 1919 to 1995. Editions of *Justice* were published in English, Italian, Spanish, and Yiddish. When compared side by side, the content of some of these different editions of *Justice* shows significant differences. *Gerechtigkeit* was the Yiddish-language edition of *Justice*.

This article is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/gerechtigkeit/790

217
MAY 30 1950

JUSTICE *Jewish Edition*

גערעכטיגקייט

Vol. XXXII. No. 11-12 Jersey City, N. J., June, 1950 Price 10 Cents

צום גאָלדענעם יובילייַ פון אונזער אינטערנעשאָנעל

שיקען מיר אונזער האַרציגען גרוס צו די קאָנווענשאָן דעלעגאַטען און געסט, און די הונדערטער טויזענטער מיטגלידער פון אונזער יוניאָן.

מיר באַגריסען אייך האַרציג, דעלעגאַטען צו דער גאָלדענער יובילייַ קאָנווענשאָן פון אונזער אינטערנעשאָנעל. מיר באַגריסען אייך און די הונדערטער טויזענטער מיטגלידער וואָס האָבען אייך ערוויילט — די פּיאָנערען, וואָס האָבען זיך אַליין באַטייליגט אין די שלאַכטען און אָנגענומען פאַר ליב די פּערזענלעכע ליידען, הונגער און נויט וואָס דאָס האָט געפאָדערט, און די ניי־געקומענע, די יונגע, וועלכע האָבען איבערגענומען די פאָן פון די געפאַלענע און זי ווייטער געטראָגען הויך פון נצחון צו נצחון.

מיר באַגריסען אייך האַרציג פאַר אייער איבערגעבענקייט צו די פּרינציפּען און אידעאַלען פון דער אַרבעטער באַוועגונג, אויף וועלכע אונזער יוניאָן איז געבויט; מיר באַגריסען אייך פאַר דעם מוטיגען און אַנטשלאָסענעם אופן, ווי איר האָט פאַרטיידיגט און באַשיצט די אַרבעטס סטאַנדאַרדס און לעבענס באַדינגונגען פון די בעל מלאכות אין אונזער אינדוסטריע, טראָץ דער שווערער עקאָנאָמישער לאַגע און דער צעבושעוועטער רעאַקציע אין קאָנגרעס און די סטעיט לעגיסלאַטורען אין די לעצטע דריי יאָר; מיר באַגריסען אייך פאַר אייער אויסגעהאַלטענקייט, פאַר אייער טיכטיגער אַרבעט אויפן עקאָנאָמישען, פּאָליטישען און סאָציאַלען געביט, וואָס האָט געהויבען דעם פּרעסטיזש פון אונזער אינטערנעשאָנעל אין דער אַרבעטער באַוועגונג און אין דער געזעלשאַפט בכלל.

מיר קומען זיך צוזאַמען צו אונזער יובל קאָנווענשאָן אין אַ גורל'דיגער שעה. דער פינסטערער שאָטען פון מאַסען אַרבעטסלאָזינקייט האָט זיך ווידער באַוויזען אין אונזער רייכען לאַנד. די רעאַקציע האָט ווידער אויפגעהויבען דעם קאָפּ און קעמפּט פאַרצווייפעלט אַוועקצונעמען ביי די אַרבעטער און דער אָרעמער באַפעלקערונג אַלץ וואָס זיי האָבען דערוואָרבען אין די יאָרען פון „ניו דיל". די רויטע דיקטאַטור, פאַרדעקענדיג דעם העסלעכען פּרצוף פון קלאַסישען אימפּעריאַליזם מיט אַ נייער פאַרב, גרייפט ווידער אָן לענדער און פעלקער, זייט שנאה און בירגער קריג און פאַראורזאַכט מיט איר פּראָפּאַגאַנדע מיט די „קאַלטע מלחמה" וואָס שפּרייט שרעק און פאַרצווייפלונג איבער דער גאַנצער וועלט.

די איינציגע האָפענונג פון דער מענשהייט צו קענען אויפהאַלטען די פרייהייט, דעם פרידען, און ווייטער טרייבען די ראָד פון פאָרשריט צו ברענגען אין דער וועלט עקאָנאָמישע זיכערקייט, ניט פאַרלירענדיג דערביי די פרייהייט און די מענשלעכע חשיבות, רוט אויף דער פרייהייטלעכער, דעמאָקראַטישער אַרבעטער באַוועגונג, פון וועלכער מיר זיינען אַ טייל. אויף אונז ליגט דעריבער דער חוב ווייטער אָנצופירען דעם קאַמף געגען רעאַקציע אין דער היים און געגען דיקטאַטור, הונגער און פאַרשקלאַפונג אין יעדען לאַנד. מיר מוזען ווייטער ווי ביז איצט העלפען דער אַרבעטער באַוועגונג אין איר קאַמף און שטיצען מיט אַלע אונזערע מעגלעכקייטען די קרבנות.

דוד דובינסקי

מיט זיכערקייט אַז איר, דעלעגאַטען און די 423 טויזענט מיטגלידער אונזערע וואָס איר פאָרטרעט, וועלן זיך דערהויבען צו דער געהעריגער הויך און ווייטער שפּינען דעם גאָלדענעם פאָדעם פון דער גלאָררייכער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאָנעל, באַגריסען מיר אייך און ווינשען אייך וועלקאַמען!

גענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד פון דער אינטערנעשאָנעל לעדיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן,

דוד דובינסקי, פּרעזידענט, סעקרעטאַר־טרעזשורער.

גערעכטיגקייט
GERECHTIGKEIT
A LABOR JOURNAL
Published every month by the International Ladies' Garment Workers' Union

Office of Publication:
75 Montgomery St., Jersey City, N. J.
General Office:
1710 Broadway, New York 19, N. Y.
Tel. COlumbus 5-7000

DAVID DUBINSKY, President
and General Secretary-Treasurer
DR. B. HOFFMAN, Editor
S. FARBER, Managing Editor

Vol. XXXII. No. 11-12 — June, 1950

Subscription price, paid in advance, $1.00 per year. Entered as Second Class Matter, August 1, 1928 at Post Office at Jersey City, N. J., under the Act of August 4, 1912. Accepted for mailing at special rate of postage, provided for in Section 1103, Act of Oct. 3, 1917, authorized on Jan. 25, 1919.

פופציק יאָר קאַמף און פּראָגרעס

די אינטערנעשאַנעל קומט צו איר גאָלדענער יובילײ קאָנווענשאַן מיט אַ באַרעכטיגטן געפיל פון שטאָלץ. זי קען זאָגן, אַז די האָפענונגען, וואָס עס האָבן אויף איר געלייגט אירע גרינדער מיט פופציק יאָר צוריק, זיינען ביז צו אַ גאַנץ הויכן גראַד פאַרווירקלעכט געוואָרן.

אין דער אמת'ן זיינען מיר דאָ אַביסעל צו באַשיידן ווען מיר ריידן וועגן דער פאַרווירקלעכונג פון די האָפענונגען פון די גרינדער פון דער אינטערנעשאַנעל. מען מעג אפשר צווייפלען אויב די עלף דעלעגאַטן, וועלכע האָבן פאַרטראַטן זיבן לאָקאַל יוניאָנס פון פיר שטעט, וואָס האָבן אַלע צוזאַמען פאַרמאָגט צוויי טויזנט מיטגלידער, האָבן זיך אין זייערע בעסטע אָפּטימיסטישע שטימונגען פאָרגעשטעלט, אַז די אינטערנעשאַנעל, וואָס זיי האָבן דעם 3טען יוני 1900 געגרינדעט, וועט ווערן ניט בלויז איינע פון די גרעסטע יוניאָנס אין אַמעריקע, נאָר אויך איינע פון די יוניאָנס, וואָס איר נאָמען איז געוואָרן אינטערנאַציאָנאַל באַרימט.

די עלף מיטגלידער, די גרינדער פון דער אינטערנעשאַנעל מיט 50 יאָר צוריק, וואָלטן באַדאַרפט האָבן אַ גאַנץ באַזונדערס רייכע פאַנטאַזיע זיך פאָרצושטעלן די אינטערנעשאַנעל אין איר איצטיגער געשטאַלט. אַ יוניאָן פון 423 טויזנט מיטגלידער מיט אַ פאַרמעגן, וואָס ציילט זיך אין מיליאָנען און מיט אינסטיטוציעס, וועלכע זיינען וועלט־באַרימט.

ווייניג יוניאָנס, ניט בלויז אין אַמעריקע, נאָר אויך אין די אַנדערע ציוויליזירטע לענדער, קענען זיך באַרימען מיט אַזאַ גרויסן פּראָצענט אָרגאַניזירטע אַרבעטער אין זייערע טריידס און נאָך ווייניגער יוניאָנס קענען זיך באַרימען מיט אַזעלכע אַרבעטס־באַדינגונגען און בענעפיטס ווי די אינטערנעשאַנעל האָט אויסגעקעמפט פאַר אירע מיטגלידער.

פופציק יאָר איז אַ לאַנגע צייט אין דעם לעבן פון אַ מענטשן. זייער ווייניג פון די, וואָס זיינען געווען ביי דער געבורט פון דער אינטערנעשאַנעל און געשטאַנען ביי איר וויגעלע, זיינען איצט צווישן די לעבעדיגע. אָבער אין דעם לעבן פון אַן אָרגאַניזאַציע זיינען 50 יאָר ווייט ניט קיין זייער לאַנגע צייט. די אינטערנעשאַנעל ווערט נאָך אויך איצט גערעכנט צווישן די אינגערע יוניאָנס אין אַמעריקע. די שריפטזעצער יוניאָן „ביג סיקס" האָט אין מײַ געפייערט איר הונדערט יאָריגן יובילײ. און די אינטערנעשאַנעל פון דער שריפטזעצער יוניאָן וועט אין 1952 ווערן הונדערט יאָר אַלט. דאָך ווען מען וואַרפט אַ ריקבליק אויף דעם וועג, וואָס די אינטערנעשאַנעל איז אָפּגעגאַנגען אין דעם האַלבן יאָרהונדערט פון איר עקזיסטענץ, ווען מען לייענט די געשיכטע פון איר טעטיגקייט, און ווען מען פאַרגלייכט דעם לעבן פון אירע מיטגלידער פון אַמאָל און היינט, דוכט זיך אַז, אַז עס איז זייער, זייער אַ לאַנגע צייט, ווי די אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרן.

***

ווען די אינגערע מיטגלידער פון אונזער יוניאָן וועלן זיך נעמען די מי צו באַקענען מיט דער געשיכטע פון זייער איצטיגער וועלט באַרימטער אָרגאַניזאַציע, וואָס האָט פאַר זיי אויסגעקעמפט ניט בלויז אַ בעסערן און לייכטערן לעבן, נאָר אויך אַ מער זיכערן לעבן, וועלן זיי ניט בלויז מיט ערפורכט דערמאָנען די נעמען פון די גרינדער פון דער אינטערנעשאַנעל, נאָר אויך מיט הערצער פול דאַנקבאַרקייט צו זיי. און די אידישע מיטגלידער פון אונזער יוניאָן זיינען אויך באַרעכטיגט צו דערמאָנען מיט שטאָלץ, אַז די גרינדער און בויער פון דער אינטערנעשאַנעל זיינען געווען אידישע אַרבעטער.

זאָלן דאָ דערמאָנט ווערן די נעמען פון די 11 דעלעגאַטן צו דער גרינדונגס־קאָנווענשאַן פון דער אינטערנעשאַנעל. זיי זיינען: גאָלדבערג, סאָלאָט, שוואַרץ, שווייגער, זילבערמאַן, בראַף, גראָסמאַן, לובנער, פּולמאַן, לאַנדאַן, לייבאָוויץ — אַלע אידישע נעמען. מען דאַרף שטאַרק צווייפלען אויב זיי האָבן זיך דעמאָלט פאָרגעשטעלט, אַז עס וועט קומען אַ צייט, ווען אין דער יוניאָן, וואָס זיי האָבן געגרינדעט, וועלן אידישע מיטגלידער זיין אין אַ קליינער מינאָריטעט.

נאָר די גרינדער פון דער אינטערנעשאַנעל האָבן אין זייער צייט וואָרשיינלעך ניט געהאַט קיין פאָרשטעלונג, אַז די גרעסטע מאַיאָריטעט פון אירע מיטגלידער וועלן זיין פרויען. עס הייסט, אַז אין דעם גרויסן וואוקס פון דער אינטערנעשאַנעל זיינען אין איר פאָרגעקומען צוויי גרויסע ענדערונגען: ערשטענס, איז דער פּראָצענט פון אידישע מיטגלידער אין איר אַ סך קלענער געוואָרן, צווייטענס, איז דער פּראָצענט פון אירע מענער מיטגלידער אַ סך קלענער געוואָרן.

צוליב דעם גרויסן דערפאָלג פון דער אינטערנעשאַנעל צו אָרגאַניזירן די אָפּגעשטאַנענע טיילן פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין פאַרשידענע טיילן פון לאַנד, האָט די יוניאָן באַקומען אַ גאַנץ אַנדערן אויסזען. די מייסטע נייע מיטגלידער, וואָס די אינטערנעשאַנעל האָט אַריינגענומען אין די לעצטע יאָרן, זיינען געווען מיידלעך און פרויען, וואָס זיינען באַשעפטיגט ביי דרעסעס און די אַזוי גערופענע „מיסעלייניאַוס טרעידס".

אפילו אין קלאָוק טרעיד ווערט די צאָל פרויען גרעסער. קיין נייע מענער־אַרבעטער קומען אין קלאָוק טרעיד ניט צו, זיי ווערן גיכער ווייניגער. אימיגראַנטן קומען ווייניג אַריין און פון די, וואָס זיינען געבוירן געוואָרן אין אַמעריקע, אָדער דאָ דערצויגן געוואָרן, גייען ניט קיין מענער אין די נאָדעל טרעידס, אויסער פאַר קאַטערס און טיילווייז אויך פאַר פּרעסערס. אין דעם פּרט איז קיין אונטערשייד ניט צווישן אידען און אַנדערע נאַציאָנאַליטעטן. אויך פון די היגע געבוירענע אָדער דערצויגענע איטאַליענער גייען ווייניג מענער אין די נאָדעל טרעידס.

און וואָס ווייטער די אינטערנעשאַנעל געווינט נייע מיטגלידער, אַלץ גרעסער ווערט די פּראָפּאָרציע פון פרויען מיטגלידער אין איר.

און נאָך אַ גרויסע ענדערונג. די אינטערנעשאַנעל, וואָס איז פריער געווען צו איר גרעסטן טייל אַן אָרגאַניזאַציע פון אימיגראַנטן איז היינט צו איר ווייט גרעסטן טייל אַן אָרגאַניזאַציע פון אַמעריקאַנער. דער גאַנץ גרעסטער טייל פון די איצטיגע מיטגלידער פון דער אינטערנעשאַנעל זיינען אַמעריקאַנער געבוירענע, אָדער דערצויגענע אין אַמעריקע. און עס איז נאַטירלעך, אַז דאָס אַלץ האָט געמוזט ברענגען אַן ענדערונג אין דעם כאַראַקטער פון דער אינטערנעשאַנעל, אין אירע אָרגאַניזאַציע־מעטאָדן און אין פאַרשידענע אַנדערע באַציאונגען.

***

וואָס איז שייך צו מענער און פרויען אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע, קען מען זאָגן, אַז די פרויען נעמען זיך צוריק, וואָס די מענער האָבן פון זיי אַוועקגענומען.

אין אָנפאַנג, ווען די פרויען קליידער אינדוסטריע האָט זיך אָנגעפאַנגען אַנטוויקלען אין אונזער לאַנד, זיינען אין איר מיט ווייניג אויסנאַמען באַשעפטיגט געווען פרויען. אפילו נאָך אין 1860, ווען די פאַבריקאַציע פון קלאָוקס האָט שוין אָנגעפאַנגען ווייזן די ערשטע צייכנס פון אַ שנעל וואַקסנדער אינדוסטריע, ווען עס זיינען לויט דער דעמאָלטיגער פאָלקסציילונג געווען איבערן לאַנד 96 קלאָוק שעפּער, וועלכע האָבן פּראָדוצירט קלאָוקס פאַר דער סומע פון איבער צוויי מיט אַ פערטעל מיליאָן, זיינען נאָך אויך געווען גאַנץ ווייניג מענער באַשעפטיגט ביי קלאָוקס. אין די 13 קלאָוק שעפּער פון ניו יאָרק האָבן דעמאָלט געאַרבעט 379 פרויען און בלויז 18 מענער. אין די 10 קלאָוק שעפּער פון באָסטאָן האָבן געאַרבעט 273 פרויען און 12 מענער. אין גאַנצן זיינען אין 1860 אין אַלע קלאָוק שעפּער פון אַמעריקע געווען באַשעפטיגט 5,379 אַרבעטס־הענט און פון זיי זיינען געווען 4,860 פרויען און בלויז 529 מענער.

אפילו אין צוואַנציג יאָר אַרום, אין 1880, ווען די קלאָוק אינדוסטריע איז שוין געווען באַדייטענד אויסגעוואַקסן און עס האָבן אין איר געאַרבעט 25 טויזנט און 192 מענטשן, זיינען פון זיי געווען ניט מער ווי 2 טויזנט און 839 מענער.

אָבער די אַנטוויקלונג פון דער טעכניק האָט געהאָלפן די מענער ביסלעכווייז אַרויסצושטויסן די פרויען ניט בלויז פון דער קלאָוקס אינדוסטריע, נאָר טיילווייז אויך אין מאַנכע אַנדערע צווייגן פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע. צוערשט די דערפינדונג פון דעם שנייד־מעסער, וואָס האָט די אַרבעט פון צושניידן (קאַטינג) געמאַכט צו שווער פאַר פרויען און עס האָט זיך די מאַנופעקטשורערס בעסער געלוינט צו באַשעפטיגן מענער ביי דער אַרבעט, ווען זיי האָבן זיי אפילו געדאַרפט צאָלן אַביסעל מער. דערנאָך איז געקומען די שאַרער־מאַשין, וואָס האָט שווערער געמאַכט פאַר די פרויען צו אַרבעטער מיט זיי. עס האָט זיי אויך געשטערט צו דער אַרבעט ביי דער שאַרער־מאַשין די לאַנגע קליידער, וואָס זיי האָבן דעמאָלט געטראָגן.

דערצו די אימיגראַציע, וואָס האָט אָנגעפאַנגען ווערן אַלץ גרעסער און וועלכע האָט געבראַכט אין לאַנד אַ גאַנץ באַדייטענדע צאָל אידישע שניידער. פאַר דעם קלאָוק מאַנופעקטשורער האָט זיך דעמאָלט אָנגעפאַנגען בעסער לוינען צו עקספּלואַטירן מענער־אַרבעט איידער פרויען־אַרבעט. מען האָט דעם אימיגראַנט אי ווייניג געצאָלט אי מען האָט פון אים אַרויסגעקראָגן מער אַרבעט. דערביי האָבן די מענער־אַרבעטער געהאַט פאַר די באַלעבאַטים די גרויסע מעלה, וואָס זיי זיינען געווען צו זיי מער געבונדן און שטענדיג אָנגעוויזן אויף דער אַרבעט, וואָס די האָבן זיי געגעבן. די באַלעבאַטים האָבן אויף אַזאַ אופן געהאַט אין די מענער אַרבעטער שטענדיגע אַרבעטס הענט, דאָס, וואָס זיי האָבן ניט געהאַט אין די מיידלעך, וועלכע האָבן ביי זיי געאַרבעט. די מיידלעך זיינען פּאַקטיש ניט געבליבן קיין שטענדיגע אַרבעטס הענט אין שאַפּ. זיי זיינען גיכער געווען בלויז צייטווייליגע. ווי אַ מיידעל האָט נאָר געקראָגן אַ גוטען אויסזיכט חתונה צו האָבן איז זי גלייך אַוועק פון שאַפּ. נאָך דער חתונה איז כמעט קיינע פון זיי ניט געבליבן אַרבעטן אין שאַפּ. פאַר די מאַנופעקטשורערס איז דאָס געווען אַ גרויסע אומבאַקוועמלעכקייט. די אַרבעטס הענט אין זייערע שעפּער פלעגן זיך האַלטן כסדר בייטן און זיי פלעגן שטענדיג דאַרפן האָבן צו טאָן מיט „איינברעכן" נייע הענט. עס האָט זיך דעריבער פאַר זיי אַ סך בעסער געלוינט אָנצושטעלן מענער אַרבעטער, ווען זיי האָבן נאָר זיי געקענט קריגן פאַר אַ ביליגן פּרייז און אָט די מעגלעכקייט האָט זיי די וואַקסנדע אימיגראַציע געגעבן.

די לאַגע האָט זיך אין פאַרלויף פון יאָרן געענדערט. די אַנטוויקלונג פון דער טעכניק, וואָס האָט פריער געהאָלפן די מענער אַרבעטער צו פאַרנעמען דעם פּלאַץ פון די פרויען אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע, האָט שפּעטער אָנגעפאַנגען העלפן די פרויען זיך צוריקצוקריגן אין דער אינדוסטריע און פאַרנעמען דעם פּלאַץ פון די מענער. די עלעקטרישע מאַשין, די פאַרגרעסערטע שפּאַלטונג פון דער אַרבעט, די געענדערטע עקאָנאָמישע און סאָציאַלע צושטאַנדן, וואָס האָבן געפירט דערצו, אַז די פרויען זאָלן אויך בלייבן אַרבעטן אין די שעפּער נאָך דער חתונה — דאָס אַלץ האָט געשאַפן דעם איצטיגן צושטאַנד, אַז די פרויען זאָלן פאַרנעמען אַזאַ גרויסן פּלאַץ אין דער נאָדעל אינדוסטריע און זאָלן אַלץ מער אַרויסשטויסן די מענער אַרבעטער פון איר.

***

אָבער ניט קוקנדיג אויף דעם, וואָס מיר קענען היינט ניט רופן די פרויען קליידער אינדוסטריע מיט דעם נאָמען „אידישע", ווי דאָס איז געווען אין דער צייט, ווען די אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרן און אויך מיט אַ פּאָר צענדליג יאָר שפּעטער, שפּילן דאָך די אידישע אַרבעטער אויך נאָך היינט אין איר אַ דאָמינירטע ראָלע און זיי זיינען דערצו באַרעכטיגט. קיינער קען ניט פאַרלייקענען דעם פאַקט, אַז אידישע אַרבעטס־הענט האָבן די פרויען קליידער אינדוסטריע געשאַפן און גרויס געמאַכט און קיינער קען ניט פאַרלייקענען דעם פאַקט, אַז די אידישע אַרבעטער מיט זייער קאַמף־גייסט, מיט זייער אָפּפערווילינקייט און מיט זייער פירערשאַפט האָבן אָרגאַניזירט די פרויען קליידער אינדוסטריע, האָבן געשאַפן איינע פון די גרעסטע און שענסטע יוניאָנס אין אַמעריקע, וועלכע האָט אויסגעקעמפט אַזעלכע אַרבעטס באַדינגונגען און בענעפיטס פאַר אירע מיטגלידער, אַז זי איז געוואָרן אַ מוסטער פאַר דער טרעיד יוניאָן באַוועגונג אין אונזער לאַנד.

עס איז ניט בלויז קיין צופאַל און אויך ניט קיין מזל זאַך, וואָס אונטער דער פירערשאַפט פון פּרעזידענט דוד דובינסקי איז די אינטערנעשאַנעל געוואָרן אַזוי גרויס און אַזוי באַרימט. עס האָט אין דעם אַ זייער גרויסן חלק די פעאיגקייט, דער פאַרשטאַנד, די ענערגיע, די איבערגעבענקייט און דער אידעאַלישער הינטערגרונט פון דער פּערזאָן אין וועמענס הענט עס איז איבערגעגעבן געוואָרן די פירערשאַפט פון דער יוניאָן.

די אידישע אַרבעטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע האָבן אַ פולשטענדיגע מאָראַלע רעכט צו פאַרנעמען דעם פּלאַץ אויבן אָן אין אונזער יוניאָן. זיי האָבן דעם פּלאַץ ניט בלויז פאַרדינט צוליב זייער גרויסער ראָלע אין דעם אויפבוי און אַנטוויקלונג פון דער יוניאָן, נאָר ווייל זיי זיינען אויך איצט איר רוקן־ביין.

●

די מייסטער־בויער פון דער אינטערנעשאַנעל

די בויער פון דער אינטערנעשאַנעל זיינען געווען ניט בלויז די אַרבעטער פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע, נאָר זיי האָבן געהאַט אַ סך העלפער פון אויסן. עס האָבן אָנטייל גענומען אין בויען די אינטערנעשאַנעל סאָציאַליסטישע טוער און פירער פון פאַרשידענע שאַטירונגען פון יענער צייט.

די אידישע טרעיד יוניאָן באַוועגונג איז אין יענער צייט ניט געווען אָפּגעטיילט פון דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג. יעדער סאָציאַליסט האָט ניט בלויז געהאַלטן פאַר זיין פליכט צו העלפן די אַרבעטער זיך אָרגאַניזירן, נאָר ער האָט עס באַטראַכט פאַר זיין וויכטיגסטער אַרבעט.

עס זיינען געווען יעקב שעהן, א. קאַנער, לואיס סמיטה און נ. הירש, טעטיגע מיטגלידער פון דער סאָציאַליסטישער אַרבעטער פּאַרטיי (ס. ל. פּ.), וועלכע האָבן אָרגאַניזירט די ערשטע קלאָוק און סוט מאַכער יוניאָן. די אויסגערעכנטע פּערזאָנען זיינען אַליין ניט געווען קיין קלאָוקמאַכער.

ווען מען לייענט די געשיכטע פון דער אינטערנעשאַנעל, ווי זי איז געגרינדעט און געשאַפן געוואָרן, געפינען מיר ניט בלויז אַלע נעמען פון די סאָציאַליסטישע און אַנאַרכיסטישע פירער פון יענער צייט, נאָר מיר געפינען אויך, אַז די אַלע קאַמפן צווישן סאָציאַליסטן און אַנאַרכיסטן און צווישן די פאַרשידענע ריכטונגען אין דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג, זיינען אויך אַריבערגעטראָגן געוואָרן אין די אידישע יוניאָנס.

די נעמען אַב. קאַהאַן, יוסף באַראָנדעס, מאיר לאָנדאָן, מאָריס הילקוויט, ב. פייגענבוים, ש. יאַנאָווסקי, מ. זאַמעטקין, לואיס מילער, מאָריס ווינטשעווסקי, יצחק אייזיק הורוויטש, אברהם ביזנא און אַ גאַנצע רייע אַנדערע זיינען דורכגעפלאָכטן און דורכגעקנעטן מיט דעם אויפבוי פון דער אינטערנעשאַנעל, מיט אירע קאַמפן און זיגען.

מיר האָבן דאָ צו ווייניג פּלאַץ זיך אָפּצושטעלן אויף דעם ביטראַג פון יעדן איינעם פון די פילע צו דעם אויפבוי און צו דער אַנטוויקלונג פון אונזער יוניאָן. מיר קענען דאָ בלויז זאָגן אין קורצן, אַז עס זיינען געווען די אידעאַלן פון די מייסטער־בויער פון דער אינטערנעשאַנעל, זייער באַגייסטערונג פאַר דעם אַרבעטער קאַמף פאַר אַ בעסערן, שענערן און זיכערן לעבן, וועלכע האָבן באַלויכטן דעם וועג פון דער אינטערנעשאַנעל און וואָס האָבן איר געהאָלפן צו ווערן אַ מוסטער יוניאָן אין דער אַמעריקאַנער אַרבעטער באַוועגונג.

עס ווערן דערמאָנט אין דעם נומער „גערעכטיגקייט" די נעמען פון די אַקטיווע פירער פון דער אינטערנעשאַנעל, וועלכע זיינען אויסגעוואַקסן פון די רייען פון אירע מיטגלידער. די, וועלכע האָבן געפירט אירע קאַמפן און געהאָלפן איר גרויס מאַכן. יעדער פון זיי איז געווען דורכגעדרונגען מיט די אידעאַלן פון דעם קעמפענדן אַרבעטער קלאַס און זיינע שטרעבונגען און יעדער פון זיי האָט ביגעטראָגן צו איר דערפאָלג צו איר רום. עס איז געווען די קאָמבינאַציע פון אידעאַליזם און פּראַקטישער פירערשאַפט, וואָס האָט געפירט די אינטערנעשאַנעל פון דערפאָלג צו דערפאָלג און פון זיג צו זיג.

מאַני לייב:

דער באַרג און מײַן עלטער־זיידע

האַרט ביי כעלם, ביי די וועגן,
שטייט אַ הויכער באַרג אַנטקעגן,
שפּאַרט אין הימל הויך זיין קאָפּ, —
איבער כעלם קוקט אַראָפּ.

ער איז ווי אַ בייזער שכן
גלייך אין מזרח־זייט פאַרקראָכן
צו פאַרשטעלן נאָר גאָט'ס שיין
ביז אין האַלבן טאָג אַריין;

און די לאַנגע נאַכט פאַרציען, —
אַז אויף טאָג פלעגט ערשט שאַריען
איבער כעלם האַלב די שטאָט,
ווען ס'איז האַלבער טאָג ביי גאָט.

———

איז געווען אין כעלם צרות:
ליגט אַ האַלבע שטאָט מיט שררות,
ליגט און שלאָפט ביז האַלבן טאָג, —
אַז כאָטש נעם זי און צעטראָג!

טאָמער עפענט מען די אויגן,
איז די שויב מיט נאַכט פאַרצויגן,
ווייס מען ניט ווען אויפצושטיין,
ווען צו שחרית דאַווענען גיין.

ווען צו אויסמעלקען די ציגן,
ווען די קינדער אין די וויגן
אַנצוזויגן; ווען מען זאָל
מיט אַ בייזער אינם קול

חדר־אינגלעך, ווי דער סדר,
זיי אַרויספּראַווען אין חדר,
לערנען תורה גוט און פיין,
גוטע פרומע אידען זיין.

אויך די הענער אויפן בוידעם
האָבן ניט געזען — בלאָ יודעים, —
ניט ווען דער באַגינען בלויט,
ניט ווען ער צעפלאַמט אין רויט, —

און זיי הויבן אָן צו קרייען,
אויף אַ קול שלשלת דרייען,
ווען די צווייטע האַלבע שטאָט
האָט שוין מיט דער הילף פון גאָט

האַלב דעם טאָג שוין אָפּגעהאַוועט,
און דעם וואַרעמס אָפּגעפּראַוועט,
און מען לייגט זיך זאַטע צו
נאָר אַ דרעמעל טאָן אין רו...

———

איז אין כעלם — ניט צום לאַכן,
צי חלילה חוזק מאַכן, —
אַ צעטומלעניש געווען,
וואָס די וועלט האָט ניט געזען.

———

נו, — איז האַלט מען אָפּ אַסיפות,
און מען ווייזט אַרויס חריפות
וועגן באַרג... איז מען פאַרטאָן,
און מען ווייס ניט וואָס צו טאָן.

מיט דעם בייזן באַרג... ביזוואַנגען,
ס'איז אַ חכם אויפגעשטאַנען:
ניט פון ערגעץ פון דער ווייט, —
נאָר פון כעלמער קלוגע לייט.

און — ער גיט אַזאַ מין עצה:
„כעלם דאַרף נאָר מיט דער פלייצע
געבן נאָר אַ גוטען שטויס, —
וועט דער באַרג שוין אין זיין גרויס

נעמען גיין אַליין, — ביזוואַנען
ער וועט זיך אַריבערשפּאַנען
מיט דער בריק... און זאָל ער דאַרט
שוין געפינען זיך זיין אָרט,

וואו זיין פּוס אַוועקצושטעלן:
זאָל ער דאַרט דעם טאָג פאַרשטעלן
וויפיל נאָר ער וויל אַליין...
כעלם אָבער דאַרף פאַרשטיין:

תיכף־כאַלד די בריק צעטרענען,
אָדער בעסער זי פאַרברענען,
אַז דער באַרג זאָל מיט דער בריק
מער ניט קומען שוין צוריק..."

איז די עצה שטאַרק געפעלן.
און אָט נעמט זיך כעלם שטעלן
מיט דער פלייצע צו דעם באַרג, —
יונג און אַלט און קינדערוואַרג, —

און — מען שטופּט מיט לייב און לעבן, —
גאָט זאָל כעלם כוח געבן, —
נאָר דער באַרג — ניט מיר, ניט דיר, —
טוט פון אָרט זיך ניט קיין ריר...

גאַפט די שטאָט... און האַלט אין גאַפן:
„נו, האָט עס אַ באַרג באַשאַפן
גאָט דער האַר... ניט צו פאַרשטיין;
שטופּסט אים — און ער וויל ניט גיין..."

נעמט דאָ כעלם שטופּן האַרטער,
מיט אַ קרעכץ און איינגעשפּאַרטער:
— נאָך אַ שטופּ! און נאָך אַ שטויס! —
נאָר דער באַרג, ווי ער איז גרויס,

רירט זיך ניט פון אָרט, דער שררה...
אָבער כעלם, קיין עין הרע,
האָט אַ פלייצע... און — צעהיצט,
ביז דער העמד פון לייב פאַרשוויצט,

אַז עס שלאָגט פון שווייס אַ פּאַרע
איבער כעלם, ווי אַ כמאַרע, —
שטופּט מען... „ווי־אָ! אָט נאָך איין שטויס"! —
ביז די כוחות גייען אויס,

און מען גיט שוין אויף... פאַרפאַלן...
און — ס'איז גאָרנישט איינגעפאַלן
אימיצן אַ טראַכט צו טאָן:
אַז דאָ האָט זיי אָפּגעטאָן

אַ ניט־גוטער, צי אַ מאַטער,
צי אַ בייזער פּיפּערנאָטער
מיט צוויי אויגן אויף זיין עק,
צי אַ קונדס גאָר אַ שנעק...

ווייל... ווען כעלם האַלט אין שטופּן,
איז אַ אינגעל — אַ מלופן,
ווי אַ פינגער נאָר די גרויס,
ממש פון דער מאַמע'ס שויס,

אויפן באַרג אַרויפגעקראָכן, —
האַלז און נאַקן שיער געבראָכן, —
נאָר אַ קוק צו טאָן אין שרעק
ווי מען שטופּט אַ באַרג אַוועק...

און דאָס אינגעל — אַזאַ בעלן, —
אים איז אויך ניט איינגעפאַלן,
אַז כאָטש ער איז זייער קליין,
מאַכט ער שווער דעם באַרג צו גיין...

און דאָס אינגעל — כ'בין זיך מודה, —
איז געווען מיין עלטער־זיידע.
און דורך אַלע זיינע יאָר,
ביז די גרייזע גרויע האָר,

האָט זיין חכמות און חריפות,
און באַגלייט מיט גרויסער תקיפות
וואויל געקלונגען ברייט און ווייט
צווישן כעלמער קלוגע לייט.

נאָר ער האָט זיין גאַנצן לעבן
יענע זינד זיך ניט פאַרגעבן,
וואָס צוליב זיין שקאָצעריי

איז ביי אים געווען כּראַי,
אַז מען זאָל דעם באַרג ניט רירן,
מיט דער בריק אַריבערפירן, —
און ער איז פאַרבליבן דאָרט
אויף זיין פריערדיגן אָרט...

און ער האָט זיין גאַנצן לעבן
יענע זינד זיך ניט פאַרגעבן,
און מיט איר אין גרוב אַריין, —
גאָט זאָל אים נאָר מוחל זיין!

די געבורט פון דער אינטערנעשאַנעל

פון צביון

דעם 8טען יוני 1900 זיינען אין דעם לעיבאַר לאַיסיאום, 64 איסט פערטע גאַס, ניו־יאָרק, זיך צונויפגעקומען 11 דעלעגאַטען, וועלכע האָבן פאָרטראַטען זיבען יוניאָנס פון פיר שטעט, און האָבן באַשלאָסען צו גרינדען אַ יוניאָן פון אַלע אַרבעטער, וואָס זיינען באַשעפטיגט אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע און אַז איר נאָמען זאָל זיין אינטערנעשאַנעל לעידיס גאַרמענט וואָירקערס יוניאָן.

דאָס איז געווען די גרינדונגס פאַרזאַמלונג פון אונזער אינטערנעשאַנעל.

די דעלעגאַטען זיינען געווען: צוויי פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן פון ניו־יאָרק (יונייטעד בראָדערהוד), צוויי פון דער סקירט מאַכער יוניאָן נומער 1 פון ניו־יאָרק, איינער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן פון בראַנזוויל, איינער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן פון נואַרק, צוויי פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן פון פילאַדעלפיע (קלאָוקמעיקערס פראָטעקטיוו יוניאָן), צוויי פון דער קלאָוק פרעסערס יוניאָן פון פילאַדעלפיע און איינער פון דער קלאָוקמאַכער יוניאָן פון באַלטימאָר — צוזאַמען 11 און זיי האָבן פאָרטראַטען 2 טויזענט אָרגאַניזירטע מיטגלידער.

פאַרוואָס שיקאַגאָ איז ניט געווען פאָרטראַטען אויף דער קאַנווענשאַן איז ניט קלאָר. מיר ווייסען, אַז שיקאַגאָ האָט זיך אָפּגעזאָגט צו קומען צו אַ קאַנווענשאַן, וואָס די „יונייטעד בראָדערהוד" — די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון ניו־יאָרק האָט גערופען אין אָנפאַנג 1898 צו גרינדען אַ צענטראַלע קלאָוקמאַכער אָרגאַניזאַציע איבערן לאַנד. די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון שיקאַגאָ האָט דעמאָלט באַלאַנגט צו דער „סאָושעליסט טרעיד ענד לעיבאָר עלאַיענס", בעת די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון ניו־יאָרק — די „יונייטעד בראָדערהוד" — האָט באַקעמפט די „סאָושעליסט טרעיד ענד לעיבאָר עלאַיענס". אָבער אין 1900 איז שוין אויך די יוניאָן פון די שיקאַגער קלאָוקמאַכער ניט געווען מער באַגייסטערט פאַר דער „סאָושעליסט טרעיד ענד לעיבאָר עלאַיענס". נאָר ווי די זאַך זאָל ניט זיין, איז אויף דער צווייטער קאַנווענשאַן פון דער ניי־געשאַפענער אינטערנעשאַנעל אויך שיקאַגאָ געווען פאָרטראַטען.

הערמאַן ראָבינסאָן, אָרגאַניזער פון דער אַמעריקען פעדערעישאַן אָוו לעיבאָר, און יאָזעף באַראָנדעס, וועלכער האָט ווייטער פיל ביי געטראָגען צו אָרגאַניזירען די קלאָוקמאַכער אין ניו־יאָרק, זיינען איינגעלאַדען געוואָרען צו עפענען די קאַנווענשאַן.

פאַר פרעזידענט פון דער ניי־געשאַפענער אָרגאַניזאַציע איז געוויילט געוואָרען הערמאַן גראָסמאַן, אַ קלאָוקס אָפּערייטאָר פון ניו־יאָרק, און פאַר סעקרעטאַר־טרעזשורער איז געוויילט געוואָרען בערנאַרד בראָף, אַ קלאָוקס פרעסער פון ניו־יאָרק. אַדאָלף שווייגער, ס. סאָלאָם, פיליפּ שוואַרץ פון פילאַדעלפיע, י. ווילבערמאַן פון באַלטימאָר און ס. לייבאָוויץ פון נואַרק זיינען געוויילט געוואָרען פאַר מיטגלידער פון דער גענעראַל עקזעקוטיווע. דער פרעזידענט און דער גענעראַל סעקרעטאַר זיינען באַשטימט געוואָרען אַלס עקס אָפישיאָ מיטגלידער פון דער עקזעקוטיווע.

אין צוזאַמענביג טאָג אַרום, דעם 9טען יוני, האָט די אַמעריקען פעדערעישאַן אָוו לעיבאָר אַרויסגעגעבען אַ טשאַרטער צו דער אינטערנעשאַנעל.

דעם 2טען יולי 1900 איז אין פילאַדעלפיע אָפּגעהאַלטען געוואָרען די ערשטע זיצונג פון דער גענעראַל עקזעקוטיווע און אויף אָט דער זיצונג האָט הערמאַן ראָבינסאָן, ביים אינסטאַלירען די עקזעקוטיווע, איר איבערגעגעבען דעם טשאַרטער.

דאָס איז די קורצע געשיכטע ווי אַזוי די אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרען.

אין דער אמת׳ן אָבער איז די געשיכטע ווי אַזוי די אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרען ווייט ניט אַזוי קורץ, ווי זי איז דאָ דערציילט געוואָרען.

אַב. גראָסמאַן און בערנאַרד בראָף
ערשטער פרעזידענט און ערשטער סעקרעטאַר פון דער אינטערנעשאַנעל

דער 3טער יוני 1900 איז בלויז דער אָפיציעלער דאַטום פון דער גרינדונג פון דער אינטערנעשאַנעל, אָבער ניט דער אָנפאַנג פון איר געשיכטע. עס האָבן אַ סך זאַכען פּאַסירט, איידער די 11 דעלעגאַטען פון 7 יוניאָנס פון 4 שטעט זיינען זיך צונויפגעקומען אין ניו־יאָרק און האָבן באַשלאָסען צו שאַפען אַ צענטראַלע אָרגאַניזאַציע פון אַלע אַרבעטער, וועלכע זיינען באַשעפטיגט אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע. אָט דער אָפיציעלער דאַטום, מיט וועלכען עס פאַנגט זיך אָן די עקזיסטענץ און די געשיכטע פון דער אינטערנעשאַנעל, האָט אַ גאַנץ לאַנגע און אַ גאַנץ דראַמאַטישע פאָרגעשיכטע, וואָס פאַרנעמט ניט בלויז אַ העכסט וויכטיגען פּלאַץ אין דער געשיכטע פון דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג אין אַמעריקע, נאָר אויך אַ גאַנץ אָנגעזעענעם פּלאַץ אין דער געשיכטע פון דער אַלגעמיינער אַרבעטער באַוועגונג אין אַמעריקע.

אין דער שאַפונג און אין דעם אויפבוי פון דער אינטערנעשאַנעל האָט אַ גרויסען טייל די סאָציאַליסטישע באַוועגונג אין אַלגעמיין און באַזונדערס די פירער פון דער אידישער סאָציאַליסטישער באַוועגונג. געגנוג אויסצורעכענען די נעמען אַב. קאַהאַן, רעדאַקטאָר פון „פאָרווערטס", מאיר לאָנדאָן, מאָריס הילקוויט, אברהם ביזנאָ, ש. יאַנאָווסקי, ב. פייגענבוים, מאָריס ווינטשעווסקי און מערערע אַנדערע.

דער הונדערט־יעריגער יובילײ פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע

נאָר ווען מען נעמט זיך שרייבען די פאָרגעשיכטע פון דער אינטערנעשאַנעל, די יוניאָן פון די אַרבעטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע, בעט זיך איינפאַך, אַז מען זאָל דערמאָנען, אַז עס איז איצט אַן ערך הונדערט יאָר זינט די פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע איז געבאָרען געוואָרען. עס הייסט, ווען מען האָט אָנגעפאַנגען פּראָדוצירען פאַרטיגע פרויען קליידער צום פאַרקויף.

עס פאַרשטייט זיך, אַז מען קען אין דעם פאַל ניט אָנגעבען קיין פּינקטלעכע דאַטומס. מען קען ניט זאָגען אין וועלכען טאָג און פּינקטלעך אין וועלכען יאָר עס זיינען געשאַפען געוואָרען די ערשטע שעפער אין אַמעריקע, וואו מען האָט אָנגעפאַנגען פּראָדוצירען פאַרטיגע פרויען קליידער צום פאַרקויף. אָבער פון די דאַטען, וואָס מען קען געפינען, קען מען זאָגען, אַז עס איז געוואָרען הונדערט יאָר זינט דער אָנפאַנג איז געמאַכט געוואָרען.

געווען אַ צייט אין אַמעריקע, ווען גוטע דריי־פערטעל פון די פרויען קליידער פלעגען געמאַכט ווערען פון די, וואָס פלעגען זיי טראָגען. דאָס איז געווען נאָך אַפילו אין דער צייט פון פרעזידענט דזשאָרדזש וואַשינגטאָן, ווען 9 צענטעל פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג האָבן געלעבט אויף פאַרמס און אין דערפער. די מייסטע פרויען פון די פאַרמערס זיינען געווען גוטע באַלעבאָסטעס און פלעגען ניט בלויז נייען זייערע איינענע קליידער, נאָר ווי פלעגען אויך נייען די קליידער פון זייערע קינדער און מענער. די רייכע פרויען פלעגען לאָזען מאַכען זייערע קליידער ביי שניידער, וואָס פלעגען קומען אַרבעטען ביי זיי אין הויז, און די גאַנץ רייכע פלעגען קויפען קליידער, וואָס פלעגען אימפּאָרטירט ווערען פון פּאַריז און לאָנדאָן.

די פאַבריקאַציע פון פרויען קליידער אין אַמעריקע, עס הייסט פאַרטיגע קליידער צום פאַרקויף, האָט זיך פאַקטיש אָנגעפאַנגען ווען די ניי־מאַשין איז געקומען אויף דער וועלט, אָדער ריכטיגער, ווען מען האָט זי אָנגעפאַנגען נוצען אין אַמעריקע.

אין אַ באַריכט וועגן די אינדוסטריעס אין דער שטאָט פילאַדעלפיע, וואָס איז געשריבען געוואָרען אין יאָר 1857, ווערט שוין אויך דערמאָנט די פאַבריקאַציע פון קלאָוקס און עס ווערט דערביי באַמערקט, אַז די פאַבריקאַציע פון קלאָוקס אין אַמעריקע האָט זיך אָנגעפאַנגען מיט אַן ערך צען יאָר צוריק.

די ניי־מאַשין האָט זיך באַוויזען אין אַמעריקע אין יאָר 1846. עס איז געווען אַ האַנט־מאַשין און זי האָט ווייט ניט געאַרבעט אַזוי גוט, ווי די היינטיגע ניי־מאַשינען. אַ חוץ דעם, וואָס זי האָט ניט אַזוי גלאַט געאַרבעט, פלעגט זי היפען שטעך, רייסען פאָדים, ברעכען נאָדלען און אָפט אין גאַנצען זיך אָפּשטעלען און ניט וועלען שטעפען. מען קען זיך פאָרשטעלען, אַז מען האָט מיט אָט דער מאַשין פיל ניט געקענט אויפטאָן. מען האָט געדאַרפט וואַרטען ביז זי וועט אויסגעבעסערט ווערען. ערשט אין יאָר 1849, ווי עס זעט אויס, האָט איינער זיך באַנוצט מיט אָט דער מאַשין צו ווערען אַ פאַבריקאַנט פון פרויען קליידער. מען געפינט נעמלעך דערמאָנט אין דער געשיכטע פון דער אַנטוויקלונג פון דער אַמעריקאַנער אינדוסטריע, אַז אין יאָר 1849 האָט איינער אין ניו־יאָרק איינגעפירט ניי־מאַשינען צו פאַבריצירען פרויען קליידער און פרויען מאַנטלען און אַז ער איז געווען גאַנץ דערפאָלגרייך.

די אונטערשטע שורה איז, אַז מען קען זאָגען, אַז די פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע איז אַן ערך הונדערט יאָר אַלט און אַז עס קומט איר אַ יובילײ, ווען אַפילו דער יובילײ זאָל זיך האָבן מיט אַ פּאָר יאָר פאַרשפּעטיגט.

עס דאַרף אָבער דערביי באַמערקט ווערען, אַז דער גרויסער וואוקס פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע האָט זיך אָנגעפאַנגען ווען די האַנט־מאַשין איז פאַרוואַנדעלט געוואָרען אין אַ פוס־מאַשין. עס הייסט, ווען ביידע הענט פון דעם אָפּערייטאָר זיינען פריי געוואָרען צו אַרבעטען מיט זיי. פריער ביי דער האַנט־מאַשין איז ביי דעם אָפּערייטאָר איין האַנט געווען פאַרנומען מיט דרייען דעם רעדעל פון דער מאַשינקע און ער האָט דעריבער געהאַט נאָר איין פרייע האַנט, צו הענדלען די וואַרע, וואָס ער האָט געדאַרפט שטעפען.

די אַרבעטס־באַדינגונגען אין יענער צייט

און ווען איך דערמאָן שוין דאָ דעם אָנפאַנג פון דער אַנטוויקלונג פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע, איז אפשר ניט מער ווי רעכט צו דערמאָנען די אַרבעטס באַדינגונגען און די פאַרדינסטען פון יענער צייט.

עס איז אַ אידישער מנהג צו דערמאָנען אויף אַ שמחה עפּעס טרויעריגעס.

די אידישע אימיגראַנטען אין מצרים האָבן געשקלאַפט, געקנאָטען ליים, געמאַכט ציגעל און אויסגעבויט די שטעט פיתום און רעמסס. און די אידישע אימיגראַנטען אין אַמעריקע האָבן געשקלאַפט, געאַרבעט טעג און נעכט אין די סוועט שעפּער און אויסגעבויט די גרויסע פרויען קליידער אינדוסטריע.

ווי אַזוי די אידישע אימיגראַנטען האָבן אויפגעבויט די פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע קען מען קלאָר זען פון דעם, ווען מען קוקט אַריין אין דער סטאַטיסטיק פון דער אידישער אימיגראַציע און אין דער סטאַטיסטיק פון דעם וואוקס פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע.

די אידישע אימיגראַציע אין אַמעריקע האָט אָנגעפאַנגען שטאַרק וואַקסען פון דעם יאָר 1882. פריער איז זי געווען גאַנץ קליין. נאָך אַפילו אין יאָר 1881 זיינען אַריינגעקומען אין אַמעריקע בלויז עפּעס מער ווי פינף און אַ האַלב טויזענט אידישע אימיגראַנטען. אין יאָר 1882 אָבער זיינען שוין אַריינגעקומען איבער 13 טויזענט

און וואָס אַ יאָר ווייטער איז די צאָל געוואָרען אַלץ גרעסער. אין סך הכל זיינען אין די זעקס יאָר, פון 1881 ביז 1886, אַריינגעקומען אין אַמעריקע איבער 77 טויזענט אידישע אימיגראַנטען און אין די נעקסטע זעקס יאָר, פון 1887 ביז 1892, זיינען אַריינגעקומען איבער 243 און אַ האַלב טויזענט. און איצט לאָמיר נעמען די ציפערען וועגען דעם וואוקס פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע פאַר דער צייט.

אין די צען יאָר פון 1880 ביז 1890 איז דער ווערט פון פרויען קליידער, וואָס איז פּראָדוצירט געוואָרען אין לאַנד געשטיגען פון 32 מיליאָן ביז 68 מיליאָן דאָלאַר. די צאָל פון אַרבעטס הענט אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע איז אין דער צייט געשטיגען פון 25 טויזענט ביז איבער 39 טויזענט. די צאָל מענער אַרבעטער אין דער אינדוסטריע איז געשטיגען פון 2 און אַ האַלב טויזענט ביז 13 טויזענט. און די גרעסטע צאָל פון זיי, נאָענט צו 10 טויזענט, אין ניו־יאָרק.

דער וואָרט „סוועט שאָפּ" האָט היינט ווייט ניט די באַדייטונג, וואָס ער האָט געהאַט אין יענער צייט. מען רעדט אויך היינט אַמאָל וועגען סוועט שאָפּ, אָבער דאָס גיט אונז ניט די מינדעסטע פאָרשטעלונג פון דעם אַמאָליגען קלאָוק סוועט שאָפּ.

איך וויל דאָ איבערגעבען ווי צוויי ניו־יאָרקער פאַבריק אינספּעקטאָרס האָבן מיט איבער 65 יאָר צוריק באַשריבען אַ פּאָר סוועט שעפּער, וואָס האָבן זיך געפונען אין די וואוינונגען פון קאָנטראַקטאָרס.

אָט איז וואָס איינער פון זיי דערציילט:

„די וואוינונג איז באַשטאַנען פון דריי צימערען און אַ קיך. אין איין צימער איז געווען דער שאָפּ און אין די איבעריגע האָט געוואוינט דער קאָנטראַקטאָר מיט זיין ווייב, זיין שוויגער און זיבען קינדער. אין דער ווירקלעכקייט אָבער האָט זיך דער שאָפּ ניט באַשרענקט מיט דעם איין צימער פון דער וואוינונג. אַ טייל פון שאָפּ איז אויך געווען אין קיך. עס איז דאָרטען געשטאַנען אין קיך אַן אויוועז פאַר די ביגעל־אײַזענס, אַ הענגער מיט פאַרטיגע קלאָוקס, עטלעכע ׳באַנדלעך׳ געשניטענע וואַרע, אַ פּאָר אַרבעטס־טישען, אין אַ ווינקעל האָט אַ פרוי געקנאָטען חלה אויף שבת, אויף דער פּאָדלאָגע זיינען געלעגען קינדערשע זאָקען, שטיקלעך אָפּפאַל פון וואַרע, אַלטע בלעכענע קענדלעך און אַנדערע קליינִיגקייטען".

און אָט איז אַ באַשרייבונג פון אַ צווייטען פאַבריק אינספּעקטאָר פון נאָך אַ קלאָוק שאָפּ, וואָס קוקט אויס נאָך „בעסער" פון ערשטען:

„דער שאָפּ האָט זיך געפונען אין אַ נידעריגען, טונקעלען און שמוציגען קעלער פון אַ טענעמענט הויז. דער אַרבעטס צימער איז געווען 14 פוס די לענג, 14 פוס די ברייט און 7 אַ האַלב פוס די הויך. דאָרטען זיינען געשטאַנען 4 ניי־מאַשינען, אַ הייסער קוילען־אויוועז פאַר די ביגעל־אײַזענס און זיבען אַרבעטער — פיר מענער און דריי פרויען. צום שאָפּ איז אין קעלער געווען נאָך אַ צימער, וואָס האָט געדינט פאַר אַ קיך און פאַר אַ שלאָף־צימער פאַר דעם קאָנטראַקטאָר און זיין פאַמיליע. אַ חוץ דעם האָט דער קאָנטראַקטאָר נאָך געהאַט צוויי באָרדערס, וואָס זייער שלאָף־צימער איז געווען דער שאָפּ".

די אַרבעטס־צייט איז געוויינלעך געווען 84 שטונדען אַ וואָך, אָבער גאַנץ אָפט האָט מען געדאַרפט אַרבעטען איבערשטונדען. און פאַר אָט די איבערשטונדען איז שוין אין גאַנצען ניט געווען קיין באַשטימטע צייט. ווען עס איז געווען נויטיג, האָט מען געאַרבעט די גאַנצע נאַכט. און דאָס פלעגט זיך טרעפען גאַנץ אָפט. אַז ניט פלעגט מען נאָכן רעגולערען טאָג אַרבעט מיטנעמען אַביסעל אַרבעט אין דער היים און מען פלעגט אַזוי אַריינכאַפּען עטלעכע שטונדען אַרבעט ביז דריי אַזייגער פאַרטאָג. אין אַנדערע שעפּער האָט מען אַן איבערשטונדען געאַרבעט פון 15 ביז 16 שטונדען אַ טאָג. מען פלעגט אָנפאַנגען אַרבעטען 5 אַזייגער אין דער פרי און מען פלעגט ענדיגען 9 אַזייגער אין אָוונט. עס זיינען געווען אַזעלכע באַלמעלאָכעס, וואָס האָבן זיך געקליגט צו שפּאָרען צייט און פלעגען בלייבען שלאָפען אין שאָפּ נאָך דער אַרבעט. דערביי פלעגען זיי שוין פאַרענדיגען די אַרבעט אַביסעל שפּעטער און אָנפאַנגען אַביסעל פריער.

וואָס האָט מען דעמאָלט פאַרדינט? דאָס איז ניט אַזוי לייכט אויסצוגעפינען. יעדער קלאָוקמאַכער, וואָס געדענקט נאָך יענע „גוטע" צייטען, האָט עפּעס אַנדערש וואָס צו דערציילען. אָבער אין דעם פאַל איז דאָס בעסטע אָנצוקומען צו די ציפערען פון די סטאַטיסטישע אַרבעטער־ביוראָס פון די שטאַטס־רעגירונגען. דערציילט, למשל, די ניו־יאָרקער סטאַטיסטישע אַרבעטער־ביוראָ, אַז אין יאָר 1885 פלעגען קלאָוקמאַכער אין די סוועט שעפּער פאַרדינען צווישען 6 און 7 דאָלאַר אַ וואָך און איינער האָט שוין געדאַרפט זיין גאָר אַ גוטער און שנעלער אַרבעטער צו פאַרדינען 10 דאָלאַר אַ וואָך. מיידלעך פלעגען פאַרדינען צווישען 3 און 6 דאָלאַר אַ וואָך.

אין דער „מאָווי", וואָס איז געמאַכט געוואָרען וועגען דער געבורט פון דער אינטערנעשאַנעל און איר אַנטוויקלונג, איז פאַראַן אַן אויפרעגענדיגע סצענע ווי דער באָס פון אַ סוועט שאָפּ באַשטראָפט אַן אַרבעטער מיט 25 סענט פאַר צעברעכען אַ נאָדעל פון דער מאַשין און ווען דער אַרבעטער זאָגט אים, אַז אַ נאָדעל קאָסט בלויז אַ סענט, ווערט דער באָס אין כעס און הייסט אים באַצאָלען 50 סענט שטראָף. דאָס האָט נאָך משמעות געמוזט זיין איינער פון די סוועט שעפּער, וואו די אָפּערייטאָרס האָבן ניט געדאַרפט אַליין קויפען די נאָדלען פאַר זייערע מאַשינען. געוויינלעך האָבן זיי אַליין געמוזט קויפען די נאָדלען.

און וואָס איז שייך צו די געלט שטראָפען, וואָס די באָסעס פון די סוועט שעפּער פלעגען מאַנען, דערציילען די אָפיציעלע באַריכטען פון די פאַבריק אינספּעקטאָרס, וואָס היינט איז עס איינפאַך שווער צו גלויבען.

די באַריכטען פון די פאַבריק אינספּעקטאָרס דערציילען:

„איידער עס פלעגט אויסגעטיילט ווערען צו די קלאָוקמאַכער אין שאָפּ נייע זייד שפּולעס צום נייען, פלעגען די אויסגענוצטע ליידיגע שפּולעס אומגעקערט ווערען. אויב איינער האָט אַזאַ ליידיגע שפּולע פאַרלאָרען האָט ער געמוזט צאָלען 50 סענט שטראָף הגם די ליידיגע שפּולע איז גאָרנישט ווערט געווען. האָט איינער פאַרלאָרען אַ טיקעט פון דער אַרבעט, האָט ער געדאַרפט צאָלען 25 סענט שטראָף. אויב איינער האָט פאַרלאָרען אַ טיקעט פון צודאַטען (טרימינגס), האָט ער געדאַרפט מאַצאָלען דעם פולען פרייז פון די צודאַטען, הגם ער האָט זיי נאָך גאָר ניט געקראָגען. דאָס האָט אַמאָל געקענט אַנטרעפען צען דאָלאַר. אַ חוץ דעם האָט ער נאָך געדאַרפט צאָלען 25 סענט שטראָף פאַר דעם טיקעט גופא. ווען איינער האָט פאַרלאָרען אַ ספּעציעלען טיקעט האָט ער געדאַרפט צאָלען שטראָף פון 50 ביז 75 סענט. אין מאַנכע שעפּער האָבן די אַרבעטער ניט געטאָרט ברענגען קיין געקאָכטע עסען פון דער היים, און אין אַנדערע פון זיי ניט געטאָרט טרינקען קיין ביר. פאַר קומען פינף מינוטען שפּעט צו דער אַרבעט פלעגען שטיק־אַרבעטער אַרויסגעוואָרפען ווערען פון שאָפּ. וואָך־אַרבעטער פלעגען באַשטראָפט ווערען מיט דריי שטונדען אַרבעט פאַר קומען אַ האַלבע שטונדע שפּעט.

„דער העכסטער פרייז פאַר וואָכען־פּרעסערס איז געווען צען דאָלאַר אַ וואָך. דערצו איז נאָך דער פּרעסער געווען אַ ריכטיגער שקלאַף אין שאָפּ. יעדער פּרעסער האָט געמוזט וואַרעמען די אײַזענס, ענטוועדער אויף פייער פליטעס אָדער אויף אַזעלכע רונדע אויוועזנס, וואו מען פלעגט אַרומשטעלען אַלע אײַזענס.

„יעדער פּרעסער האָט געמוזט אַריינקומען אַ פּאָר שטונדען פריער ווי די איבעריגע אַרבעטער אין שאָפּ; צו מאַכען פייער אין די אויוועזנס, אַרונטערצוטראָגען די אַשעס, אויסקערען דעם שאָפּ און צוזאַמענקלייבען די סטריפּען סים־ביינדינג, וואָס די אָפּערייטאָרס האָבן דעם פאָריגען טאָג פאַנאַנדערגעוואָרפען איבערן שאָפּ. דערצו נאָך, ווען דער באָס האָט געדאַרפט אָוועקטראָגען אַ באַנדעל אַרבעט אין ווערהויז, אָדער עס האָט אויסגעפעלט טרימינג, האָט דער פּרעסער דאָס געדאַרפט טאָן".

אָט דאָס איז געווען דער סוועט שאָפּ פון אַמאָל.

די פאָרגעשיכטע פון דער אינטערנעשאַנעל

די פאָרגעשיכטע פון דער אינטערנעשאַנעל דאַרף מען רעכענען פאַנגט זיך אָן, ווען עס האָט זיך אָרגאַניזירט די ערשטע יוניאָן אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע. עס איז אָבער שווער אויסצוגעפינען גענוי, ווען אָט די ערשטע יוניאָן איז אָרגאַניזירט געוואָרען. עס זיינען פאַראַן אָנדייטונגען, אַז שוין אין יאָר 1879 אָדער 1880 איז אָרגאַניזירט געוואָרען אַ יוניאָן אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע און אַז דאָס איז געמאַן געוואָרען אונטער דעם איינפלוס פון די „נאַיטס אָוו לעיבאָר", די אַרבעטער אָרגאַניזאַציע, וואָס האָט עקזיסטירט איידער די אַמעריקען פעדערעישאַן אָוו לעיבאָר איז געשאַפען געוואָרען. עס איז אָבער אין ערגעץ ניט געבליבען עפּעס באַשטימטעס וועגן אָט דער ערשטער יוניאָן און מען ווייס אַפילו ניט ווי לאַנג זי האָט עקזיסטירט. עטוואָס מער באַשטימט ווייס מען וועגן אַ יוניאָן פון „קלאָוקס און סוטס אַרבעטער" אין ניו־יאָרק אין יאָר 1882. זי איז אָרגאַניזירט געוואָרען פון יעקב שעהן, א. קאַנער, לואיס סמיטה און ג. הירש. זיי זיינען געווען טעטיגע מיטגלידער פון דער סאָציאַליסטישער אַרבעטער פאַרטיי. די יוניאָן האָט זיך אָנגעשלאָסען אָן די „נאַיטס אָוו לעיבאָר".

אָבער עס איז שווער נאָכצוגיין טריט ביי טריט די עקזיסטענץ פון אָט דער קלאָוקמאַכער יוניאָן, ווייל זי האָט אָפט אין איין און דער זעלביגער צייט עקזיסטירט און ניט עקזיסטירט.

אין אָנפאַנג 1886 האָט זיך אָרגאַניזירט אַן אומאָפּהענגיגע קלאָוק אָפּערייטאָרס יוניאָן, וואָס האָט ניט געוואָלט באַלאַנגען צו די „נאַיטס אָוו לעיבאָר". און ווען די יוניאָן איז שפּעטער אונטערגעגאַנגען און עס האָט זיך אָרגאַניזירט אַ נייע יוניאָן איז זי אויך געווען אַן אומאָפּהענגיגע. אַזוי איז אויך געווען די „אָפּערייטאָרס און קלאָוקמאַכער יוניאָן נומער 1".

נאָר עס וועט פאַרנעמען צופיל פּלאַץ אויסצורעכענען אַלע קלאָוקמאַכער יוניאָנס וואָס האָבן זיך אָרגאַניזירט און די קאַמפּען וואָס זיי האָבן געפירט, איידער די אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרען. איך וועל דעריבער עס מאַכען קירצער און זאָגען, אַז די פאָרגעשיכטע פאַנגט זיך אָן פון די ערשטע פאַרזוכען וואָס זיינען געמאַכט געוואָרען צו שאַפען אַ צענטראַלע אָרגאַניזאַציע אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע.

די ערשטע פאַרזוכען צו שאַפען אַ צענטראַלע אָרגאַניזאַציע פון אַרבעטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין אַמעריקע זיינען שוין געמאַכט געוואָרען אין יאָר 1891.

אָנפאַנג יאַנואַר 1891 האָט „די אָפּערייטאָרס און קלאָוקמאַכער יוניאָן נומער 1" פון ניו־יאָרק אָנגענומען אַ רעזאָלוציע צו אָרגאַניזירען אַלע קלאָוקמאַכער פון אַמעריקע אין איין יוניאָן. אַן אויפרוף פאַר דעם צוועק אונטערגעשריבען פון מ. קונץ, סעקרעטאַר פון דער יוניאָן, איז אַרויסגעשיקט געוואָרען צו אַלע קלאָוקמאַכער יוניאָנס פון אַמעריקע. עס האָבן זיך גלייך אָפּגערופען די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון פילאַדעלפיע, ווי אויך פון שיקאַגאָ. עס איז אָבער פון דעם גאָרנישט געוואָרען, ווייל די קלאָוקמאַכער יוניאָן אין ניו־יאָרק האָט דעמאָלט דורכגעלעבט אַ זייער שווערען קריזיס, וואָס האָט זי כמעט אין גאַנצען רואינירט. אָבער דער פּלאַן פאַר אַ יוניאָן פון קלאָוקמאַכער איבערן גאַנצען לאַנד איז באַנייט געוואָרען אין אָנפאַנג 1892. די אָפּערייטאָרס און קלאָוקמאַכער יוניאָן פון ניו־יאָרק האָט אַרויסגעשיקט אַן אויפרוף פאַר אַ קאַנווענשאַן פון אַלע קלאָוקמאַכער אין די פאַראייניגטע שטאַטען און קאַנאַדע, וואָס זאָל אָפּגעהאַלטען ווערען דעם 15טען מערץ פאַר דעם צוועק צו שאַפען אַן אָרגאַניזאַציע פון גאַנצען לאַנד, אַז זי זאָל איינפירען אַ יוניאָן לעיבעל און זיך אַנשליסען אַן דער צענטראַלער אַרבעטער־קערפּערשאַפט פון לאַנד.

אַב. קאַהאַן

דער אויפרוף איז געווען אונטערגעשריבען פון יאָזעף באַראָנדעס, וועלכער איז דעמאָלט געווען אַ מענעדזשער פון דער יוניאָן.

דער פּלאַן פון אַ פאַראייניגטער אָרגאַניזאַציע פון אַלע קלאָוקמאַכער יוניאָנס איבערן לאַנד איז אַרויסגעוואַקסען פון אַ קאָנפערענץ פון אידישע יוניאָנס, וואָס איז אָפּגעהאַלטען געוואָרען אין אָקטאָבער 1890 צו שאַפען אַ פעדעראַציע פון „אידיש שפּרעכענדע" אַרבעטער אָרגאַניזאַציעס אין די פאַראייניגטע שטאַטען און קאַנאַדע. דער פּלאַן איז אויך געשטיצט געוואָרען פון דער אַמעריקען פעדערעישאַן אָוו לעיבאָר, וואָס האָט שוין אָנגעפאַנגען פאַרנעמען דעם פּלאַץ פון די „נאַיטס אָוו לעיבאָר" אַפילו צווישען די אידישע אַרבעטער, וועלכע זיינען אָנפאַנגס אין דעם קאַמף צווישען דער ניי־געשאַפענער אַמעריקען פעדערעישאַן אָוו לעיבאָר מיט דער אַלטער „נאַיטס אָוו לעיבאָר" געשטאַנען מער אויף דער זייט פון דער לעצטער.

אויף דעם רוף פון דער ניו־יאָרקער קלאָוקמאַכער

יוניאָן האָבן געענטפערט שיקאַגאָ, באַלטימאָר, פילאַדעלפיע און באָסטאָן. און דעם ערשטן מאַי 1892 איז אין ניו־יאָרק, 125 ריווינגטאָן סטריט, אָפּגעהאַלטן געוואָרן אַ קאָנווענשאָן, אויף וועלכער עס זײַנען געווען פאַרטראַטן 20 דעלעגאַטן. די ניו־יאָרקער דעלעגאַטן האָבן אָנגעגעבן, אַז זייער יוניאָן האָט טויזנט מיטגלידער. דער רעזולטאַט פון דער קאָנווענשאָן איז געווען, אַז עס איז געגרינדעט געוואָרן אַן „אינטערנעשאַנעל קלאָוקמײַקערס יוניאָן אָוו אַמעריקע" און עס איז דערבײַ אויך באַשלאָסן געוואָרן זיך אָנצושליסן אָן דער אַמעריקען פעדערײשאַן אָוו לעיבאָר.

„היסטאָריש הייסט עס, קען מען זאָגן, אַז דאָס איז דער אָנפאַנג פון דער אינטערנעשאַנעל. אָבער דאָס וואָלט געווען רעכט, ווען די נײַ־געשאַפענע אָרגאַניזאַציע וואָלט באַלד נאָך איר געבורט ניט אַוועק פון דער וועלט.

פאַר הויפּט באַאַמטע פון דער נײַ געשאַפענער אָרגאַניזאַציע זײַנען געווײלט געוואָרן: מ. קונץ פּרעזידענט, ל. קאַפּענהיים סעקרעטאַר און בענדזשאַמין שלעזינגער טרעזשורער.

אויב דער טיטול פון מ. קונץ איז טאַקע געווען „פּרעזידענט" בין איך ניט זיכער. איך האָב גיכער דעם אײַנדרוק, אַז זײַן טיטול איז געווען טשערמאַן. נאָר עס איז אין דעם פּרט גראָד ניט וויכטיג ווי דער טיטול איז געווען, ווײַל ווען די גענעראַל עקזעקוטיווע פון דער „אינטערנעשאַנעל קלאָוקמײַקערס יוניאָן אָוו אַמעריקע" האָט דעם 9טען יולי 1892 אָפּגעהאַלטן איר ערשטע זיצונג, האָט עפּעס פּאַסירט, וואָס האָט געפירט דערצו, אַז די נײַ געשאַפענע אָרגאַניזאַציע זאָל פאַנאַנדערפאַלן.

עס איז אין יענער צײַט אָנגעגאַנגען אַן אינערלעכער קאַמף בײַ די ניו־יאָרקער קלאָוקמאַכער, וועלכע האָבן זיך געטיילט אין „באַראָנדעסיסטען" און „אַנטי־באַראָנדעסיסטען". דער קאַמף איז אַרויסגעוואַקסן פון „מעשה באַראָנדעס", ווי מען קען עס אָנרופן. עס איז אַ לאַנגע מעשה ווי אַזוי יאָזעף באַראָנדעס, וואָס איז געווען דער פירער פון די ניו־יאָרקער קלאָוקמאַכער איז אין דער צײַט פון אַ סטרײַק געגען אַ פּאָר קלאָוק מאַנופעקטשורערס אַרעסטירט געוואָרן און פאַראורטיילט געוואָרן צו אַ געפענגעניס טערמין.

נאָר אַזוי ווי עס איז שווער צו דערציילן די מעשה אין עטלעכע שורות און אַזוי ווי מערערע לייענער פון דער „גערעכטיגקייט", ווייניגסטענס די אינגערע פון זיי, האָבן די מעשה אפשר קיינמאָל ניט געהערט, וועט עס אפשר זײַן ווערט דאָ איבערצוגעבן כאָטש אַ קורצן אינהאַלט פון איר, ווי אַב. ראָזענבערג, דער געוועזענער פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל דערציילט עס.

מעשה באַראָנדעס

אַ באַקאַנטע קלאָוקס פירמע אין ניו־יאָרק האָט פאַרבאָטן אירע קאָנטראַקטאָרס אונטערצושרײַבן אַן אָפּמאַך מיט דער יוניאָן און די קאָנטראַקטאָרס האָבן געפאָלגט.

יוסף באַראָנדעס

די יוניאָן האָט אויף דעם געענטפערט מיט אַ סטרײַק געגען דער פירמע. אין דער זעלביגער צײַט זײַנען אויך אַרויס אין סטרײַק די אַרבעטער פון אַן אַנדער קלאָוקס פירמע. צוזאַמען האָבן געסטרײַקט אַרום 800 קלאָוקמאַכער און עס האָט זיך אַנטוויקלט אַ פאַרביטערטער קאַמף. עס זײַנען פאָרגעקומען געשלעגן מיט סקעבס. די פּאָליציי האָט געמאַכט אַרעסטן, אָבער די סטרײַקערס זײַנען געשטאַנען פעסט און פאַראייניגט. באַזונדערס האָט זיך אין דעם קאַמף אויסגעצייכנט אַ ספּעציעלע פּיקעט קאָמיטע, וועלכע איז באַקאַנט געוואָרן אונטער דעם נאָמען „די קאָמיטע נומער איינס".

די מאַנופעקטשורערס האָבן פּרובירט עפענען שעפּער מיט דער הילף פון קאָנטראַקטאָרס אויסער דער שטאָט, אָבער די „קאָמיטע נומער איינס" האָט זיי גיך אויסגעפונען און אָפּגעשטעלט. צו איין שאָפּ אָבער איז געווען שווער פאַר דער קאָמיטע צוצוקומען.

אַ געוויסער גרינבערג, אַ געוועזענער יוניאָן־מאַן, האָט געמאַכט געעפנט אַ שאָפּ אין אַ וואַלד בײַ דזשאַמײַקאַ, לאָנג איילאַנד. צום שאָפּ איז אוממעגלעך געווען צוצוקומען, ווײַל אַ צוויי מייל אַרום אים זײַנען געווען אויף קייטן אָנגעבונדענע גרויסע הינט. אַזוי שנעל ווי די הינט האָבן דערשמעקט, אַז עמיצער קומט אָן, האָבן זיי גלײַך אָנגעפאַנגען בילן. דאָס איז געווען אַ גוטער צייכן פאַרן סקעב שאָפּ, אַז מען קומט צו אים און אַז ער זאָל זײַן אויף דער וואַך. עס האָט גענומען עטלעכע טעג, ביז מען האָט ביסלעכווײַז די הינט אָפּגערוימט פון וועג, און דאַן האָט מען ערשט אין מיטן נאַכט אַרויסגעשיקט אַ קאָמיטע אָפּצושטעלן די אַרבעט.

גאַנץ פרי, פרײַטאָג, איז די פּיקעט קאָמיטע נומער 1 אָנגעקומען אין דזשאַמײַקאַ, טרעפנדיג דעם שאָפּ בײַ דער אַרבעט. אַלע סקעבס זײַנען גלײַך צעטריבן געוואָרן און די אַרבעט איז אָפּגעשטעלט געוואָרן.

אין דער צײַט, ווען מען האָט די אַרבעט אָפּגעשטעלט, האָט זיך דער אויוון, אויף וועלכן די פּרעסערס האָבן געוואַרעמט די אײַזנס, איבערגעקערט. די הייסע קוילן האָבן זיך אויסגעשאָטן אויפן פּלאָר און גרינבערג'ס אַ קליין מיידעלע, וועלכע איז געשטאַנען לעבן אויוון, האָט זיך פאַרברענט אַ פיסעל.

מער ווי דאָס האָט דער קאָנטראַקטאָר ניט געדאַרפט. די פּיקעטס זײַנען, נאַטירלעך, גלײַך אַוועק מיט דער טראַלי־קאַר, וועלכע איז געפאָרן קיין איסט ניו־יאָרק. אין דער זעלביגער צײַט איז דער סקעב־קאָנטראַקטאָר אַוועק אין דזשאַמײַקאַ סיטי האָל און האָט טעלעפאָנירט צו דער איסט ניו־יאָרק פּאָליציי, אַז אַ באַנדע רויבער זײַנען באַפאַלן זײַן פּלאַץ, און אַז מען זאָל זיי פאַרהאַלטן.

ווען די פּיקעט קאָמיטע איז אַרונטער פון קאַר, איז שוין געשטאַנען אָנגעגרייט די איסט ניו־יאָרקער פּאָליציי און האָט געוואַרט אויף איר. זיי האָבן זיך אָבער אויסגעמישט מיט די אַנדערע פּאַסאַזשירן, און יעדער איינציגער איז זיך געגאַנגען זײַן וועג. בלויז איינער פון איר, אַ געוויסער ריינגאָלד, איז דער פּאָליציי פאָרגעקומען פאַרדעכטיג, ווײַל זײַן ראָק איז אין עטלעכע פלעצער געווען צעריסן און אויסגעשמירט אין בלאָטע, און די פּאָליציי האָט אים אַרעסטירט.

נאָכמיטאָג זײַנען אַלע ניו־יאָרקער צײַטונגען אַרויס מיט גרויסע עקסטראַס, אַז די קלאָוקמאַכער האָבן אין דזשאַמײַקאַ פאַרברענט קינדער מיט וויטריאָל. מאַנכע צײַטונגען האָבן געדרוקט בילדער ווי צוויי בלוטדורשטיגע מענשן מיט צעפּודעלטע האָר און פײַער־שפּריצענדיגע אויגן האַלטן אַ קליין קינד פאַר די פיסלעך און אַ דריטער שטייט מיט אַ פלאַש וויטריאָל און גיסט אויפן קינד.

אין דעם זעלביגן אָוונט זײַנען זיך די עקזעקוטיווע דעלעגאַטן צוזאַמענגעקומען צו אַ מיטינג אין 385 באָוערי זיך צו באַראַטן וואָס מען קען טאָן פאַר ריינגאָלד'ן, אויך ווי אָנצופירן ווײַטער דעם סטרײַק.

אין מיטן מיטינג זײַנען פּלוצלונג אָנגעפאַלן פּאָליציי מיט דעטעקטיווס אויף דעם האָל, וואו דער מיטינג איז פאָרגעקומען. מיט זיי איז אויך געקומען דער סקעב־קאָנטראַקטאָר גרינבערג מיט מערערע דעטעקטיווס, און אויף וועמען ער האָט אָנגעצייגט, יענעם האָט מען אַרעסטירט.

זיי האָבן אַזוי פאַרנומען צוועלף פון די פאַרזאַמלטע און זיי אַוועקגעפירט אין דער פּאָליציי.

אין אַ קורצער ווײַלע אַרום זײַנען אין האָל ווידער דערשינען צוויי דעטעקטיווס און דערקלערט, אַז דער פּאָליציי אינספּעקטאָר וויל זען באַראָנדעס'ן.

דער אינספּעקטאָר האָט געפרעגט באַראָנדעס'ן, צי ער ווייס פון דער קאָמיטע, וואָס איז געפאָרן קיין דזשאַמײַקאַ, און צי ער האָט געהייסן גיסן וויטריאָל, ווען זיי וועלן געפינען סקעבס בײַ דער אַרבעט. אין מיטן פון דער פראַגע האָט דער אינספּעקטאָר אַרײַנגערופן אַ מאַן פון אַ צווייטן צימער (ער איז געווען אַ פּרעסער מיטן נאָמען וויינשטיין, וועלכער האָט באַלאַנגט צו דער יוניאָן) און ער האָט דערציילט, אַז ער האָט אַליין געזען, ווי באַראָנדעס האָט דער פּיקעט־קאָמיטע געגעבן פלעשער מיט וויטריאָל און זיי אינסטרואירט, אַז זיי זאָלן עס נוצן. ער האָט אויך דעם אינספּעקטאָר דערציילט, אַז ער האָט אייניגע מאָל געזען, ווי באַראָנדעס האָט פּראָבירט די וויטריאָל אויף שטיקלעך האָלץ.

אויף דעם צווייטן טאָג האָט מען אַלע אַרעסטירטע געשלאָסן אין קייטן פאַר־ווײַז און זיי אָפּגעפירט קיין דזשאַמײַקאַ אין פּריזאָן.

ווען די אַרעסטירטע זײַנען געבראַכט געוואָרן קיין דזשאַמײַקאַ, זײַנען זיי געשטעלט געוואָרן אונטער צען טויזנט דאָלאַר בעיל יעדערער. עס איז אָבער בלויז געלונגען צו קריגן בעיל פאַר באַראָנדעס'ן. די איבעריגע 15 אַרעסטירטע זײַנען געבליבן אין פּריזאָן ביז צום משפּט, וועלכער איז פאָרגעקומען צען וואָכן שפּעטער.

דער סוף איז געווען, אַז אַלע אַרעסטירטע זײַנען באַפרײַט געוואָרן, אויסער ריינגאָלד'ן, וועלכער איז שפּעטער פאַר'משפּט געוואָרן צו פינף יאָר און 9 חדשים געפענגעניש.

ווען באַראָנדעס איז אַרויסגענומען געוואָרן אויף בעיל איז ער גלײַך ווידער אַרעסטירט געוואָרן אויף אַ קלאַגע פון אַ מאַנופעקטשורער, אַז ער האָט אים געצוואונגען צו געבן געלט, ווען די אַרבעטער האָבן בײַ אים געסטרײַקט. פאַר אַ באַווײַז האָט ער צוגעשטעלט אַן אויסגעצאָלטן טשעק אויף הונדערט דאָלאַר. (דעם טשעק האָט דער מאַנופעקטשורער געגעבן אין פאַרבינדונג מיט אַ סטרײַק, וואָס די יוניאָן האָט בײַ אים געוואונען און זי האָט געפאָדערט, אַז ער זאָל באַצאָלן די סטרײַקער פאַר דער צײַט, וואָס זיי האָבן ניט געאַרבעט. נאָך אַ לאַנגען דינגען זיך האָט מען זיך אויסגעגליכן, אַז ער זאָל געבן הונדערט דאָלאַר. דער מאַנופעקטשורער האָט אויסגעמאַכט דעם טשעק אויף באַראָנדעס'עס נאָמען). די קלאַגע איז געווען זייער אַן ערנסטע און באַראָנדעס איז געשטעלט געוואָרן אונטער צוואַנציג טויזנט דאָלאַר בעיל. אָבער דער יוניאָן האָט זיך אײַנגעגעבן די בעיל צו קריגן.

אויף דעם משפּט איז באַוויזן געוואָרן פון די יוניאָן־ביכער, אַז די הונדערט דאָלאַר האָט געקראָגן די יוניאָן פאַר די סטרײַקערס, צו וועמען דאָס געלט איז אויסגעצאָלט געוואָרן פאַר פאַרלאָרענער צײַט, אָבער עס האָט ניט געהאָלפן. דעם 2טען מאַי 1891 האָט די דזשורי אַרויסגעגעבן איר אַנטשיידונג, אַז באַראָנדעס איז שולדיג און דער ריכטער האָט אים פאַראורטיילט צו איין און צוואַנציג חדשים אין סינג סינג.

דער אורטייל געגען באַראָנדעס'ן האָט אַרויסגערופן אַ גרויסע אויפרעגונג ניט בלויז צווישן די אידישע אַרבעטער, נאָר אויך צווישן די אַמעריקאַנער אָרגאַניזירטע אַרבעטער. די אַמעריקען פעדערײשאַן אָוו לעיבאָר פון ניו־יאָרק האָט דעם 6טען מאַי גערופן אַ פּראָטעסט־מיטינג אין קופּער יוניאָן. דער האָל איז געווען געפּאַקט און טויזנטער, וואָס האָבן ניט געקענט אַרײַנקומען, זײַנען געבליבן אין דרויסן. גאָמפּערס איז געווען דער פאָרזיצנדער פון דעם מיטינג און ער האָט געהאַלטן אַ שאַרפע פאַרדאַמונגס־רעדע געגען דעם אורטייל. ער האָט אין זײַן רעדע אָנגעוויזן, אַז די מיטגלידער פון דער דזשורי, וואָס האָט באַראָנדעס'ן פאַראורטיילט, זײַנען אַלע געווען פון קאַפּיטאַליסטישן קלאַס און אַז דער יוסטיץ־דעפּאַרטמענט פון ניו־יאָרק האָט אויף זיך גענומען די אויפגאַבע צו העלפן די שענדלעכע סוועט שאַפּ באַסעס.

מאיר לאָנדאָן

מאָריס הילקוויט

די יוניאָן האָט באַשלאָסן צו אַפּעלירן צו אַ העכערן געריכט און באַראָנדעס איז געשטעלט געוואָרן אונטער 5 טויזנט דאָלאַר בעיל, אָבער ביז די אַנטשיידונג פון העכערן געריכט איז געקומען איז אין דער יוניאָן פאָרגעקומען וועגן באַראָנדעס'ן גרויסע מחלוקות.

די סאָציאַליסטן אין דער יוניאָן זײַנען מיט באַראָנדעס'עס פירערשאַפט ניט געווען צופרידן און האָבן אים אָפט שאַרף קריטיקירט. עס איז דערגאַנגען אַזוי ווײַט, אַז באַראָנדעס האָט רעזיגנירט און איז אַוועק פון דער יוניאָן. ער האָט אָבער איבערגעלאָזט אין דער יוניאָן אַ גרויסע אָנהענגערשאַפט און עס איז אין אַ קורצער צײַט אַרום געשאַפן געוואָרן אַ שטאַרקע באַוועגונג אין דער יוניאָן אים צוריקצוברענגען. עס האָט זיך אָנגעפאַנגען אַ נײַע הייסע מחלוקה אין דער

יוניאָן. עס איז געקומען צו געשלעגן און דער רעזולטאַט איז געווען, אַז באַראָנדעס איז ווידער אַמאָל אָנגעשטעלט געוואָרן פאַר מענעדזשער פון דער יוניאָן. אָבער דערמיט האָט זיך דער אינערלעכער קאַמף אין דער יוניאָן ניט געענדיגט. גראָד האָט זיך אין דער צײַט דער קאַמף צווישן די סאָציאַליסטן און אַנאַרכיסטן פאַרשאַרפט וועגן אַ סטרײַק פון די זעצער אין דער „פרײַער אַרבעטער שטימע". דער סטרײַק איז אינדאָרסירט געוואָרן פון די פאַראייניגטע אידישע געווערקשאַפטן. אויך איז אויף דער „פרײַער אַרבעטער שטימע" אַרויפגעלייגט געוואָרן אַ בויקאָט. דער קאַמף האָט זיך נאַטירלעך גלײַך אַריבערגעטראָגן אין דער יוניאָן, און אַזוי ווי באַראָנדעס איז געווען מער גענייגט צו די אַנאַרכיסטן איז אויך דער קאַמף געגען אים פאַרשאַרפט געוואָרן. דער סוף איז געווען, אַז באַראָנדעס האָט ווידער אַמאָל רעזיגנירט פון דער יוניאָן.

ש. יאַנאָווסקי
רעדאַקטאָר פון „פרײַע אַרבייטער שטימע". פון 1915 ביז 1925 רעדאַקטאָר פון „גערעכטיגקייט"

אין אַ קורצער צײַט אַרום אָבער איז ווידער געוואָרן אַ גערודער אַרום באַראָנדעס'עס נאָמען. עס איז פּלוצים באַקאַנט געוואָרן, אַז באַראָנדעס איז פאַרשוואונדן געוואָרן פון ניו־יאָרק און מען ווייס ניט וואו ער איז. די, וואָס האָבן געגעבן פאַר אים בעיל, האָבן אויפגעהויבן אַ גרויסן געשריי, אָבער נאָך גרעסער איז געווען דער טומל אין דער אַרבעטער באַוועגונג. באַראָנדעס'עס פאַרשווינדן האָט געמאַכט זייער אַ שווערן אײַנדרוק אַפילו אויף זײַנע וואַרימסטע אָנהענגער. אין אַ קורצער צײַט אַרום איז געקומען אַ ידיעה, אַז באַראָנדעס איז אין מאָנטרעאַל, קאַנאַדע, און אַז ער קלײַבט זיך פון דאָרטן אָפּצופאָרן קיין ענגלאַנד. באַראָנדעס האָט זײַן פאַרשווינדן פון ניו־יאָרק דערקלערט דערמיט, וואָס ער האָט זיך דערוואוסט, אַז די, וואָס האָבן געגעבן פאַר אים בעיל, ווילן דעם בעיל צוריקציען און אים וועט אויסקומען צו גיין אין געפענגעניש ביז דאָס העכערע געריכט וועט אַרויסגעבן זײַן אַנטשיידונג. באַראָנדעס איז באַלד צוריקגעבראַכט געוואָרן קיין ניו־יאָרק און ער איז פאַרהאַלטן געוואָרן אין געפענגעניש (אין די טומס).

באַראָנדעס האָט פון געפענגעניש געשריבן אַ בריוו, וואָס איז געווען אַדרעסירט צו די אידישע אַרבעטער, אין וועלכן ער האָט דערקלערט, אַז עס איז ניט געווען זײַן אַבזיכט צו אַנטלויפן, נאָר אַז ער האָט בלויז געוואָלט בלײַבן אויסן ביז זײַן פּראָצעס וועט פאָרקומען. אויף דעם בריוו האָבן די פאַראייניגטע אידישע געווערקשאַפטן געגעבן דעם פאָלגענדן אָפענעם ענטפער:

די פאַראייניגטע אידישע געווערקשאַפטן זײַנען גאַנץ ווײַט פון דערקלערן, אַז די האַנדלונג פון באַראָנדעס'ן איז געווען אַ ריכטיגע. אָבער מיר דאַרפן נעמען אין באַטראַכט, אַז באַראָנדעס איז געווען זייער פאַראָרעמט און אין אַ שרעקלעכער נויט מיט אַ פאַמיליע, וואָס ער האָט געדאַרפט אויסהאַלטן, ניט האָבנדיג קיין אַרבעט און אָן אויסזיכטן צו קריגן אַרבעט. דערצו האָט ער געדאַרפט מורא האָבן, אַז ער זאָל ניט אײַנגעשפּאַרט ווערן אין געפענגעניש, איידער זײַן משפּט וועט פאָרקומען. דאָס האָט אים באַוואויגן, אַז ער זאָל אַנטלויפן און מאַכן צו אַלץ אַ סוף. מיר ווייסן, אַז אַזאַ האַנדלונג פּאַסט ניט פאַר אַ פירער פון אַ גרויסער באַוועגונג; אָבער די דאָזיגע האַנדלונג קען ווערן אַנטשולדיגט אָדער ווייניגסטענס דערקלערט מיט באַראָנדעס'עס שוואַכן כאַראַקטער. די דינסטן, וואָס ער האָט געלייסטעט פאַר דער אידישער אַרבעטער באַוועגונג, דאַרף איצט ווייניגסטענס ראַטעווען זײַן נאָמען פון אַרײַנגערעכנט ווערן צווישן פאַררעטער.

באַראָנדעס איז אין געפענגעניש ניט לאַנג פאַרבליבן. די יוניאָן האָט געקראָגן פאַר אים בעיל און האָט אים אַרויסגענומען ביז די אַנטשיידונג פון העכערן געריכט, און אין מאַי 1892 איז די אַנטשיידונג געקומען: דאָס אַפּעלאַציע־געריכט האָט באַשטעטיגט דעם אורטייל פון דעם נידעריגן געריכט און באַראָנדעס האָט געדאַרפט גיין אָפּזיצן די 21 חדשים צו וועלכע ער איז געווען פאַראורטיילט. עס איז אָבער גלײַך געשאַפן געוואָרן אַ גרויסע באַוועגונג צו שיקן אַ פּעטיציע צום גאָווערנאָר פאַר באַגנאַדיגונג. די פּעטיציע איז געווען אין נאָמען פון דער סענטראַל לעיבאָר יוניאָן, פון די אידישע יוניאָנס און פון מערערע פאַרשיידענע אָרגאַניזאַציעס. עס ווערט אָנגעגעבן, אַז אויף דער פּעטיציע זײַנען געזאַמלט געוואָרן 60 טויזנט אונטערשריפטן. באַראָנדעס האָט דערבײַ געשריבן אַ בריוו צום גאָווערנאָר, אין וועלכן ער האָט געבעטן באַגנאַדיגונג. דער גאָווערנאָר האָט די פּעטיציע אָנגענומען און דעם 4טען יוני 1892 איז באַראָנדעס באַפרײַט געוואָרן.

און איצט, ווען מען ווייס שוין די מעשה באַראָנדעס, קענען מיר גיין ווײַטער.

דער גיכער סוף פון דער „אינטערנעשאַנעל קלאָוק־מייקער יוניאָן אָוו אַמעריקע"

גראָד איז באַראָנדעס ניט געווען אויף דער קאָנווענשאָן, ווען די „אינטערנעשאַנעל קלאָוקמײַקערס יוניאָן אָוו אַמעריקע" איז געגרינדעט געוואָרן, און ער האָט געגלייבט, אַז צוליב דעם וואָס ער איז ניט געווען אָנוועזנד האָבן זײַנע געגנער, די סאָציאַליסטן, געוואונען דעם אײַנפלוס אויף דער קאָנווענשאָן און דעריבער זײַנען די מייסטע באַאַמטע וואָס זײַנען געווײלט געוואָרן געווען „אַנטי־באַראָנדעסיסטען" און עס פאַרשטייט זיך, אַז עס האָט זיך שוין אָנגעפאַנגען אַ קאַמף אַרום דער נײַער אָרגאַניזאַציע. באַראָנדעס מיט זײַנע אָנהענגער האָבן דאָס מאָל אָנגעווענדעט אַ גאַנץ נײַע טאַקטיק אין זייער קאַמף. ווען די עקזעקוטיווע פון דער „אינטערנעשאַנעל קלאָוקמײַקערס יוניאָן אָוו אַמעריקע" האָט אָפּגעהאַלטן דעם 9טען יולי, 1892, איר ערשטע זיצונג, איז געקומען באַראָנדעס מיט זײַנע אָנהענגער און האָבן געמאַכט אַן איבערקערעניש און פאַרכאַפּט די מאַכט. זיי האָבן דערוויילט אַ נײַעם סעקרעטאַר און אַ נײַעם טרעזשורער און האָבן באַשלאָסן, אַז די נעקסטע זיצונג פון דער עקזעקוטיווע זאָל פאָרקומען דעם 6טען אויגוסט, 1892.

די צווייטע זיצונג איז אָבער קיינמאָל ניט פאָרגעקומען. די „אינטערנעשאַנעל קלאָוקמײַקערס יוניאָן אָוו אַמעריקע" האָט גלײַך אָנגעפאַנגען פאַנאַנדערפאַלן. באָסטאָן איז געווען די ערשטע שטאָט זיך צוריקציען. די דערקלערונג איז געווען, אַז די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון באָסטאָן וויל ניט זײַן אין אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס באַראָנדעס איז מיט איר פאַרבונדן. אַביסל שפּעטער האָט זיך אויך צוריקגעצויגן שיקאַגאָ. אין אייניגע חדשים אַרום, אָנפאַנג 1893, האָט די קלאָוקמאַכער יוניאָן פון פילאַדעלפיע פּרובירט צונויפרופן אַ צווייטע זיצונג פון דער עקזעקוטיווע פון דער אינטערנעשאַנעל קלאָוקמאַכער יוניאָן, אָבער עס האָט זיך איר ניט אײַנגעגעבן. זי האָט אין עטלעכע וואָכן שפּעטער אַרויסגעלאָזן אַן אויפרוף פאַר אַ נײַער קאָנווענשאָן, אָבער ער האָט ניט געפונען קיין אָפּקלאַנג און דערמיט איז די עקזיסטענץ פון דער קלאָוקמאַכער אינטערנעשאַנעל געווען אַזוי גוט ווי פאַרענדיגט.

איך זאָג, „אַזוי גוט ווי פאַרענדיגט", ווײַל עס טוט זיך ניט אַזוי גיך, ווי עס רעדט זיך. עס איז פאָרגעקומען אַ לאַנגער אינערלעכער קאַמף, עס איז געשאַפן געוואָרן אַן אָפּאָזיציע יוניאָן, פון וועלכער יוסף שלאָסבערג און נייטען זווירין זײַנען געוואָרן די באַאַמטע. עס האָט זיך געפירט אַ גרויסער קאַמף געגען באַראָנדעס'ן. עס איז געווען אַ גענעראַל סטרײַק אין 1894 און אַ סך אַנדערע זאַכן האָבן פּאַסירט. נאָר איך בין דאָ פאַרלאָפן צופיל פאָראויס. לאָמיך זיך דעריבער אומקערן אַביסל אויף צוריק.

די דרעס און קלאָוקמאַכער יוניאָן

ווי איר זעט, זײַנען פּראָבעס צו גרינדן אַ צענטראַלע יוניאָן קערפּערשאַפט פאַר דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין די פאַראייניגטע שטאַטן שוין געמאַכט געוואָרן מיט אַכט־ניין יאָר פריער, איידער די איצטיגע אינטערנעשאַנעל איז געגרינדעט געוואָרן. עס דאַרף דערבײַ באַמערקט ווערן, אַז אין די ערשטע פּראָבעס פון די אַרבעטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע האָבן די קלאָוקמאַכער אָרגאַניזירט אַ געמיינשאַפטלעכע יוניאָן מיט די דרעסמאַכער. עס זײַנען פאַראַן געוויסע ידיעות וועגן אַ יוניאָן פון „קלאָוק און סוטס" אַרבעטער אין ניו־יאָרק אין 1882. מער באַשטימטע ידיעות זײַנען פאַראַן וועגן אַ יוניאָן אונטער דעם נאָמען „דרעס ענד קלאָוקמײַקערס יוניאָן", וועלכע איז אָרגאַניזירט געוואָרן אין 1883. זי איז אָרגאַניזירט געוואָרן אין צוזאַמענהאַנג מיט אַ סטרײַק, וואָס האָט אויסגעבראָכן אין אייניגע שעפּער אין יולי 1883, אין וועלכן עס האָבן אָנטייל גענומען אַרום 750 אַרבעטער און אַרבעטערינס. דער דאָזיגער סטרײַק האָט אַרויסגערופן אַ סך אויפזען אין די ניו־יאָרקער צײַטונגען. עס איז באַטראַכט געוואָרן פאַר אַ מין סענסאַציע. ער איז באַצייכנט געוואָרן אַלס דער ערשטער סטרײַק אין אַמעריקע.

עס ווערט אָנגעגעבן, אַז מער ווי אַ העלפט פון די סטרײַקענדע זײַנען געווען מיידלעך און די סטרײַק־מיטינגען פלעגן אָפּגעהאַלטן ווערן באַזונדער פאַר די מיידלעך און פאַר די מענער און אַפילו אין באַזונדערע לאָקאַלן.

מיר געפינען נאָך אַמאָל דעם נאָמען פון דער „דרעס ענד קלאָוקמײַקערס יוניאָן" מיט אַ פּאָר יאָר שפּעטער אין פאַרבינדונג מיט אַ קלאָוקמאַכער סטרײַק אין ניו־יאָרק, וואָס איז אַרויסגערופן געוואָרן דעם 15טען אויגוסט 1895. אין די ענגלישע צײַטונגען איז דעמאָלט אָנגעגעבן געוואָרן, אַז 15 הונדערט קלאָוקמאַכער האָבן זיך אין דעם סטרײַק באַטייליגט. די ענגלישע פּרעסע האָט אין אַלגעמיין אַרויסגעוויזן פיל סימפּאַטיע צו די סטרײַקער. די פאָדערונגען זײַנען געווען, אַז אַנשטאָט אָנצופאַנגען די אַרבעט 6 אַזייגער אין דער פרי און ענדיגן 8 אַזייגער אין אָוונט, זאָל מען אָנפאַנגען אַרבעטן 7 אַזייגער אין דער פרי און ענדיגן 7 אַזייגער אין אָוונט. די סטרײַקער האָבן אויך געפאָדערט, אַז די פּרײַזן פאַר דער אַרבעט זאָלן זײַן אַזעלכע, אַז מען זאָל פאַרדינען פון 12 ביז 15 דאָלאַר אַ וואָך. דער סטרײַק איז געפירט געוואָרן פון דער „דרעס ענד קלאָוקמײַקערס יוניאָן", וועלכע איז געווען אָנגעשלאָסן צו די „נאַיטס אָוו לעיבאָר", און ער איז געוואונען געוואָרן.

די אָפטע סטרײַקס פון די קלאָוקמאַכער, וועלכע מיר האָבן אויבן דערמאָנט, און זייער דראַנג זיך צו אָרגאַניזירן און צו קעמפן פאַר אַ בעסערן און לײַכטערן לעבן, זײַנען ניט געווען קיין אײַנצעלנע, אָפּגעריסענע דערשײַנונגען אין דעם אידישן אימיגראַנטן־לעבן, נאָר זיי זײַנען פיל מער געווען אַן אויסדרוק פון דער אַלגעמיינער אַרבעטער אומרואיגקייט אין לאַנד. עס איז אין יענער צײַט, קען מען זאָגן, געווען אַ שטורעם און דראַנג פּעריאָד אין דעם אַמעריקאַנער עקאָנאָמישן לעבן. עס איז געווען דער אָנפאַנג פון דעם אויפשוואונג פון דער אינדוסטריאַליזאַציע פון אַמעריקע, דער אָנשטורעם פון דער מאַשין, פון מעכאַנישער קראַפט. דאָס האָט אַרויסגערופן אַן אומרואיגקייט, אַ פאַרבאָרגענע שרעק אין די הערצער פון פאַרשיידענע שיכטן פון דער אַמעריקאַנער באַפעלקערונג. זיי האָבן געזען, אַז עס קומט עפּעס אַזוינס, וואָס מאַכט אַן איבערקערעניש אין דעם עקאָנאָמישן לעבן פון לאַנד און וואָס מאַכט זייער עקזיסטענץ אומזיכער. עס זײַנען אין יענער צײַט אויסגעוואַקסן אין אַמעריקע פאַרשיידענע רעוואָלוציאָנערע און רעפאָרם באַוועגונגען. אויף די אימיגראַנטישע אַרבעטער האָט געהאַט אַ גרויסן אײַנפלוס די סאָציאַליסטישע באַוועגונג — די סאָציאַליסטישע אַרבעטער פּאַרטיי (ס. ל. פּ.) און טיילווײַז די אַנאַרכיסטישע באַוועגונג. די אַמעריקאַנער אַרבעטער אין אַלגעמיין, אויף וויפיל זיי זײַנען דעמאָלט געווען אָרגאַניזירט, זײַנען געשטאַנען אונטער דעם אײַנפלוס פון די „נאַיטס אָוו לעיבאָר", וואָס האָט געהאַט אַ פּראָגראַם פון אַ גאַנץ ראַדיקאַלן כאַראַקטער.

די אָרגאַניזאַציע „נאַיטס אָוו לעיבאָר", אָדער מיט איר פולן נאָמען „דהי נאָובל אָרדער אָוו דהי נאַיטס אָוו לעיבאָר" (דער נאָבעלער אָרדען פון די ריטער פון אַרבעטער) איז געשאַפן געוואָרן אין פילאַדעלפיע סוף יאָר פון 1869 אונטער דער פירערשאַפט פון יוראַיאַ סטיווענס, אַ צושנײַדער (קאַטער) פון מענער קליידער.

די צושנײַדער פון קליידער אין פילאַדעלפיע האָבן מיט אַ געוויסער צײַט פריער זיך פּרובירט אָרגאַניזירן אין אַ יוניאָן, אָבער זיי זײַנען אויסגעשטאַנען גרויסע פאַרפאָלגונגען פון די באַלעבאַטים, האָבן דעריבער אייניגע פון זיי, זיבן אין צאָל, אונטער דער פירערשאַפט פון יוראַיאַ סטיווענס, באַשלאָסן זיך צו אָרגאַניזירן אין אַ געהיימען אָרדען אונטער דעם דערמאָנטן נאָמען.

פון אָנפאַנג איז די אָרגאַניזאַציע באַשטאַנען בלויז פון צושנײַדער און זי האָט געהאַט צום סוף פון דעם ערשטן יאָר פון איר עקזיסטענץ בלויז 69 מיטגלידער. אין יאָר 1871 האָט זי באַשלאָסן אַרײַנצונעמען מיטגלידער אויך פון אַנדערע פאַכן און זי האָט אָנגעפאַנגען שנעל וואַקסן. אָבער זי איז געבליבן אַ געהיימע גע־

זעלשאפט אויך אויף ווייטער, אזוי געהיים, אז פאר פרעמדע האט מען אפילו ניט געטארט אויסזאגן דעם נאמען. אויף אלע דאקומענטן און אויפרופן פון די „נאיטס אוו לעיבאר" פלעגט אנשטאט דעם נאמען פון דער ארגאניזאציע געשטעלט ווערן פינף שטערנדלעך.

די געהיימניספולקייט פון דער ארגאניזאציע האט געשאפן ארום איר משונה'דיגע לעגענדעס און ווילדע קלאנגען. מען האט געשריבן וועגן איר אין די צייטונגען, אז זי פלאנעוועט רעוואלוציאנערע פארשווערונגען, אז זי איז א קרימינעלע געזעלשאפט און גלחים אין די קירכן האבן זייערע שאף געהייסן היטן זיך פון איר. דער פירער פון די „נאיטס אוו לעיבאר", דער „גראנדמאסטער ווארקמען", האט דעריבער ענדלעך גע־פונען פאר ראטזאם, אז מען זאל אראפנעמען דעם גע־היימען צודעק פון דעם ארדען און אויף א בעראטונג, וואס איז אפגעהאלטן געווארן אין פילאדעלפיע אין יוני, 1878, איז באשלאסן געווארן צו פארעפנט־לעכן דעם נאמען און די צילן פון דער ארגאניזאציע.

די פרינציפן דערקלערונג פון די „נאיטס אוו לעי־באר" פאנגען זיך אן אזוי:

די שרעקלעכע אנטוויקלונג פון די גרויס קאפיטא־ליסטן און פון די קאמפאניעס מוז פירן דערצו, אז די גרויסע ארבעטער־מאסן וועלן פארוואנדלט ווערן אין בעטלער און וועלן זינקען אלץ נידעריגער, אויב עס וועט ניט עפעס געטאן ווערן עס אפצושטעלן.

אויב מיר ווילן געניסן דאס גוטס פון לעבן מוזן מיר אפשטעלן די אומגערעכטע אנזאמלונג פון קאפיטאל און די מאכט, וואס דאס אנגעזאמלטע קאפי־טאל האט צו טאן שלעכטס

אין דער פרינציפן דערקלערונג ווערט ווייטער גע־זאגט, אז די ארגאניזאציע שטעלט זיך די אויפגאבע צו פאראייניגן אלע ארבעטער פון לאנד, הי־געבוירענע און פרעמדע, געלערנטע און ניט געלערנטע, אן אונ־טערשייד פון גלויבן, געשלעכט, ראסע און קאליר אין איין געמיינשאפטלעכער ברודערשאפט, וואס דארף הא־בן דעם ציל אפצושאפן די לוין סיסטעם און צו מאכן די ארבעטער פאר זייערע אייגענע באלעבאטים דורך ארגאניזירן קאאפעראטיווע פראדוקציע־פאראיינען וואו די געצייג זאל זיין דאס אייגנטום פון די פאראייניגטע ארבעטער און וואו די ארבעט זאל אנגעפירט ווערן אויף א דעמאקראטישן אופן און די ארבעטער זאלן קענען האבן דעם פולן געניס פון דעם, וואס זיי שאפן.

די מאטא פון די „נאיטס אוו לעיבאר" איז געווען „איינער פאר אלע און אלע פאר איינעם".

„די נאיטס אוו לעיבאר" פאדערן אין זייער פרא־גראם, אז די ערד, וואס באלאנגט צום פאלק, זאל אי־בערגעגעבן ווערן צו מענשן, וואס וועלן זיך אויף איר באזעצן און באארבעטן; אז קיין איין אקער לאנד זאל ניט געגעבן ווערן צו די אייזנבאן קאמפאניעס אדער ספעקולאנטן און אז אויף דער ערד, וואס איז איצט אין די הענט פון ספעקולאנטן, זאל ארויפגע־לייגט ווערן א שטייער, וואס זאל זיין אזוי גרויס וויפיל די ערד איז ווערט. א ווייטערע פאדערונג איז געווען אז;

די רעגירונג זאל אפקויפן אלע טעלעגראפן, טע־לעפאנען און אייזנבאנען און אז קיין דערלויבעניש זאל מער ניט ארויסגעגעבן ווערן צו פריוואטע פערזאנען אדער קאמפאניעס צו בויען אדער צו פארוואלטן די מיטלען פון פארקער.

מען קען זען, אז דער פארפאסער פון דער פרינצי־פן דערקלערונג, יוריא סטיווענס, איז געווען גאנץ שטארק סאציאליסטיש געשטימט.

די ראדיקאלע געדאנקען און פאדערונגען פון דער פראגראם זיינען אבער אין די שפעטערע יארן געקו־מען גאנץ ווייניג צום אויסדרוק אין דער טעטיקייט פון די „נאיטס אוו לעיבאר".

די ארגאניזאציע־פארם פון די „נאיטס אוו לעיבאר" איז געווען מער ענלעך צו אן ארדען, ווי צו א היינ־טיגער טרייד יוניאן. די ארגאניזאציע האט אפילו גע־האט א ריטואל און געהיימע צערעמאניעס, ווי עס האבן די מייסטע אמעריקאנער ארדענס.

ערב דער גרינדונגס קאנווענשאן פון דער אינטערנעשאנעל

אין די מייסטע ערשטע פראבעס, וואס זיינען געמאכט געווארן די ערשטע יארן צו ארגאניזירן די פרויען קליידער אינדוסטריע, זיינען די ארבעטער ניט איינגע־טיילט געווארן לויט זייערע פאכן. אין די ערשטע יוניאנס, וואס זיינען ארגאניזירט געווארן, האבן די אפערייטארס, די פינישערס, פרעסערס און קאטערס אלע באלאנגט צו איין יוניאן, ווי אויך די וועסטמאכער און די סקוירטמאכער. דער אנפאנג פון ארגאניזירן פאך יוניאנס אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע איז געמאכט געווארן אין יאר 1884, ווען די „נאיטס אוו לעיבאר" האבן ארויסגעגעבן א טשארטער צו די קלאוק קאטערס, וועלכע האבן ארגאניזירט א יוניאן אונטער דעם נאמען „יונאיטעד קלאוק ענד סוט קא־טערס אסאסיאיישאן".

דאס האט אייגנטלעך ניט געשטימט מיט די פרינ־ציפן פון די „נאיטס אוו לעיבאר", לויט וועלכע די אר־בעטער זיינען ניט ארגאניזירט געווארן לויט זייערע פאכן, נאר אלע ארבעטער האבן געדארפט זיין אין איין ארגאניזאציע.

די טיילונג אין פאך יוניאנס זעט מען שוין אן מער אין דעם סטרייק פון די קלאוקמאכער אין פרילינג 1886. די סטרייקערס האבן געפאדערט די אפשאפונג פון די קאנטראקטאר־שעפער און פון דעם סוועט שאפ סיסטעם. מיר זעען אז דער סטרייק איז געפירט געווארן פון דער „דרעס ענד קלאוקמעיקערס יוניאן", וואס האט בא־לאנגט צו די „נאיטס אוו לעיבאר", פון דער אינדעפענ־דענט קלאוק אפערעיטארס יוניאן און פון דער „אינדע־פענדענט קלאוק פרעסערס יוניאן". אין דער צייט פון סטרייק איז אויך ארגאניזירט געווארן א „קלאוק פי־נישערס יוניאן".

די איינטיילונג אין פאך יוניאנס ביי די קלאוקמאכער איז אויך איינגעפירט געווארן, ווען די קלאוקמאכער האבן זיך אין 1896 ארגאניזירט אין א נייער יוניאן אונטער דעם נאמען די „יונאיטעד בראדערהוד אוו קלאוק־מעיקערס". די איז געווען ארגאניזירט ניט בלויז לויט פאכן, נאר אויך לויט נאציאנאליטעטן, געשלעכט און טעריטאריעס. לאקאל 1 איז געווען פון אפערעיטארס, לאקאל 2 פון שניידער (פינישערס), לאקאל 3 פון פרע־סערס, לאקאל 4 פון די קלאוקמאכער אין בראנזוויל, לאקאל 5 פון די קלאוקמאכער אין ברוקלין, לאקאל 6 פון פרויען. דערצו איין איטאליענישע סעקציע און איין פוילישע סעקציע, נאר די לאקאלס האבן געהאט זייער ווייניג אויטאנאמע רעכטן.

עס דארף אבער אונטערגעשטראכן ווערן דער פאקט, אז אין אלע יוניאנס, וואס די קלאוקמאכער האבן ארגאניזירט, האבן זיי געשטרעבט צו שאפן א צענט־ראלע ארגאניזאציע, וואס זאל פאראייניגן אלע קלאוק־מאכער פון לאנד.

אין דער ווירקלעכקייט איז, ווי שוין פריער דער־מאנט, אויך די אינטערנעשאנעל, וואס פייערט איצט איר 50־יאריגען געבורטסטאג, געווען א רעזולטאט פון די באמיאונגען צו שאפן א צענטראלע קלאוקמאכער ארגאניזאציע אין לאנד. די שטענדיגע סטרייקס, וואס די קלאוקמאכער האבן געדארפט פירן ניט בלויז אין ניו־יארק, נאר אויך אין די אנדערע שטעט, האט ביי זיי רייף געמאכט דעם געדאנק, אז זיי דארפן האבן א פאראייניגטע ארגאניזאציע איבערן גאנצן לאנד. די קלאוקמאכער פון איין שטאט האבן אין זייער קאמף שטענדיג נויטיג געהאט די הילף פון די קלאוקמאכער אין דער צווייטער שטאט, און ניט בלויז פינאנציעלע הילף, נאר פיל מער, אז די באלעבאטים, ביי וועלכע מען סטרייקט אין איין שטאט, זאלן ניט קענען אריבערפירן זייערע שע־פער אדער לאזן מא־כן זייער ארבעט אין אן אנדער שטאט. אזוי הא־בן געפילט ניט בלויז די קלאוקמאכער פון ניו־יארק, נאר אויך די קלאוקמאכער אין פילא־דעלפיע, אין באלטימאר, אין באסטאן און אין שי־קאגא. די קלאוקמאכער יוניאן פון פילאדעלפיע האט אין הארבסט פון יאר 1887 זיך געווענדעט צו דער „יונאיטעד ברא־דערהוד" — די קלאוק־מאכער יוניאן פון ניו־יארק, וועגן שאפן א פאראייניגטע ארגאניזא־ציע איבער דעם לאנד.

אברהם ביזנא
בויער פון דער קלאוקמאכער יוניאן אין שיקאגא

די „יונייטעד בראדערהוד" האט דעם פארשלאג זייער ווארעם אויפגענומען און האט באלד ארויסגעשיקט אן אויפרוף צו „אלע קלאוקמאכער פון אמעריקע", אז זיי זאלן שיקן דעלעגאטן צו א קאנווענשאן פון גאנצן לאנד, וואס וועט אפגעהאלטן ווערן אין ניו־יארק דעם 16טען און 17טען יאנואר 1898.

די געפלאנטע קאנווענשאן איז אבער ניט אפגע־האלטן געווארן. ערשטענס, איז ארויסגעקומען א שטרייט מיט פילאדעלפיע וועגן דעם פלאץ, וואו די קאנווענשאן זאל אפגעהאלטן ווערן. די פילאדעלפיער, נעמלעך, האבן געוואלט, אז די קאנווענשאן זאל גע־האלטן ווערן אין זייער שטאט. די קלאוקמאכער יוניאן פון שיקאגא האט זיך בכלל אפגעזאגט צו באטייליגן אין דער קאנווענשאן. איר ענטפער איז געווען, אז אזוי לאנג ווי עס זיינען נאך ניט פאראן קיין גוט ארגאני־זירטע לאקאלע יוניאנס איז אומזיסט די ארבעט צו שא־פן א צענטראלע ארגאניזאציע איבערן לאנד. עס איז אבער א סברא, אז דער דאזיגער ענטפער איז בלויז געווען א גוטער אויסרייד און אז אין דער אמת'ן האט די קלאוקמאכער יוניאן פון שיקאגא, וועלכע האט בא־לאנגט צו דער „סאושעליסט טרעיד ענד לעיבאר עלאיענס" ניט געוואלט זיך באטייליגן אין א קאנ־ווענשאן, וואס איז גערופן געווארן פון דער ניו־יארקער קלאוקמאכער יוניאן — די „יונאיטעד ברא־דערהוד", וועלכע האט באקעמפט די „סאושעליסט טרעיד ענד לעיבאר עלאיענס".

אבער ניט קוקנדיג אויף דעם, וואס דער פלאן צו רופן א קאנווענשאן אין 1898 האט זיך ניט גע־קרוינט מיט א דערפאלג, איז אבער די באוועגונג ביי די קלאוקמאכער צו שאפן א צענטראלע ארגאניזאציע ניט אפגעשוואכט געווארן. אין געגנטייל, זי איז גע־ווארן שטארקער. אונטער דער צייט האבן די קלאוקמאכער אין שיקאגא פארלארן א וויכטיגן סטרייק און עס איז געווען נאטירלעך, אז זיי זאלן זיך פאר־טראכטן וועגן דעם, אז ווען זיי וואלטן געקראגן הילף פון די קלאוקמאכער פון אנדערע שטעט, וואלטן זיי אפשר זייער קאמף געוואונען.

עס זיינען אריבער צוויי יאר און די קלאוקמאכער יוניאן פון ניו־יארק האט געמאכט א נייע פראבע צו־נויפצורופן א קאנווענשאן פון אלע קלאוקמאכער אין אמעריקע, כדי צו גרינדן א צענטראלע ארגאניזאציע. דעם 11טען מערץ 1900 האט די „יונאיטעד בראדערהוד" פון דער קלאוקמאכער יוניאן נומער 1 פון ניו־יארק פארעפנטלעכט אין דער ארבעטער פרעסע אן אויפרוף צו אלע קלאוקמאכער, לעידיס טעילארס און סקוירטמאכער אין די פאראייניגטע שטאטן פון אמעריקע און קאנאדע צו גרינדן א צענטראלע ארגאניזאציע און אז פאר דעם צוועק זאל דעם 3טען יוני 1900 אפגעהאלטן ווע־רן א גרינדונגס קאנווענשאן.

דאס מאל האט דער אויפרוף געהאט נאך א גרע־סערן דערפאלג, ווי מען האט פון אים געקענט דער־ווארטן. אמת, די שיקאגער קלאוקמאכער האבן זיך אויך דאס מאל ניט אפגערופן. עס איז ניט קלאר, ווי שוין פריער באמערקט, וואס עס איז געווען די אורזאך. אבער די קאנווענשאן איז אפגעהאלטן געווארן און זי איז געגאנגען א סך ווייטער, ווי די, וואס האבן זי צונויפגערופן, האבן געפלאנט. די קאנווענשאן האט, נעמ־לעך, באשלאסן, אז עס זאל געשאפן ווערן א צענט־ראלע ארגאניזאציע, וואס זאל ארומנעמען ניט בלויז די קלאוקמאכער, לעידיס טעילארס און סקוירטמאכער, נאר די גאנצע פרויען קליידער אינדוסטריע פון לאנד. און די ארגאניזאציע זאל גערופן ווערן „אינטערנעשאנעל לעידיס גארמענט ווארקערס יוניאן".

דאס איז אין קורצן די פארגעשיכטע פון דער אינ־טערנעשאנעל. מען האט זי אפשר געדארפט דערציילן אויספירלעכער, ווייל די פארגעשיכטע פון דער אינטער־נעשאנעל איז ניט ווייניגער אינטערעסאנט ווי די גע־שיכטע. פון דער פארגעשיכטע קען מען זען פון וואס פאר א מאטעריאל אונזער גרויסע יוניאן איז געפורעמט געווארן, וואס עס זיינען געווען די אידעען, די שטרע־בונגען פון אירע שאפער און בויער.

עס דארף אונטערגעשטראכן ווערן, אז אין די ערשטע יוניאנס, וואס זיינען ארגאניזירט געווארן אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע, איז קיינמאל ניט אפגע־טיילט געווארן דער טאג־טעגלעכער עקאנאמישער קאמף פון סאציאליסטישן קאמף. דאס איז געווען גאנץ נא־טירלעך. עס האט אנדערש ניט געקענט זיין. די גרינדער, די ארגאניזירער און די פירער פון דער יוניאן זיינען געווען טעטיגע סאציאליסטן און אנארכיסטן. די סא־ציאליסטישע אידעען און די אנארכיסטישע זיינען נאך דעמאלט געווען אזוי פריש און אזוי טייער ביי זייערע אנהענגער. וואס איז שייך צו די סאציאליסטן איז איי־גענטלעך דער גאנצער פארטיי אפאראט זייערער — די סאציאליסטישער ארבעטער פארטיי (ס. ל. פ.) — געווען

א באזיגטער

(דערציילונג)

פון ז. שער

דער דרעס מאנופעקטשורער סעמועל זיי־טשיק, פון דעם סענטשורי דרעס קא., איז אין דער פרי מיט א ברען און מיט אן אימפעט אריין אין שאפ, האט געגעבן האסטיג א שליידער זיין הוט און די צייטונג און איידער ער האט נאך געזאגט „גוט מארגען" צו דער אפיס־מיידעל, האט ער שוין דורך דער אפענער טיר, וואס האט געפירט פון אפיס אין שאפ, אריינגעשריגן צום פאר־מאן: — מיסטער קעץ! העי, מיסטער קעץ! נו, וואס הערט זיך? איר האט געקראגן א פאר באלמעלאכעס?

צו דער אפיס־מיידעל האט ער, נאך אלץ, אן א „גוט־מארגען" שנעל גערעדט און נאך שנעלער געקייט אן אויס־געלאשענעם שטיקעל ציגאר, וואס ער האט געהאלטן אין מויל:

— אז ס'איז אן אומגליק איצט: מען איז פארווארפן מיט ארדערס און קיין באלמעלאכעס קריגט מען ניט. כאטש גילט זיי אפ!

דערווייל איז שוין דער פארמאן אריין אין אפיס, זיך געשטעלט אויפן שוועל פון טיר, וואס האט געפירט פון שאפ צום אפיס. עס האט געהייסן, אז ער איז יא אריין און ניט אריין אין אפיס, און ער האט ווי א פארשולדיגטער גערעדט:

— שלעכט, מיסטער זייטשיק, מען קען ניט קריגן קיין אפערייטארס פאר א רפואה. פארגעסט ניט, אז ס'איז מלחמה. כ'בין שוין אומעטום געווען, אין מארקעט, אין דער יוניאן, אפילו צו א פאר באקאנטע אפערייטארס אין דער היים געגאנגען, און גאר ניט אויסגעפירט, סיידען איך זאל נעמען דעם לאנדסמאן אייערן, דעם שלים־מזל־ניק, ווי הייסט ער? דוכט זיך דאיכעס. ער דרייט זיך נאך אלץ ארום אן א סטעדי דזשאב. איך קען אים קריגן.

— נו זאל זיין ער, זאל זיין אבי ווער, אבי ברענגט מיר ארויף אן אפערייטאר!

זייטשיק האט אבער באלד חרטה געקראגן וואס ער האט דעם פארמאן געהייסן ארויפנעמען זיין לאנדסמאן, דאיכעס, און ער האט אריינגעשריגן אין שאפ צום פאר־מאן:

— מיסטער קעץ! מיסטער קעץ! ווארט א ווײלע, מען דארף ניט!

אבער דער פארמאן האט אים שוין ניט געהערט. ער איז שוין געווען ווייט, ביים צווייטן עק פון שאפ, ביי די צושנייד־מאשינען, און דער גערויש און דאס זשומען פון די ניי־מאשינען האט פארשלונגען זאיטשיק'ס קול. זאי־טשיק ווידער, האט זיך אליין איבערגעלייגט: מילא, זאל שוין זיין אזוי. איך קען זיך איצט עפעס העלפען? ס'איז דאך מלחמה. און ער האט מער דעם פארמאן ניט גערופן.

סעמועל זאיטשיק און בענדזאמין דאיכעס זיינען לאנדסלייט און ניט נאר פון דער זעלבער שטעטעל, נאר אויך פון דער זעלביגער גאס. זיי האבן אין דער אלטער היים, געוואוינט א שטוב לעבן א שטוב און פון דער היים איז דאיכעס פון גרעסערן יחוס ווי זאיטשיק. אויך איז דאיכעס אין דער היים געווען א בן־תורה, א למדן, מיט א פייערדיגען קאפ, און שפעטער, ווען עס איז אויפגע־שטאנען די באוועגונג, איז דאיכעס געווען אין דער בא־וועגונג א גאנצער אנפירער און דער וויכטיגסטער רעד־נער. זאיטשיק, ווידער, איז א פראסטער, מער ווי א שייטעל עברי האט ער זיך אין דער היים ניט אויסגעלערנט. צו צוועלף יאר האט מען אים אפגעגעבן צו א שניידער. און אזוי איז ער שוין זיין גאנצן לעבן פארבליבן א שניידער.

פאר דאיכעסן האט זאיטשיק געהאט גרויס אפשיי, סאי אין דער היים און סאי דא, אין אמעריקע, ווען זאי־טשיק איז נאך אליין געווען אן ארבעטער אין א שאפ און א יוניאן־מאן. זאיטשיק פלעגט ביי די יוניאן מיטינגען מיט א באגייסטערטען פייערעל אין די אויגען זיך צוהערן צו דאיכעסעס רעדעס און שלינגען יעדען ווארט זיינעם.

— נו, הא? — פלעגט זאיטשיק א טארע טאן אין זייט דעם ארבעטער, וואס פלעגט זיצן לעבן אים ביים יוניאן־מיטינג — ווי געפעלט דיר עפעס א רעדען הא? הערסט א ביסעל לשון? יעדעס ווארט איז מיט גאלד צו־גלייך — און מען האט געקענט זען אויף זיין פנים, אז ער איז שטאלץ אויף דעם, וואס דאיכעס איז זיינער א לאנדס־מאן און א פריינד.

פון דאיכעסעס קאפ און זיין געשליפענעם צונג, האט זאיטשיק טאקע א סך געהאלטן. אבער פון זיינע הענט — ניט. דאיכעס איז טאקע ניט געווען קיין גאר פויגעלדיגער ארבעטער. ער איז געווען זייער א פאוואלער ארבעטער און א קליינער פארדינער און זאיטשיק האט אים טאקע אמאל געזאגט:

— בעני, דו ווייסט וואס איך וואלט דיר געראטען? דו האסט זיך געדארפט נעמען צו עפעס אן אנדער פרנסה. אזא מאן ווי דו, מיט דיין קאפ, האסטו באדארפט אויפזוכן זיך עפעס אן אינטעליגענטערע פרנסה. דער שאפ מיט די אפערייטאריי איז ניט פאר דיר.

דאיכעס האט אים אויף דעם גאר ניט געענטפערט. א קנויל האט זיך אים געשטעלט אין האלדז און אנגע־הויבן שטיקן, אז ער האט ניט גאר ניט געקענט ארויס־ברענגען א ווארט פון מויל, נאר עס איז אים אפילו מיט שווערקייטן אנגעקומען צו אטעמען. ער האט מיט אויס־געגלאצטע אויגען שטארק געקוקט אין דער ווייטקייט אריין און זיך געווארגן מיט דער אייגענער שפייעכץ אין מויל.

אז סעם זאיטשיק איז געווארן אליין א באלעבאס פון אן אייגענעם דרעס־שאפ, האט ער אלע תירוצים גע־זוכט און אלערליי מיטלען אנגעווענדעט זיך ארויסצודרייען ניט ארויפצונעמען דאיכעסן צו זיך אין שאפ צו דער ארבעט. אז דאיכעס פלעגט ארויפקומען צו אים אין שאפ און טאקע מיטן צוועק צו בעטן, אז ער זאל אים ארויפ־נעמען צו דער ארבעט, פלעגט זאיטשיק צו אים פון אלץ אין דער וועלט רעדן. וועגן לאנדסלייט, וועגן דער היימישער שטעטעל, וועגן לאנדסלייט־פאראיין און וועגן דער רעליף־אקציע, וואס דער פאראיין פירט אן. ער פלעגט אמאל אויך פרעגן דאיכעסן, וואס ס'מאכט זיין פאמיליע, אבער ער האט זיך אלע מאל אויסגעהיט אים צו פרעגן צו ער האט א דזשאב און צו ער ארבעט — די פראגע אויף וואס דאיכעס האט ארויסגעקוקט און צוליב וואס ער איז טאקע צו זאיטשיקן אין שאפ ארויפגעקומען. דאיכעס, ווידער, איז געווען צו שטאלץ צו פרעגן זאיטשי־קען וועגן א דזשאב. ווי די נויט האט אים ניט געדריקט, האט ער אלץ ניט געקאנט פארבויגען זיין שטאלץ און בעטן זאיטשיקן, ער זאל אים נעמען צו דער ארבעט. פלעגט ער דווקא זיין צופרידן וואס דער געשפרעך איז ארויף אויף זייטיגע וועגן און ער פלעגט גערן, כמעט מיט דאנקבארקייט, רעדן מיט זאיטשיקן וועגן אלץ אין דער וועלט, נאר ניט וועגן וואס ער איז ארויפגעקומען.

פון דאיכעסעס ארויפקומען צו אים אין שאפ איז סעם זאיטשיק געווען שטארק ניט צופרידן און ער האט געהאט טענות צום פארמאן, הלמאי ער האט דאיכעסן ארויפגענומען.

שוין פון דאיכעסעס אנוועזנהייט אין שאפ האט זיך זאיטשיק געפילט עפעס נערוועז און אומבאקוועם. דאיכע־סעס אנוועזנהייט האט אים עפעס צו פיל דערמאנט אין זיין, זאיטשיק'ס, פראסטקייט און אז ער דארף, ביי אים אין שאפ, האבן פאר אימיצן דרך־ארץ און זיך היטן מיט א ווארט. ער האט געהאט דאס געפיל, אז זינט דאי־כעס געפינט זיך אין שאפ, איז ער אין זיין אייגענעם שאפ ניט פריי. איז ער ווי א געבונדענער. עס פאסט אים צומאל ניט, צוליב דאיכעסעס אנוועזנהייט, זיך צוצעשרייען אויף אן ארבעטער, ווי ער איז דאס געוואוינט געווען צו טאן.

— ווען עס וואלט ניט געווען אזא דוחק אין ארבעטער — האט זאיטשיק ביי זיך געטראכט — וואלט איך אים א טאג ניט געהאלטן אין שאפ. איז דאך עפעס א מלחמה...

אבער די אומצופרידנהייט פון סעמועל זאיטשיק מיט דאיכעסעס ארבעטן ביי אים אין שאפ איז געווארן נאך שטארקער און גרעסער ווען דאיכעס איז אין שאפ געווארן א טעטיגער יוניאן־מאן, און נאכדעם דער טשער־מאן פון שאפ. דאס האט שוין זאיטשיק גאר ניט געקענט אריבערטראגן.

— זעט נאר א חוצפה — האט זיך זאיטשיק געקאכט, ביי זיך אין אפיס, פארן פארמאן און דער אפיס־מיידעל — ער דער שלימזלניק, וועט מיר זאגן דעות, ווי איך זאל פירן מיינע ביזנעס! „סאם נוירוו!"... ער דארף דאך מיר דאנקען וואס איך לאז אים אינגאנצן זיצן ביי מיר אין שאפ.

און איין מאל, ווען דאיכעס האט אלס דער שאפ־טשערמאן אנגעזאגט די ארבעטער, אז זיי זאלן ניט אר־בעטן אויף א נייער מאדע דרעס, ווייל מען איז נאך ניט דורכגעקומען מיטן פרייז פאר דער ארבעט, איז זאיטשיק געווארן אזא אויפגעקאכטער, אז ער איז מיט א בלוט־פארלאפענעם פנים און מיט אויפגעביילטע פויסטן צו־געלאפן צו דאיכעסן, האט פון אונטער אים ארויסגע־ריסן דעם שטול לעבן ניי־מאשין און אנגעהויבן שריי־ען: — געט אוט! געט אוט אוו מאי שאפ!...

אין דאיכעסן האט אויפגעקאכט דאס גאנצע בלוט. די גאנצע גאל און ביטערניש, וואס האט זיך אין אים אנגעזאמלט געגען זאיטשיקן האט ער אים איצט גע־וואלט אריינשפייען אין פנים. ער האט זיך אבער איינגע־האלטן און מיט געצוימטער אויסערלעכער קאלטקייט און געלאסנקייט האט ער זיך אפגערופן:

— מיסטער זאיטשיק, פארגעסט ניט, אז ס'איז א יוניאן שאפ — און צו די ארבעטער אין שאפ האט ער ווי מיט א באפעל געזאגט:

— קאם אן בויעס! מיר גייען אין דער יוניאן.

פאר דאיכעסעס באפעל: „מיר גייען אין דער יוניאן", האט זיך זאיטשיק שטארק דערשראקן. „דאס קען נאך שמעקן מיט א סטרייק... און מער פעלט מיר ניט איצט, אין סאמע ברען, ווי האבן א סטרייק" — האט זאיטשיק א טראכט געטאן און פון דעם סאמע געדאנק אליין וועגן א סטרייק, איז אים אזש הייס געווארן, האט ער שטיל, ווי צו זיך אליין ארויסגעבורטשעט:

— נו, נו, מילא, זעץ זיך צו דער ארבעט.

דאיכעס האט מיט א טראציגן שמייכעל, ווי א זיגער, א קוק געטאן אויף זאיטשיקן און זאיטשיק איז מיט ארונ־טערגעלאזענע אויגן, ווי א באזיגטער, אוועק צו זיך אין אפיס.

פארנומען מיט ארגאניזירן די אימיגראנטישע ארבע־טער אין טרעיד יוניאנס. די סאציאליסטן האבן אין ניו־יארק ארגאניזירט די פאראייניגטע אידישע געווערקשאפטן. און די אנארכיסטן, וועלכע זיינען דע־מאלט געווען גאנץ שטארק טעטיג און האבן געהאט א באדייטנדן איינפלוס צווישן די אידישע ארבעטער, האבן אויך געטאן זייער טייל צו ארגאניזירן די קלאוק־מאכער. און אפט איז די קאנקורענץ פאר איינפלוס גע־ווען א גאנץ שטארקע.

דער גרויסער ארבעטער־עולם האט דעמאלט אין אלגעמיין ניט אזוי קלאר זיך פאנאנדערגעקליבן צווי־שן סאציאליזם און אנארכיזם. אפילו צווישן די פירע־ זיינען ניט אלע געווען אזוי קלאר און פעסט אין דער פראגע. באראנדעס גופא איז, איידער ער איז געווארן דער פירער פון די קלאוקמאכער, געווען מיט די סאציא־ליסטן, אבער שפעטער איז ער געווארן נענטער צו די אנארכיסטן. ער האט זיך, אמת, ניט דערקלערט פאר אן אנארכיסט, אבער ער איז דאך אין דער יוניאן גע־שטאנען מער אויף זייער זייט און דאס האט דעם קאמף צווישן די סאציאליסטן און אנארכיסטן אין דער יוניאן נאך שארפער געמאכט. אויסער דעם פרינציפן־קאמף איז עס שוין אויך געווארן א באראנדעס־קאמף.

אבער אט דער שטענדיגער קאמף צווישן די סא־ציאליסטן און די אנארכיסטן האט די יוניאן ניט אפ־געשוואכט. מען האט טאקע אויף די יוניאן־מיטינגען מער דעבאטירט וועגן סאציאליזם און אנארכיזם ווי וועגן די טאג־טעגלעכע פראגן פון דער יוניאן, אבער אין יענער צייט האבן די פראגן פון סאציאליזם און אנארכיזם גאנץ שטארק אינטערעסירט דעם אידישן ארבעטער־עולם. און אין דער צייט האבן זיך די קלאוקמאכער ביסלעכווייז אויך אויסגעלערנט ווי צו פירן א יוניאן. די שעפער זיינען גאנץ גוט קאנטרא־לירט געווארן און די יוניאן האט גאנץ גוט אויפגע־פאסט, אז יוניאן־באדינגונגען זאלן אפגעהיט ווערן.

עס איז פאראן א סך צו דערציילן פון דער פאר־געשיכטע פון דער אינטערנעשאנעל, אבער דערציי־לען אלץ אויספירלעך וואלט מיינען דערציילן די גע־שיכטע פון דער אידישער ארבעטער באוועגונג פון אמע־ריקע און דערצו א גרויסן טייל פון דער געשיכטע פון דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג אין אלגעמיין.

אין דער אמת'ן האט מען צו דער פארגעשיכטע פון דער אינטערנעשאנעל געדארפט צורעכענען אויך די ער־שטע עטלעכע יאר נאך איר געבורט, ווען זי האט אזוי שווער געפאקט און געמאזלט. אבער איך וועל זיך האלטן ביי דעם אפיציעלן דאטום. די פארגעשיכטע פון דער אינטערנעשאנעל ענדיגט זיך דעם 3טען יוני 1900, דעם טאג, ווען די אינטערנעשאנעל איז נאך א לאנגע, שווערע טראגן געבארן געווארן.

הויך־פונקטן אין דער האלבער יארהונדערט געשיכטע פון דער אינטערנעשאנעל

פון ש. פארבער

מיט דער דערעפענונג פון דער 27־טער קאנווענשאן, דינסטאג, דעם 23־טען מאי, וועט זיך ארונטערלאזן דער פארהאנג אויף דער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאנעל אין דעם ערשטען האלבען יארהונדערט פון איר עקזיסטענץ. דאס איז א שפאנענדיגע געשיכטע פול מיט דראמאטישע פאסירונגען, מיט העלדישע שלאכטען, מיט צייטווייליגע נידערלאגעס און ענדגילטיגע נצחונות, וואס האבען איבערגעפורעמט דאס לעבען פון די פרויען קליידער ארבעטער אין אמעריקע, האבען געביטען די גאנצע פיזיאנאמיע פון דער אידישער גאס און געגעבען א נייע ווענדונג דער ארבעטער באוועגונג דא אין לאנד און אין אנדערע לענדער.

יעדער מיטגליד פון אונזער יוניאן דארף זיין באקאנט מיט דער גלארייכער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאנעל. דאס איז נויטיג כדי צו האלטען אפען די קוואלען פון אידעאליזם און איבערגעבענהייט פון וועלכע אונזערע פיאנערען האבען געשעפט זייער גלויבען און מוט, וואס האט מעגלעך געמאכט פאר אונז בייצוקומען אלע שטערונגען און שטרויכלונגען און ברענגען די ארגאניזאציע צו איר איצטיגע פאזיציע פון מאכט, אכטונג און פרעסטיזש אין דער געזעלשאפט. קענען די געשיכטע פון דער יוניאן מיינט אנהאלטען איר גרויסע טראדיציע און אויסמיידען די פעלערען וואס זיינען באגאנגען געווארען אין דער פארגאנגענהייט דורך מאנגעל אין דערפארונג. ביים אפשלוס פון דעם האלבען יארהונדערט ווילען מיר דעריבער געבען כאטש אין א קאנדענסירטער פארם די הויך־פונקטען פון וואנען זי האט געשעפט אירע כוחות.

די פיר פעריאדען אין דער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאנעל

אן ארגאניזאציע, ווי א לעבעדיגער פלאנץ, מאכט דורך פיר פעריאדען פון דער צייט, וואס דער קערענדעל ווערט פארזייט ביז עס אנטוויקעלט זיך צו פולער דערוואקסענקייט. נאכ'ן פארזיי גייען אויעק טעג, וואכען און אמאל מאנאטען ווען מען זעט כמעט גאר ניט אויף דער אויבערפלאך. דער פראצעס פון וואוקס און אנטוויקלונג הויבט זיך אבער אן כמעט פון דעם ערשטען מאמענט, ווען די זריעה איז אריין אין באדען. אומגעזען עפענט זיך דאס קערענדעל און הויבט אן לאזען ווארצלען. די ווארצלען פארמערען זיך, פארגרעסערען זיך און שפרייטען זיך אויס ביז זיי זיינען שטארק גענוג צו באזארגען דעם פלאנץ מיט חיונה. ערשט דעמאלט הויבט זיך אן די צווייטע פעריאדע, די פעריאדע פון וואוקס און פארנאנדערשפרייטונג. עס באווייזען זיך די ערשטע בלעטלעך; עס הויבט אן וואקסען דער שטאם; עס שפראצען ארויס צווייגען און ציען זיך צו דער זון. דעמאלט קומט אן די דריטע פעריאדע. דער יונגער פלאנץ ווערט באפאלען פון אלערליי אינזעקטען און קראנקהייטען, וואס פארהאלטען זיין ווייטערדיגע אנטוויקלונג. שוואכען אים אפ און שטעלען זיין עקזיסטענץ אין געפאר. דער אויסגאנג פון אט דעם קאמף מיט די צעשטערערישע כוחות, הענגט אפ פון דער ווידערשטאנדס־קראפט פון פלאנץ און פון דער אויפפאסונג וואס ער קריגט. לעבט ער איבער אט די קריטישע צייט, דאן קומט די פערטע פעריאדע פון קרעפטיגונג, ווייטערען וואוקס און צייטיגקייט.

אונזער אינטערנעשאנעל האט אויך דורכגעמאכט אט די פיר פעריאדען אין דעם האלבען יארהונדערט. די פעריאדע פון לאזען ווארצלען און זאמלען כוחות; די פעריאדע פון וואוקס און פארנאנדערשפרייטונג; דעם קאמף מיט קראנקהייטען און אינזעקטען, וואס האבען זי פרובירט אומברענגען און זי האט ענדלעך דערגרייכט די שטופע פון געזיכערטער עקזיסטענץ, פאנאנדערבלי און צייטיגקייט. מיר וועלען דא אין קורצען פרובירען פארצייכענען יעדע פון אט די פעריאדע און ווי זיי האבען געווירקט אויפ'ן לעבען און גאנג פון אונזער יוניאן.

די פעריאדע פון גבורות און כוחות זאמלונג

דעם דריטען יוני, 1900, זיינען זיך צוזאמענגעקומען עלף מענשען, פארטרעטער פון זיבער יוניאנס פון ארבעטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין פיר שטעט, ניו יארק, נוארק, פילאדעלפיע און באלטימאר צו

דזשאהן מעקאלי
פרעזידענט
1904—1903

טשארלס דזשייקאבסאן
פרעזידענט אויסצופילען טערמין
פון מארטימער דזשוליען אין 1908

א קאנווענשאן מיט'ן צוועק צו ארגאניזירען א צענטראלען פארבאנד פון די יוניאנס פון פרויען קליידער ארבעטער איבער'ן גאנצען לאנד. זיי האבען זיך פארזאמעלט אין א צימער פון דעם דעמאלטדיגען לעיבאר לייסעיום אויף די פירטע גאס אין ניו יארק. די קאנווענשאן האט אנגעהאלטען איין טאג און זיך פארענדיגט מיט א באנקעט. אין דעם קליינעם צימער אויף דער ניו יארקער איסט סייד איז געבוירען געווארען די אינטערנעשאנעל לעידיס גארמענט ווארקערס יוניאן.

די נייע געבוירענע ארגאניזאציע איז געווען קליין און שוואך. אלע זיבען יוניאנס וואס האבען זי געגרינדעט האבען געהאט בלויז ארום צוויי טויזנט מיטגלידער. די פארטרעטער האבען זיך אבער פאר דעם ניט אפגעשראקען. זיי האבען דערוויילט בעאמטע — א פרעזידענט און סעקרעטאר, א גענעראל עקזעקוטיוו באארד פון פינף מענשען און באשטייערט יעדען לאקאל מיט צען דאלאר צו קענען איינשטעלען אן אפיס און אנהויבען פונקציאנירען.

שוואך און ארעם ווי עס איז געווען די נייע געבוירענע ארגאניזאציע, איז זי אבער געווען דער געזונטער קערענדעל פון וועלכען אונזער איצט מעכטיגע אינטערנעשאנעל האט זיך אנטוויקעלט. דער באדען איז שוין דעמאלט געווען גוט צעאקערט און צוגעגרייט פאר דער זריעה. אין די אכצען יאר צווישען 1882 און 1900 זיינען אויפגעקומען יוניאנס פון פרויען קליידער ארבעטער אין פארשיידענע שטעט. א גאנצע רייע סטרייקס זיינען פארגעקומען. די מערסטע פון זיי שאפ סטרייקס עס זיינען אבער אויך געווען גרעסערע סטרייקס, וואס האבען ארומגעכאפט א באדייטענדיגע צאל ארבעטער. אזוי איז אין ניו יארק פארגעקומען א גענעראל סטרייק פון קלאוקמאכער אין 1885 אין וועלכען עס האבען זיך באטייליגט 1500 ארבעטער; דעם זעלביגען יאר איז פארגעקומען א גרויסער סטרייק אין שיקאגא. אין די פאלגענדע עטלעכע יאר זיינען פארגעקומען פיל סטרייקס אין פארשיידענע שטעט. יוניאנס פלעגען געבוירען ווערען, אויסוואקסען גרויס איבער נאכט און אונטערגיין, אדער פארבלייבען מיט א הייפעל מיטגלידער. אט די אומרואיגקייט צווישען די ארבעטער און די פארזוכען צו ארגאניזירען זיך איז שטארק געוואקסען אין די נעקסטע צען יאר צווישען 1890 און 1900. צוויי מאל זיינען אפילו דורך דער צייט געמאכט געווארען פארזוכען צו ארגאניזירען א נאציאנאלע ארגאניזאציע, וואס זאל פאראייניגען די אלע יוניאנס. איין אינטערנעשאנעל איז אפילו ארגאניזירט געווארען אין 1892. זי האט אבער ניט דערלעבט אפילו איר ערשטען געבורטסטאג. די אומדערטרעגלעכע אומשטענדען אין די שעפער, וואס האבען פאראורזאכט די סטרייקס און די פרואוון צו ארגאניזירען זיך האבען אבער גוט צעאקערט דעם באדען און אים צוגעגרייט אויפצונעמען די זריעה, וואס איז פארזייט געווארען אין 1900.

אין די נעקסטע ניין יאר האט די אינטערנעשאנעל דורכגעמאכט א צייט פון שנעלען וואוקס און פארשטארקונג וואס האט פארגרעסערט די צאל מיטגלידער פון די צוויי טויזנט אין 1900 צו קנאפע ניין טויזנט אין 1903; דאן א צוריקפאל איבער איינוויניגסטע שטרייטיגקייטען מיט דער אינדאסטריעל ווארקערס אוו דהי ווארלד און איבער דעם עקאנאמישען קריזיס אין לאנד; נאכדעם א ווייטערדיגער אויפשטייג. ווי ווייט די צערודערונג איז געווען קען מען זען דערפון וואס די ערשטע זיבען יאר האבען זיך אין דער אינטערנעשאנעל געביטען זעקס פרעזידענטען. גראסמאן, שלעזינגער, מעקאולי, דזשוליען און דזשייקאבסאן. גראסמאן איז דורך דער צייט געווען צוויי מאל פרעזידענט. ער האט זיך צוריקגעצויגען פון אמט ביי דער קאנווענשאן אין 1903 און איז ווידער דערוויילט געווארען אין 1904.

דער נייער אויפשוואונג האט זיך אנגעהויבען אין 1907. צווישען די וויכטיגע סטרייקס, וואס האבען אויסגעבראכען אין יענעם יאר זיינען געווען דער גענעראל סטרייק פון קלאוקמאכער אין באסטאן און דער סטרייק פון די ריפערמאכער אין ניו יארק. דיביידע סטרייקס זיינען אויסגעפאכטען געווארען איבער דער פראגע פון יוניאן אנערקענונג. דער סטרייק אין באסטאן איז געבראכען געווארען דורך אן אינדזשאנקשאן. דער ריפערמאכער סטרייק איז געוואונען געווארען. דאס האט געמאכט א גוואלדיגען איינדרוק אויף די פרויען קליידער ארבעטער און צוגעגרייט דעם באדען פאר די שפעטערדיגע מאסען סטרייקס. פיל האט בייגעטראגען צום אויפהאלט און פארשטארקונג פון דער אינטערנעשאנעל דער אימיגראנטען שטראם וואס האט אריינגעבראכט אין אמעריקע און אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע א יונגען עלעמענט באזועלט מיט סאציאליסטישע אידעאלען און שטרעבונגען און פארהארטעוועט אין דער 1905 רעוואלוציע אין רוסלאנד.

אזוי האט זיך פארענדיגט דער ערשטער פעריאד אין לעבען פון אונזער אינטערנעשאנעל. די פעריאדע פון איינווארצלען זיך, די פעריאדע פון קרעפטיגונג פון אנזאמלען כוחות און דערפארונג פאר די גרויסע קאמפען, וואס זי האט אנגעפירט אין דער צווייטער פעריאדע פון וואוקס און אויסשפרייטונג.

די אינטערנעשאנעל ווערט א מאסען ארגאניזאציע אין דער צווייטער פעריאדע

„איך בין אן ארבעטער מיידעל, איינע פון די וואס סטרייקען געגען אומדערטרעגלעכע באדינגונגען. איך בין מיד פון צוהערען זיך צו רעדנער... מיר זיינען אהערגעקומען באשליסען צי מיר זאלען ארויסגיין אין סטרייק אדער ניט. איך שלאג פאר אז א גענעראל סטרייק זאל דערקלערט ווערען איצט".

אט די פשוט'ע ווערטער ארויסגעבראכט פון מויל פון א יונגע מיידעל, קלארא לעמליך, ביי א מאסען־פארזאמלונג אין קופער יוניאן, האט אריינגעווארפען דעם פונק אין די פולווער, וואס האט זיך אנגעזאמעלט אין די הערצער פון די טויזענטער ווייסטמאכער דורך שוידערלעכער עקספלואטאציע, דורך הונגער און באליידיגונגען, דורך אטאקעס פון פאליציי און גענגסטער אויפ'ן פיקעט לאין, ווען די ארבעטער מיידלעך פון איין פאבריק אדער א צווייטע זיינען ארונטער אין סטרייק, ווייל זיי האבען שוין מער ניט געקענט איבערטראגען זייערע ליידען. דער פולווער האט עקספלאדירט מיט א קראך וואס האט אפגעקלונגען פון איין עק לאנד צום צווייטען און אויפגעוועקט דעם געוויסען פון די מענשען אין דער געזעלשאפט, רייך און ארעם, וואס האבען נאך געהאט א געוויסען. דער גענעראל־סטרייק פון די ווייסטמאכער, באוואוסט אין דער געשיכטע ווי „דער אויפשטאנד פון די צוואנציג טויזענט", האט זיך אנגעהויבען.

דער סטרייק פון די ווייסטמאכער איז דערקלערט געווארען דעם 22־טען נאוועמבער, 1909. עס האט זיך געפאדערט אויסערגעווייגלעכער מוט צו רופען דעם סטרייק. די ווייסטמאכער יוניאן, האט דעמאלט אין גאנצען געהאט ארום צוויי הונדערט מיטגלידער און א ליידיגע קאסע. די פירער, כאטש זיי האבען געמאכט די צוגרייטונגען צו רופען דעם גענעראל־סטרייק, האבען פונדעסטוועגען געצווייפעלט. די אינטערנעשאנעל בעאמטע האבען זיך ווייניג באטייליגט אין די צוגרייטונגען. די איניציאטיווע איז געקומען פון א פאר מענשען אין דער עקזעקוטיווע פון לאקאל 25 און פון די פאראייניגטע אידישע געווערקשאפטען. ווען ניט די האנדלונג פון דער ווייסטמאכערין ביים מיטינג, וואלט אפשר דער סטרייק דעמאלט ניט גערופען געווארען, כאטש די סטרייק צירקולארען זיינען שוין געווען פון פריער צוגעגרייט. לעמליכ'ס רעדע האט אבער ארויסגערופען אזא פייער פון ענטוזיאזם צווישען די פארזאמעלטע ארבעטער, אז עס האט אנגעצונדען דעם מוט און אנטשלאסענקייט אפילו פון די שרעקעדיגסטע צווישען די יוניאן טוער.

אב. ראזענבערג
פרעזידענט

דזשאהן דייטש
גענעראל סעקרעטאר

פון דער אינטערנעשאנעל אין צייט פון די מאסען סטרייקס

אויף מארגען אין דער פרי איז דער סטרייק דערקלערט געווארען און ווי דורך א כישוף זיינען כמעט אלע פאבריקען פון דער ווייסט און דרעס אינדוסטריע געבליבען ליידיג. צווישען פופצען און צוואנציג טויזענט ארבעטער האבען געווארפען די ארבעט און ארויס אויפ'ן פיקעט לאין. די בעלי בתים האבען אויפ'ן רוף פון די אייגענטימער פון דער „טרייענגל ווייסט קאמפאני" איינע פון די גרעסטע פירמעס, וואו די ווייסטמאכער זיינען נאך פריער ארונטער אין סטרייק, געגריבדעט אן אסאסיאיישאן צו באקעמפען זייערע ארבעטער און ברעכען דעם סטרייק. פון דער צווייטער זייט איז די גאנצע עפענטלעכע מיינונג געשטאנען אויף דער זייט פון די סטרייקער. פארשיידענע ארגאניזאציעס, די ווימענס טרעיד יוניאן ליג, די סאציאליסטישע פארטיי ברענטשעס, דער ארבעטער רינג, דער „פארווערטס", אפילו קלובען פון מיליאנערסקע דאמען, האבען געשטיצט די סטרייקער מיט אלץ וואס זיי האבען געקענט.

דער סטרייק האט זיך געצויגען פון דעם 23־טען נאוועמבער 1909 ביז דעם פופצענטען פעברואר 1910. עס איז געווען איינער פון די פארביסענסטע קאמפען וואס די פרויען קליידער ארבעטער האבען דורכגעמאכט. מיידלעך אין דינע, זומערדיגע קליידער, מיט צעריסענע שיך זיינען אין די ווינטערדיגע שנייען און פרעסט געשטאנען אויפ'ן פיקעט לאין טעג און נעכט. געשלאגען און ארעסטירט פון דער ברוטאלער פאליציי, אנגעגריפען פון פראסטיטוטקעס און אונטערוועלט נפשות. הונגעריגע, אן מיטלען האבען זיי אנגעהאלטען דעם קאמף. זיי האבען ניט געוואונען זייערע הויפט פאדערונגען. די גרעסטע מאנופעקטשורערס האבען די יוניאן ניט אנערקענט. די קלענערע שעפער, וועלכע האבען געסעטעלט מיט דער יוניאן האבען געמאכט ארבעט פאר די סטרייקענדע פירמעס. פון דעם אלגעמיינעם יוניאן שטאנדפונקט אבער איז דער סטרייק געוואונען געווארען. עס האט צום ערשטען מאל באוויזען צוויי זאכען: ערשטענס, אז די פרויען קליידער ארבעטער זיינען שוין גענוג אנטוויקעלט אנצוהאלטען א יוניאן און צווייטענס, אז פרויען ארבעטער, וואס מען האט זיך געהאט איינגערעדט אז זיי זיינען ניט ארגאניזאציע פעאיג, זיינען אויסגעצייכנטע קעמפער און קענען ארגאניזירט ווערען.

פאר דער אינטערנעשאנעל איז דער ווייסטמאכער סטרייק געווען דער אנהויב פון ווערען באמת א מאסען ארגאניזאציע. אין דעם ערשטען יאר נאכ'ן סטרייק האט די ווייסטמאכער יוניאן שוין געהאט צען טויזענט מיטגלידער. דאס איז פאקטיש געווען מער מיטגלידער ווי די גאנצע אינטערנעשאנעל האט געהאט מיט א יאר פריער.

דער „גרויסער רעוואלט" — דער קלאוקמאכער סטרייק פון 1910

די ווירקונג פון דעם ווייסטמאכער סטרייק האט געוואלדיג פארשטארקט דעם דראנג צו ארגאניזירען זיך און אויסקעמפען בעסערע באדינגונגען צווישען די פרויען קליידער ארבעטער איבער'ן גאנצען לאנד. דער סטרייק פון די ניו יארקער ווייסטמאכער האט זיך אריבערגעטראגען אין פילאדעלפיע וואו די ניו יארקער מאנופעקטשורערס האבען ארויסגעשיקט סקעב ארבעט. מיט פינף מאנאטען נאכ'ן סעטעלמענט פון ווייסט סטרייק האט אויסגעבראכען דער „גרויסער רעוואלט" פון די ניו יארקער קלאוקמאכער, וואס האט געלייגט דעם פונדאמענט פאר דער מעכטיגער, פערמאנענטער יוניאן אין קלאוק טרעיד.

דער גענעראל סטרייק פון די קלאוקמאכער איז ניט געווען קיין פלוצלונגער באשלוס ווי עס איז געווען דער ווייסטמאכער סטרייק. דער „גרויסער רעוואלט" איז פארזיכטיג און באוואוסטזיניג געפלאנעוועט און צוגעגרייט געווארען. די צוגרייטונגען האבען געדויערט צוויי יאר. נאך אין 1908 האט די יוניאן אנגעשטעלט צוויי ארגאנייזערס, חיים וויינבערג, אן אנארכיסט פון פילאדעלפיע און מייער לאנדאן אן איבערגעגעבענער סאציאליסט און לאיער, צו אגיטירען די קלאוקמאכער פאר א גענעראל־סטרייק. אין דעצעמבער 1909, אין מיטען פון דעם ווייסטמאכער סטרייק, האבען די לאקאלס וואס זיינען געווען אנגעשלאסען אן קלאוק דזשאינט באארד ארויפגעלייגט א שטייער אויף אלע מיטגלידער צו צוויי דאלאר פאר א סטרייק פאנד. עס איז אויך צוזאמענגעשטעלט געווארען א קאמיטע פון 25 מיטגלידער פון יעדען לאקאל אנצופירען די ארגאניזאציע ארבעט. די מיטגלידער פון אט דער קאמיטע פלעגען פאר־ווייז גיין צו די שעפער, רעדען און אויפקלערען די ארבעטער און געווינען זיי פאר'ן געדאנק. אלס רעזולטאט פון אט דער ארבעט, איז די מיטגלידער צאל אין די קלאוק לאקאלס פארפינפאכט געווארען אין משך פון אייניגע מאנאטען. אין יוני 1910 האבען שוין צען טויזענט קלאוקמאכער באלאנגט צו דער יוניאן אנשטאט די צוויי טויזענט וואס די יוניאן האט געהאט אין 1939. נאכדעם ווי דער סטרייק איז אויטאריזירט געווארען פון דער אינטערנעשאנעל קאנווענשאן אין יוני, איז די מיטגלידערשאפט ווייטער געוואקסען אזוי, אז אין דער געהיימער אפשטימונג וואס די לאקאלס האבען דורכגעפירט וועגען רופען א גענעראל סטרייק, האט שוין די יוניאן געהאט נאענט צו 20 טויזענט מיטגלידער. די אנטשלאסענקייט צו סטרייקען איז געווען אזוי גרויס, אז 18,771 מיטגלידער האבען געשטימט פאר א סטרייק און בלויז 615 האבען געשטימט געגען.

דער סטרייק איז גערופען געווארען דעם זיבעטען יולי, 1910, אויף צוויי א זייגער בייטאג. דער דאטום פון סטרייק איז געהאלטען געווארען געהיים ביז די לעצטע מינוט. צווישען ניין און צען א זייגער אין דער פרי האבען הונדערטער מענשען, געשיקט פון דער גענעראל סטרייק קאמיטע פארשפרייט א ספעציעל אפגעדרוקטע אויסגאבע פון „די נייע פאסט" די אפיציעלע צייטונג פון דער קלאוקמאכער יוניאן, רופענדיג די ארבעטער צו ווארפען די ארבעט פונקט צוויי א זייגער און אנווייזענדיג יעדען שאפ אין וועלכען האל זיי דארפען קומען. דער אפרוף איז געווען אזא, וואס האט ארויסגערופען טרערען פון פרייד און באגייסטערונג ביי די פירער. אין אייניגע מינוטען נאך צוויי זיינען אלע גאסען וואו די שעפער האבען זיך געפונען שווארץ געווארען פון מאסען ארבעטער, אזוי, אז דער גאנצער פארקער איז אפגעשטעלט געווארען. אין די ערשטע עטלעכע טעג, זיינען ארום זעכציג טויזענט קלאוקמאכער, סקוירט מאכער, לעידיס טעילארס און רעינקאוט ארבעטער ארונטער אין סטרייק. די גאנצע אינדוסטריע איז פאראליזירט געווארען.

די סטרייקערס האבען געשטעלט די בעלי בתים ניינצען פאדערונגען צווישען וועלכע עס זיינען געווען: א פארקירצונג פון דער ארבעטס צייט צו 48 שטונדען א וואך; אפשאפען די סאב קאנטראקטינג סיסטעם; גלייכע צעטיילונג פון ארבעט אין סלעק צייט; קלאוזד יוניאן שאפ און די אנערקענונג פון א שאפ טשערמאן און א פרייז קאמיטע צו סעטלען פרייזען פאר דער ארבעט. די בעלי בתים האבען אויף דעם געענטפערט מיט ארגאניזירען זיך אין אן אסאסיאיישאן צו באקעמפען די יוניאן.

כאטש פארזוכען צו פארמיטלען צווישען די צדדים און סעטלען דעם סטרייק האבען זיך אנגעהויבען באלד אין אנהויב, האט דאך דער סטרייק אנגעהאלטען ביז'ן צווייטען סעפטעמבער, דאס הייסט אכט וואכען. דער סטרייק איז געווען זייער א פארביטערטער, ספעציעל אין דער צווייטער סטאדיע, נאכדעם ווי עס זיינען אפגעבראכען געווארען די ערשטע קאנפערענצען. די אסאסיאיישאן האט ארויסגענומען אן אינדזשאנקשאן געגען דער יוניאן און די סטרייקערס האבען געענטפערט מיט מאסען פיקעט דעמאנסטראציעס. עס זיינען פארגעקומען ביטערע געשלעגען אויפ'ן פיקעט לאין צווישען די סטרייקערס און די סקעבס מיט זייערע געדונגענע באשיצער. מיט דעם פארציען פון דעם סטרייק זיינען די ליידען פון די סטרייקער און די שוועריגקייטען פון די סטרייק פירער געוואקסען גרעסער. דער אינדזשאנקשאן איז געמאכט געווארען פערמאנענט. פיקעטען איז פארבאטען געווארען. מער און מער סטרייקער האבען דערפילט די נויט פון זייערע פאמיליעס. געלט איז געווען זייער ווייניג. ענדלעך האט די סטרייק קאמיטע אנגענומען די באדינגונגען פון די פארמיטלער און געסעטעלט דעם סטרייק מיט א קאמפראמיס. די ארבעטער האבען געוואונען א פופציג שעה'דיגער ארבעטס־וואך, פרעפערענשעל יוניאן שאפ, אפשאפען סאב קאנטראקטינג, צען געזעצלעכע ימים טובים מיט געצאלט און אנדערע פארבעסערונגען. עס איז אויך איינגעשטעלט געווארען דער סיסטעם צו שליכטען סכסוכים דורך ארביטראזש און עס איז עטאבלירט געווארען א דזשאינט באארד אוו סאניטארי קאנטראל אויפצופאסען אויף די סאניטארע באדינגונגען אין די שעפער. די ארבעטער האבען אויך געוואונען באדייטענדיגע לוין העכערונגען און פרייז קאמיטעס צו סעטלען פרייזען פאר דער ארבעט.

דער סעטעלמענט פון סטרייק האט ארויסגערופען גרויס פרייד צווישען די קלאוקמאכער. נצחון פאראדען זיינען ספאנטאן דורכגעפירט געווארען אין די גאסען און א ריזיגע מאסע ארבעטער האבען דורכגעפירט א גראנדיעזע דעמאנסטראציע אין פראנט פון „פארווערטס"־געביידע אויף איסט בראדוויי. זיי האבען זיך געהאט מיט וואס צו פרייען. כאטש זיי האבען ניט געוואונען אלע זייערע פאדערונגען, האבען זיי אבער זייער פיל פארבעסערט זייער לאגע און וואס נאך וויכטיגער, זיי האבען אויפגעבויט א פעסטען פונדאמענט פאר א מעכטיגע יוניאן, וואס איז די איינציגע פארזיכערונג אז זייערע געווינסען וועט מען פון זיי ניט אוועקנעמען ווי דאס פלעגט פאסירען אלע מאל, ביז דעמאלט.

פאר דער אינטערנעשאנעל איז עס געווען א געוואלדיגע דערגרייכונג ניט נאר דערמיט, וואס די מיטגלידער צאל אנו איר איינקונפט און אנזען האט זיך דורך דעם געוואלדיג פארגרעסערט. נאר אויך דערמיט וואס דאס האט געגעבען א מעכטיגען שטויס די ארבעטער אין דער אינדוסטריע איבער'ן גאנצען לאנד צו ארגאניזירען זיך און אויסקעמפען אנערקענונג. פון יולי 1910 ביז אפריל 1911 האט די אינטערנעשאנעל געטשארטערט פערציג נייע לאקאל יוניאנס איבער'ן גאנצען לאנד.

די סטרייק כוואליע פארשפרייט זיך

די טראגעדיע פון טרייענגל פייער אין יאר 1911 האט געגעבען א ווייטערען שטויס די ארבעטער אין די פרויען קליידער טרעידס צו ארגאניזירען זיך און קעמפען פאר מענשלעכע באציאונגען. דער טרייענגל פייער, וואו עס זיינען אומגעבראכט געווארען 146 יונגע לעבענס דורך דעם וואס די טירען זיינען געהאלטען געווארען פארשלאסען כדי ניט אריינצולאזען יוניאן ארגאנייזערס, האט אויפגעשוידערט די עפענטלעכע מיינונג און פארשטארקט די אנטשלאסענקייט פון די ארבעטער אין די ניט ארגאנירטע צווייגען פון דער אינדוסטריע צו בויען יוניאנס און באשיצען זיך געגען דער בלוטיגער געלט־לוסט פון די באסעס.

אין יאר 1911 איז גערופען געווארען א גענעראל סטרייק פון קלאוקמאכער אין קליוולאנד, וועלכער איז געבראכען געווארען דורך א פראוואקאטאר וואס די באסעס האבען אריינגעשמוגעלט אין דער יוניאן און אים איז געלונגען צו ווערען דער פירער פון דער פיקעט קאמיטע. ער האט אומיסטען פראוואצירט בלוטיגע געשלעגען מיט סטרייק ברעכער און האט אזוי ארום געשאפען א פיינדלעכע עפענטלעכע מיינונג געגען די סטרייקער און ברוטאלע פאליציי טערראר געגען די פיקעטס. דער סטרייק איז פארלוירען געגאנגען.

דעם זעלביגען יאר האבען די ארבעטער אין דער הויז דרעס, ראפער און קימאנא, און טשילדרען דרעס טרעיד אין ניו יארק, וועלכע האבען געהאט שוואכע יוניאנס, זיך אנגעהויבען גרייטען צו א גענעראל סטרייק אין זייערע טרעידס. גלייכצייטיג האט די ווייסט און דרעסמאכער יוניאן זיך גענומען גרייטען צו א נייעם גענעראל סטרייק צו פארפעסטיגען איר קאנטראל אויף דער אינדוסטריע, וואס איז שטארק אפגעשוואכט געווארען אין די פאר יאר.

די סטרייקס אין די טרעידס זיינען אויסגעבראכען אין יאנואר, 1913. די ווייסטמאכער יוניאן איז געקומען צו א פארשטענדיגונג מיט דער אסאסיאיישאן וועגען באדינגונגען איידער דער סטרייק איז גערופען געווארען.

אַרונטער אין סטרייק זיינען אָבער אַלע, אויך די פון די אַסאָסיאיישאָן שעפּער. זיי זיינען אָבער צוריקגעשיקט געוואָרן צו דער אַרבעט אין אַ פּאָר טעג אַרום נאָכדעם ווי זיי האָבן גוטגעהייסן דעם אָפּמאַך, וואָס האָט איינגעשטעלט אין דעם טרעיד אַן ענלעכן פּראָטאָקאָל סיסטעם ווי אין קלאָוק טרעיד. דער סטרייק געגען די אינדעפּענדענט מאַנופאַקטשורערס האָט אָנגעהאַלטן אַרום צוויי וואָכן און איז געוואונען געוואָרן.

אין דער זעלביגער צייט זיינען אַרונטער אין סטרייק די ראַפּער און קימאָנאָ אַרבעטער, הויז דרעס אַרבעטער און ווייטגודס אַרבעטער. די סטרייקס האָבן געדויערט אַרום פינף וואָכן און זיינען געסעטעלט געוואָרן דורך אונטערשרייבן אַ פּראָטאָקאָל לויט דעם מוסטער פון קלאָוק און דרעס טרעיד. מיט אַ מאָנאַט שפּעטער האָבן אויך די טשילדרען דרעס מאַנופאַקטשורערס אונטערגעשריבן אַזאַ אַגרימענט מיט לאָקאַל 50.

אויסער ניו יאָרק זיינען אין מאַרטש פון דעם זעלביגען יאָר אַרונטער אין סטרייק די ווייסט און דרעסמאַכער און די קלאָוקמאַכער אין באָסטאָן; אין יוני זיינען אַרונטער אין סטרייק די קלאָוקמאַכער אין פילאַדעלפיע, סיינט לואיס און באַלטימאָר; אין יוני זיינען די רעינקאָוט מאַכער אין ניו יאָרק אַרויס אין סטרייק און אין אויגוסט האָבן פאַרסטרייקט די קלאָוקמאַכער אין סאַן פראַנציסקאָ.

די מערסטע פון די סטרייקס זיינען פאַרלאָרן געגאַנגען אָדער זיינען אויפגעגעבן געוואָרן. זיי האָבן אָבער פיל פאַרשטאַרקט די אינטערנעשאַנעל און אויפגעבויט אַ פונדאַמענט פאַר יוניאָנס מיט אַ פּאָר יאָר שפּעטער. אַלס רעזולטאַט פון דער סטרייק כוואַליע האָט שוין די אינטערנעשאַנעל געהאַט סוף 1913 ניינציק טויזנט מיטגלידער.

די יאָרן 1913־1915 זיינען ניט געווען דורכאויס גוטע און גליקלעכע פאַר דער אינטערנעשאַנעל. אַ ברודער קאַמף אין די רייען פון די קלאָוקמאַכער אין ניו יאָרק, איבער אומצופרידענהייט מיט דעם אופן ווי די פּראָטאָקאָל מאַשינערי צו שליכטן סכסוכים האָט געאַרבעט, האָט צעטרייסעלט די יוניאָן ביז צו איר פונדאַמענט. דער קאַמף איז געווען אין אָנהויב איבער דעם צי עס לוינט זיך די אַרבעטער אָנצוהאַלטן דעם פּראָטאָקאָל, אָדער עס איז בעסער אָפּצוברעכן דעם אָפּמאַך און סטרייקן פאַר אַ בעסערן אַגרימענט. שפּעטער האָט דער קאַמף אָנגענומען אַ פּערזענלעכן כאַראַקטער איבער די „טשיף־קלוירקס" דאָס הייסט די יוניאָן פאַרשטייער אין די באַציאונגען מיט דער אַסאָסיאיישאָן. אַ טייל פון די פירער זיינען געווען פאַר יצחק אייזיק הורוויץ און זיי זיינען געווען גרייט אָפּצוברעכן דעם אַגרימענט און סטרייקן איבער דעם, וואָס די „פּראָטעקטיוו אַסאָסיאיישאָן" האָט זיך אַנטזאָגט צו פאַרהאַנדלען איבער סכסוכים אַזוי לאַנג ווי ער וועט זיין דער טשיף־קלוירק. אַנדערע יוניאָן פירער ווידער

אַב. באַראָף — גענעראַל סעקרעטאַר

בענדזשאַמין שלעזינגער — פּרעזידענט

האָבן געפילט אַז די צייט איז ניט גינסטיג פאַר אַ סטרייק און האָבן געוואָלט אַז הורוויץ זאָל רעזיגנירן. אַט דער קאַמף האָט דערפירט דערצו אַז ביי דער קאָנווענשאָן אין 1914 האָבן ראָזענבערג און דייטש, דער פּרעזידענט און דער סעקרעטאַר פון דער אינטערנעשאַנעל, זיך צוריקגעצויגן פון די עמטער און שלעזינגער און זיגמאַן האָבן פאַרנומען זייערע פּלעצער.

אין 1913 איז אויך אויפגעקומען די סולקעס סקעב אַגענטור, וואָס האָט פיל געשעדיגט די יוניאָן און שיעור אומגעבראַכט זיבען פון די פירער פון דער אינטערנעשאַנעל אויפ'ן עלעקטריק טשער, דורך אַ מאָרד בלבול. זיגמאַן און זעקס אַנדערע זיינען אויף סולקעס מסירה אָנגעקלאָגט געוואָרן אין מאָרד פון אַ געוויסן לעיבאָוויץ, וועלכער איז דערהרג'עט געוואָרן אין דעם 1910 סטרייק. זיי זיינען באַפרייט געוואָרן אויף בייל און מיט צוויי יאָר שפּעטער זיינען זיי באַפרייט געוואָרן פון אַ דזשורי. די קאָסטען פון דעם פּראָצעס אָבער און די אויפרודערונג, האָבן פיל געשעדיגט די יוניאָן.

דער עקאָנאָמישער קריזיס פון 1914 און די אומערפאַרענהייט פון די פירער אין פילע פון די לאָקאַלס, ספּעציעל אויף דער פּראָווינץ, האָבן אויך רואינירט פילע פון די יונגע לאָקאַלס, אַזוי אַז עס זיינען קוים געבליבן שאָטנס פון זיי. קליוולאַנד, שיקאַגאָ, סיינט לואיס, סינסינעטי און פילאַדעלפיע, זיינען ווידער געוואָרן אָפּען שאָפּ שטעט; אין באָסטאָן האָט די יוניאָן בלויז געזשיפּעט; אין ניו יאָרק האָבן די ווייסט און דרעסמאַכער זיך געראַנגלט מיט'ן פּראָטאָקאָל; אין די מיסעלייניאָוס טרעידס האָבן די בעלי בתים זיך אויסגעלאַכט פון אַגרימענט און געטאָן אין די שעפּער וואָס זיי האָבן געוואָלט. אַלס רעזולטאַט פון די אומשטענדן האָט די אינטערנעשאַנעל פאַרלאָרן כמעט אַ פערטעל פון אירע מיטגלידער. דער פונדאַמענט איז אָבער געבליבן גאַנץ און אַזוי גיך ווי די צייט האָט זיך פאַרבעסערט, זיינען ווידער די יוניאָנס געקומען צום לעבען. סטרייקס זיינען גערופן געוואָרן אין די אַלע שטעט און טרעידס וואו די יוניאָן האָט פאַרלאָרן איר מאַכט דורך דעם קריזיס. די באַדינגונגען זיינען פיל פאַרבעסערט געוואָרן. אין די נעקסטע יאָרן, ספּעציעל אין 1916־1919 און אין די פאָלגענדע פּאָר יאָר ביז אַרום 1923, זיינען יוניאָנס שוין געווען איינגעפעסטיגט אין אַלע פרויען קליידער צענטערס איבער'ן לאַנד, אין אַלע יוניאָן שעפּער פון די וויכטיגערע אינדוסטריע צווייגן איז איינגעשטעלט געוואָרן די פיר און פערציג שטונדיגע אַרבעטס וואָך און די ניו יאָרקער דרעסמאַכער זיינען געווען, דוכט זיך, די ערשטע יוניאָן אין אַמעריקע איינצושטעלן אַ פערציג שעה'דיגע און פינף־טאָגיגע אַרבעטס וואָך. אין מיטגלידער האָט די אינטערנעשאַנעל דערגרייכט די העכסטע צאָל אין יענער פּעריאָדע, אין 1920. זי האָט דעמאָלט געציילט איבער 105 טויזנט מיטגלידער. איבער דער אינדוסטריעלער ריסעסיע אין 1921 און איבער דעם וואָס עס האָבן זיך שוין דעמאָלט אָנגעהויבן ווייזן די ערשטע סמנים פון ברודער קריג, איז די מיטגלידער צאָל אין די נעקסטע דריי יאָר געפאַלן ביז סוף 1923, ווען די צאָל מיטגלידער איז שוין געווען בלויז 88 טויזנט. מיר האָבן שוין אָבער דעמאָלט געהאַט פעסטע יוניאָנס אין אַ צאָל אַנדערע שטעט פאַרשפּרייט איבער'ן לאַנד און די יוניאָן האָט שוין געהאַט כוחות גענוג איבערצוקומען דעם אָנגריף פון די קאָמוניסטן און דעם שפּעטערדיגן קריזיס און צוריק אויפבויען אַ יוניאָן אומגעהויער גרעסער, שטאַרקער, מעכטיגער און איינפלוסרייכער ווי זי האָט פריער געהאַט.

דריטע פּעריאָדע — בירגער־קריג און קריזיס

דער קאַמף מיט די קאָמוניסטן, וואָס האָט געפירט צו אַ בירגער קריג אין דער אינטערנעשאַנעל און שיעור ניט איינגאַנצן פאַרניכטעט די יוניאָן, איז אַרויסגעקומען אין דער עפנטלעכקייט אין 1925. דאָס אָבער וואָס מען וואָלט היינט גערופן אין דיפּלאָמאַטישען לשון „די קאַלטע מלחמה" האָט זיך אָנגעהויבן פיל פריער — פאַקטיש אין 1918־1919.

אָפּאָזיציאָנעלע גרופּעס אין אונזערע יוניאָנס זיינען אַלע מאָל געווען. דאָס האָט געשטאַמט דערפון, וואָס אונזערע יוניאָנס זיינען פון אָנהויב אָן אָרגאַניזירט און אָנגעפירט געוואָרן פון דער ראַדיקאַלער אינטעליגענץ, אָנשטאָט פון פּשוט'ע בעל מלאכות אין די פאַבריקען. אַט די פּיאָנערן, וואָס האָבן געגרינדעט די יוניאָנס האָבן זיך ניט צופרידנגעשטעלט בלויז מיט עקאָנאָמישע פאַרבעסערונגען פאַר די אַרבעטער, נאָר זיי האָבן געזוכט דאָרט אַריינצוברענגען העכערע באַשטרעבונגען און אידעאַלן. דעריבער איז ווען דער פּראַקטישער לעבן האָט געצוואונגען די פירער איינצוגיין אויף קאָמפּראָמיסן, האָט עס אַרויסגערופן געגנערשאַפט ביי די מער רעוואָלוציאָנערערע טוער אין דער יוניאָן. דערפון איז געקומען דער פאַרביסענער קאַמף אַרום דער האָראָוויץ אַפערע און שפּעטער אַרום דער רובין אַפערע אין לאָקאַל 1; דאָס האָט באַשאַפן די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּע פון די מידלען אין דער אַלטער ווייסטמאַכער יוניאָן לאָקאַל 25, וואָס איז געגאַנגען אונטער'ן נאָמען „קאַרענט איווענטס". די זעלביגע אורזאַך האָט שפּעטער געפירט צו דער גרינדונג פון די פאַרשיידענע גרופּעס פאַר דער איינפירונג פון די שאָפּ דעלעגאַטן סיסטעם פון פאַרוואַלטונג אין דער אינטערנעשאַנעל.

אָנגעהויבן האָט עס זיך אין צייט פון דעם גענעראַל סטרייק אין ווייסט און דרעס טרעיד אין 1919. אין די סטרייק האָלס זיינען דעמאָלט געגרינדעט געוואָרן צוויי גרופּעס; דער „וואָרקערס קאָונסיל" און די „וועלפער און פּראָפּאַגאַנדע ליעג". ביידע האָבן זיי פּראָפּאַגאַנדירט דעם אינדוסטריעלען יוניאָניזם אָנשטאָט די פּאַך יוניאָנס און די איינשטעלונג פון אַ יוניאָן פאַרוואַלטונג וואָס זאָל דירעקט פאַרטרעטן די אַרבעטער אין די שעפּער, דורך דירעקטע שאָפּ דעלעגאַטן וואָס וועלן דערוויילן אַן עקזעקוטיווע און קאָנטראָלירן דעם גאַנצן יוניאָן אַפּאַראַט.

אַ קורצע ווײַלע נאָכדעם זיינען אַנטשטאַנען שאָפּ דעלעגאַטן ליעגס אין די קלאָוק לאָקאַלס איינס און ניין. ענלעכע גרופּעס האָבן זיך אויך אָנגעהויבן אָרגאַניזירן אין אַנדערע לאָקאַלס. די באַוועגונג איז אַנטשטאַנען אונטער דעם איינפלוס פון דער רוסישער רעוואָלוציע וואָס האָט אַרויסגעלאָזט דעם סלאָגאַן, „די גאַנצע מאַכט די סאָוועטן אויף די פּלעצער". די באַוועגונג האָט זיך דעמאָלט שטאַרק פאַרשפּרייט צווישן די ענגלישע טרייד יוניאָנס און איז אויך אַריינגעדרונגען אין אַמעריקע. די אַקטיווע מיטגלידער פון אונזער אינטערנעשאַנעל, די מערסטע פון וועלכע זיינען דערצויגן געוואָרן אויף די טראַדיציעס פון דער רוסישער רעוואָלוציע, זיינען צום שטאַרקסטן באַאיינפלוסט געוואָרן פון אַט די לאָזונגען.

אין 1920 איז דער וועלפער און פּראָפּאַגאַנדע ליעג געלונגען צו געווינען אין די וואַלן אַ מערהייט אין דער עקזעקוטיוו באָאַרד פון לאָקאַל 25 און זיי האָבן גלייך אָנגעהויבן איינפירן די שאָפּ דעלעגאַטן סיסטעם אין דער ווייסט און דרעסמאַכער יוניאָן. די אַדמיניסטראַציעס פון לאָקאַל איינס און לאָקאַל ניין, זיינען אויך געלעגן אין די הענט פון אַט די גרופּעס. עטוואָס שפּעטער האָבן די גרופּעס פון די פאַרשיידענע לאָקאַלס אָנגעהויבן אַרבעטן צוזאַמען. זייער כוח איז שוין געווען אַזוי גרויס, אַז צו דער אינטערנעשאַנעל קאָנווענשאָן אין קליוולאַנד, אין 1922, האָט די אָפּאָזיציע שוין געהאַט איבער פופציג דעלעגאַטן אָדער נאָענט פון אַ פערטעל פון אַלע דעלעגאַטן צו דער קאָנווענשאָן, כאָטש די אינטערנעשאַנעל אַדמיניסטראַציע האָט געטאָן אַלץ וואָס מעגלעך אַז זיי זאָלן ניט צוגעלאָזן ווערן.

די מערסטע פון אַט די אָפּאָזיציאָנערן זיינען געווען אויפריכטיגע ראַדיקאַלע טרעיד יוניאָניסטן אָן וועלכע עס איז פּאָליטישע אַבזיכטן. כאָטש די ערשטע גרינדער און אָנפירער פון די גרופּעס זיינען געווען אַנאַרכיסטן און סינדיקאַליסטן, האָבן צו די גרופּעס באַלאַנגט סאָציאַליסטן און סתם ראַדיקאַלען און פּשוט'ע טרעיד יוניאָניסטן, וואָס האָבן געזוכט איינפירן רעפאָרמען אין דער יוניאָן. צווישן זיי זיינען שוין אָבער אויך געווען אַ צאָל קאָמוניסטן, וועלכע האָבן שוין דעמאָלט געהאַט זייער „טרעיד יוניאָן עדוקיישאַנעל ליעג" אונטער דער פירערשאַפט פון פאָסטער'ן, וועלכע, כאָטש זי האָט זיך מאַסקירט אַלס באַוועגונג צו רעפאָרמירן די יוניאָנס, איז איר אמת'ער צוועק געווען צו פאַרכאַפּן די טרעיד יוניאָן באַוועגונג און איר אָנשליסן אָן דעם רויטן טרעיד יוניאָן אינטערנאַציאָנאַל.

די ניט־קאָמוניסטישע אָפּאָזיציאָנערן האָבן עס ערשט אויסגעפונען ביי דער קאָנווענשאָן אין קליוולאַנד. ביי אַ קאָקוס מיטינג פון די אָפּאָזיציאָנעלע דעלעגאַטן האָבן זיך פּלוצלונג באַוויזן צוויי קאָמיסאַרן פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, וועלכע האָבן ניט געהאַט קיין שייכות מיט פרויען קליידער טרעיד אָדער מיט דער אינטערנעשאַנעל און פּרובירט פאַרברענגען אַ דעקלעראַציע, וואָס דער קאָקוס זאָל האָבן אַרויסגעגעבן אין זיין נאָמען. דער פאַרזיצער האָט זיי גלייך געוויזן דעם וועג. ווען אַ דעלעגאַט פון דער אָפּאָזיציע גרופּע האָט ביי דער קאָנווענשאָן אַריינגעבראַכט אַ רעזאָלוציע צו פּראָטעסטירן געגען דעם באָלשעוויסטישען טעראָר אין רוסלאַנד, ווי די דערשיסונג פון די קראָנשטאַטער מאַטראָזן און די אַרעסטען פון סאָציאַליסטן און אַנאַרכיסטן, און די רעזאָלוציע איז איינשטימיג אָנגענומען געוואָרן האָבן די קאָמוניסטן אין דער גרופּע פּרובירט אים שטעלן צו אַ משפּט אין ניו יאָרק. דאָס האָט געבראַכט צו אַ שפּאַלטונג אין דער גרופּע. די קאָמוניסטן זיינען געבליבן אין דער טרעיד יוניאָן עדוקיישאַנעל ליעג און די אַנדערע האָבן געשאַפן די שאָפּ דעלעגאַטן ליעג.

אין די נעקסטע צוויי יאָר איז די קאָמוניסטן געלונגען זיך איינצופעסטיגען אין די דריי גרעסטע לאָקאַלס פון דער אינטערנעשאַנעל, לאָקאַלס 1, 9 און 22 און זיי האָבן אָפּען אָנגעהויבן זייער ברעכערישע אַרבעט. די אַדמיניסטראַציעס פון די דריי לאָקאַלס האָבן זיך פאַרבונדן און די קאָמוניסטישע פּרעסע איז געוואָרן זייער אָפיציעלער אָרגאַן. דאָס איז פאַר זיי גרינגער געוואָרן איבער דעם וואָס אין 1924, האָט די גענעראַל עקזעקוטיווע, אויף זיגמאַנ'ס איניציאַטיווע, פאַראייניגט די צוויי דזשאָינט באָאַרדס פון קלאָוקס און דרעס יוניאָנס אין איינעם. די אינטערנעשאַנעל האָט אַט די צעשטערונגס אַרבעט ניט געקאָנט לאָזן אָנגיין. אין יוני, 1925, האָט וויס פּרעזידענט ישראל פיינבערג אַריינגעבראַכט קלאָגען אין דעם דזשאָינט באָאַרד געגען די דריי לאָקאַל אַדמיניסטראַציעס און זיי זיינען סוספּענדירט געוואָרן ביז נאָכ'ן משפּט. די קלאָגען זיינען געווען אַז די אַדמיניסטראַציעס ווערן געפירט פון די קאָמוניסטן און זיי האַנדלען געגען די באַשלוסן און אינטערעסן פון דער אינטערנעשאַנעל. אַלס ביישפּיל האָט ער געבראַכט דאָס וואָס ביי דער ערשטער מאַי פייערונג, יענעם יאָר, וואָס די לאָקאַלס האָבן דורכגעפירט, זיינען די רעדנער אַלע געווען קאָמוניסטישע פירער וואָס האָבן אַטאַקירט די אינטערנעשאַנעל, און דאָס וואָס די לאָקאַלס האָבן געליען יוניאָן געלט צו אַ קאָמוניסטישען זומער־קעמפּ, וואָס האָט קיין שייכות ניט מיט דער יוניאָן.

אַלס ענטפער אויף די קלאַגעס, האָבן די פירער פון די דריי לאָקאַלס אָרגאַניזירט אַ דזשאָינט עקשאָן קאָמיטע און אָנגעהויבן אַ קאַמף געגען דעם דזשאָינט באָאַרד און דער אינטערנעשאַנעל. זיי האָבן אָנגעהויבן אַן אַגיטאַציע אַז די מיטגלידער זאָלן ניט צאָלן קיין דיוס אין דער יוניאָן. דעם 9־טען יולי האָבן זיי פאַררופן אַ מיטינג אין יענקי סטאַדיום, וואו עס איז געגאָסן געוואָרן פעך און שוועבל אויף דער אינטערנעשאַנעל און אירע פירער. דעם צענטען אויגוסט האָבן זיי פאַררופן אַ סטאָפּעדזש אין טרעיד. דער קאַמף איז אַריבערגעטראָגן געוואָרן אין די שעפּער מיט בלוטיגע געשלעגן אויף די פּיקעט לאַינס. זיי האָבן גע'מסור'ט צום דיסטריקט אַטורני, אַז די אינטערנעשאַנעל נוצט גענגסטערס צו טעראָריזירן די אַרבעטער.

פיל געהאָלפן די קאָמוניסטן אַז זייער קאַמף געגען דער אינטערנעשאַנעל זאָל זיין אַ גרעסערער דערפאָלג ווי זיי אַליין האָבן דערוואַרט, איז געווען די פאַרביטערונג ביי אַ צאָל מיטגלידער פון דער יוניאָן, איבער די רעפאָרמעס, וואָס זיגמאַן האָט דורכגעפירט. די הויפּט געגנער זיינען געווען די ריפּערמאַכער פון לאָקאַל 17, וואָס זיגמאַן האָט אויפגעלייזט און פאַראייניגט מיט לאָקאַל איינס, טראָץ דער געגנערשאַפט פון די מיטגלידער און זייערע פירער. די פאַרביטערונג ביי די געוועזענע לאָקאַל 17 מיטגלידער איז געווען אַזוי גרויס, אַז וויס־פּרעזידענט מייער פּערלשטיין, וועלכער האָט דורכגעפירט די פאַראייניגונג פון די 3 קלאָוק אָפּערייטאָרס

מאָריס זיגמאַן
פּרעזידענט אין די יאָרן פון קאַמף געגען די קאָמוניסטן

לאָקאַלס, איז באַפאַלן געוואָרן אין גאַס און איז שווער פאַרוואונדערט געוואָרן. עס זיינען אויך געווען אַ פּאָר אַנדערע לאָקאַלס וואָס האָבן סימפּאַטיזירט מיט לאָקאַל 17. געגנער פון דער פאַראייניגונג פון די צוויי דזשאָינט באָאַרדס און די צעטיילונג פון לאָקאַל 25 אין פיר פּאַך שפּראַך לאָקאַלס, זיינען אויך געווען פאַרביטערט. אַט די אַלע אומצופרידענע עלעמענטן, ה. י. פּעטזעכלער פון לאָקאַל 17, האָבן געהאָלפן די סטאָפּעדזשעס און דעמאָנסטראַציעס פון דער דזשאָינט עקשאָן קאָמיטע.

די יוניאָן איז געוואָרן מורא'דיג אָפּגעשוואַכט און פון פאַרשיידענע זייטן איז געבראַכט געוואָרן אַ שטאַרקער דרוק אויף פּרעזידענט זיגמאַן, צו מאַכן שלום מיט די קאָמוניסטן. דער דרוק איז געקומען פון דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג אויסערהאַלב דער יוניאָן און אויך פון געוויסע מיטגלידער אין דער יוניאָן. דער רעזולטאַט איז געווען אַז זיגמאַן האָט נאָכגעגעבן. עס איז געשלאָסן געוואָרן שלום, דורך צוריק אַריינעמען די קאָמוניסטן אין דער יוניאָן פירערשאַפט און אַריינעמען זיי אין דער גענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד ביי אַ ספּעציעלע קאָנווענשאָן. די אינטערנעשאַנעל האָט אַזוי אַרום איבערגעגעבן די ניו יאָרקער קלאָוק און דרעסמאַכער יוניאָנס אין די הענט פון די, וואָס זי האָט געפילט אַז מען דאַרף פון זיי איינגאַנצן פּטור ווערן.

די קאָנווענשאָן איז אָפּגעהאַלטן געוואָרן אין דעצעמבער 1925 אין פילאַדעלפיע און האָט פאַרזיגלט דעם שלום. די איינציגע וואָס האָבן זיך אַנטזאָגט שלום צו מאַכן מיט די קאָמוניסטן זיינען געווען די מענשען פון דער שאָפּ דעלעגייט ליעג. אַזוי שנעל ווי די אינטערנעשאַנעל האָט זיך אונטערגעגעבן, האָבן זיי אָנגעהויבן אַרויסגעבן אַ ספּעציעלע צייטשריפט — „דער יוניאָן אַרבעטער" און געבויט אַ באַוועגונג פון אַלע געגנער פון די קאָמוניסטן. אַכצען מאָנאַטן האָט די גרופּע אָנגעפירט דעם קאַמף, ביז צו דער צווייטער רעאָרגאַניזאַציע אין יאָר 1927.

האָבנדיג געוואונען זייער זיג איבער דער אינטערנעשאַנעל, האָבן די קאָמוניסטן ערשט ווי געהעריג איז פאַנאַנדערגעפירט די הענט. אין 1926 האָבן זיי דערפירט צו אַ סטרייק פון די קלאָוקמאַכער אין ניו יאָרק געגען דער עצה און אַפילו פון פּרעזידענט זיגמאַן און די ניט קאָמוניסטישע פירער פון דער יוניאָן. זיי האָבן אַריינגעזעצט אַ מערהייט פון זייערע מענשען אין אַלע סטרייק קאָמיטעס און האָבן געטאָן וואָס זיי האָבן געוואָלט. זיי האָבן דעם סטרייק געפירט אַזוי, אַז אויף דער 24־טער וואָך פון סטרייק, האָבן זיי געסעטעלט מיט דער מאַנופאַקטשורערס אַסאָסיאיישאָן פאַקטיש אויף אָפּען שאָפּ באַדינגונגען און זיי זיינען שוין געווען גרייט צו סעטלען מיט די קאָנטראַקטאָרס אַסאָסיאיישאָנס אויף די זעלביגע באַדינגונגען. צו ראַטעווען זיך פון צאָרען פון די מיטגלידער האָבן זיי ווידער גענומען אַטאַקירן די אינטערנעשאַנעל און באַשולדיגן זי אין ברעכן דעם סטרייק.

אַט די מאַנעוורע איז אָבער ניט געלונגען. די קלאָוקמאַכער זיינען געוואָרן זייער פאַרביטערט און אָנגעהויבן פאָדערן אַז די אינטערנעשאַנעל זאָל איבערנעמען די פירערשאַפט און סעטלען דעם סטרייק. דעצעמבער 1926, האָט די אינטערנעשאַנעל ענדלעך איבערגענומען און געסעטעלט דעם סטרייק און זיך גענומען רעאָרגאַניזירן די לאָקאַלס וועלכע האָבן נאָך אַלץ פאַרביסן געקעמפט ניט צו דערלאָזן דערצו.

דער אינערלעכער קאַמף האָט די יוניאָן שטאַרק אָפּגעשוואַכט. די קאָמוניסטן האָבן געשאַפן אַן אָפּאָזיציע יוניאָן אונטער'ן נאָמען „נידעל טרעידס אינדאַסטריעל יוניאָן" און עס האָט זיך אָנגעהויבן אַ קאַמף אין און אַרום די שעפּער וואָס איז צייטנווייז געווען בלוטיג. די שלום באַוועגונג האָט גערעכנט אַז עס איז נייטיג איבערצובעטן די אַנדערע אומצופרידענע אין דער יוניאָן, כדי צו שאַפן אַ פאַראייניגטן כוח געגען די קאָמוניסטן. זיי האָבן דעריבער געוואָלט אַז זיגמאַן זאָל אָפּטרעטן זיין פּלאַץ פאַר אַן אַנדערן, וואָס איז ניט געווען פאַרבונדן מיט די רעפאָרמען וואָס זיגמאַן האָט דורכגעפירט. ביי דער קאָנווענשאָן אין באָסטאָן, אין 1928, איז געמאַכט געוואָרן אַ פּשרה. זיגמאַן איז ווידער דערוויילט געוואָרן פּרעזידענט און שלעזינגער איז דערוויילט געוואָרן אַלס עקזעקוטיוו וויס־פּרעזידענט מיט פולמאַכט צו פירן די ניו יאָרקער יוניאָנס. אַ קאָמיטע איז באַשטימט געוואָרן אונטערצוזוכן צי עס איז ראַטזאַם צוריק איינצושטעלן די ריפּערמאַכער יוניאָן לאָקאַל 17, כאָטש אַלע האָבן געוואוסט אַז דאָס מיינט זיגמאַנ'ס רעזיגנאַציע. אַ פּאָר מאָנאַטן נאָך דער קאָנווענשאָן האָט טאַקע זיגמאַן רעזיגנירט און שלעזינגער איז דערוויילט געוואָרן פּרעזידענט. ביי דער ספּעציעלער קאָנווענשאָן נאָך זיגמאַנ'ס רעזיגנאַציע אין 1929 איז דער איצטיגער פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל דוד דובינסקי, דערוויילט געוואָרן אַלס סעקרעטאַר טרעזשורער, אויפ'ן פּלאַץ פון אַברהם באַראָף, וועלכער האָט זיך צוריקגעצויגן.

די נייע אַדמיניסטראַציע פון דער אינטערנעשאַנעל האָט זיך גענומען טיכטיג צוריק אויפבויען די יוניאָן. זיי האָבן געמאַכט באַדייטענדיגע פאָרשריט טראָץ די קאָמוניסטן און זייער אָפּאָזיציע יוניאָן. פּונקט דעמאָלט אָבער איז געקומען דער קראַך אויף וואָל־סטריט און עס האָט זיך אָנגעהויבן דער שווערסטער און לענגסטער עקאָנאָמישער קריזיס אין אַמעריקע, וואָס האָט שיעור ניט פאַרניכטעט די גאַנצע טרעיד יוניאָן באַוועגונג. די פרויען קליידער אינדוסטריע איז נאַטירלעך ניט געווען קיין אויסנאַם. די ווירקונג פון דעם אינדוסטריעלען קריזיס נאָך אײדער עס האָבן זיך פאַרהיילט די וואונדן פון ברודער קריג האָט אונזער אינטערנעשאַנעל אַזוי אָפּגעשוואַכט, אַז אין יאָר 1932, האָט זי שוין געהאַט בלויז אַרום 24 טויזנט מעמבערס, ווייניגער ווי אַ פערטעל פון די צאָל מיטגלידער, וואָס זי האָט געהאַט מיט 12 יאָר פריער, אין 1920.

פערטע פּעריאָדע — ווידער אויפבוי און ריזיגער וואוקס אין מאַכט און איינפלוס

די פערטע פּעריאָדע פון אונזער אינטערנעשאַנעל, די געשיכטע פון איר ווידער אויפבוי און די ריזען־שריט מיט וועלכע זי איז געוואַקסן אין צאָלען, אין מיטלען, אין מאַכט און אין איינפלוס דורך די לעצטע זיבעצן יאָר זינט דעם ניו דיעל, איז נאָך פריש אין זכרון פון די מערסטע מיטגלידער אונזערע אַז מען זאָל דאַרפן געבן איינצלהייטן. מיר וועלן זיך דעריבער באַגנוגענען מיט בלויז אָנדייטונגען און עטלעכע פאַקטן און ציפערן.

דריי וואָכן נאָך דער אינטערנעשאַנעל קאָנווענשאָן אין 1932, ווען דער אינדוסטריעלער קריזיס האָט דערפירט דאָס לאַנד צום סאַמע טיפסטן אָפּגרונט; ווען פון דער אינטערנעשאַנעל איז שוין געווען בלויז אַ שאָטן פון דעם וואָס זי איז געווען אײדער דער ברודער־קאַמף האָט זיך אָנגעהויבן, איז געשטאָרבן פּרעזידענט שלעזינגער. דוד דובינסקי, דער גענעראַל סעקרעטאַר פון דער יוניאָן, וועלכער איז געווען דער עקטינג פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל די גאַנצע צייט פון שלעזינגערס קראַנקהייט, איז איינשטימיג דערוויילט געוואָרן פון דער גענעראַל עקזעקוטיווע צו פאַרנעמען דעם פּרעזידענטן אַמט.

טראָץ דער שווערער לאַגע און דער אָרעמקייט פון דער יוניאָן, וואָס האָט ניט געהאַט אַ סענט אין קאַסע און איז געווען פאַרזונקען אין חובות, האָט די אינטערנעשאַנעל זיך גענומען ענערגיש פאַר'ן ווידער אויפבוי פון דער יוניאָן און פאַר, ווי ווייט מעגלעך צוריק שטעלן מענשלעכע באַדינגונגען פאַר די אַרבעטער. דער ערשטער סטרייק איז גערופן געוואָרן אין דער דרעס אינדוסטריע אין פילאַדעלפיע, וועלכע איז געווען אַ ניט יוניאָן פעסטונג זינט דעם פאַרלאָרענעם סטרייק אין 1922. דער סטרייק איז געוואונען געוואָרן אין אַ משך פון דריי טעג. באַלד נאָכדעם איז גערופן געוואָרן אַ סטרייק אין דרעס טרעיד אין באָסטאָן און איז אויך געוואונען געוואָרן.

מיט דעם אויפקום פון פּרעזידענט רוזוועלט'ס ניו דיעל, האָט זיך איבער'ן גאַנצן לאַנד אַדורכגעטראָגן אַ כוואַליע פון אויפלעבונג און נייע האָפענונגען וואָס איז געשטיגען פון טאָג צו טאָג. אַזוי שנעל ווי עס איז איינגעשטעלט געוואָרן די נעשאַנעל ריקאַווערי באָאַרד האָט די אינטערנעשאַנעל אויסגענוצט די געלעגנהייט און אויסגעקעמפט פאַר די ניו יאָרקער קלאָוקמאַכער דעם בעסטן „קאָוד" וואָס וועלכע עס איז יוניאָן האָט געקראָגן. די 35 שטונדן וואָך, פעסטע לוין סקעילס, באַגרענעצונג פון קאָנטראַקטאָרס — זיינען איינגעשלאָסן געוואָרן אין די פאַרשריפטן פון „קאָוד" און אויך אין אַגרימענטס מיט די בעלי בתים. נאָך אַ שנעלן סטאָפּעדזש אין דער אינדוסטריע, האָט די יוניאָן צוגעקראָגן צוועלף טויזנט נייע מיטגלידער. באַלד נאָכדעם איז דורכגעפירט געוואָרן אַ גענעראַל סטרייק אין דרעס טרעיד איז איינגעשטעלט געוואָרן די 35 בראַכט אין דער יוניאָן 60 טויזנט נייע מיטגלידער און יוניאָניזירט פאַקטיש די גאַנצע אינדוסטריע. אויך אין דרעס טרעיד אי זאיינגעשטעלט געוואָרן די 35 שטונדן וואָך און באַדינגונגען וואָס די אַרבעטער האָבן ביז דעמאָלט קיין מאָל ניט געהאַט. גלייכצייטיג זיינען דערקלערט געוואָרן סטרייקס אין די מיסעלייניאָוס טרעיד אין ניו יאָרק און עס זיינען געוואונען געוואָרן קירצערע אַרבעט שטונדן, בעסערע שכירות און קאָנטראָל פון די שעפּער. אַן אָרגאַניזאַציאָנס קאַמפּעין אין די אַרומיגע שטעט האָט געבראַכט יוניאָן באַדינגונגען צו די אַרבעטער אין אויט אָוו טאַון שעפּער. פאַר די אַנדערע מאַרקעטס, האָט די אינטערנעשאַנעל איינגעטיילט דאָס גאַנצע לאַנד אין זיבן דיסטריקטן און אין יעדן פון זיי אַריינגעשיקט מענשן און איינגעשטעלט אַן אָרגאַניזאַציע אַפּאַראַט. עס זיינען אויפגעלעבט געוואָרן די יוניאָנס אין קליוולאַנד, שיקאַגאָ, לאָס אַנדזשעלעס, סאַן פראַנציסקאָ און אין אַנדערע שטעט ביים פּאַסיפיק, אין דער מיטעל וועסט און סאַוטה־וועסט. אין די אַלע מאַרקעטס זיינען איינגעשטעלט געוואָרן „קאָודס" און זיינען פאַרפעסטיגט געוואָרן דורך אַגרימענטס מיט די בעלי בתים. דאָס איז געווען באַזונדערס וויכטיג, ווייל אַפילו נאָכדעם ווי די נ. ר. אַ. איז דערקלערט געוואָרן פון סופרים קאָרט ניט קאָנסטיטוציאָנעל, זיינען די באַדינגונגען שוין געווען באַשיצט דורך

אונטערגעשריבענע אגרימענטס און דורך פעסטע יוניאנס וואָס האָבן זיך געקענט פאַרטיידיגן.

אַלס רעזולטאַט פון אָט דער ענערגישער און שנעלער אַרבעט, האָט די יוניאָן אין משך פון איין יאָר פאַרפינפאַכט די צאָל מיטגלידער און איז געקומען צו דער 1934 קאַנווענשאָן מיט 200 טויזענט מעמבערס; די אַרבעטס צייט איז פאַרקורצט געוואָרן מיט פון 9 ביז 15 שעה אַ וואָך און די שכירות זיינען געהעכערט געוואָרן אין דורכשניט מיט אַרום 20 ביז 25 פּראָצענט; די יוניאָן האָט געוואונען איבעראַל דעם קלאָוזד יוניאָן שאַפּ, די אָפּשאַפונג פון אָווערטיים, און פילע אַנדערע פאַרבעסערונגען. וואָס איז נאָך וויכטיגער, די יוניאָן האָט זיך פאַרשפּרייט איבער'ן לאַנד און איז אַריינגעדרונגען אין מאַרקעטס, וועלכע מען האָט אַמאָל אַפילו ניט גע'חלומ'ט צו קענען קאָנטראָלירן.

די אָרגאַניזאַציע אַרבעט איז ווייטער אָנגעפירט געוואָרן און ביי דער קאַנווענשאָן אין 1937 האָבן מיר שוין געהאַט 243 טויזענט מיטגלידער; אין 1940 האָט זייער צאָל דערגרייכט צו קנאַפּע 240 טויזענט; אין 1944 — צו 305 טויזענט; אין 1947 — צו 379 טויזענט און צו דער הייאָריגער קאַנווענשאָן קומט די אינטערנעשאַנעל מיט 423 טויזענט מיטגלידער.

די פאַרבעסערונג אין די באַדינגונגען פון די אַרבעטער איז אויך געשטיגן אין פּראָפּאָרץ צו דער יוניאָנס מאַכט. עס איז איבעריג צו פאַרגלייכן די פאַרדינסטן פון אונזערע בעל מלאכות היינט צו טאָג מיט זייערע פאַרדינסטן מיט זיבעצן יאָר צוריק. די איינפירונג פון געזונט פאַרזיכערונג, באַצאָלטע וואַקאַציעס, לעבענס פאַרזיכערונג און לעצטענס עלטער פּענסיע אויפ'ן חשבון פון דער אינדוסטריע, האָט געגעבן די מיטגלידער פון אונזער אינטערנעשאַנעל אַ געפיל פון זיכערקייט און שוץ, וועגן וועלכע בלויז ווייניגע פון זיי האָבן זיך געקאָנט פאָרשטעלן אַז דאָס וועט ווערן אַ ווירקלעכקייט אין אונזערע יאָרן.

מיט דעם וואוקס און אַנטוויקלונג פון אונזער יוניאָן איז געוואַקסן דער אָנזען און איינפלוס פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין דער געזעלשאַפט און אין דער אַרבעטער באַוועגונג. אין 1934 איז פּרעזידענט דוד דובינסקי דערוויילט געוואָרן אַלס וויים פּרעזידענט פון דער אַמעריקן פעדערייש'ן אָוו לעיבאָר, וואו ער איז שנעל געוואָרן איינער פון די איינפלוסרייכסטע מיטגלידער פון עקזעקוטיוו קאָונסיל. אונזער אינטערנעשאַנעל האָט אַ גרויסן חלק אין דעם וואָס די מאַסן פּראָדוקציע אַרבעטער אין אַמעריקע, זיינען היינט אָרגאַניזירט און אַרבעטן אונטער מענשלעכע באַדינגונגען, דורך איר טעטיגקייט און הילף אין גרינדען די קאָמיטע אָוו אינדאַסטריעל אָרגאַניזיישאָנס און איר גרויסע שטיצע אין די ערשטע סטרייקס זייערע. אין דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטער באַוועגונג האָט אונזער אינטערנעשאַנעל אַ וויכטיגען פּלאַץ. זי איז געווען אינסטרומענטאַל אין אויפבויען די קאָנפעדעראַציע פון פרייע יוניאָנס און פון די נייע טרעיד סעקרעטאַריאַטן, אין אָפּאָזיציע צו דער קאָמוניסטיש דאָמינירטער „וועלט פעדעראַציע". ניטאָ כמעט קיין איין פרייהייטלעכע אינסטיטוציע וואָס האָט ניט געקראָגן שטיצע פון אונזער אינטערנעשאַנעל מיט אַ ברייטע האַנט. אין פּאָליטישן לעבן איז אונזער אינטערנעשאַנעל און אירע אָנגעשלאָסענע יוניאָנס אַ וויכטיגער פאַקטאָר מיט וועלכן מען רעכנט זיך שטאַרק. אונזער אינטערנעשאַנעל, אירע אָנגעשלאָסענע יוניאָנס און מיטגלידער האָבן מער ווי בייגעטראָגן זייער חלק אין יעדע געלט זאַמלונג, צי איז דאָס געווען פאַר וויכטיגע אינסטיטוציעס דאָ אין לאַנד, צי דאָס איז געווען פאַר הילף צו די מלחמה קרבנות אין אַנדערע לענדער, אין פראַנקרייך, פּוילן, איטאַליע אָדער ישראל און אין די ווייטסטע ווינקלען פון דער וועלט. אין די לעצטע צען יאָר האָבן אונזערע יוניאָנס און מיטגלידער ביישטייערט איבער דרייסיג מיליאָן דאָלאַר פאַר אָט די צוועקן.

דאָס זיינען אין קורצן שטריכן, די הויפּט־פּונקטן פון דעם האַלבן יאָרהונדערט עקזיסטענץ פון אונזער אינטערנעשאַנעל. ביכער זיינען שוין אָנגעשריבן געוואָרן און וועלן נאָך געשריבן ווערן וועגן איר. סטודענטן און היסטאָריקער וועלן נאָך פאָרשן און שטודירן אירע אויפטוענגען און די כוחות, וואָס האָבן עס מעגלעך געמאַכט. אונזערע מיטגלידער דאַרפן די געשיכטע לייענען און שטודירן. דאָס איז זייער געשיכטע, די געשיכטע וואָס זיי האָבן געהאָלפן און העלפן שאַפן. אויב אָט דער זייער קורצער איבערבליק וועט ביי זיי אויפוועקן דעם אינטערעס זיך נאָענטער צו באַקענען דערמיט, וועט עס האָבן דערגרייכט דעם צוועק וואָס מיר האָבן זיך געשטעלט.

אינטערנעשאַנעל עפּענט אייגענעם אינסטיטוט אויסצובילדען יוניאָן פירער

מאָנטאָג, דעם ערשטען מאַי, איז דורכגעפירט געוואָרן די אָפיציעלע דערעפענונג פון אינסטיטוט פאַר אויסבילדען פעסיגע יונגע מענשען צו פאַרנעמען פּאָזיציעס פון יוניאָן באַאַמטע און פירער אין דער אינטערנעשאַנעל און אירע צווייגען. די דערעפענונג איז פאָרגעקומען ביי אַ פייערלעכע פאַרזאַמלונג אין דער אינטערנעשאַנעל געביידע אין דער אָנוועזנהייט פון די הויפּט פירער פון דער יוניאָן און וויכטיגע געלאַדענע געסט פון דער אַקאַדעמישער וועלט, זשורנאַליסטען און כלל טוער.

דער „אינטערנעשאַנעל טרעינינג אינסטיטוט" ווי די נייע שולע רופט זיך איז געגרינדעט געוואָרן צו אַנטוויקלען ביזנעס אַגענטען, אָרגאַנייזערס און אַנדערע יוניאָן באַאַמטע וואָס זאָלען קענען טאָן די אַרבעט אונטער די היינטיגע, מער קאָמפּליצירטע באַדינגונגען אין דער אינדוסטריע און אין די באַציאונגען מיט די אַרבעטס־געבער אונטער די קאָלעקטיווע אַגרימענטס. אונטער די היינטיגע באַדינגונגען, מוז אַ יוניאָן פאָרטרעטער באַזיצען ניט נאָר אַ גענויע קענטשאַפט מיטן טרעיד, מיט די אַרבעט פּראָצעסען און מיט דער אינדוסטריע, נאָר ער מוז אויך זיין באַהאַוונט אין די אַרבעטער געזעצען, פאַרהאַנדלונג טעכניק, עקאָנאָמיק, און פילע אַנדערע ריין טעאָרעטישע געגענשטאַנדען, וואָס מען קען זיך צום בעסטען ערווערבען דורך אַ סיסטעמאַטישער אויסבילדונג. יוניאָן פאָרטרעטערשאַפט איז אונטער די היינטיגע אומשטענדען פאַרוואַנדעלט געוואָרן אין אַ פּראָפעסיע, וואָס מען מוז לערנען און זיך צוגרייטען, צו קענען ווי געהעריג אָנטאָן די אַרבעט. ביז איצט איז אָבער ניט געווען אַזאַ לערן אינסטיטוציע. אונזער אינטערנעשאַנעל איז די ערשטע יוניאָן וואָס האָט אונטערגענומען אָט די אַרבעט.

אין דעם הייאָריגען קלאַס, זיינען אָנגענומען געוואָרן אַכט און דרייסיג סטודענטן פון די עטלעכע הונדערט אַפּליקאַנטען, וואָס האָבן געזוכט צו נעמען דעם קורס. זיי וועלן דורכמאַכן אַן אינטענסיווען קורס פאַר אַ יאָר צייט, אָפּגעבענדיג זייער פיל צייט צום לערנען. זיבען חדשים וועלען זיי לערנען אין קלאַס און פינף חדשים וועלען זיי קריגען פּראַקטישע ערפאַרונג אין דער אַרבעט אין די שעפּער און די יוניאָן אָפיסעס. די יוניאָן דעקט די לערן קאָסטען. קיין שכר לימוד דאַרפען די סטודענטן ניט צאָלען. די וואָס וועלען דערפאָלגרייך דורכמאַכען דעם קורס, וועלען אָנגעשטעלט ווערען אויף יוניאָן עמטער.

ביים אויסוואַל פון אַפּליקאַנטען אַריינגענומען צו ווערען אין אינסטיטוט איז געגעבען געוואָרן פאָרצוג צו ערשט צו מיטגלידער פון דער יוניאָן, נאָכדעם צו קינדער פון יוניאָן מיטגלידער. עס זיינען אָבער אויך אָנגענומען געוואָרען יונגע לייט וואָס זיינען ניט פאַרבונדען מיט דער טרעיד יוניאָן באַוועגונג אויב זיי האָבען די אַנדערע נויטיגע קוואַליפיקאַציעס.

אויף ווי ווייט דער אויסוואַל פון דער ערשטער גרופּע סטודענטן איז אַ גוטער און פאַרשפּרעכט דערפאָלג קען מען זען פון דעם בילדונגס סטאַזש זייערען און די קרייזען פון וועלכע זיי קומען. די סטודענטען זיינען אין עלטער פון 21 ביז 30 יאָר. די מערסטע פון זיי האָבען אַ העכערע בילדונג. אַכצען פון זיי זיינען דורכגעגאַנגען אַ קאָלעדזש; עלף האָבען געהאַט אַ פּאָר יאָר קאָלעדזש בילדונג, כאָטש זיי האָבען ניט גראַדואירט; נאָר אַכט האָבען געהאַט בלויז אַ היי־סקול בילדונג. צוויי און דרייסיג פון זיי זיינען ענטוועדער יוניאָן מיטגלידער אָדער קומען פון פאַמיליעס וואָס זיינען פאַרבונדען מיט דער יוניאָן. בלויז פינף זיינען פון אויסער די טרעיד יוניאָן רייען.

וויים־פּרעזידענט דזשוליוס האָכמאַן, טשערמאַן פון דער אינטערנעשאַנעל קאָמיטע אָן עדיוקיישאָן, האָט אָנגעוויזען, אַז די פּראָבלעם פון געהעריגע צוגרייטונג פאַר יוניאָן פירערשאַפט האָט נאָך מיט יאָרען פריער אינטערעסירט אונזער יוניאָן. איבער דעם האָבען מיר געגעבען סקאָלערשיפּס אויף אוניווערזיטעט קורסען און איינגעפירט די ספּעציעלע אָפיסערס טרעינינג קורסען אין אונזער יוניאָן. איצט אָבער, פירען מיר איין אַ רעגולערען אינסטיטוט וואו די סטודענטען וועלען לערנען אַ גאַנץ יאָר און קריגען אַ גרונטלעכערע אויסבילדונג.

די הויפּט רעדע האָט געהאַלטען פּרעזידענט דובינסקי, באַגריסענדיג די סטודענטען, האָט דובינסקי דערקלערט, אַז כאָטש פאַר אַ יוניאָן פירער אונטער די היינטיגע באַדינגונגען איז ניט גענוג בלויז צו וויסען דעם טרעיד און די יוניאָן אַרבעט, נאָר ער מוז אויך באַזיצען ברייטערע אַלגעמיינע קענטעניסען, איז אָבער אַלגעמיינע אַקאַדעמישע בילדונג אַליין אויך ניט גענוג. דער יוניאָן באַאַמטער היינט צו טאָג מוז באַזיצען בײדע: אַלגעמיינע בילדונג און אַ גרונטלעכע פאַרשטענדעניש פון דער טרעיד יוניאָן באַוועגונג, אירע צילען און אידעאַלען און די טעכניק מיט וועלכע זי אַרבעט. ער האָט אויך געוואָרנט די סטודענטען, אַז די וואָס באַטראַכטען יוניאָן פירערשאַפט בלויז ווי אַ פּראָפעסיע אָדער אַ דזשאָב, זיינען ניט פּאַסיג פאַר דעם. זיי מוזען זיך וועלען אויסלעבען אין דער אַרבעטער באַוועגונג און קאָמבינירען אין זיך אידעאַליזם און פּראַקטישקייט.

„איך באַטראַכט די עפענונג פון דער סקול, האָט ער געזאָגט, אַלס די גרעסטע געשעעניש אין מיין פּערזענלעכען לעבען און אין דעם לעבען פון דער יוניאָן".

קורצע רעדעס זיינען אויך געהאַלטען געוואָרען פון מייער מייערס, פּראָפעסאָר וויליאַם ה. קילפּעטריק, אַרטור ע. עלדער, דער דירעקטאָר פון דעם אינסטיטוט און עלעין ב. קלאַרק, איינע פון די סטודענטען, וועלכע האָט גערעדט אין נאָמען פון קלאַס. עלעין איז די טאָכטער פון אַן אַקטיווען מיטגליד פון דער סקוירטמאַכער יוניאָן לאָקאַל 23.

א. יאַכימאָוויטש:

שער און מעסער

(פאַבעל)

צוזאַם מיטן ברויט און ציבעל,
איז אויפן טיש געלעגן —
אַ מעסער און אַ שער.
— וואָלטען אַמאָל די לייט —
קרעכצט די שער מיט גרויס פאַראיבעל,
מיט מיר, ווי מיטן מעסער פּרובירען
דאָס ברויט מיט פּוטער —
אָדער שמאַלץ באַשמירען
און לאָמיך טאַקע אויך אַמאָל —
אַ גוטען טעם דערשפּירען...
כ'האָב די זעלבע קלינגען
(און צוויי איז דאָך בעסער)
טאָ וואָס איז פאָרט דער מער —
מיט די שניידער יונגען?
צו פּוטער מיט קעז,
צום וואָורשט מיט שמאַלץ,
ווישט מען זיך די מיילער, די נעז
און מען שרייט: ס'מעסער! ס'מעסער!
— קיינמאָל נישט די שער.
פאַרוואָס קומט דיר, רב מעסער, אַלץ?
האָט ס'מעסער ווי זיין שטייגער איז,
שאַרף מעסערדיג —
געטאָן אַ שניט:
— קיין וואונדער ניט,
וואָס דו פאַרגינסט מיר נישט מיין גליק
און ציילסט מיר יעדען ביסען.
דאַרפסט וויסען,
אַז דו אַליין האָסט אויפן האַלז —
זיך אָנגעטאָן אַ שטריק...
פאַרוואָס האָסטו געלאָזען —
זיך פון אַ שמיד
באַהעפטען דורך אַ שטיפטעלע,
אַ פּיצעלע ניט...
געוואָלט — ווייזט אויס — זיך מאַכען בעסער,
אַריינשלינגען וואָס מער און מער,
ביזטו אָנשטאָט צוויי מעסער —
געוואָרען אַ שער...

אַ שאַפּ איז געשטאָרבען

(דערציילונג)

פון מ. קראַוויץ

דער לעצטער טאָג פאַר דעם שאַפּ איז געקומען, אָבער קיינער פון די אַרבעטער האָט דאָס ניט געגלויבט. זיי זיינען געקומען צו דער אַרבעט פריער ווי אַלעמאָל. עס איז נאָך געווען גרוי אין דרויסען און דער שניי וואָס איז ביינאַכט געפאַלען איז נאָך געלעגען אויף די גאַסען ווייס און ניט צעטראָטען.

זיי זיינען אַריין אין שאַפּ מיט שטילע, דראָבנע טריט. יעדער אַרבעטער איז געגאַנגען צו זיין פּלאַץ אַ שווייגנדיגער און מיט אַן אומעט אין האַרצען. עס איז נאָך געווען טונקעל צווישען די ווענט. די עלעקטרישע ליכט זיינען געווען טיילווייז אָנגעצונדען. און די גרויע ליכט פון דעם ווינטער פרימאָרגען האָט קוים אַריינגעשיינט דורך די פענסטער און איז פאַרלאָרען געוואָרען צווישען די שאַטענס.

מען דאַרף ענדיגען די אַרבעט, אָבער קיינער כאַפּט זיך ניט. די הענט זיינען אַזוי שווער, די פינגער ליימיג. ניטאָ זיך וואָס צו איילען. דער טאָג וועט זיין פאַריבער, און דערנאָך זיך שלעפּען אין די גאַסען און זוכען אַרבעט. — גאָט ווייסט וואָס וועט זיין? —

עלקע זיצט ביי דער מאַשין און טראַכט וועגען איר עלענדען לעבען. זי איז אַ מיידעל אין די יאָרען. זי האָט שוין לאַנג געשלאָסען פרידען מיט'ן געדאַנק, אַז דאָס וועט שוין זיין איר לעבען.

אַ קורצע, מיט בלאָנדע אָפּגעבליאַקעוועטע האָר, מיט מידע אויסגעוויאַשענע אויגען. און אַ לעבען וואָס פאַרשווינדט טראָפּענווייז. אַ לעבען אָן פרייד, אָן דערוואַרטונג פאַר אַ מאָרגען. עלקע אַרבעט שוין צוואַנציג יאָר פאַר מר. גאָלדשטיין. זי איז אַזוי מיד, אַזוי פאַרלאָרען! — אַזוי צעשראָקען פאַר דעם מאָרגען! זי זיצט מיט אַראָפּגעלאָזענע אויגען, שעמט זיך ווייזען אירע טרערען און איר הילפלאָזיגקייט.

• • •

אייזיק זיצט ביי דער מאַשין און וויגט זיך הין און צוריק מיט האַלב צוגעמאַכטע אויגען. די פינגער באַוועגען זיך פיבעריש, ווי זיי וואָלטען געהאַט זייער באַזונדער לעבען און עקזיסטענץ. זיין לאַנגע, שוואַרצע באָרד און די בלויע קינדערישע אויגען זיינען אַ קאָנטראַסט איינע צו די אַנדערע. זיינע ליפּען ציטערען, באַוועגען זיך ווי ער וואָלט גאָט געבעטען. אייזיק מיט גאָט איז אַ גאַנצער שמעלקע. ער פילט זיך ווי אַ טייל פון דער גרויסער מיסטעריע, פון דעם גרויסען גייסט וואָס הערשט אויף דער ערד און אין הימעל.

מסתמא דאַרף זיין אַזוי! ווער איז ער צו פרעגען פראַגעס? אָבער אומעטיג איז אים. ער קוקט אויף די איבעריגע אַרבעטער פון שאַפּ, און האָט אַזוי רחמנות אויף זיי. זיי זיינען נעבעך גאָטלאָזע! עס איז אַזוי שווער צו לעבען אָן אַ גלויבען און זיין אַליין! אַליין!

• • •

פריידקע די בלאָנדע, מיט גרויע ליכטיגע אויגען. דער געזיכט אָן אויסגעבלייכטער. די ליפּען פולע, הונגעריגע. פאַר איר איז דער טויט פון שאַפּ די ענדע פון אַ חלום. איר גאַנצער לעבען הענגט אויף אַ דינעם פאָדעם, וועלכער ווערט איצט צעריסען, זי איז שוין אין די פערציגער, נאָך אַ פּאָר יאָר און אַלץ וועט זיין פאַריבער.

פריידקען פעלט מזל. אַזוי פיל האָט שוין פּאַסירט אין איר לעבען. די טעג ווי שפּינוועב זיינען צעריסען געוואָרען.

דער פאַרשטאָרבענער מאַן איז געווען קראַנק אַלע זיינע טעג. פרידקע איז געווען די פאַרזאָרגערין. זי פלעגט קומען אַ מידע פון דער אַרבעט און אַנהויבען אַרבעטען אין הויז צו מאַכען באַקוועם פאַר יאָסלען און העלפען אים ווי אַ מאַמע העלפט אַ קראַנק קינד.

יאָסעל איז געווען בלייך, בלוטלאָז און פאַרטראַכט. די דאָקטוירים האָבען שוין לאַנג אים אויפגעגעבען. קענסער פאַרניכטעט זיין קערפּער. פריידעל וואָלט אים געגעבען די בלוט פון איר האַרצען, אויב זי וואָלט אים נאָר געקאָנט העלפען! אָבער קיינער קען מער גאָר ניט טאָן! ער ליגט מיט פאַרמאַכטע אויגען און וואַרט אויפן טויט.

און דער טויט איז געקומען אין מיט'ן דער נאַכט. זי איז נאָך ניט געווען איינגעשלאָפען. אַ שווערע מידקייט האָט איר דעם שלאָף פון די אויגען אַוועקגענומען. זי האָט געהערט אַ דומפּיקן קרעכץ פון יאָסעל'ס ליפּען. זי האָט געהאַט דעם געפיל ווי דער טויט וואָלט זיך אַרויסגעריסען פון זיינע פאַרמאַכטע ליפּען און זיך אַ טראָג געטאָן איבער'ן גאַנצען צימער, און אַן אייזיגער ווינט האָט זיך צעוואָיעט אין דער נאַכט.

דאָס איז געווען מיט 6 יאָר צוריק. זעקס נאַקעטע יאָרען, אָן פריידען. נאָר לעצטענס האָט עפּעס פּאַסירט אין איר לעבען. אַ נייער פּרעסער איז געקומען אַרבעטען אין שאַפּ. אמת איז, אַז ער איז שוין אין די פופציגער. זיין ווייב איז געשטאָרבען עטלעכע יאָר צוריק. קיין קינדער האָט ער ניט. און אַן אויג האָט ער געוואָרפען אויף פריידלען, פון דעם ערשטען טאָג וואָס ער איז געקומען אין שאַפּ.

ער איז אַ הויכער, אַ קרעפּטיגער, מיט האָריגע אָרעמס און ברוסט. אַ פריילעכער איז לייבוש. אַ שפּאַסיגער, און אַ גאַנצען טאָג זינגט ער. ער קוקט אויף פריידקען און זינגט און ווינקט מיט אַן אויג.

„פריידקע, פריידקע, איך האָב דיך אַזוי ליב! — פריידקע, פריידקע, פריידקע, איך וועל גיין פאַר דיר אין גריב".

אַ וואַרעמקייט נעמט איר דורך ווען זי טראַכט וועגען דעם! מעגלעך, אַז עפּעס וועט ווערען פון דעם! — זי איז אַזוי מיד פון אַרבעטען איר גאַנצען לעבען! — אַ היים וואָלט זי געוואָלט. אַ קינד אפשר? אַזעלכע זאַכען קענען אַמאָל פּאַסירען, אויב גאָט וויל! —

אָבער איצט שטאַרבט דער שאַפּ. — דער לעצטער טאָג — די לעצטע שטונדע — די לעצטע מינוט. זי און לייבוש וועלען זיך צעגיין. ווער ווייסט וואָס עס קען פּאַסירען? — וועלען זיי זיך ווען נאָך אַ מאָל טרעפען? וועט איר האָפענונג שטאַרבען צוזאַמען מיט'ן שאַפּ?

• • •

פלאַקסער איז אין די פערציגער. די האָר רויטלעכע. דער געזיכט אַ לאַנגער. די ליפּען דינע, און די אויגען אויסגעלאָשענע מיט אַ טיפקייט וואָס מאַכט איינעם וואונדערען. פלאַקסער לעבט אויס זיינע יאָרען טרוימענדיג. קיינער ווייס ניט וואָס אין זיין האַרץ איז! — די אַרבעטער זאָגען, אַז ער איז אַ יאַלדאַק. זיצט, אַ שווייגענדיגער, מיט אויסגעסטראַשעטע אויגען און ווייס ניט וואָס עס טוט זיך מיט אים. רעדט מען צו אים, הערט ער ניט. — טאָג נאָך טאָג, דאָס זעלבע. ער איז ניט פון דער וועלט.

אָבער פלאַקסער טראַכט וועגען עפּעס אַנדערש. ער מוז שווייגען! ער מוז! קיינער קען אים ניט העלפען! קיינער ניט.

קיינער ווייסט ניט וואָס עס טוט זיך ביי אים אין דער היים. קיינער ווייסט ניט פון זיין באַליידיגט, צעבראָכען האַרץ. ער האָט אַ ווייב און אַ קינד. ווי אַזוי קען מען דאָס אַפילו דורכלאָזען דורך די ליפּען.

סאָניע, די ווייב, איז אַ זאַפּטיגע אידענע, אַ פרוי אַ ברען. ליכטיגע אויגען, ליכטיגע האָר און פולע באַגעריגע ליפּען. זי איז העכער און שטאַרקער פון אים. און פלאַקסער ווערט גאָר קלענער אין איר געגענוואַרט. זי האָט נאָר פאַראַכטונג פאַר אים.

זיינע נעכט זיינען שלאָפלאָזע. ער רירט אָן איר לייב מיט ציטערדיגע הענט. מיט בייזקייט רוקט זי זיך אַוועק פון אים. „לאָז צורו! לאָז צורו!" „נאָר דאָס ליגט דיר אין זינען". שוין אַלץ באַזאָרגט. מיינע פינגער זיינען פול מיט דימענטען. איך פאַר אַלע יאָר אין פלאָרידאַ. אַלץ שוין באַזאָרגט!". דערנאָך ענדיגט זי מיט פאַראַכטונג: „גאָם אוועק דיינע קאַלטע הענט! איך פיל ווי אַ זשאַבע וואָלט מיך אָנגערירט"...

אַלע ווייסען, און פלאַקסער אויך, אַז זי האָט צו טאָן מיט אַנדערע מענער! די אויגען ברענען ביי אים. זיינע ליפּען ציטערען. ער מאָלט אויס אין זיין געדאַנק פאַרשיידענע בילדער. ער זעט איר נאַקעט לייב, אירע ברוסטען, אירע לאַנגע עלעגאַנטע פיס. — פרעמדע פינגער גלעטען איר. ליפּען קושען איר לייב. און דערנאָך! ער פאַרמאַכט די אויגען און בייסט די ליפּען. ער וועט איר און זיך דער'הרג'ענען. אָבער עס איז מער ניט ווי אַ געדאַנק. ער ווייסט, אַז ער איז הילפלאָז און פאַרלאָרען.

פלאַקסער איז אַ גוטער פאַרדינער. זיינע פינגער אַרבעטען פיבעריש. ער ווייסט, אַז די איינציגע זאַך וואָס האַלט נאָך סאָניאַ'ן צוגעבונדען צו אים איז זיינע פאַרדינסטען. זי וואַרט אויף דעם פאַרנאַכט ווען ער קומט פון דער אַרבעט און באַגעגענט אים מיט אַ שמייכעל. דער מאַלצייט איז אַ בעסערער און אירע אויגען זיינען ליכטיגער. פלאַקסער אַרבעט דעריבער פלייסיגער. ער וויל אַ סך פאַרדינען. ער אַרבעט שפּעטער, אַרבעט אויך שבת פאַר עקסטרע באַצאָלט. ברענגט דעם קאָנווערט ניט קיין געעפענטען גלייך צו איר. סאָניאַ גיט אים אַ גלעט און זאָגט מיט שפּאַס: „אוי האָסטו געבראַכט אַ באָמבע!" דערנאָך לייגט זי צו איר באַק צו זיינע און ער פאַרמאַכט מיט פרייד די אויגען. פלאַקסער ווייסט אַז אַלץ איז איצט שוין פאַריבער. די צייט איז שלעכט און קיין אַרבעט איז ניטאָ. היינט וועט ער ברענגען זיינע לעצטע פאַרדינסטען. ער וועט איר אַפילו ניט זאָגען וואָס עס האָט פּאַסירט מיט'ן שאַפּ. אַ היים וועט ער מער ניט קומען. ער וועט גיין צום האַדסאָן ריווער. זיך אַריינוואַרפען אין טייך און לאָזען דעם שטראָם אים אַרונטערשלעפען צום גרונט.

• • •

דער באָס, מר. גרינבערג, איז אין די זעכציגער. ער איז אַ קורצער, אַ פעטער, מיט מילדע בלויע אויגען. אַ מאָדנער מענש איז דער מר. גרינבערג. אַזוי מאָדנע ווי דער גאַנצער שאַפּ. מען זאָגט, אַז ער האָט אַ סך געלט. פּשוט בערג מיט געלד! ער האָט אַ טאָכטער, איז זי פּונקט דער היפּוך פון דעם טאַטען. אַ הויכע, אַ שלאַנקע, אָבער די אויגען דעם טאַטענ'ס. מילד בלוי און שמייכלדיג.

גרינבערג איז זייער שטאָלץ מיט זיין טאָכטער. אַז זי קומט אַמאָל אַריין אין שאַפּ, צעשמייכלט ער זיך מיט זיינע פעטע ליפּען און זיין קיילעכדיג פּנים ווערט ליכטיגער.

די ווייב זיינע, איז שוין לאַנג געשטאָרבען. לעבט מען אין אַ האָטעל וואו עס איז ניטאָ קיין ברעקעל וואַרעמקייט. אַ פרעמדע וועלט, פרעמדע מענשען, אַ יאַריד פון גיין און קומען. איצט איז שוין די טאָכטער אויסגעגעבען. דער מאַן אירער אַ גרויסער פאַרדינער. שוין ניטאָ מער פאַר וועמען צו אַרבעטען. ער האָט שוין גענוג פאַר זיין גאַנץ לעבען און אַלץ וואָס ער באַדאַרפט. אָבער שרעקען, שרעקט ער זיך. וואָס וועט ער טאָן מיט די ליידיגע טעג? גרינבערג האָט קיינמאָל ניט געטאָן עפּעס אַנדערש. קיינמאָל קיין בוך ניט געלייענט. קיינמאָל זיך ניט באַשעפטיגט מיט געזעלשאַפטלעכער אַרבעט.

גרינבערג האָט אַ געפיל, אַז זיינע יאָרען וועלען זיך ענדיגען צוזאַמען מיט דעם שאַפּ. ער איז כמורנע און אויפגערעגט. אָבער עס איז שוין צו שפּעט. אַלץ איז שוין פאַרקויפט און דאָס איז דער לעצטער טאָג.

לייזער איז דער עלטסטער אַרבעטער. ער איז שוין איבער זעכציג און דער געזיכט קוקט אויס פיל עלטער. גרינבערג האָט געאַרבעט מיט לייזער'ן אין שאַפּ. לייזער איז געווען אַ פיינער אַרבעטער. געהאַט גאָלדענע פינגער. ער, גרינבערג, איז געווען ניט אַזוי איי־איי! די פינגער שטייפע און אומגעהובלעטע. געהאַסט די מאַשין און די גרויע ווענט. לייזער געדענקט דעם ערשטען טאָג ווען ער איז געקומען אַרבעטען פאַר גרינבערג'ן. געווען נאָך אַ יונגערמאַן. איצט...? די יאָרען ליגען שווער אויף די פּלייצעס. ער וועט שוין מער קיין אַרבעט ניט קריגען. די אויגען זיינע זיינען שוין צו שוואַך, די הענט ציטערען און די געדאַנקען וואַנדערען אַוועק פון דער אַרבעט, צו די הימלען צו.

לייזער'ס אויגען בלאָנדזשען אַרום דעם שאַפּ. איינער נאָך דעם אַנדערען פאַרענדיגען די אַרבעטער זייער אַרבעט. קריגען באַצאָלט און נעמען צו די שערען און פאַרלאָזען שטיל דעם שאַפּ. די ווענט ווערען גרויער, די פענסטער טונקעלער. די מינוטען ציען זיך לאַנג, און די פינגער פאַרוויירענע ווילען ניט ענדיגען די לעצטע פאַר שטעך. לייזער איז דער לעצטער ביי דער מאַשין. ענדלעך איז אַלץ פאַרענדיגט. די מאַשינען בלייבען שטיל. ווייט אין אַ ווינקעל פאַרענדיגען די פּרעסערס זייער אַרבעט. מער איז שוין קיינער ניטאָ.

פאַמעלעך ביים לייזער זיינע הויזען און שיך. ער וויקעלט די אַרבעטס־קליידער אין פּאַפּיר, גייט צו צו דער מאַשין און גלעט די קאַלטע שטאָל. ער גייט מיט לאַנגזאַמע טריט צום אַפּיס צו נעמען די לעצטע פאַר גראָשען. ער ווייסט, אַז גרינבערג איז דאָרטען דאָ. אָבער ער וויל אים ניט מער זען. אַ ביטערקייט גרימשעט זיין האַרץ. ער שאַרט זיך אַרויס דורך דער טיר און וואַרט ניט אַפילו פאַר דעם עלעוויטאָר. ער קריכט אַרונטער די שטיגען און ווערט פאַרשלונגען אין גאַס.

• • •

עס איז נאַכט. קיינער איז אין שאַפּ מער ניטאָ. פון דרויסען רינט אַריין די ליכט פון אַ גאַסען לאָמפּ. די מאַשינען זיינען פאַרדעקט מיט ווייסען, אין די ווינקלען שושקען זיך די שאָטענס. דער לעבעדיגער אָטעם איז פאַרשוואונדען. אַ טויטע, פאַרגליווערטע שטילקייט וויגט זיך צווישען די ווענט.

דער שאַפּ איז געשטאָרבען!

קוקענדיג אויף צוריק

פראַגמענטען וועגען מאיר לאַנדאָן און אַמאָליגער איסט סייד

פון י. באַרוכאָוו

1. אַנשטאָט אַן אַריינפיר

איך שפיר, אַז איך מוז וואָס אויפקלערען, אײדער איך הויב אָן צו שרייבען דאָס, וואָס איך קום דאָ דערציילען.

איך האָב, ליידער, ניט געקענט מאיר לאַנדאָן פּערזענלעך און איך האָב אויך ניט געהאַט קיין פּערזענלעכע איבערלעבענישען אויף דער איסט סייד. עס האָט זיך אַזוי געמאַכט, אַז איך האָב נויטיג געהאַט צו רעסטאַווירען פאַר זיך די געשטאַלט פון מאיר לאַנדאָן. האָב איך, נאַטירלעך, געטאָן דאָס, וואָס מען האָט געקאַנט טאָן אין אַזאַ פאַל: געלייענט וואָס אַנדערע האָבען געשריבען וועגן מאיר לאַנדאָן, געגריבעלט זיך אין דעם לאַנדאָן־אַרכיוו אין דער רענד סקול, גענישטערט לאַנדאַנ׳ס קאָנגרעס־רעדעס אין דער שטאָט־ביבליאָטעק און אויך געשמועסט מיט מענשען, וואָס האָבען געקענט מאיר לאַנדאָן פּערזענלעך און אינטים. און ווייל איך האָב אַזוי־אַ געהאַלטען אין לייענען און פאָרשען, שמועסען און נאַכטראַכטען, זיינען אין מיין פאָרשטעלונג אויסגעוואַקסען פאַרשיידענע בילדער פון דער איסט סיידער פאַרגאַנגענהייט: פון טענעמענט־הייזער און הינטער־הויפען, סוועט שעפּער און „קאָרנער סאַלונס", קאָנגרעגעישאַנס און חברות, טרעיד יוניאָנס און מיטינג־זאַלען, עקספּלואַטאַציע און סטרייקס, דעגראַדירונג און דערהויבונג, פאַרצווייפלונג און האָפענונג, פּעדלערס און קרעמערס, אַרבעטער און אינטעליגענטען, — עס האָט זיך געמישט און געביטען, געקרייצט און געפּלאָנטערט און ענדלעך האָט זיך עפּעס דערפון גענומען אויסשיילען.

איך ווייס ניט אויף זיכער, צי די דאָזיגע בילדער זיינען טאַקע געקומען ווי אַ רעזולטאַט נאָר פון מיין לעצטען פאָרשען און נאַכטראַכטען אָדער זיי האָבען זיך ערגעץ אין מיין זכרון צונויפגעטראָפען מיט עלטערע אימאַזשען, וואָס האָבען זיך דאָרט איינגעקריצט אין פאַרלויף פון לאַנגיאָריגען אינטערעס פאַר דעם אַמעריקאַנער לעבען, דעם לאַנגיאָריגען לייענען צייטונגען און ביכער פון און וועגען אַמעריקע און פון אָפטען אָפּנעמען לעבעדיגע גרוסען פון דעם לעבען אין אָט דעם טשיקאַווען, אָריגינעלען און אַנלאַקענדיגען לאַנד. ווען איך טראַכט, צום ביישפּיל, וועגן די פאַרצייטיגע סוועט שעפּער אויף דער איסט סייד, קאָן איך מיין רעטראָספּעקטיווע פאָרשטעלונג בשום אופן ניט איגנאָרירען פון די אומשטערבלעכע סימבאָלען, וואָס עס האָט געשאַפען מאָריס ראָזענפעלד אין זיינע סוועט־שאָפּ־געזאַנגען, אָדער פון ענלעכע בילדער אין אַש׳עס „אַנקעל מאָזעס", לייוויק׳ס „שמאַטעס" און אַנדערע. ווען נאָר, למשל, עס זאָל מיר ניט אויסקומען אַרויפצוגיין אויף דילענסי סטריט, אַזוי דערזע איך כמעט ווי לעבעדיג דעם וואָגען „מיט די צוויי קליינע רעדער און די צוויי גרויסע רעדער", וואָס האָט געבראַכט מאָטיס׳ן מיט זיין ווייב שבע׳ן מיט זייערע פּעק (ביי זייער אָנקומען קיין אַמעריקע) אויף דילענסי סטריט, נאָר דערפאַר, ווייל „דער אַנטרייבער האָט די דאָזיגע גאַס געקענט" (ראַבאַי׳ס: „איז געקומען אַ איד קיין אַמעריקע"). אָדער לאָמיר נעמען, אויך נאָר ווי אַ ביישפּיל, דאָס בילד „טעמעני האָל". לאַנגע יאָרען האָב איך אַלץ געוואָלט דערגיין פון אַמעריקאַנער צייטונגען אָדער פון מענשען, וואָס האָבען געלעבט אין אַמעריקע, דעם תוך פון אָט דער מאָדנער „אינסטיטוציע", וואָס האָט זיך געלעבט פאַר זיך, ווי אַ מלוכה אין אַ מלוכה, און אַלע האָבען פאַר איר געציטערט. ביז וואַנען „טעמעני האָל" האָט זיך ביסלעכווייז איינגעפעסטיגט ביי מיר אין דער פאָרשטעלונג ווי עפּעס אַ משונה׳דיגע באַשעפעניש ערגעץ פון פאַרן מבול נאָך, ווי אַ מין אויסטערלישער אָקטאָפּוס, וואָס קלאַמערט איין אין זיינע קלעפּיגע לאַפּעס אַלץ און אַלעמען, פון וועמען מען קאָן נאָר אַרויסזויגען דאָס בלוט.

און אפשר גייען מיינע פאָרשטעלונגען וועגן דער אַמאָליגער איסט סייד אָוועק נאָך ווייטער אויף צוריק צו יענע לאַנגע ווינטער־אָוונטען, ווען מיין יונגער פעטער, וואָס האָט זיך געהאַט אָקאָרשט צוריקגעקערט פון אַמעריקע, פלעגט אַריבערגיסען אין דעם ווייסען־דאָרשטיגען דרייצען־יאָריגען פלימעניק דאָס אַלץ, מיט וואָס ער האָט זיך איינגעזאַפּט אין פאַרלויף פון זיינע פינף יאָר גליק־זוכען אין דעם האַלב לעגענדאַרען לאַנד: באַלטימאָר און פילאַדעלפיע, באָסטאָן און דאָס ווייסע הויז אין וואַשינגטאָן, ווי מען „לויפט פאַר אַ פּרעזידענט" און ווי מען ווילט מעיאָרס און ריכטערס, און, דער עיקר, ווי מען לעבט אויף דער איסט סייד אין „ניי־יאָרק" — אָט די אַלע נעמען און שילדערונגען האָבען אוודאי זיך איינגעקריצט אין זכרון און שווימען מסתמא אומבאַמערקט אַרויס, ווי נאָר אַנדערע, נייערע און שפּעטערדיגע, איינדרוקען הויבען אָן ווירקען.

אָט אַזוי מישט זיך עס איצט אַלץ צוזאַמען, — חלום און וואָר, ליטעראַטור און לעבען. און ווער קאָן עס איצט, אייגענטלעך, וויסען, פון וואַנען וואָס עס קומט.

2. די איסט סייד רעוואָלטירט

מיר זיינען געזעסען זאַלבענאַנד, האַרט צוגערוקט איינער צום אַנדערען, די קעפּ אַריבערגעבויגען איבער אַ מאַפּע פון דער איסט סייד. מיין מיטשמועסער, אַ מאַן מיט אַ גרייז־גרויען קאָפּ, אָבער מיט אַ יונגען, פרישען און שפּעדישען גייסט, אַן אַלטער סאָציאַליסטישער פּיאָנער אויף דער איסט סייד, האָט לאַנגזאָם געוואַנדערט מיטן ווייז־פינגער איבער דער מאַפּע און פונקט אַזוי לאַנגזאַם און צעצויגען גערעדט, מיענדיג אַרויסצוברענגען פון געדעכעניש און פון דאָס ניי אויפצולעבען לאַנג פאַרגעסענע איינדרוקען פון דעם טומעלדיגען, פאַרבענרייכען און קאָנטראַסטפולען לעבען פון דער איסט סייד ערגעץ צווישען די ניינציגער יאָרען פון דעם פאָריגען און דעם ערשטען צענדליג יאָר פון דעם היינטיגען יאָרהונדערט:

...אַז מיר זאָלען אָנהויבען אַן ערך ביי דער קעטערין סטריט ניט ווייט פון איסט ריווער, אַרויפגיין ביז דער באָוערי און מיט איר זיך פאַרנעמען צו רעכטס ביז האָוסטאָן סטריט, דאַרטען זיך צוריק אַרונטערלאָזען, לאָמיר זאָגען, ביז קאָלאָמביאַ סטריט און מיט איר אַראָפּמאַרשירען צו דרום־מזרח און צוריק צום איסט ריווער, וועלען מיר אין אָט דעם האַלבען קרייזען האָבען אומגעפער איינגעשלאָסען דאָס, וואָס, האָט אין יענער צייט געהייסען די אידישע איסט סייד. די הויפּט־אַרטעריע פון דער געגענט איז געווען איסט בראָדוועי. דאָ האָבען זיך געפונען די רעדאַקציעס און די מיטינג־זאַלען, דאָקטוירים און אַדוואָקאַטען, אַפּטייקערס און בוך־געשעפטען, רעסטאָראַנען און קאַפעס. דאָ האָט געלעבט די אינטעליגענץ, דאָ האָט מען געטראָפען די לאַנגהאָריגע, באַברילטע (ס׳רוב אין פענסנע) „באָהעמיער", דאָ האָט מען אויך געקאָנט זען די סאָציאַליסטישע און אַנאַרכיסטישע אַגיטאַטאָרען זיך קאָכענדיג און זשעסטיקולירענדיג צווישען רעדלעך אויף די ווינקלען פון די גאַסען און אין ראַטגערס סקווער. דאָ האָבען אין די אָוונטען בחורים מיט מיידלעך שפּאַצירט אויף די טראָטואַרען שעה׳ענווייז אַרויף און אַראָפּ, גערעדט רוסיש און ראָמאַנסירט, אַזוי ווי מען האָט זיך געפירט אין דער אַלטער היים. איסט בראָדוועי איז פאַר זיי געווען אַ מין נעווסקי פּראָספּעקט אין ניו יאָרק. און אָט דאָ אַנטקעגנאיבער, אויף דער קליינער דיוויזשאָן סטריט, פלעגען די אימיגראַנטישע אינטעליגענטען פאַרברענגען זייערע אָוונטען און נעכט אין דעם „אומשטערבלעכען" שולעמ׳ס רעסטאָראַן; דאָ האָט מען געשפּילט אין שאָך און געפירט דיסקוסיעס, באַרעדט די וועלט און געלייענט צייטונגען און אויך געקאַכט און געזיפצט איבער די פאַרגאַנגענע „גוטע אידעאַליסטישע צייטען", וואָס וועלען זיך שוין קיינמאָל מער ניט צוריקקערן אין דער „מאַטעריאַליסטישער אַמעריקע". און דאָ דערביי, הינטער דער „פאָרווערטס"־געביידע און פאַראַלעל צו איסט בראָדוועי, האָט זיך אויך געהאַט אויסגעצויגען די העסטער סטריט מיט אירע חדרים און תלמוד תורה׳ס, בתי מדרשים און ישיבות, לאַנדסמאַנשאַפט־פאַראיינען און קאָנגרעגעישאַנס.

די איסט סייד איז געווען אַ אידישע געגענט. אמת, עס האָבען דאָ געלעבט אַנדערע פעלקער אויך. די אירלענדער זיינען געווען געדיכט באַזעצט אין אַזעלכע גאַסען ווי קעטערין, טשערי, מאַנראָ פון איין זייט און דזשעקסאָן, גאָווערניר פון דער אַנדערער זייט פון דער געגענט. איטאַליענער זיינען געווען אין בינטלעך צעשפּרייט איבער פאַרשיידענע טיילען פון דער איסט סייד. דייטשען האָבען אויך געלעבט דאָ דערביי, עטוואָס העכער ווי מערב און צו צפון. אָבער איר כאַראַקטער, קאָליר און „צוויבער" האָט דאָס ספּעציפישע וועלטעל, וואָס האָט געהייסען, איסט סייד, געצויגען פון דעם האַרץ פון דער געגענט, פון אַזוינע גאַסען ווי: סטענטאָן, ריווינגטאָן, גרענד, העסטער אין איין ריכטונג און אָרטשאַרד, עסעקס, נאָרפאָלק, סאָפאָלק, קלינטאָן, אַטוירני, רידזש, פּיט, קאָלאָמביאַ, וואָס קרייצען זיך מיט דער ערשטער גרופּע. אָט דאָס האַרץ פון דער געגענט איז געווען אָנגעפּיקעוועט מיט אידישע עמיגראַנטען פון פּוילען, מזרח־גאַליציע און דרום־רוסלאַנד, וואָס זיינען אַהער אַריבערגעקומען אין די אַכציגער און ניינציגער יאָרען. פאַרצייטיגע קליינשטעטלדיגע אידען, אַן וויסען און אַן דערפאַרונג, אַן אַ פאַך און אַן אַ לשון, מוטלאָזע און צעשראָקענע, קיין גראָשען ביי דער נשמה, אָפטמאָל אפילו אויף דער שיפסקאַרטע געבאָרגט ביי אַן אָנקעל אין אַמעריקע, זיינען די דאָזיגע ערשטע אימיגראַנטען אַריינגעפאַלען אין דעם „גאָלדענעם לאַנד" אין אַן אומבאַשרייבלעכען גהינום. וויסטער עלענט, פינסטערע רומס, גרענעצלאָזע אָרעמקייט, גייסטיגע ירידה, פיזישע קראַנקהייטען, דערשלאָגענקייט, יאוש זיינען געוואָרען זייערע געטרייע לעבענס־באַגלייטער, גלייך ווי זיי האָבען געשטעלט זייערע ערשטע טריט אויף דער איסט סייד. אָדער זיי האָבען געמוזט אָפּגעבען זייער לעבען ביים הויזען־פּרעסען, קנעפּלעך־נייען, העמדער־פּאַקען פון פינף פאַרטאָג ביז צוועלף ביינאַכט פאַר אַכט און פאַר זעקס דאָלאַר אַ וואָך אין סעזאָן, אָדער זיי האָבען אַרומגעפּעדלט מיט שקאַרפּעטקעס און שיך־בענדלעך פון הויז צו הויז און פון טיר צו טיר, אויף פון העלען מאָרגען ביז שפּעטער נאַכט, אָדער זיי האָבען אַרומגעטאָפּטשעט טאָג און נאַכט אין דעם שפּייז־קרעמעל און אין סך הכל אויסגעשלאָגען פונקט אַזאַ פאַרמעגען, ווי דער אַרבעטער אין דעם שניידערשען שוויץ־וואַרשטאַט. געלעבט האָט מען אָנגעפּיקעוועט איינער אויף דעם אַנדערען אין די פּיטשינקע, פינסטערע און נאַסע צימערען פון די טענעמענט־הייזער. שמוץ האָט געקעניגט אומעטום — אין די גאַסען, אין די קראַמען, אין די הויפען, אויף די טרעפּ, אין די וואוינונגען. ניט געווען גענוג צייט צום שלאָפען אָדער אויסרוען זיך. דער הונגער האָט געהאַלטען אַלעמען אין זיינע טויטלעכע נעגעל. די סוכאָטע האָט געקאָסיעט די מענשען אויף רעכטס און לינקס, יונג און אַלט. קיין שום האָפענונג, קיין גלויבען, קיין ווילען צו שטעלען זיך אַנטקעגען, צו פּראָטעסטירען, צו קעמפען. שוויס און טרערען, קראַנקהייטען און מגפות, פאַרצווייפלונג און טויט, די איינציגע טרייסט פאַרן אינגערען אַמאָל — דער „קאָרנער סאַלון" און דאָס פריילעכע הייזעל און, ווי אַ באַקרוינונג צו דעם אַלעמען, די פינסטערע אומזעבאַרע פויסט פון טעמעני האָל — אָט ווי עס האָט אויסגעזען דאָס „קאָלירפולע" און „צויבערענדיגע" לעבען פון דער איסט סייד אין די ניינציגער יאָרען פון פאָריגען יאָרהונדערט. פאַר די זשורנאַליסטען פון די סענסאַציאָנעלע אַמעריקאַנער צייטונגען איז די איסט סייד געווען אַ שטיק עקזאָטיק; פאַרן איסט סיידער איז עס געווען בלויז טראַגיש.

אין ערשטען יאָרצענדליג פון היינטיגען יאָרהונדערט האָט דאָס שוידערלעך־פאַרגליווערטע בילד פון דער איסט סייד ביסלעכווייז גענומען פלאַצען, זיך ענדערען, ביז עס איז אינגאַנצען פאַרשוואונדען. אַ נייער טיפּ עמיגראַנטען האָט זיך באַוויזען אויף דער איסט סייד. די אידישע אַרבעטער, וואָס זיינען געלאָפען פון אוקראַינע און ווייס־רוסלאַנד נאָכן קישענעווער פּאָגראָם פון 1903 אָדער נאָך די פּאָגראָמען פון 1906, זיינען געווען גאַנץ אַנדערע מענשען. ניט געווען שוין מער יענע אומוויסענדיגע און אָפּגעשטאָנענע באַנציע שווייגס, וואָס האָבען געבעבעט מיט דער צונג, פאַר אַלץ און אַלעמען מורא געהאַט און קיין זאַך ניט פאַרלאַנגט. די נייע עמיגראַנטען זיינען שוין געווען דורכגעגאַנגען דורך פייער און וואַסער, דורך רעוואָלוציעס און רעאַקציעס, סטרייקס און דעמאָנסטראַציעס. זיי האָבען שוין געוואוסט דעם באַדייט פון פּראָפעסיאָנעלע פאַראיינען און פּאָליטישע פּאַרטייען. זיי האָבען שוין געלייענט צייטונגען און ביכער און זייערע באַדערפענישען זיינען געווען העכערע און פאַרשיידענאַרטיגע. ווען אָט די אַרבעטער האָבען פאַרנומען זייערע פּלעצער אין די שוויץ־וואַרשטאַטען, האָבען זיי ניט געקאָנט און ניט

געוואָלט זיך אונטערוואַרפען אונטער אַ רעזשים פון ברוטאַלער, הפקר׳דיגער עקספּלואַטאַציע. זיי האָבען דעריבער גענומען זוכען וועגען צו איינינקייט, צו אָרגאַניזאַציע, צו טרעיד יוניאָנס.

נאָך אַ זאַך, וואָס האָט געהאָלפען אַזוי גרינטלעך און אַזוי האַסטיג צו ענדערען דעם פּנים פון דער איסט סייד. אָנהויבענדיג פון יאָר 1906, ווען די רעאַקציע האָט אין רוסלאַנד געקראָגען די אויבערהאַנט איבער דער רעוואָלוציע, האָט מיט דער אַלגעמיינער עמיגראַנטען־כוואַליע פון רוסלאַנד זיך גענומען צ׳ען קיין אַמעריקע אַ שטראָם פון רעוואָלוציאָנערער אינטעליגענץ, וואָס איז געלאָפען פון דער צאַרישער זשאַנדאַרמעריע. אָט די יונגע רעוואָלוציאָנערען האָבען אַריינגעבראַכט אַ נייע לעבען אין דער איסט סייד. זיי האָבען אָנגעצונדען פייערלעך, וואָס האָבען זיך געוואָלט באַלד צעפלאַקערען אין אַ העלישער פלאַם. זיי האָבען אויפגעהיצט די געמיטער, צערייצט די ליידענשאַפטען, געעפענט ביי די מענשען די אויגען און געלערענט זיי זען זאַכען, קענען אונטערשיידען פון ריכטיג ביז פאַלש. געלערענט זיי באַנוצען די צונג אין אַ פאַרשטענדלעכער שפּראַך, געוואוינט זיי צו טראַכטען. זיי האָבען אַגיטירט און פּראָפּאַגאַנדירט, זיי האָבען געהאַלטען רעדעס און אַרויסגעגעבען צייטונגען. זיי האָבען אַליין ניט גערוט און ניט געלאָזען אַנדערע רוען, ביז זיי האָבען ניט אויפגעטרייסעלט אַלץ ביז די פונדאַמענטען.

אָט אַזוי איז אָנגעקומען דאָס יאָר 1910. ווען אויף דער איסט סייד האָט פּאַסירט אַ געשעעניש, אויף וואָס קיינער האָט זיך ניט געריכט. די מאַנטעל־שניידערס (קלאָוקמאַכער) פון ניו יאָרק, פופציק טויזענט אין צאָל, כמעט אַלע אידען און פון אַ אידישער יוניאָן געפירט, זיינען אַרויס אין אַ סטרייק. זיי האָבען רעוואָלטירט געגען אַן אַכצען שעה׳דיגען אַרבעטס־טאָג, געגען דאַרפען ברענגען מיט זיך אין די וואַרשטאַטען זייערע אייגענע ניי־מאַשינען און אַמאָל אויך זייערע אייגענע שטולען צו האָבען אויף וואָס צו זיצען ביי דער אַרבעט, געגען דאַרפען צאָלען פאַר נאָדלען, פאָדעם, מאַשין־אויל און אויך פאַר עלעקטרישער קראַפט דאָרט, וואו די מאַשינען זיינען געגאַנגען אויף עלעקטריע, קורץ — זיי האָבען רעוואָלטירט געגען שקלאַפעריי. די איבעראַשונג איז געווען אַ גוואַלדיגע. קיינער האָט ניט געגלויבט, אַז די איסט סיידער שקלאַפען וועלען ווען ניט איז זיך איינשטילען צו רעוואָלטירען. אָבער דאָס איז געווען אַ טעות, ווייל אין פאַרלויף פון די צען יאָר זיינען די איסט סיידער געוואָרען אויס שקלאַפען. זיי האָבען זיך פאַרוואַנדעלט אין באַוואוסטזיניגע און אַנטשלאָסענע מענשען. און אַז די פירער פון דער יוניאָן האָבען (אמת, מיט פחד אין האַרצען) זיי אין יאָר 1910 אַ רוף געטאָן צום סטרייק, זיינען זיי אַלע ביזן לעצטען אַרויס און האָבען זיך געהאַלטען לאַנגע, שווערע און אויסמאַטערענדיגע וואָכען. און זיי האָבען געוואונען. אין צוויי יאָר שפּעטער האָבען די פעלץ־אַרבעטער (פאַריערס) געטאָן פונקט אַזוי ווי די מאַנטעל־שניידערס אין 1910, זיינען אויך אַרויס אין סטרייק אַלע ווי איין מענש און האָבען אויך געוואונען. ביז 1910 האָבען אַלע אידישע טרעיד יוניאָנס צוזאַמען געציילט 25,000 מיטגלידער, אין פיר יאָר אַרום איז די צאָל אויסגעוואַקסען ביז 200,000. די אַרבעטס־באַדינגונגען פון אַלע אַרבעטער אין די שניידער־פאַכען האָבען זיך געהאַט אומגלויבלעך פאַרבעסערט פאַר אָט די פיר יאָר. דער אידישער אַרבעטס־מענש האָט אַרויסגעריסען פון זיין באַלעבאָס צייט פאַר זיך, — צייט אויף אָפּרו, צייט צום לייענען, צייט צו גיין צו לעקציעס און מיטינגען, צייט צום טראַכטען. און אַז די פיר יאָר זיינען אַריבערגעגאַנגען און די אידישע טרעיד יוניאָנס זיינען אויפגעוואַקסען און שטאַרק געוואָרען, האָבען די איסט סיידער אידישע אַרבעטער דערפילט אין זיך גענוג שטאַרקייט אַריינצומישען זיך אויך אין דער פּאָליטישער קיך פון זייער געגענט. זיי זיינען אַרויס, אין 1914, אין אַן אָפענעם קאַמף געגען טעמעני האָל און האָבען אויך דעם קאַמף געוואונען.

צום ערשטען מאָל איז דער געשיכטע האָט די איסט סייד געשיקט אַ סאָציאַליסט אין קאָנגרעס פון די פאַראייניגטע שטאַטען. די גאַנצע פּאָליטישע וועלט פון ניו יאָרק איז געשטאַנען פאַרבליפט און צעטומלט. „וואָס האָט פּאַסירט אויף דער איסט סייד?" — האָט מען אין גרויס פאַרוואונדערונג געפרעגט אין די רעדאַקציעס פון די ענגלישע צייטונגען און אין די קלובען פון די קאַפּיטאַליסטישע פּאַרטייען. און פריער פון אַלץ האָט מען זיך, ווי דער שטייגער איז, אַ קער געטאָן זיך צו דערוויסען כאָטש עפּעס וואָס וועגען דעם אומבאַקאַנטען מענשען, וואָס האָט באַוויזען אַרויסצורייסען די פּאַרלאַמענטאַרישע רעפּרעזענטאַנץ פון די הענט פון דער טעמעני האָל־קליקע אין אַ געגנט, וואו זי האָט זיך געפילט און וואו אַלע האָבען זי געהאַלטען פאַרוואָרצעלט און פאַרפעסטיגט אַזוי, אַז קיין שטורעם, האָט זיך געדאַכט, וועט זי פון דאָרט ניט דירען. ווער זשע איז טאַקע געווען דער דאָזיגער מענש?

3. אַ נביא אויף דער איסט סייד

איך קוק און קוק אין די פאָטאָגראַפישע פּאָרטרעטען פון מאיר לאַנדאָן און קאָן ניט געפינען דאָס, וואָס איך זוך. אַלע, וואָס האָבען געשריבען וועגן מאיר לאַנדאָן, ווי אויך די, מיט וועמען איך האָב געשמועסט וועגן אים, האָבען אַ שטאַרק געפיל פון פּיעטעט צו אָט דעם אויסטערלישען מענשען. זיי פאַרגעטערען אים ממש. און אַז מען ווערט באַקענט מיט דער לעבענס־געשיכטע פון מאיר לאַנדאָן, הויבט מען טאַקע אָן דעם מענשען צו פאַרגעטערען. אָבער אין די טויטע פאָטאָגראַפיעס זעט מען ניט אַרויס דאָס אויסטערלישע אין לאַנדאַנ׳ען. אַ שאָד!

איינער פון מיינע פריינד, וואָס האָט געקענט לאַנדאַנ׳ען נאָענט און אין פאַרלויף פון אַ סך יאָרען, האָט געפּרואווט אָפּמאָלען פאַר מיר די אויסטערלישע געשטאַלט פון מאיר לאַנדאָן. לאַנדאָן זאָל האָבען אויסגעזען אַזוי:

... אַ מאָגערער, ניט קיין צו הויכער, בלויז אַביסעל העכער פון מיטעלען וואוקס, אַ פּנים — דין און פיין געשניצט, אַזוי אַז די לענגלעכע און דיקלעכע נאָז האָט זיך עפּעס ווי ניט געפּאַסט צום רומעל, ברייט צעעפענטע גרויע אויגען, וואָס האָבען אייך געוואַרעמט מיט סימפּאַטיע און פאַרשטענדעניש, אַ ברייטער און הויכער שטערען, טונקעל־ברוינע האָר, אַ גראָדער זשוואַווער טראָט, דער קאָפּ — שטענדיג אויפגעהויבען און רירעוודיגע, נערוועזע אויסגעבלייכטע הענט. אַלע, וואָס דערציילען וועגן לאַנדאַנ׳ען, שטרייכען באַזונדערס אונטער די נערוועזישקייט און די אומפאויפהערלעכע אומרואיגקייט אין זיין האַלטונג צווישען מענשען. ער איז שטענדיג געווען אין באַוועגונג, מען האָט אים קיינמאָל ניט געזען זיצענדיג. סיי ווי אַ רעדנער אויף דער טריבונע, סיי בעת אונטערהאַנדלונגען מיט אַ קליענט אין זיין ביוראָ, אָדער ווען ער איז געווען ביי זיך אין דער היים — לאַנדאָן איז אַלע מאָל אַרומגעגאַנגען. אַפילו, דערציילט מען, ווען ער פלעגט קומען צוגאַסט צו פריינד, האָט ער אויך געהאַלטען אין איין באַוועגען זיך פון צימער צו צימער און פון איין ווינקעל צום אַנדערען אין דעם זעלביגען צימער. זייער טשיקאַווע!

מאיר לאַנדאָן איז געווען אַן אַלטער איסט סיידער. ער איז געקומען קיין אַמעריקע אין יאָר 1891, ווען ער איז אַלט געווען קאַרגע צוואַנציג יאָר. געקומען איז ער פון אוקראַינע. זיין פאָטער און זיין שטיפמוטער מיט זיינע בײדע ברידער זיינען אַוועק קיין אַמעריקע פאַר אים; דער פאָטער האָט ניט געוואָלט, מאיר זאָל איבעררייסען דאָס לערנען (ער איז געווען דער פעאיגסטער אין דער משפחה), האָט ער אים נאָך געלאָזען אין דער היים. אין 1916, ווען מאיר לאַנדאָן איז שוין געווען אַ קאָנגרעסמאַן און האָט, ווי דער איינציגער סאָציאַליסט אין קאָנגרעס, אַרויסגערופען אַ גרויסע סענסאַציע אין לאַנד, האָט די צייטונג „מאָרנינג טעלעגראַף" אָפּגעדרוקט אַ לאַנגען, צוויי קאָלומדיגען, אינטערוויו מיט לאַנדאַנ׳ען. אין דעם אינטערוויו האָט לאַנדאָן אָפענהאַרציג געשילדערט זיין קינדהייט און יוגענט אין דער אַלטער היים. „...אין אונזער משפחה — דערציילט דאָרט לאַנדאָן צווישען אַ סך אַנדערע זאַכען — זיינען אַלע געווען לערנערס, דענקער, זיי האָבען געוואָלט אַלץ וויסען. מיין פאָטער האָט געלערענט אין אַ ישיבה און האָט געזאָלט ווערען אַ רב, אָבער ער איז גאָר געוואָרען אַ ראַדיקאַל און האָט אַוועקגעוואָרפען דאָס לערנען. ער איז אַוועק קיין אַמעריקע, ווען איך בין אַלט געווען פופצען יאָר. מיך האָט מען איבערגעלאָזט, כדי איך זאָל קאָנען פאַרזעצען מיין בילדונג: ליטעראַטור, געשיכטע, אַלט־העברעאיש, דייטש, תלמוד — די געוויינטלעכע זאַכען פאַר דער רוסישער (?) יוגענט פון אונזער קלאַס. דאָס איז ניט קיין זייער פּראַקטישע צוגרייטונג צום קאַמף פאַר עקזיסטענץ, אָבער אונזער פאָלק האָט בלויז געהאַלטען פון ספרים. איך בין געווען אָרעם און איך האָב זיך אַליין דערנערט דורך געבען לעקציעס". אָט אין אַזאַ איינפאַכען, אויפריכטיגען און האַרציגען טאָן איז צונויפגעשטעלט דער גאַנצער אינטערוויו. דער אָנהויב איז גאָר די אומשולד אַליין: „... איך זאָל אייך דערציילען וועגן זיך? — דאָס איז זייער אַ שווערע אויפגאַבע. מען קאָן אַמאָל וועלען זאָגען צופיל, באַרימען זיך..." און אין דעם טאָן איז געווען אויסגעהאַלטען ניט בלויז דער אינטערוויו, וואָס לאַנדאָן האָט געגעבען דעם רעפּאָרטער פון „מאָרנינג טעלעגראַף", נאָר אויך דאָס גאַנצע לעבען זיינס. פּשטות, ערלעכקייט, אויפריכטיגקייט, נאַאיווע אומשולדיגקייט, אַבסאָלוטע ריינקייט פון מאָטיווען הינטער די טאַטען, קיינמאָל קיין שום הינטער־געדאַנק און קיין שום פּראַקטישע קאַלקולאַציע — דאָס זיינען געווען גרונט־שטריכען אין מאיר לאַנדאַנ׳ס כאַראַקטער און מיט זיי איז ער דורכגעגאַנגען דורך גאָר זיין לעבען.

מאיר לאַנדאָן האָט אין די ניינציגער יאָרען פאַרבראַכט אין סאַמע האַרץ פון דער איסט סייד — אויף סאָפאָלק סטריט און אַנדערע דערבייאיגע גאַסען און האָט געלעבט פונקט אַזוי ווי אַלע איסט סיידער אַרבעטס־מענשען. דער פאָטער זיינען געווען זייער אָרעם און מאיר האָט געלעבט פון פּריוואַטע לעקציעס. שפּעטער האָט ער געקראָגען אַ שטעלע אין אַ ביבליאָטעק און האָט אַזוי־אַ, אַרבעטענדיג ביי טאָג און לערנענדיג אין די אָוונטען, באַוויזען אָפּצוגעבען עקזאַמענס אויף דער יורידישער אָפּטיילונג פון ניו יאָרקער אוניווערסיטעט. אין די ניינציגער יאָרען איז לאַנדאָן אויך געוואָרען אַ סאָציאַליסט און אַ באַקאַנטער פּראָפּאַגאַנדיסט אויף דער איסט סייד. לאַנדאָן האָט פאַרמאָגט לינגוויסטישע פעאיגקייטען און ער האָט זיך גיך אויסגעלערענט רײדען צו די פאַרשיידענע פעלקער פון דער איסט סייד אין זייערע אייגענע שפּראַכען — אידיש, ענגליש, דייטש, רוסיש, איטאַליעניש. ער האָט אויך געקענט פראַנצויזיש. לאַנדאָן האָט זיך גלייך פון אָנהויב אויסגעטיילט פון די געוויינטלעכע רעדנער און פּראָפּאַגאַנדיסטען מיט אַ ריי אייגענאַרטיגע שטריכען, וואָס האָבען אים, וואָס ווייטער, אַלץ מער און מער געמאַכט באַליבט און איינגעבאַקען אין האַרצען ביי די פיל געפּרוווטע איסט סיידער אַרבעטס־מענשען. לאַנדאָן האָט זיך זייער שנעל „אַמעריקאַניזירט". ער האָט זייער פיל צייט אָפּגעגעבען אויף שטודירען די אַמעריקאַנער געשיכטע און דעם אַמעריקאַנער לעבענס־שטייגער און האָט זיך אַליין אויך גיך צוגעפּאַסט צו די כאַראַקטער־אייגענשאַפטען פון דער אַמעריקאַנער אינטעליגענץ. אין לאַנדאַנ׳ס רײדען איז ניט געווען קיין שפּור פון דעמאַגאָגישער בילינגקייט פון דעם דורכשניט־אָראַטאָר, וואָס מאַכט גוואַלדען אויף די גאַסען־ווינקלען. לאַנדאָן האָט גערעדט געלאַסען, פריינדלעך, און קיינמאָל זיך ניט געשטעלט העכער פון דער אוידיטאָריע. ער האָט אַלע מאָל גערעדט ווי אַן אַמעריקאַנער צו אַמעריקאַנער — דאָס האָט געמאַכט זיינע רעדעס אָריגינעל און אינטערעסאַנט. לאַנדאָן איז נאָך אויך געווען אַנדערש פון די אַנדערע פּראָפּאַגאַנדיסטען אויף דער איסט סייד דערמיט, וואָס ער האָט אַלע מאָל אונטערגעשטראָכען די מאָראַלישע זייט פון סאָציאַליזם, די מענשלעכע יושר־דיגקייט פון סאָציאַלער גלייכהייט און זיין סאָציאַליסטישער אידעאַל איז געווען אַ ווידזיע פון אַן ערלעכער, מענשלעכער, אָנשטענדיגער, ריינער און ברידערלעכער געזעלשאַפט אין דער צוקונפט. און ווען מען פאָרט דאָס אַלץ צונויף מיט לאַנדאַנ׳ס גרענעצלאָזער אויפריכטיגקייט, וואָס האָט אַרויסגעהויכט פון איטלעכע פראַזע זיינער, פאַרשטייט מען, פאַרוואָס די דערשלאָגענע איסט סיידער צוהערער זיינען אַזוי אָפט געקומען הערען לאַנדאַנ׳ען און אים געשענקט זייער צוטרוי און וואַרעמקייט.

אָבער דאָס איז נאָך אַלץ ניט דאָס פולע כאַראַקטער־בילד פון מאיר לאַנדאָן. דאָס אויסטערלישסטע קומט נאָך ערשט. אין 1899 האָט מאיר לאַנדאָן אָנגעהויבען צו פּראַקטיצירען ווי אַן אַדוואָקאַט. און דאָ איז לאַנדאַנ׳ס סענסיטיווע נאַטור גלייך געקומען אין אַ שאַרפען קאָנפליקט מיט זיין קאַריערע. אַן אַדוואָקאַט קאָן אויסקומען צו פאַרטיידיגען אַ הויזווירט געגען זיינע לאָקאַטאָרען, צו שיקען מענשען אין תפיסה, צו פאַרנעמען זיך מיט ניט קיין אָנשטענדיגע געשעפטען, צו פאַרדעקען שווינדלערייען, צו שיצען פאַבריקאַנטען געגען סטרייקענדיגע אַרבעטער. מאיר לאַנדאָן האָט גלייך פון אָנהויב אַן זיך קאַטעגאָריש אָפּגעזאָגט צו האָבען צו טאָן מיט וועלכע ניט איז זאַכען, וואָס קאָנען שטיין אין ווידערשפּרוך מיט זיין סאָציאַלען און מאָראַלישען געוויסען. און אַזוי אַרום איז לאַנדאָן געוואָרען דער אַדוואָקאַט פון די אָרעמע און באַליידיגטע. דער אַדוואָקאַט פון די גערעכטע אַנטקעגען דער וועלט פון אומרעכט און אומ׳יושר׳דיגקייט. אי וואָס, די אָרעמע קאָנען ניט באַצאָלען זייער אַדוואָקאַט? — דאָס האָט ניט געשפּילט קיין שום ראָלע. לאַנדאָן אַליין האָט זייער ווינציג געדאַרפט פאַר זיך. ער האָט חתונה געהאַט מיט אַן איסט סיידער אינטעליגענטקע, אַ דענטיסטקע לויט דער פּראָפעסיע, — אַ פּשוט׳ע, ערלעכע און באַשיידענע. אָט אַזוי ווי לאַנדאָן איז געווען, און

ביידע צוזאמען האבען זיי געפירט א שטיל, איינפאך און באשיידען לעבען און האבען זיך צופרידנגעשטעלט מיט דעם, וואס זיי האבען פארמאגט. לאנדאן איז געווען דער יורידישער ראטגעבער אין דער „אינטערנעשאנעל" און אין אנדערע אידישע טרעיד יוניאנס. האט זיך וויפיל מאל געמאכט, אז אין צייטען פון סטרייק פלעגט לאנדאן ניט בלויז ניט נעמען קיין געהאלט פאר זיך אין פארלויף פון מאנאטען, נאר אפט מאל נאך אפגעבן זיינע לעצטע פאר דאלאר פאר דער סטרייק־קאסע. אין דער צייט פון דעם אלגעמיינעם סטרייק פון די מאנטעל־שניידערס אין 1910 האבען זיך אויף דער זיבעטער וואך פונם סטרייק די פירער פון דער יוניאן געכאפט, אז לאנדאן האט די גאנצע צייט ניט גענומען פאר זיך קיין סענט שכירות. גלייך האט די יוניאן־פארוואלטונג אוועקגעשיקט איר פארזיצער מיט א פאר הונדערט דאלאר אין האנט צו לאנדאנ'ען. יענער האט זיך אבער קאטעגאריש אפגעזאגט צו נעמען דאס געלט, וואס „איז אזוי נויטיג פאר די סטרייקערס". ערשט נאך דעם, ווי די פארוואלטונג האט אים ערנסט געסטראשעט, אז מען וועט אים אפזאגן פון דער שטעלע און נעמען אן אנדערען אדוואקאט אויף זיין ארט, האט לאנדאן איינגעשטימט צו נעמען א טייל פון זיינע שכירות. וועגען עטלעכע פאלען אין לאנדאנ'ס פריוואטען לעבען דערציילען אלע, וואס ווייסען נאר עפעס וועגען לאנדאנ'ען. מאיר לאנדאנ'ס אבסאלוטע זעלבסטלאזיגקייט אין מאטעריעלע אנגעלעגנהייטען האט אים געשאפען א נאמען פון א צדיק אויף דער איסט סייד.

מאיר לאנדאן איז געווען אן אידעאליסט פון ריינסטען סארט. ער האט ליב געהאט דעם איינצעלנעם מענשען פונקט אזוי ווי די מענשהייט בכלל. זיך אפגעבען פולשטענדיג פארן כלל אדער פאר א יחיד האט פאר אים ניט באדייט זיך מקריב זיין פאר עפעס. ער האט געדינט דעם צווייטען מיט פרייד, ווייל דאס האט אים פארשאפט פארגעניגען. ווייל ער איז געווען אזא אבסאלוט אויפריכטיגער מענש, איז ער געווען אזא שלעכטער פארטיי־מיטגליד און די פארטיי האט געהאט גרויסע צרות פון זיין „אומדיסציפלינירטקייט". ער איז טאקע געווען געטריי צו דער פארטיי און צו אירע צילען, אבער נאך געטרייער איז ער געווען צום אמת. און אין יענע פאלען, ווען די פארטיי־צילען פלעגען קומען אין א צוזאמענשטויס מיטן אמת, פלעגט לאנדאן בלייבן מיטן אמת. מאיר לאנדאן איז געווען זייער נאכגיביג אין קלייניגקייטען, אבער הארט ווי א שטיין, ווען עס האט זיך געהאנדעלט וועגען פרינציפיעלע זאכען. דורך זיין באשיידענקייט און פשטות האט דעריבער ארויסגעשיינט א פערזענלעכקייט פון זייער גרויסען פארנעם.

דאס איז געווען דער מענש, וועמען די אימפעטדיגע איסט סייד האט אין נאוועמבער 1914 אזוי ענטוזיאסטיש אויסגעקליבען פאר איר רעפרעזענטאנט אין קאנגרעס. „דער נביא פון דער איסט סייד" — האט מען לאנדאנ'ען אנגערופען אין יענע יארען. ניט אומזיסט!

4. „א נייער טיפ איד"

מאיר לאנדאן איז געזעסען זעקס יאר אין רעפרעזענטאנטען־הויז פון די פאראייניגטע שטאטען; מען האט אים ווידער אויסגעוויילט אין 1916, ער איז דורכגעפאלען אין 1918 און איז צוריק אריין אין קאנגרעס אין 1920. דאס זיינען געווען די שטורמישע יארען פון ערשטען וועלט־קריג און פון דער רעוואלוציע אין רוסלאנד, די פיל־צוזאגנדיגע צייט פון וואודראו ווילסאן און די נאכפאלגענדיגע רעאקציע פון פרעזידענט הארדינג. לאנדאן איז געווען דער איינציגער סאציאליסטישער רעפרעזענטאנט אין קאנגרעס, — וואס האט ער דאן געקאנט אויפטאן?

אויף דעם מיטינג פון דער סאציאליסטישער פארטיי אין מעדיסאן סקווער גארדען גלייך נאך לאנדאנ'ס זיג אין 1914 האט לאנדאן געזאגט בלויז די פאלגענדיגע עטלעכע ווערטער: „דערווארט ניט פון מיר קיין נסים אין קאנגרעס. אבער איך וועל ברענגען א ניי ווארט צו די מענשען, וואס זיצען דארט. און נאך עפעס, וואס כאטש עס שטייט ניט אין דער פראגראם פון דער סאציאליסטישער פארטיי, וועל איך עס פונדעסטוועגען דערפילען. איך האף מיט מיין אייגענעם ביישפיל צו ווייזען א נייעם טיפ פון א איד, וואס איז אינגאנצען אנדערש פון יענע אידישע רעפרעזענטאנטען, מיט וועלכע דער קאנגרעס איז געווען באקאנט ביז איצט". ביידע זאכען האט לאנדאן ערלעך און קאנסעקווענט אויסגעפירט ביז איבער זיינע מעגלעכקייטען.

לאנדאן האט ווירקלעך געבראכט א ניי ווארט צו די מענ־ען פון קאנגרעס. ער האט ניט דורכגעלאזען קיין שום פונקט, גרויס אדער קליין, אין דעם גאנג פון דער געזעצגעבערישער טעטיגקייט פון קאנגרעס און אין אלץ זיך געמיט ארויסצוברענגען און קלאר צו מאכען פאר זיין אודיטאריע זיין אייגענעם, דעם סאציאליסטישען קוק אויף מענשען און זאכען. הונדערטער רעדעס האט ער געהאלטען, אייגענע רעזאלוציעס אריינגעטראגען, אייגענע אויסבעסערונגען פארגעלייגט. האבען אים די קאנגרעס־„קאלעגען" אויסגעהערט, פארשטאנען? און דא ווייזט זיך ווידער אמאל דאס גרויסע אין מאיר לאנדאנ'ען. גלייך מיט דער ערשטער רעדע זיינער האט לאנדאן געוואונען ביים קאנגרעס, וואס איז כמעט דורכאויס באשטאנען פון זיינע פאליטישע געגנער. לאנדאן האט עס געוואונען מיט זיין טאקטישקייט, ערלעכקייט און אפענהארציגקייט, מיט זיין וואכזאמקייט, מיט זיין אראטארישען טאלאנט און מיט זיין וויסען. די „קאלעגען" זיינע האבען מיט אים קיין מאל ניט מסכים געווען, אין מאמענטען פון צעהיצטע פאליטישע ליידענשאפטען האבען זיי אים געהאסט אפילו, אבער צוגעהערט זיך צו אים האבען זיי שטענדיג. געווען מאמענטען, ווען לאנדאן האט, ווי א לערער אין קלאס, געקנעלט א פרשה סאציאליזם מיט זיי, און זיי האבען אויסגעהערט. שפעטער האבען זיי אים אפילו אנגעהויבען ליב צו האבען. א סך קאנגרעסלייט האבען שטענדיג געהאט גרייט א גוט ווארט פאר מאיר לאנדאן. און — וואס ס'איז נאך מער טשיקאווע — אויך לאנדאן האט געביטען זיין מיינונג וועגען זיינע קאלעגען. „דער קאנגרעס איז אויפריכטיג — האט לאנדאן אמאל געזאגט צו א צייטונג־רעפארטער; — איך האב זיך ניט געריכט צו געפינען אזוי פיל אויפריכטיגקייט אין קאנגרעס". פון דעם איז פיל צו לערנען וועגען דעם כאראקטער פון מאיר לאנדאן, און וועגען דעם כאראקטער פון אמעריקאנער קאנגרעס.

אויך דאס צווייטע האט לאנדאן דערפילט בשלמות. דער אמעריקאנער קאנגרעס, און ניט נאר דער קאנגרעס אליין, האט דורך מאיר לאנדאנ'ען ווירקלעך דערזען א נייעם טיפ פון א אידען, — ניט פון קיין מה יפית־אידען, אויך ניט פון קיין אסימיליאטארישען אידען און אוודאי ניט פון קיין אויפגעקומענעם חוצפה'דיגען אידען, נאר פון א אידען מיט שטאלץ און מיט ווירדע, מיט וויסען און אינטעליגענץ, מיט ערלעכקייט און באשיידענקייט, מיט אידעאליזם און גלויבען און מיט אייגען־פעסטע פרינציפען — ווי א סאציאליסט און ווי א איד.

די איסט סייד האט טיף און ערנסט און פון גאנצען הארצען געטרויערט איבער דעם טראגישען טויט פון איר נביא'אישען פירער פון 8טען ביזן 11טען יוני אין יאר 1926. א האלב מיליאן איסט סיידער אידען האט אין גרויס הארצוויטאג א טאג לאנג מארשירט אין דער לוויה־פראצעסיע. די איסט סייד האט איר פירער, דעם נייעם טיפ פון א אידישען רעפרעזענטאנט, ניט פארגעסען.

נחום יוד:

דער בארימטער האז

(פאבעל)

דו ווילסט פון מיר, מיין פריינד, א פאבעל הערען?
וואַרט־אויס, איך וועל זיך נאר א ווייליקע באקלערען;
קרילאוו דער חכם, רוען זאל ער אין זיין רו,
באמערקט אין זיינע שריפטען ערגעץ־וואו,
אז רעגענדיגער ווערט צוהארכטט דער וועטער,
און רעדעוודיגער ווערען מענשען צו דער עלטער...
איך פיל דאס איצט — און דו
וועסט אויך אמאל דאס זעלבע פילען.
נאר זאל שוין זיין גענוג זיך מיט דעם גראם צו שפילען —
אט האב איך שוין
פאר דיר א מעשה'לע גאנץ שיין,
וואס וועט אמאל דיין שווער געמיט דיר גרינגער מאכען:
זאלסט וויסען, אז צו יעדער צייט
פארשווייגט מען טואונגען פון אמת־גרויסע לייט,
און טומלען טומלט מען דערהויפט פון קליינע זאכען...
דו פרעגט מיך ניט — פארוואס —
נאר מיט א שמייכעל הער מיין משל וועגן האז.

א האז איז איין מאל אין א שיינעם טאג פון זומער
א שפיל צו טאן זיך אויפן פעלד ארויסגעקומען;
דערווייליע האט ער זיך פארטראכט פון עפעס־וואס,
און אנגעלענט זיך אויף א בוימעלע א יונגען.
דאס בוימעלע האט זיך א הויג געטאן — איז ער אויף גיך
דערשראקען אפגעשפרונגען!
נאר מיט א רגע שפעטער, קומענדיג צו זיך,
האט ער שוין נאכדעם
זיין שרעק און די אומזיסטע פחדים
געמאכט גאר פאר א שפיל:
און נאר, פארקערט, — מיט פארגעניגען
דעם בוימעלע אהין און הער גענומען וויגען
און אנגעקוואלען אין דער שפיל.
אזוי וואלט פון דעם האז דארט קיינער גאר ניט קלערען,
נאר ווען עס איז באשערט בארימט צו ווערען,
באדארף מען ניט קיין סך צו ווערען גרויס...
דאס וועווריקעל, א פלינקע חיה'לע דורכאויס,
וואס האט געהאט די טבע אלץ צו זען און הערען
און איז א גרויסער בעלן גאר אויף נייעס געווען,
האט דאס פון ווייטען אלץ געזען,
און, ווי א פייל פון בויגען,
געלאזען זיך צו זיינע פריינד ארום
און האט צעפויקט דארט אומעטום,
אז ער האט ערשט אליין געזען מיט זיינע אויגען,
א האז, וואס האט א בוים א הויכען צו דער ערד
אראפגעבויגען!...
פארשטייט זיך, אז דערציילענדיג פון וואס מען הערט,
לייגט יעדער צו פון זיך נאך עפעס־וואס באזונדער...
און אט אזוי־א האבען וועגן האז די וואונדער,
זיך אלץ פארגרעסערט און פארמערט!
קיין וואך איז ניט אריבער —
און מען האט שוין פון האז גערעדט אויף שריט
און טריט,
דער וואלד האט גאר געקלונגען מיט דעם נייעם גיבור!
דער חידוש אבער איז דא ניט דער האז,
נאר דאס:
אין יענעם וואלד זיך אויפגעהאלטען האבען בערען,
וואס פלעגען דעמבעס מיט די ווארצלען איבערברעכען
און וועגן זיי האט מען גאר דארט
אפילו ניט דערמאנט קיין ווארט...

פון סוועט־שאפ צו די העכסטע הויכקייטען

(יובליי־געדאנקען)

פון יוסף קאהאן

די גלאררייכע פייערונג פון דעם פופציג־יאריגען יובליי פון דער א. ל. ג. וו. י. רופט ארויס אין זכרון דערינערונגען וועגען דעם צושטאנד אין דער פרויען־קליידער אינדוסטריע מיט א האלבען יארהונדערט צוריק און דעם גוואלדיג שווערען וועג, וואס די יוניאן האט דורכגעמאכט דורך די אלע יארען, ביז עס איז געלונגען אוועקצושטעלען דעם טרעיד אויף דער איצטיגער הויכער שטופע פון די בעסט־ארגאניזירטע און בעסט־באצאלטע ארבעטער דא אין לאנד. פאר מיין גייסטיג אויג גייען פארביי די בילדער פון צענדליגער און הונדערטער מוטיגע קעמפער, פירער און בויער פון דער איצט מעכטיגער ארגאניזאציע, וועלכע האבען געקעמפט, געאפפערט און געליטען, כדי צו בויען דעם גרויסען, איצט שטארקען בנין. די מערסטע פון זיי האבען ניט געהאט דעם גליק צו געניסען פולשטענדיג די פרוכט פון זייער ארבעט — צו זען די יוניאן אין איר פולער מאכט און וואונדערבארען אויפטו. פילע פון די נעמען זיינען שוין ארונטערגעזונקען אין דעם טיפען טאל פון פארגאנגענהייט. די איצטיגע פייערלעכע געלעגענהייט לייגט אויף אונז ארויף די פליכט אויפצולעבען זייער אנדענק און דערמאנען מיט אכטונג דעם ביישטראג, וואס זיי האבען געבראכט פאר די שטענדיגע פארבעסערונגען פון די לעבענס־באדינגונגען פאר די ארבעטער, אין דעם ברייט פארצווייגטען פאך.

די גרינדונג פון דער א. ל. ג. וו. י. מיט פופציג יאר צוריק איז ניט געווען דער ערשטער פארזוך צו ארגאניזירען די ארבעטער אין די קלאוקס און דרעס שעפער. (אין יענע יארען איז די אינדוסטריע געווען איינגעטיילט אין קלאוקס סקוירטס און בלאוז־מייקערס. דרעסעס אלס פאך זיינען אנגעקומען פיל שפעטער.) פארזוכען צו ארגאניזירען די קלאוקמאכער אין די באזונדערע שטעט זיינען געמאכט געווארען מיט יארען פריער — פארזוכען וואס האבען אריינגעשריבען גאלדענע בלעטלעך אין דער פארגעשיכטע פון דער אינטערנעשאנעל. די קאמפען וועלכע יוסף באראנדעס האט אנגעפירט אין די נייַנציגער יארען פון לעצטען יארהונדערט: די פעריאדע ווען דער איצט גרייז־גרויער וועטעראן פון דער סאציאליסטישער באוועגונג, אב. קאהאן, האט פאר א צייט איבערגענומען די אנפירערשאפט פון דער יוניאן; די העראאישע קאמפען פון די קלאוקמאכער אין די אנדערע שטעט, אויסער ניו־יארק, אין יענע פאר־בראשית'דיגע פעריאדע — דאס זיינען געשעענישען, וועלכע נאר ווייניגע, עלטערע ארבעטער געדענקען און דערמאנען איצט מיט גרויס בענקעניש.

די אינדוסטריע איז אין יענע יארען געלעגען אין די הענט פון גרעסערע מאנופעקטשורערס, דייטשע יהודים און אנדערע, מיט „אינסייד" שעפער, וואס האבען באלאנגט צו רייכע באלעבאטים. די ארבעטער, אויסגעהונגערטע, גרינע אידען פון ליטע, פוילען און גאליציע, האבען פון קיין יוניאן ניט געוואוסט און די מעגלעכקייט פון איר כוח ניט פארשטאנען. ווען דער חלף איז געלעגען אויפן האלדז, די באדינגונגען אין שאפ זיינען געווארען אומדערטרעגלעך פלעגען זיי גיין אין דער „יוניע". פאדערען מ'זאל זיי ארויסרופען אין סטרייק! אזוי גיך אבער ווי דער סטרייק פלעגט געוואונען ווערען, די באדינגונגען אין שאפ האבען זיך פיל־ווייניג אויסגעבעסערט, פלעגען זיי צו דער „יוניע" מער ניט קומען, קיין דיוס ניט צאלען און קיין אינטערעס אין די פארהאנדלונגען מער ניט נעמען. מיט א שטיקעל צייט שפעטער, צום נייעם סעזאן, פלעגט אין די מערסטע שעפער די פראצעדורע זיך ווידערהאלען פון דאס ניי.

די אפטע סטרייקס האבען געפירט צו דער צעברעקלונג פון דער אינדוסטריע. אין און ארום די „אינסייד" שעפער זיינען אויסגעוואקסען קאנטראקטארס און סאב־קאנטראקטארס, ארויסהעלפער און אונטערלעקער, וועלכע האבען פארפעסטעט און דעמאראליזירט דעם גאנצען טרעיד. הויז־ארבעט אין די טענעמענטס, פעקלעך טראגען פון שאפ אין הויז און פון דער היים אין שאפ זיינען געווארען אן אלטעגלעכע דערשיינונג. דער איצטיגער אינגערער ארבעטער קען זיך גאר ניט פארשטעלען, צו וואס פאר א נידעריגער שטופע די באדינגונגען אין טרעיד זיינען ארונטערגעזונקען דא אין לאנד מיט עטלעכע און פופציג יאר צוריק.

איך האב מיט א קורצער צייט צוריק געהאט די געלעגענהייט צו באקענען זיך מיט דעם לעבען פון די אידישע ארבעטער אין דער נאדעל־אינדוסטריע אין פאריז, פראנקרייך, און בין דערשטוינט געווען צו זען א נייע אויפלאגע פון דער סוועט־שאפ פעריאדע ווי זי האט דא געהערשט מיט 50־60 יאר צוריק. די ארבעט ווערט כמעט אינגאנצען אויפגעמאכט אין די טענעמענט הייזער, אין וועלכע אן ארבעטער פאמיליע לעבט אין איין צימער. דארט ארבעט מען, און מ'עסט דעם ארעמען מאלצייט, דארט שלאפט מען די ווייניגע שטונדען וואס מען פארגינט זיך אפצורוען פון דער ארבעט אין צייט פון סעזאן. די פארדינסטען זיינען קלעגלעכע, נאר ווען מאן און ווייב ארבעטען ביידע לאנגע שטונדען און האלטען נאך אלס ארויסהעלפער אן ארעמען גרינעם קרוב, קענען זיי זיך פארגינען צו קויפען א פלעשעל ביליגען ווין צו זייער מאלצייט און אפשר אויך ארויספארען זומער אין קאנטרי, צו כאפען פרישע לופט אויף דער דאטשע פאר א וואך אדער צוויי.

דער מיזעראבלער לעבען דארט פון די איינגעוואנדערטע אידען, וועלכע האבען מיט גרויס שוועריגקייט, אדער דורך וואונדערבארע ניסים זיך געראטעוועט מיט'ן לעבען פון דעם גיהנם וואס היטלער האט אנגעצונדען אין כמעט אלע אייראפעאישע לענדער — זייער מיזעראבלער לעבען האט מיר דערמאנט אין דעם צושטאנד פון דער קליידער־אינדוסטריע דא אין לאנד מיט יארען צוריק איידער די ארבעטער האבען זיך ארגאניזירט און באוויזען אויפצובויען זייער איצט מעכטיגע יוניאן.

אין פראנקרייך פעלען ניט קיין יוניאנס — דארט ליידען די ארבעטער פון דעם, וואס זיי האבען צופיל יוניאנס, אין מאנכע פאכען 4 אדער 5 יוניאנס, וועלכע צעשפליטערען די כוחות און מאכען צונישט יעדען פארזוך צו פארבעסערען די לאגע. די גרעסטע און אפיציעל איינפלוסרייכסטע יוניאן ליגט אין די הענט פון די קאמוניסטען, וועלכע נוצען אויס די ארבעטער באוועגונג פאר די פאליטישע צוועקען פון זייער פארטיי און פאר דעמאנסטראציעס לטובת סאוועט רוסלאנד. אין די נאדעל־פאכען זיינען די „פאטראנען", ווי מען רופט די ארבעטס־געבער, די קאנטראקטארס און סאב־קאנטראקטארס, מיטגלידער פון דער יוניאן און פון דער פארטיי, צו וועלכער עס באלאנגען אויך די מערסטע „דזשאבער". זיי האבען אלע דערביי א צווייפאכע אבזיכט: ערשטענס, קענען זיי פארהיטען, אז די יוניאן זאל זיך צו זיי ניט טשעפען, ניט מישען אין זייערע אנגעלעגענהייטען. צווייטענס, האבען זיי נאך א פיל מער וויכטיגערע אויסרעכענונג. אין פראנקרייך איז די קאמוניסטישע פארטיי גאנץ שטארק, זי ציט כמעט א דריטעל פון אלע שטימען אין די וואלען, און דאס לאנד איז, איבערהויפט, ניט גאנץ ווייט פון סאוועט רוסלאנד מיט איר רויטער ארמיי. אויב עס זאל חו"ש קומען צו א דריטער וועלט־מלחמה וועט פראנקרייך זיין דער ערשטער קרבן — די רויטע ארמיי וועט אריינמארשירען אין לאנד אן איבעריגע שוועריקייטען. זוכען די דורכגעטריבענע ארבעטס־געבער צו באזארגען זיך מיט גוטע פאספארטען פאר יענער עת צרה דורך העלפען מיט געלט די קאמוניסטישע פארטיי, וועלכעס בארעכטיגט זיי צו טראגען אין קעשענע א רויטע מיטגלידסקארטע. דאס איז א שמירה, א בילעט אין קאמוניסטישען גן עדן אריין ווען די שעה וועט קומען.

איך האב זיך אביסעל פארדרעט מיט אן ענין וואס האט אויבערפלעכלעך ניט קיין בארירונג מיט אונזער היינטיגער טעמע. אבער מיר דוכט, אז אזא איינדרוק איז טאקע ניט מער ווי אן אויבערפלעכלעכער. אין דער ווירקלעכקייט האט עס גאר פיל צו טאן צוליב צוויי גאנץ באזונדערע אויסרעכענונגען: ערשטענס, דערמיט וואס די קלאגלעכע לאגע אין נאדעל־טרעיד דארט דערמאנט זייער שטארק אן דעם היגען אמאל, און ווייזט אן זייער שארף דעם ווייטען מהלך וואס די א.ל.ג.וו.י. איז דורכגעגאנגען אין די לעצטע 50 יאר, פון דעם טיפען טאל פון סוועט־שאפ ביז דעם הויכען בארג־שפיץ, אויף וועלכען די יוניאן שטייט איצט אלס דער אוואנגארד פון דער ארגאניזירטער ארבעטער־באוועגונג מיט די בעסטע לעבענס באדינגונגען, וואס ארבעטער קענען האפען וואו עס איז צו דערגרייכען. מען דארף זען דעם קאנטראסט דארט כדי צו קענען ריכטיק אפשאצען דעם אויפטו דא.

צווייטענס, וואס איז אפשר נאך וויכטיגער, לויט מיין מיינונג, איז ווען די ארגאניזירטע ארבעטער באוועגונג דא אין לאנד וואלט ריכטיג איינגעזען די לאגע און זיך פארנומען אויף דעם וועג צו העלפען ממשות'דיג ארגאניזירען און אויפקלערען די ארבעטער אין פראנקרייך, איטאליע און די אנדערע לענדער, וואלט די הילף געווען א מער באדייטענדיגע און פיל מער זיכערע צו ברענגען גוטע רעזולטאטען איידער דער גאנצער מארשאל־פלאן מיט די ביליאנען דאלארען וואס אונזער רעגירונג גיט דארט אויס.

אייראפע איז אין געפאר פארשלונגען צו ווערען פון דער קאמוניסטישער פעסט נאר צוליב איין אורזאך — דער לעבענס צושטאנד פון די ארבעטער איז זייער א נידעריגער. קוואליפיצירטע ארבעטער ווען זיי זיינען באשעפטיגט פארדינגען ניט מער ווי א 30 סענט א שעה — אן ערך 14־15 דאלר א וואך, וועלכע זיינען זיכער ניט גענוג צו קענען דורכלעבען ווען מען איז באשעפטיגט. די וואוינונגען זיינען שוידערלעכע, אן קיינע באקוועמלעכקייטען. די אומזיכערהייט מיט דעם מארגען איז א שרעקלעכע. בלייבט איינער אויסער ארבעט פאר א שטיקעל צייט, דאן זינקט ער גלייך ארונטער אין ארעמקייט און אין פארצווייפלונג. איז עס דען א וואונדער, וואס מענשען כאפען זיך אן אן איבערגעברענטער שטרוי? ביי גאר פיל פארביטערטע מענשען מוז זיך דאך אנטוויקלען דער פארלאנג וואס האט באהערשט שמשון הגבור אין זיינע לעצטע מאמענטען, אויפצוטרייסלען די וועלט אזוי, אז די רייכע, די זאטע און די מעכטיגע זאלען אויך אמאל פארזוכען דעם טעם פון ארעמקייט און אונטערדריקונג.

די איינציגע קראפט וואס קען זיך באמת שטעלען געגען דער אויסשפרייטונג פון דער קאמוניסטישער מגפה איז פארבעסערען די לאגע פון די ארבעטער, פון די פאלקס־מאסען, געבען די דערשלאגענע א מעגלעכקייט צו שטעלען זיך אויף די פיס, לעבען ווי מענשען און קענען אויפהויבען זייערע קעפ צום הימעל, צו א בעסערער, ליכטיגערער און מער פארשפרעכענדער צוקונפט. דאס קענען און דארפען טאן די ארבעטער ארגאניזאציעס, די יוניאנס, וועלכע האבען שוין אליין דערגרייכט אזא הויכע שטופע דא אין לאנד. דאס איז זייער הייליגע פליכט צו זיך און צו זייערע ברידער אין אייראפע. די וועלט איז איצט קליין און איינהייטלעך —

די לאגע פון די ארבעטער אין איראפע וועט אין דעם לאנגען לויף פון דער צייט באווירקען און באשטימען דעם גורל פון די ארבעטער אויך דא אין לאנד.

אבער צוריקצוגיין צו אונזער הײנטיגער טעמע: די גרויסע באדייטונג פון דער איצטיגער פייערונג באַשטייט אין דעם, וואס מיט 50 יאר צוריק האבען א צאל פארגעשריטענע ארבעטער, קלאוקמאכער, איינגעזען די נויטווענדיגקייט צו פאראייניגען די אפגעזונדערטע, שוואכע יוניאנס פון די פארשיידענע שטעט אין איין לאנד־ארגאניזאציע, וועלכע זאל ארומנעמען אלע די וואס זיינען באשעפטיגט אין דעם פאך. זיי האבען מיט זייערע דאמאלס שוואכע כוחות געלייגט דעם פונדאמענט פון דער מעכטיגער געביידע, וועלכע איז איצט דער שטאלץ פון דער ארגאניזירטער ארבעטערשאפט. אויף זיי, די ערשטע גרינדער און בויער פון דער אינטערנעשאנעל, קען ווירקלעך אנגעווענדעט ווערען דער שפרוך — זיי האבען געבויט בעסער ווי זיי האבען פארשטאנען! קיין איינער פון זיי האט אין זיין רייכער פאנטאזיע זיך ניט פארגעשטעלט, אז פון דעם ארעמען אנהויב, וואס זיי האבען דאן געמאכט, וועט ארויסקומען אזא מעכטיגער בוים מיט אזעלכע טיפע ווארצלען אין באדען און שטארקע אויסגעשפרייטע צווייגען אין דער לענג און ברייט פון גאנצען לאנד.

און עס איז דאך איבעריג צו דערמאנען, אז דער וועג איז געווען א שווערער, א דארנדיגער, פול מיט שוועריגקייטען, ביטערע קאמפען און ניט זעלטען אפילו מיט הארצברעכענדיגע דורכפאלען. איצט קען מען עס אלץ דערמאנען אין פריידען; דעם ביטערען קאמף פון די ווייסט־מאכער, וועלכער האט אויפגעטרייסעלט די עפענטלעכע מיינונג; דער היסטארישער סטרייק פון די קלאוקמאכער, וועלכער האט געשטעלט אין געפאר דעם לעבען פון זיגמאן, מעץ און אנדערע; די פארצויגענע קאמפען אין קליוולאנד, אין פילאדעלפיע און די אנדערע שטעט מיט א יאר 35 צוריק; די יארען פון פארצווייפלונג, ווען די לינקע מגפה האט פארפעסטעט די גרעסטע לאקאלען אין ניו יארק מיט א יאר 25 צוריק, און דער שטענדיגער געראנגעל צו דערהאלטען די ארגאניזאציע ביים לעבען, וועלכער האט מער ווי איינמאל דערגרייכט א שטופע פון ערנסטען קריזיס. דאס זיינען איצט אלץ זאכן פון דער פארגאנגענהייט — זאכן און געשעענישן, וועלכע טארען אבער קיינמאל ניט פארגעסען ווערען. די אינטערנעשאנעל איז מעכטיג דערפאר וואס זי איז געבויט אויף א געזונטען פונדאמענט, אויף דעם אידעאליזם פון אירע פירער, פון דער אויפריכטיגער צוגעבונדענקייט פון אירע רענק און פייל מיטגלידער און אין דעם גייסט פון אפפערוויליגקייט, ווען אזעלכעס האט זיך געפאדערט.

מעג עס אין דעם איצטיגען פייערלעכען מאמענט דערלויבט זיין מיר — א זייטיגען אבער א גאר נאענטען באאבאכטער — צו פארצייכענען עטלעכע נעמען פון די טוער, בויער — און פירער פון דער יוניאן, וועלכע האבען אין זייער צייט אויף מיר געמאכט א שטארקען איינדרוק, יעדער אין זיין וועג און אויף זיין שטייגער: ראזענבערג, דייטש, שלעזינגער, זיגמאן, באראף, מאיר לאנדאן, הילקוויט, יצחק ·אייזיק הורוויץ, ביזנא, ש. יאנאווסקי, שינדלער, מיטשעל, פאליאקאוו, וויינבערג אין זיינע אינגערע יארען, אמדור און צווישען די פראסטע סאלדאטען סעם ראטמאן און רובין, וועלכע האבען אפט געשטערט די רו, אבער שטענדיג געווען מיט לייב און לעבען איבערגעגעבען די העכערע אינטערעסען פון דער יוניאן ווי זיי האבען עס פארשטאנען. יעדער איינער פון די דערמאנטע האט אויף זיין וועג מיטגעהאלפען בויען דעם שיינעם טעמפעל מיט וועלכען מיר אלע שטאלצירען איצט.

צווישען די איצטיגע אקטיווע פירער פון דער יוניאן זיינען מיר נאענט צום הארצען א גרויסע צאל העכערע און נידעריקערע באאמטע וועמענס נעמען איך דערלויב מיר ניט אויסצורעכענען צוליב דער פשוט'ער סיבה, וואס זייערע רעקארדס זיינען נאך ניט פארענדיגט און זייער צופרידענשטעלונג איז אין דער ארבעט וואס די יוניאן גיט זיי א געלעגענהייט צו טאן.

געבענשט זאל ביי דער יום־טוב'דיגער געלעגענהייט זיין דער אנדענק פון די וואס האבען מיט 50 יאר צוריק אנגעהויבען די ארבעט און פון אלע די וואס האבען דורך דעם לאנגען לויף פון דער צייט מיט זייער טעטיגקייט בייגעטראגען אויפצוהאלטען און באפעסטיגען די ארגאניזאציע.

געבענשט און געשטארקט זאלען זיין די הענט פון די וואס שטייען איצט ביים רודער און האלטען די יוניאן אויף דער געהעריגער הויך, צו וועלכער זי האט זיך מיט אזוי פיל מי און שווערע קרבנות דערשלאגען.

די א. ל. ג. וו. י. שטייט איצט אין דער ערשטער ריי פון דער ארגאניזירטער אמעריקאנער ארבעטער־באוועגונג. זי איז דער שטאלץ פון דער אידישער ארבעטערשאפט — א לעבעדיקער מאנומענט פון אידעאליסטישער איבערגעבענהייט און אויפריכטיגקייט.

מעג זי נאך פילע יארען אנהאלטען איר פאסטען פאר דעם וואוילזיין פון אירע מיטגלידער בפרט און דער ארבעטער באוועגונג בכלל!

●●

קאמיטעט געגרינדעט צו פאראייביגען די נעמען פון אומגעקומענע לערער פון „צישא"־שולען

אין ניו יארק האט זיך געשאפען אן איניציאטיוו קאמיטעט צו פאראייביגען די נעמען פון די אומגעקומענע לערער און שול־טוער פון דער צענטראלער אידישער שול־ארגאניזאציע אין פוילען. אין איניציאטיוו קאמיטעט זיינען באטייליגט די חברים: ש. גילינסקי, מ. און ג. זאלצמאן, ש. זוסמאן, ב. טאבאטשינסקי, י. סטאלארסקי, י. פאט, ח. פופקא און ח. ש. קאזשדאן.

דער איניציאטיוו קאמיטעט ווענדעט זיך צו אלע געוועזענע לערער און שול־טוער און געוועזענע שילער, וואס האבען געארבעט און זיך געלערענט אין דער „צישא"־שול, צושיקען ביאגראפישע ידיעות וועגען יעדען איינעם, וואס זיי געדענקען, מעגען די דאזיגע ידיעות אפילו ניט זיין אויסשעפענדיג. דער גאנצער צוגעשיקטער מאטעריאל וועט אויסגענוצט ווערען. — יעדען פון די אומגעקומענע לערער און שול־טוער וועט אפגעגעבען ווערען א זייט אדער צוויי — און אזוי ארום וועט זיך שאפען א גרעסערער בוך, מיט וועלכען עס וועלען פאראייביגט ווערען אלע קדושים און מארטירער, וואס האבען זיך געווידמעט דער אידישער וועלטלעכער שול אין פוילען.

דער ציל איז א הייליגער! זאל יעדער צוהעלפען אין דער דאזיגער ארבעט. שרייבט די ביאגראפיעס פון די, וועמען איר האט געקענט.

שיקט צו דעם מאטעריאל אויפן אדרעס:

Mrs. M. Zaltzman
P.O.B. 111, Liberty, N. Y.

אויף ארבעטער טעמעס
פון אהרן טהארן

אן אומריינע שטאט מיט ריינע איינוואוינער

ניו יארק איז ניט בלויז א גרויסע שטאט, נאר אויך א טומלדיגע און א טומא'דיגע שטאט. אירע סאבוועיס, גאסען, פארקען און אפילו אירע פאליטישענס האלטען געקאנט זיין א היפש ביסעל ריינער ווי זיי זיינען איצט. ווייזט אויס, אז די ניו יארקער סטאטיסטישע טאטעס (פארוואס שטעט האבען ניט קיין מאמעס, ווייס איך ניט), זיינען מסכים מיט מיר, ווארים זיי האבען לעצטענס געלאזט וויסען דעם היגען עולם, אז מ'דארף האבען 110 נייע גאסען־קערערס.

וואלט איר דאך, מסתמא, געמיינט, אז א שטאט, וועמענס איינוואוינער זיינען אזוי ניט מקפיד אויף ריינקייט, וועט האבען שוועריגקייטען צו קריגען הונדערט און צען קאנדידאטען וואס זאלען גרייט זיין צו נעמען שווערע בעזעמער אין זייערע הענט אריין אפצורייניגען אביסעל ניו יארק. אויב איר וואלט אזוי געמיינט, וואלט איר געהאט א גרויסען טעות. און כדי איר זאלט וויסען גענוי און פינקטלעך ווי גרויס אייער טעות וואלט געווען, וועלען מיר אייך געבען די ציפערען.

אויף די 110 בעזעם־דזשאבס האבען זיך געמעלדען גאנצע דריי טויזענט — יא, דריי טויזענט! — ניו יארקער איינוואוינער. און ניט בלויז האבען זיי זיך געמעלדען, זיי זיינען פשוט געלאפען, זיך געשטופט, זיך געריסען אפצורייניגען ניו יארק.

דער שטאט־אמט וואס האט אנגענומען די אפליקאציעס פאר גאסען־קערערס, האט מודיע געווען, אז ער עפענט זיך מאנטאג, א פערטעל צו ניין אזייגער אין דער פרי. אבער שוין שבת־צו־נאכט, איין מינוט נאך חצות, האט זיך אוועקגעשטעלט אין דער רייע דער ערשטער אפליקאנט, א ברוקלינער מיטן נאמען דזשארדזש בעסיק. דער דאזיגער דזשארדזש איז ניט קיין גרינער, ווייזט אויס, אין אזעלכע ענינים. אזוי ווי ער האט געוואוסט אז ער וועט דארפען ווארטען צוויי און דרייסיג מיט דריי פערטעל שטונדע ביז דער אמט וועט זיך עפענען, האט ער מיטגעבראכט מיט זיך א שטיקעל איבערבייס וואס איז באשטאנען פון 20 סענדוויטשעס, 2 טהערמאס פלאשען מיט הייסע קאווע, 4 פאמעראנצען און דריי קעז־קוכענס. דעם לעצטען ביסען קעז־קוכען מיטן לעצטען שלוק קאווע האט ער אראפגעשלונגען פונקט 8 אזייגער מאנטאג אין דער פרי.

און מיינט ניט אז בלויז ברוקלין איז מסוגל ארויסצוגעבען אזעלכע באוואוסטזיניגע בירגער וואס זיינען גרייט אויף אלץ אבי אפצורייניגען ניו יארק. אט באלד נאך דזשארדזש'ען איז געקומען א בראנקסער, עמיל מארסאליזי, און זיך אוועקגעשטעלט ווארטען אויף צו מאכען אן אפליקאציע צו קערען די ניו יארקער גאסען. און נאך עמיל'ען זיינען געקומען די צענדליגער, די הונדערטער, די טויזענטער אנדערע פון אלע פינף בארא'ס און זיך געשטעלט אין דער רייע און געדולדיג געווארט ביז דער שטאט אמט פון סאניטאציע האט געעפענט זיינע טירען פאר די דריי טויזענט בירגער וואס האבען אויסגעשטרעקט זייערע הייליגע הענט צו כאפען די הונדערט און צען בעזעמער וואס די שטאט האט צוגעגרייט פאר זיי.

ווייס איך ניט ווי ביי אייך, נאר ביי מיר ווערט מיין ניו יארקיש הארץ אנגעפילט מיט בירגערלעכען שטאלץ, אז מיר האבען נאך טויזענטער איינוואוינער ביי אונז אין שטאט וואס באזיצען דאס ציווילע פאראנטווארטלעכקייטס געפיל לגבי דער ריינקייט פון ניו יארק.

און זאל מיר דא קיינער ניט פרואווען איינרעדען, אז עס איז געווען פראסט פשוט א געלויף אויף דזשאבס. דאס איז ניט געווען דער פאל. דער שטאט־רייניגונג דזשאב צאלט ניט מער ווי פון 37 ביז 39 דאלאר א וואך. און א סך פון די אפליקאנטען זיינען געווען פאמיליע־לייט, טאטעס פון קינדער. איז, פרעג איך אייך, ווי אזוי האט עס געקאנט זיין א פראגע פון דזשאבס?

דעריבער זאג איך: כ'בין שטאלץ וואס די גרויסע, טומלדיגע, טמא'דיגע, אומריינע ניו יארק האט נאך טויזענטער בירגער וואס, כדי אפצורייניגען אונזער שטאט, זיינען זיי גרייט אויף אלץ, אפילו אויף צו מאכען א קאריערע פון גאסען־קערעריי.

נאך א רעקארד

אמעריקע איז דאס לאנד פון רעקארדס, פון די גרעסטע זאכען אין דער וועלט. מיר האבען די שנעלסטע עראפלאנען, די העכסטע הייזער, די גרעסטע רעסטערער און די סקרענדיגסטע ציבעלעס.

לעצטענס האבען מיר צוגעקראגען נאך א רעקארד: די לענגסטע אומאונטערבראכענע אונטערהאנדלונג צווישען סטרייקערס און באלעבאטים.

איבער זעכציג שטונדען כסדר זיינען די פארטרעטער פון דער יונייטעד אויטאמאביל וואָרקערס יוניאן געזעסען און אונטערהאנדעלט מיט די קרייזלער קארפארײשאן באלעבאטים ביז זיי האבען געשטעלט דעם הונדערט טאגיגען סטרייק פאר עלטער פענסיעס. די אונטערהענדלער פון ביידע צדדים האבען מסכים געווען, אז זיי וועלען זיך ניט אויפשטעלן פון גרינעם טיש ביז דער סטרייק וועט ניט געסעטעלט ווערען. איז איינעם געווארען טרוקען אין האלז, האט ער געכאפט א טרונק און ווייטער אונטערגעהאנדעלט. איז א צווייטען געווארען ליידיג אין מאגען, האט ער געכאפט א ביסל און ווייטער אונטערגעהאנדעלט. איז א דריטער געווארען שלעפעריג, האט ער געכאפט א דרימעל, און ווייטער אונטערגעהאנדעלט. און אזוי זיינען די אונטערהאנדלונגען אנגעגאנגען כסדר, אומאיבערגעריסענערהייט איבער א שאק מיט שעה'ן.

איז אזוי ווי דאס איז א נייער רעקארד, וואס איז כדאי פארצייכענט צו ווערען, האב איך עס פארצייכענט פארן רעקארד. זאל זיין נאך א רעקארד אויפן רעקארד.

אגב, אזוי ווי מיר רעדען דא שוין וועגען סטרייקס, איז מיר איינגעפאלען א קלוגער געדאנק. און אזוי ווי קלוגע איינפאלען זיינען ביי מיר א זעלטענקייט, וויל איך טאקע אז איר זאלט עס וויסען.

מיט עטלעכע וואכען צוריק האט דער יונייטעד סטייטס

די אמעריקאנער און אידישע ארבעטער־באוועגונג פאר דער גרינדונג פון דער אינטערנעשאנעל

פון לאזאר קלינג

זאל זיך דער לייענער ניט דערשרעקן פאר'ן קעפעל. מיר ווילען דא ניט געבען קיין גרויסע אפהאנדלונג וועגען דער געשיכטע פון עקאנאמישען אויפבלי אין אמעריקע און דער אנטוויקלונג פון דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג — דאס וואלט געמיינט אנשרייבען א גרויסען בוך. אבער איניגע הויפט פונקטען איז נויטיג דא צו דערמאנען, כדי דער לייענער זאל האבען א שטיקעל באגריף וועגען די טענדענצען, וואס האבען געפירט צו דער אנטשטייאונג און אנטוויקלונג פון דער היגער ארבעטער באוועגונג אין סוף פון 19־טען יארהונדערט.

מען קען מיט רעכט זאגען, אז אין סוף פון 19־טען יארהונדערט איז געווען א גרענעץ דאטע אין דער שטורעמדיגער אנטוויקלונגס־געשיכטע, סאי אין דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג, סאי אין דער היגער אידישער ארבעטער באוועגונג. עס זיינען געווען קאמפען געגען די שונאים פון דער טרעיד יוניאן באוועגונג און קאמפען אין די אינערלעכע רייען.

גרויסע היסטארישע געשעענישען זיינען פארגעקומען אין די יארען פון 1870 ביז 1890, סאי אין איראפע, סאי אין אמעריקע. אין די 80־ער יארען פון פאריגען יארהונדערט, האט דער אייזערנער קאנצלער ביסמארק פון דייטשלאנד, דורכגעפירט דעם אנטי־סאציאליסטען געזעץ אין דייטשלאנד, וואס האט געצוואונגען פילע סאציאליסטישע פירער פון דייטשלאנד צו עמיגרירען אין די פרייע דעמאקראטישע לענדער. אין 1871, האבען די ארבעטער פון פאריז ארונטערגעווארפען דעם קאפיטאליזם און געגרינדעט די פאריזער קאמונע, און ווען די קאמונע איז געפאלען, זיינען פילע רעוואלוציאנערען געווען געצוואונגען צו אנטלויפען פון פראנקרייך און זוכען שוץ אין דעמאקראטישע לענדער.

אמעריקע איז פאקטיש, אין יענע יארען, געווען דער צענטער פאר די דאזיגע רעוואלוציאנערע עמיגראנטען. עס איז גענוג צו זאגען, אז פון 1880 ביז 1890, דאס הייסט אין צען יאר, זיינען קיין אמעריקע געקומען פינף מיליאן מיט 250 טויזענט אימיגראנטען. א היבשע צאל פון די דאזיגע אימיגראנטען זיינען געווען סאציאליסטישע פירער אין זייערע לענדער און זייער פילע פון זיי זיינען געווען אנגעהויכט מיט סאציאליסטישע אידעאלען. עס איז אן ספק, אז זיי האבען זייער פיל בייגעטראגען צו דער אויפבויאונג פון דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג.

די דעמאלטדיגע טרעיד יוניאן באוועגונג אין אמעריקע, וועלכע איז געווען אונטער דער פירערשאפט פון „נאיטס אוו לעיבאר", איז אין לויף פון זעקס יאר, פון 1880 ביז 1886, אויסגעוואקסען פון 28,136 מיטגלידער ביז צו א מיטגלידערשאפט פון זיבען הונדערט טויזענט.

אין סוף פון די 90־ער יארען פון פאריגען יארהונדערט איז אויך געווען דער אויפשטייג פונ'ם אמעריקאנער קאפיטאליזם. און במילא איז אויך אויסגעוואקסען א גרויסער פראלעטאריאט אין אמעריקע. אזוי דערציילען אונז די ציפערען, אז אין צען יאר פון 1880 ביז 1890 זיינען די אינדוסטריעלע אונטערנעמונגען אין אמעריקע אויסגעוואקסען ווי פאלגט: אין 1880 זיינען געווען 253 טויזענט מיט 852 אינדוסטריעלע אונטערנעמונגען, און אין 1890 זיינען שוין געווען 355 טויזענט מיט 405 אינדוסטריעלע אונטערנעמונגען. די צאל פון פאבריק ארבעטער איז אין 1880 געווען צוויי מיליאן מיט זיבען הונדערט און 32 טויזענט און אין 1890 איז שוין די צאל פון פאבריק ארבעטער געווען פיר מיליאן מיט צוויי הונדערט און 51 טויזענט ארבעטער.

דער ווערט פון דער פראדוקציע האט אין 1880 באטראפען פינף ביליאן מיט דריי הונדערט און 79 מיליאן דאלאר און אין 1890 איז שוין דער ווערט פון פראדוקציע געווען ניין ביליאן מיט 372 מיליאן דאלאר (זע: „דהי אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר" פון ד"ר לואיס לארווין, זייט 14).

אין 1884 האט די דעמאלטדיגע „פעדערײשאן אוו ארגאנאיזד טרעיד ענד לעיבאר יוניאנס אוו יונייטעד סטייטס און קאנאדע" (שפעטער, אין 1886, אויף א קאנווענשאן אין קאלאמבוס, אהייא, איז געענדערט געווארען דער נאמען אויף אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר), וועלכע איז געווען אן אפאזיציע געגען די „נאיטס אוו לעיבאר", באשלאסען אנצופירען א גרויסען קאמף פאר אן אכט שעה'דיגען ארבעטס־טאג. און אין 1886 זיינען פארגעקומען גרויסע סטרייקס און דעמאנסטראציעס אין די גרויסע שטעט פון אונזער לאנד פאר אן אכט שעה'דיגען ארבעטס־טאג, וועלכע האט זיך געענדיגט מיט דער היימארקעט טראגעדיע אין שיקאגא, וואו ביי א גרויסער דעמאנסטראציע פון ארבעטער האט א פראוואקאטאר געווארפען א באמבע און דער רעזולטאט איז געווען, אז מען האט 4 אנארכיסטען אויפגעהאנגען.

דער קאמף פאר אן אכט שעה'דיגען ארבעטס־טאג האט זיך טאקע דעמאלט ניט איינגעגעבען, אבער די ארבעטער האבען געלערענט א לעקציע, אז מען דארף זיך בעסער ארגאניזירען.

די „פעדערײשאן אוו ארגאנאיזד טרעיד ענד לעיבאר יוניאנס", די שפעטערדיגע אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר, האט אין 1882 געהאט 50 טויזענט מיטגלידער, אין 1898 האט די אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר געהאט דריי הונדערט טויזענט מיטגלידער און אין 1900 איז שוין די אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר אויסגעוואקסען ביז 775 טויזענט מיטגלידער. אין אנדערע ווערטער מיינט עס, אז אין צוויי יאר, האט זיך די מיטגלידערשאפט פון דער אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר מער ווי פארדאפעלט.

די דעמאלטדיגע טרעיד יוניאן ארגאניזאציע, „דהי נאיטס אוו לעיבאר", וועלכע האט זיך גערעכענט פאר א פראגרעסיווע ארבעטער ארגאניזאציעס און האט אין 1886 נאך געהאט א מיטגלידערשאפט פון נאענט צו זיבען הונדערט טויזענט, איז געגאנגען אלץ מעך בארג אראפ. אזוי, אז אין סוף פון די 90־ער יארען פון פאריגען יארהונדערט איז זי אראפ פון דער סצענע.

אבער אין 1890 איז פארגעקומען א ביטערער קאמף צווישען דער אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר און די סאציאליסטישע ארבעטער פארטיי, אדער ווי מען האט זי גערופען פארקירצט די ס. ל. פ. די סאציאליסטישע ארבעטער פארטיי, וועלכע איז געווען אונטער דער הערשאפט פון דעניעל דע לעאן, האט שטארק באקעמפט די פילאזאפיע פון סעמועל גאמפערס, דעם דעמאלטדיגען פרעזידענט פון דער אמעריקען פעדערײשאן אוו לעיבאר, וועגען די אויפגאבען פון די יוניאנס.

גאמפערס האט גע'טענה'עט, אז דער הויפט ציל דארף זיין אויפצובויען א שטארקע עקאנאמישע ארגאניזאציע פון די ארבעטער, א מעכטיגע טרעיד יוניאן באוועגונג, א גרויסע טרעיד יוניאן ארגאניזאציע, האט ער געזאגט, וועט במילא באאיינפלוסען די אנדערע פראגרעסיווע כוחות פון לאנד, ווי אויך די געזעצמאכער פון לאנד, אז עס זאלען אנגענומען ווערען פראגרעסיווע געזעצען לטובת די ארבעטער. און הגם גאמפערס האט שטארק געגלויבט אין קלאסען־קאמף, עס הייסט, אז א קלאסען־קאמף גייט שטענדיג אן צווישען קאפיטאל און ארבעט און ער האט זיך אפילו אויסגעדריקט: „איך גלויב ווי אלע אנדערע פראגרעסיווע דענקער, אז דער לוין־סיסטעם וועט אפגעשאפט ווערען" (זע: „אמעריקען לעיבאר מואומענט" פון מיני בירד, זייט 92), פונדעסטוועגען האט גאמפערס שטארק באקעמפט דעם געדאנק, אז די טרעיד יוניאנס זאלען אן אנטייל נעמען אין פאליטישען קאמף. גאמפערס האט זיך געהאלטען ביי דער פילאזאפיע, אז די יוניאנס זאלען זיך פארנעמען בלויז מיט טרעיד יוניאן פראבלעמען און אויפ'ן פאליטישען געביט זאל מען „באלוינען די פריינד פון די ארבעטער און באשטראפען זייערע שונאים".

די סאציאליסטישע ארבעטער פארטיי האט ניט געלייקענט, אז די יוניאנס דארפען קעמפען פאר באלדיגע פארבעסערונגען, ווי העכערע שכירות, קורצע ארבעטס־שטונדען, סאניטארע צושטאנדען ביי דער ארבעט א. ד. ג., אבער דאס דארף ניט זיין דער הויפט ציל. די סאציאליסטען האבען גע'טענה'עט, אז דער פאליטישער קאמף איז אזוי וויכטיג פאר די ארבעטער ווי דער עקאנאמישער קאמף און דעריבער דארפען די יוניאנס זיך אקטיוו באטייליגען אין פאליטישען קאמף און העלפען דערוויילען

טשעמבער אוו קאמערס דערוויילט אלס פרעזידענט א געוועזענעם יוניאן ארגאנייזער פאר דער א. פ. אוו ל., א געוועזענעם שטיינהאקער מיטן נאמען אטטא א. וועפערס. דער דאזיגער אטטא האט אנגעהויבען זיין יוניאן קאריערע אלס פשוטער מעמבער אין דער סטאון קארווערס יוניאן. שפעטער איז ער געווארען פרעזידענט פון זיין לאקאל. נאך שפעטער איז ער געווארען פרעזידענט פון דעם טריידס ענד לעיבאר קאונסיל אין גרענד ראפידס, מישיגען.

איצט איז ער דער פרעזידענט פון דער וועסט מישיגען סטיל פאונדרי קא. אין מוסקעגאן, מישיגען, וואו עס ארבעטען 500 באלמעלאכעס; זיי זיינען אלע יוניאן לייט.

ווען אט־א דער־א אטטא איז געווארען פרעזידענט פון דער טשעמבער אוו קאמערס אוו דהי יונייטעד סטייטס, איינע פון די גרעסטע באלעבאטישע ארגאניזאציעס אין אמעריקע, האט ער דעקלערט, אז אין די אכצען יאר וואס ער איז פרעזידענט פון זיין אייזען־גיסעריי, איז ניט פארגעקומען קיין און איינציגער סטרייק אדער אפילו א סטאפעדזש.

און דא קומען מיר צו דעם קלוגען איינפאל מיינעם:

אפשר וואלט מען געמאכט א געזעץ אין אמעריקע, אז יעדער פרעזידענט פון יעדער ביזנעס, קאמפאני, פירמע, קארפארײשאן וכדומה מוז זיין א געוועזענער יוניאן ארגאנייזער?

דערמיט וואלטען מיר אפשר פארשפארט ניט בלויז קורצע און לאנגע סטרייקס, נאר אויך לאנגע, איבער 60־שטונדען דויערנדיגע אונטערהאנדלונגען.

סעמיועל גאמפערס איז זיך מודה אין סקעבערײ

דאס איז אן אמתע מעשה.

פאסירט האט עס מיט יארען צוריק ביי איינער פון די א. פ. אוו ל. קאנווענשאנס אויף וועלכע סעם גאמפערסעס קעגנערס האבען תמיד געזוכט צו דיסקרעדיטירען זייער פרעזידענט, וועלכער האט זיך אויסגעצייכענט מיט א וועלטענער שלאגפערטיגקייט לגבי זיינע, זייער אפט, קליינלעכע שונאים.

אין א שיינעם פרימארגען, איידער די מארגען־זיצונג פון דער קאנווענשאן האט זיך געהאט אנגעהויבען, איז סעם גאמפערס צופעליג באגעגנט געווארען פון א פריינד אויפן גאס ניט ווייט פון קאנווענשאן האל. האבען זיי זיך אפגעשטעלט פאר א בארבער שאפ און געשמועסט אביסעל. דערווייל זיינען פארבייגעגאנגען עטלעכע פון זיינע קעגנער און באמערקט גאמפערסן מיט זיין פריינד שטיין פארן בארבער שאפ.

א שטורעם איז אויסגעבראכען צווישען די פארזאמעלטע דעלעגאטען ביי דער נעקסטער זיצונג, ווען איינער האט זיך אויפגעשטעלט און געפאדערט דאס ווארט אלס פאינט אוו פריווילעדזש אין וועלכן ער האט געשטעלט די פראגע צי עס איז עטיש און אויסגעהאלטען לויט די פרינציפען פון יוניאניזם, אז דער פרעזידענט פון דער א. פ. אוו ל. זאל פאטראנייזען א סקעבישען בארבער־שאפ. און דער צעאכמעטער דעלעגאט האט טריאומפירענדיג אויסגערופען „ווער האט געגעבען א שייוו דעם ברודער גאמפערס היינט אין דער פרי?"

נאכדעם ווי דער עולם דעלעגאטען האט זיך אביסעל בארוהיגט נאך דער שווערער באשולדיגונג וואס איז געמאכט געווארען קעגען זייער פרעזידענט, האט גאמפערס זיך אויפגעשטעלט און מיט א שטארקער שטימע וואס האט געציטערט מיט חרטה געזאגט אזוי:

„חשובע דעלעגאטען, איך האב געזינדיגט. די ערנסטע באשולדיגונג געגען מיר איז אמת. עס איז אמת, אז איך האב היינט פאטראניזירט א בארבער וועלכער איז ניט קיין מעמבער פון דער אינטערנעשאנעל יוניאן אוו דזשורניימען בארבערס. דער מאן וואס האט מיר היינט אין דער פרי געגעבען א שייוו, איז ניט קיין יוניאן בארבער. אביסעל בין איך שוין באשטראפט געווארען פאר מיין סקעבערײ. ווארים דער נאן־יוניאן בארבער איז ניט געווען קיין גוטער באלמעלאכע; ער האט מיר צעקראצט און צעשניטען מיינע באקען און מיין געמבע. גליקלעכערווייז איז מיר געלונגען אויסצוגעפינען דעם נאמען פון דעם דאזיגען סקעב בארבער. און אזוי ווי איך שלאג זיך דא עפענטלעך חטאתי פאר מיין יוניאן ברעכערישער זינד, וועל איך שוין אויך ארויסגעבען דעם נאמען פון דעם בארבער וואס האט מיר געגעבען א סקעבישען שייוו. זיין נאמען — חשובע ברידער דעלעגאטען צו דער קאנווענשאן פון דער א. פ. אוו ל. — איז סעמיועל גאמפערס".

און ווידער איז אויסגעבראכען א שטורעם אין קאנווענשאן זאל. אבער דאסמאל איז עס געווען א שטורעם פון אפלאוז געמישט מיט א הילכיגען הווק־געלעכטער וואס האט ווי מיט בייטשען אפגעשמיסען דעם פיפיקען דעלעגאט וועלכער האט געמיינט אז ער האט שוין געכאפט גאמפערסן ביי דער האנט.

סאציאליסטישע קאנדידאטן צו די געזעצגעבענדע קערפערשאפטן.

דערביי איז כדאי צו דערמאנען, אז די ערשטע פרינציפן דעקלעראציע פון דער אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר איז געווען זייער א ראדיקאלע. פילע היסטאריקער פון דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג זאגן, אז גאנצע פאראגראפן פון קאמוניסטישן מאניפעסט זיינען אריינגעשריבן אין דער פרינציפן דעקלעראציע. אזוי, למשל, לייענט זיך דער ערשטער פאראגראף פון דער פרינציפן דעקלעראציע: „עס קומט פאר א קאמף אין די ציוויליזירטע לענדער פון דער וועלט צווישן די אונטערדריקער און אונטערדריקטע, א קאמף צווישן קאפיטאל און ארבעט, וועלכער אנטוויקלט זיך אלץ מער פון יאר צו יאר, און עס וועט ברענגען צו צעשטערענדע רעזולטאטן פאר אלע ארבעטער, אויב זיי וועלן זיך ניט פאראייניגן פאר זעלבסט־פארטיידיגונג און פראגרעס“.

זייער שארפע פארמען האט אנגענומען דער קאמף צווישן דער סאציאליסטישער ארבעטער פארטיי און די אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר אויף דעם צוזאמענפאר פון דער אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר אין 1890 אין דעטרויט. די פעדעריישאן האט ניט געוואלט געבן קיין טשארטער צו דער לעיבאר סענטראל פעדעריישאן פון ניו יארק צוליב דעם וואס אין דער סענטראל לעיבאר פעדעריישאן איז אויך געווען אנגעשלאסן די סאציאליסטישע ארבעטער פארטיי, וועלכע איז א פאליטישע פארטיי. די קאנווענשאן האט אויך געשטימט ניט צוצולאזן אלס רעלעגאט צו דער קאנווענשאן דעם דעלעגאט פון דער ניו יארקער סענטראל לעיבאר פעדעריישאן, דעם באקאנטן סאציאליסט לוסיען סעניעל. דער קאמף צווישן דער סאציאליסטישער ארבעטער פארטיי און די אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר איז אזוי פארשארפט געווארן, אז די סאציאליסטישע ארבעטער פארטיי האט אין עטלעכע יאר ארום, אין 1895, געגרינדעט אן אייגענע טרעיד יוניאן באוועגונג אונטער'ן נאמען „די סאושעליסט טרעיד און לעיבאר עלאיענס“, וואס האט געפירט א ביטערן קאמף סאי געגען דער „אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר“, סאי געגען די „נאיטס און לעיבאר“.

אין 1890 איז דער אינדוסטריעלער קאפיטאליזם אין אמעריקע ראשיק אויסגעוואקסן און געגאנגען אלץ מער בארג ארויף. די פאלגענדיגע ציפערן וועלן באווייזן, אז אפילו דעמאלט, אין 1890, מיט זעכציג יאר צוריק, האט שוין דער קאפיטאליזם אין די פאראייניגטע שטאטן, פארנומען דעם אויבן־אן פון דער גאנצער וועלט. דער ווערט פון דער אינדוסטריע אין 1890 איז אין ענגלאנד געווען פיר ביליאן מיט 350 מיליאן דאלאר, אין פראנקרייך דריי ביליאן דאלאר, אין דייטשלאנד דריי און א האלבן ביליאן דאלאר און אין די פאראייניגטע שטאטן פון אמעריקע נאענט פון צען ביליאן דאלאר. אין פשוט'ע ווערטער מיינט עס, אז דער ווערט פון דער אינדוסטריע אין אמעריקע איז כמעט געווען אזוי גרויס ווי ענגלאנד, דייטשלאנד און פראנקרייך צוזאמענגענומען.

עס זיינען אויך אין יענער צייט אנטשטאנען גרויסע קארפארעישאנס, טראסטן און אנדערע פאבריקאנטן־פארבאנדן און די טרעיד יוניאנס האבן שוין גענומען שפילן אלץ מער א גרעסערע ראל אין עקאנאמישן לעבן פון לאנד. עס איז געווען גאנץ נאטירלעך, אז עס זאלן פארקומען גרויסע קאמפן צווישן די ארבעטער און די פאבריקאנטן. אבער דער ערשטער פארמעסט אין כוחות צווישן די ארגאניזירטע ארבעטער און גרויסע פאבריקאנטן איז פארגעקומען אין 1892 ביי דער קארנעגי שטאל טראסט קארפארעישאן.

די קארנעגי שטאל קארפארעישאן האט געהאט א גרויסן שטאל פאבריק אין האומסטעד, פענסילווייניע. אין יולי 1892 האט איינער פון די שותפים פון דער קארפארעישאן, מיט'ן נאמען פריק, וועלכער איז געווען א שונא פון יוניאנס דערקלערט, אז ער וועט רעדוצירן די שכירות אויף פופצן פראצענט. די ארבעטער, צען טויזנט אין צאל, האבן זיך אפגעזאגט אנצונעמען די רעדוקציע פון שכירות. עס איז אויסגעבראכן א סטרייק אין דער פאבריק. דעם פערטן יולי, האט די שטאל קאמפאניע געפונען דריי הונדערט אונטערוועלט מענטשן מיט דעטעקטיוון, וועלכע זיינען געקומען באוואפנט און אנגעהויבן שלאגן און שיסן אין די רייען פון די סטרייקענדיגע פיקעטס. עלף ארבעטער זיינען גע'הרג'עט געווארן און פילע זיינען פארוואונדעט געווארן. א יונגער אנארכיסט, אלעקסאנדער בערקמאן, איז אזוי אויפגעקאכט געווארן פון דער ברוטאלער האנדלונג פון דער שטאל קאמפאניע, אז ער האט גענומען א רעוואלווער און געשאסן אויף פריקען און אים לייכט פארוואונדערט. אלעקסאנדער בערקמאן האט געקראגן 21 יאר טורמע.

דער סטרייק ביי דער קארנעגי שטאל קאמפאניע האט אנגעהאלטן פיר און א האלב חדשים און איז פארלארען געגאנגען. אין דעם זעלביגן יאר זיינען פארגעקומען גרויסע סטרייקס אין די קוילן־גריבער פון טענעסי און פון אייזן־באן ארבעטער. אבער די ארבעטער האבן פארלארען די סטרייקס הויפטזעכלעך צוליב דעם, וואס די פאבריקאנטן זיינען געווען גוט ארגאניזירט און געהאט צו זייער דינסט די רעגירונג מיט דער שטאט מיליץ. פראפעסאר ראדושער קאמאנס אין זיין בוך „היסטארי און דהי אמעריקען לעיבאר מואוומענט“ שרייבט:

„אין 1892 איז די רעגירונג־מיליץ געווען איינגעקווארטירט אין די שטעט און שטעטלעך פון די קוילן־גרובן, ראיאטן און געשלעגן זיינען געווען אן אפטע דערשיינונג און פונקט ווי ארעסטאנטן אזוי פלעגט מען פירן די ארבעטער צו דער פאבריק און צוריק“ (זע: „היסטארי און די אמעריקען לעיבאר מואוומענט“, פון ראדושער קאמאנס, זייט 499)

דער קאמף פון די אייזנבאן ארבעטער און יודזשין וויקטאר דעבס

אין יאר 1893 האט זיך באוויזן א נייער טיפ פון אן ארבעטער פירער אין דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג. א סך ארבעטער פירער האבן איינגעזען, אז כדי צו קעמפן פאר בעסערע לעבנס באדינגונגען פאר די ארבעטער איז ניט גענוג, אז די ארבעטער זאלן זיין ארגאניזירט אין פאך יוניאנס, קרעפט יוניאניזם ווי מען רופט עס, נאר די ארבעטער דארפן ארגאניזירט ווערן אין אינדוסטריעלע יוניאנס, דאס הייסט די ארבעטער פון דער גאנצער אינדוסטריע מוזן ארגאניזירט ווערן, כדי צו קענען באקעמפן די שטארק ארגאניזירטע פאראייניגטע כוחות פון די פאבריקאנטן. אין יאר 1893 זיינען די ארבעטער פון די קוילן מינען ארגאניזירט געווארן אויף אן אינדוסטריעלן אופן אונטערן נאמען „די יונאיטעד מאין ווארקערס און אמעריקע“. יודזשין וו. דעבס, איינער פון די ליכטיגסטע געשטאלטן אין דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג, האט ארגאניזירט אלע באן ארבעטער אין „די אמעריקען רעילוועי יוניאן“. דעבס איז ניט נאר געווען א בריליאנטענער אגיטאטאר, נאר אויך א גוטער ארגאניזאטאר. אין איין יאר האט דעבס ארגאניזירט 150 טויזנט אייזנבאן ארבעטער. אין אנהויב איז דעבס געווען דער סעקרעטאר פון דער יוניאן, שפעטער איז ער געווארן דער פרעזידענט און דער פירער פון די אייזנבאן ארבעטער.

אין 1894 זיינען די ארבעטער פון דער פולמאן קאר קאמפאניע ארויס אין סטרייק. דער סטרייק פון די פולמאן ארבעטער האט זיך, ווי א פייער, שנעל פארשפרייט, און די ארבעטער פון די איבעריגע אייזנבאנען זיינען אויך ארויס אין סטרייק. דער סטרייק האט פאקטיש פאראליזירט די גאנצע טראנספארטאציע צווישן שיקאגא און די אנדערע שטעט פון לאנד. די אייזנבאן קאמפאניעס האבן געדונגען דריי טויזנט קרימינעלע פארברעכער און האבן זיי איינגעשוואוירן אלס „דעפיוטיס“ און טערראריזירט די סטרייקער. דעם 27טן יולי 1894 האט א ריכטער פון העכסטן געריכט פון לאנד, ארויסגעגעבן אן אינדזשאנקשאן (א געריכטלעכער דעקרעט) געגען דעם סטרייק און דעבס ווי אויך אנדערע פירער פון סטרייק האט מען דערקלערט שולדיג פאר ניט אויספאלגן דעם געריכטלעכן דעקרעט. דעבס איז פאראורטיילט געווארן צו זיצן אין טורמע פאר א טערמין פון זעקס חדשים.

א חוץ דעם האבן די אייזנבאן קאמפאניעס אויפגעפאדערט דעם דעמאלטדיגן פרעזידענט פון די פאראייניגטע שטאטן, קליוולאנד, צו שיקן מיליטער. דער שטאט אילינאי און א גאנצע רייע ארומיגע שטאטן זיינען פארפלייצט געווארן מיט מיליטער. אין א סך געגענטער האט אויסגעזען ווי מען געפינט זיך אונטער קריגס־צושטאנד.

אבער יודזשין וו. דעבס האט זייענדיג אין טורמע פלייסיג שטודירט דעם מארקסיזם און ווען ער איז ארויס פון טורמע האט ער, אין א פאר יאר ארום, אין 1897, זיך דערקלערט אפען אלס א סאציאליסט.

דעם 18־טען יוני 1897 איז אין שיקאגא אפגעהאלטן געווארן א קאנווענשאן פון עטלעכע ארגאניזאציעס וואו די „קאמינג נעישאן“ אן אוטאפיסטיש־סאציאליסטישע ארגאניזאציע, קאאפעראטיווע ארגאניזאציעס, קאלאניזיר גרופעס און סאציאליסטישע קלובן האבן געגרינדעט א פארטיי אונטער'ן נאמען „סאשעל דעמאקראסי און אמעריקע“ (די סאציאל דעמאקראטיע פון אמעריקע).

די אידישע ארבעטער באוועגונג אין אמעריקע אין סוף פון 19־טען יארהונדערט

די ערשטע שפראצונג פון א אידישע ארבעטער באוועגונג אין אמעריקע באווייזט זיך אין אנהויב פון די 80־ער יארן פון פאריגן יארהונדערט. די אימיגראציע כוואליע פון די 80ער יארן, האט געבראכט צו די ברעגעס פון די פאראייניגטע שטאטן, א היבשע צאל אידישע אינטעליגענטן סאציאליסטן, וועלכע זיינען שפעטער געווארן די בויער און פירער פון דער אידישער ארבעטער באוועגונג אין אמעריקע.

אין 1885 איז געגרינדעט געווארן דער „אידישער ארבעטער פאראיין“, וואס האט זיך געשטעלט אלס אויפגאבע אנצופירן א סאציאליסטישע פראפאגאנדע צווישן די אידישע ארבעטער סאי מיט ווארט, סאי שריפטלעך, ווי אויך גרינדען און שטיצן יוניאנס.

די אימיגראציע פון די אידען אין רוסלאנד קיין אמעריקע האט געהאלטן אין איין וואקסן. אין דער צווייטער העלפט פון די 90ער יארן פלעגן נאך אמעריקע פון רוסלאנד עמיגרירן דורכשניטלעך ארום 18 טויזנט אידען א יאר. אין די 90־ער יארן איז די אימיגראציע פון די אידען קיין אמעריקע געווארן אלץ גרעסער און גרעסער. אין 1900 האבן שוין פון רוסלאנד עמיגרירט 37,011 אידען; אין יאר 1901 — 37,060 יידען; אין 1902 — 37,846 אידען; אין 1903 — 47,659 אידען; אין 1904 — 77,544 אידען; אין 1905 — 92,388 אידען. (זע: „דזשואיש אימיגרעישאן טו די יונאיטעד סטייטס“ ד"ר דזשאזעף, זייט 169).

די גרויסע אימיגראנטן מאסע, וועלכע איז געקומען קיין אמעריקע, — און דער גרעסטער טייל פון זיי האט ניט געהאט קיין שום פאך אין האנד, — זיינען געווארן ארבעטער אין די קליינע פאבריקלעך און ווארשטאטן, וואו די באסעס זיינען געווען קאנטראקטארס, וואס פלעגן קריגן ארבעט פון פאבריקאנט. די דאזיגע פאבריקלעך פלעגן אממערסטען באשטיין פון צווי צימערען. און אין די דאזיגע צימערען פלעגן ארבעטן, ניט זעלטן פון 8 ביז 10 מענשען. און דער קאנטראקטאר מיט זיין פרוי און קינדער פלעגן אויך נוצן די זעלביגע צימערען פאר א קיך, שלאפצימער א. ד. ג.

אט די דאזיגע פארפעסטעטע פאבריקלעך, וועלכע זיינען געווען נעסטען פון כלערליי קראנקהייטן און שוידערלעכע עקספלואטאציע האט מען גערופען סוועטינג סיסטעם (שוויץ־סיסטעם).

אין 1886 ווען די ארבעטער באוועגונג אין לאנד האט אנגעפירט א גרויסע אגיטאציע פאר אן אכט שעה'דיגן ארבעטס־טאג האט אויך דער „אידישער ארבעטער פאראיין“ געגרינדעט אן אנטי־סוועטינג ליג, צו קעמפן געגען דער שוויץ סיסטעם. די אנטי־סוועטינג ליג האט אנגעפירט אזא טיכטיגע פראפאגאנדע, אז די לעגיסלאטור פון שטאט ניו יארק האט אנגענומען א געזעץ, וואס האט פארבאטן צו האבן שעפער אין וואוינונגען.

דער „אידישער ארבעטער פאראיין“ האט אויך ארגאניזירט 14 אידישע יוניאנס, דאס רוב אין נאדעל פאך און אין 1886 צוזאמען מיט דער גאנצער ארבעטער באוועגונג אנטוויקלט א ברייטע אגיטאציע פאר אן אכט שעה'דיגן ארבעטס־טאג.

אין 1887—1888 האבן די קלאוקמאכער פון שיקאגא און פילאדעלפיע ארגאניזירט זיך אין יוניאנס. אין דעם זעלביגן יאר האבן זיך די קלאוקמאכער פון ניו־יארק אויך ארגאניזירט אין א יוניאן.

דער אונטערשייד צווישן דער אמעריקאנער און אידישער ארבעטער באוועגונג

בשעת די אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג איז הויפטזעכלעך געווען פאראינטערעסירט אויסצוקעמפן בעסערע ארבעטס־באדינגונגען פאר די ארבעטער און איז געווען, אזוי צו זאגן, „פיור ענד סימפעל טרעיד יוניאניסטען“ — דאס הייסט איר הויפט ציל איז געווען צו האבן שטארקע יוניאנס און האט זיך ניט פארנומען מיט קיין שום אנדערע אידעאלן ווי סאציאליזם, פאזיטיוויזם, אנארכיזם און אנדערע אידעאליסטישע באוועגונגען, זיינען אבער די פירער פון דער אידישער ארבעטער באוועגונג געווען הויפטזעכלעך פארנומען מיט סאציאליסטישע אידעאלן און די סאציאליסטן האבן געגרינדעט די יוניאנס, ניט בלויז צו קעמפן פאר א בעסער לעבן פאר די ארבעטער (דאס טאקע אויך), נאר די יוניאנס זאלן אויך דינען אלס א בריק, וואס מען דארף איבערגיין צו דערגרייכן דעם סאציאליזם. דעריבער האבן די שפאלטונגען און די אידעאישע חילוקי דעות צווישן די אנארכיסטן און סאציאליסטן און דער קאמף פון

דער סאציאליסטישער ארבעטער פארטיי און די אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר, זיך שטארק אפגערופען אויף די אידישע יוניאנס און אויף דער גאנצער ארבעטער באוועגונג.

ביז'ן אנהויב פון 1890, קען מען מיט זיכערקייט זאגן, אז די אידישע ארבעטער באוועגונג אין אמעריקע האט פאקטיש ניט געהאט קיין דערפאלג. עס זיינען געמאכט געווארן עקספערימענטן אויף פארשיידענע געביטן. מען האט ארגאניזירט יוניאנס, וועלכע האבן זיך לאנג ניט געהאלטן, מען האט געמאכט עטלעכע פרואוון ארויסצוגעבן אידישע ארבעטער צייטונגען, וועלכע האבן געמוזט אויפהערן צו דערשיינען, מען האט געפרואווט גרינדען א אידישע סאציאליסטישע ארגאניזאציע און עס האט זיך ניט איינגעגעבן. עפעס האט מען געפילט, אז סאי דער מענשען מאטעריאל איז ניט צוגעפאסט פאר אזא טעטיגקייט, און סאי דער היגער באדען איז ניט קיין גוטער. עס איז א שטיינערנער און הארטער באדען, אז מען זאל קענען עפעס דא אויפבויען.

אבער דער יאר 1890 האט געבראכט אן איבערברוך אין דער גאנצער היגער אידישער ארבעטער באוועגונג. סיבות פאר דעם דאזיגן איבערברוך זיינען געווען עטלעכע. ערשטענס, זיינען די אידישע אימיגראנטן, וואס זיינען געקומען קיין אמעריקע אין די יארן פון 1888—1890 געווען אן אנדער עלעמענט. פילע פון די דאזיגע אידישע אימיגראנטן האבן שוין דורכגעמאכט די רעוואלוציאנערע קרייזלעך אין רוסלאנד; און פילע זיינען געקומען פון ענגלאנד וואו זיי האבן שוין אויך דארט געהערט צו יוניאנס. צווייטנס, האבן די אימיגראנטן געארבעט אונטער אזעלכע אומערטרעגלעכע באדינגונגען, וואס האבן געמוזט ארויסרופן רעוואלטן, פראטעסטן; דריטענס, זיינען אין יענע יארן אריבערגעקומען קיין אמעריקע א היבשע צאל סאציאליסטישע שרייבער, אגיטאטארן, וועלכע האבן גענומען בויען די היגע ארבעטער באוועגונג.

לאמיר דא געבן א קורצן באגריף וועגן די דעמאלטדיגע ארבעטס באדינגונגען.

די בעקערס פלעגן אפט ארבעטן פון 18 ביז 20 שעה א מעת־לעת. די בעקערייען זיינען געווען פינסטערע, שמוציגע, פארפעסטעטע לעכער; דער בעקער ארבעטער פלעגט נאך א חוץ זיין דירעקטע ארבעט אין דעם שמוציגען קעלער נאך מוזן שלעפן אויף זיך גרויסע קערב מיט ברויט. דער ארבעטס־לוין איז געווען זייער קליין.

די סיגארעט־מאכער פלעגן ארבעטן גאט'ס שעה'ען און פלעגן קוים אויסארבעטן פינף דאלאר א וואך. און כדי צו פארדינען עטוואס מער, פלעגן זיי מוזן נעמען ארבעט צו זיך אהיים.

די פענטס־מייקערס (די הויזן־מאכער) פלעגן דארפן ברענגען אין פאבריקעל אייגענע נאדלען, באוועל און אייגענע ניי־מאשינען. און צוליב דער אייגענער מאשין פלעגט שוין דער ארבעטער מוזן שלאפן א לענגערע צייט אין דעם זעלביגן פאבריקעל, ווארים מען קען דאך ניט אלע מאנטאג און דאנערשטאג ארומשלעפן זיך מיט דער „קאטערינקע“ אויף די פלייצעס און גיין זוכן אן אנדער שאפ.

דער געווינלעכער ארבעטס־טאג איז געווען פון זיבען אין דער פרי ביז זיבן אין אווענט. די שכירות זיינען געווען קלאגעדיגע. די פאריער ארבעטער פלעגן פארדינען פון זיבען ביז צען דאלאר א וואך, די קלאוקמאכער פלעגן פארדינען בלויז 7 אדער 8 דאלאר א וואך און די דאזיגע צרה'דיגע שכירות פלעגט דער ארבעטער אויך ניט קריגן יעדע וואך, נאר איינמאל אין צוויי אדער דריי וואכן (זע: „די געשיכטע פון דער אידישער ארבעטער באוועגונג“ פון הערץ בורגין, זייט 296־297).

עס איז דעריבער אין יענע יארן געווען גינסטיג דער באדען פון גרינדען אידישע יוניאנס. אין 1888 האט דער ברענטש 8 פון דער ס. ל. פ. צוזאמען מיט'ן רוסישן ברענטש 17, באשלאסן צו גרינדען א פארבאנד פון אידישע יוניאנס. עס איז פארופן געווארן א קאנפערענץ, אין וועלכער עס האבן זיך באטייליגט דעלעגאטן פון דער שריפטזעצער יוניאן, כאריסטען יוניאן, אקטיארען יוניאן און א פארטרעטער פון די דייטשישע פאראייניגטע געווערקשאפטן. אויף דער קאנפערענץ איז באשלאסן געווארן צו גרינדען א קערפערשאפט פון די אידישע יוניאנס, וואס זאל זיך רופן „די פאראייניגטע אידישע געווערקשאפטן“. אין די ערשטע צוויי יאר פון 1888 ביז 1890, איז עס די פאראייניגטע אידישע געווערקשאפטן געלונגען צו ארגאניזירן 32 יוניאנס.

די סטרייק כוואליע פון די אידישע ארבעטער אין די 90־ער יארן

אין לויף פון צען יאר, פון 1890 ביז 1900, האבן די אידישע ארבעטער אינ'ם היגען לאנד, אנגעפירט כסדר'דיגע סטרייקס און קאמפן כדי צו פארבעסערן זייערע ארבעטס־באדינגונגען. אין 1890 האבן געסטרייקט כמעט אלע ארבעטער פון די שניידער פאכען. עס האבן געסטרייקט די שניידער, די קלאוקמאכער, די פענס מאכער, די העמדער מאכער, די שלייקעס מאכער, די בעקער, די סאדא־וואסער ארבעטער און ארבעטער פון אנדערע פאכען.

אין 1892 האבן געסטרייקט די פאריערס, די טשילדרען דזשעקעט מאכער, די פעיפער סיגארעט מאכער און אנדערע ארבעטער פון פארשיידענע פאכען; אין 1895 זיינען פארגעקומען סטרייקס פון היטעל־מאכער, פון דזשעקעט מאכער; אין 1896 האבן געסטרייקט די וויסט־מאכער, די הויזן מאכער, די ארבעטער פון די וועשערייען, די דרייווערס; אין 1897 האבן געסטרייקט די סטאליארעס, די לעדער ארבעטער, די שלייקעס מאכער, די סיגארעט מאכערס; אין 1898 האבן געסטרייקט די העמדער מאכער, די קלאוקמאכער, די היטעלמאכער, די פאפיראסן מאכער; אין 1899 האבן געסטרייקט די שניידער, די קלאוקמאכער, די פעינטערס, די דזשולערי ארבעטער — און ארבעטער פון אנדערע פאכען.

אין 1895 האבן די קלאוקמאכער פון ניו יארק גענומען אגיטירן, אז עס זאל געשאפן ווערן א נאציאנאלער פארבאנד פון די ארבעטער, וואס זיינען באשעפטיגט אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע, אבער ערשט צום סוף פון די 90־ער יארן, ווען די קלאוק מאנופעקטשורערס האבן אין קאמף מיט די יוניאנס גענומען אנווענדן אינדזשאנקשאנס, איז אנטשטאנען אן אלגעמיינע באוועגונג פאר א נאציאנאלן פארבאנד. און דעם 3־טען יוני 1900 אויף א קאנווענשאן אין ניו יארק, איז געגרינדעט געווארן די „אינטערנעשאנעל לעידיס גארמענט ווארקערס יוניאן“, וועלכע האט זיך אנגעשלאסן אין די אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר.

די רייסערייען צווישן אנארכיסטן און סאציאליסטן

אויב אין דער אמעריקאנער ארבעטער באוועגונג איז פארגעקומען א קאמף, אין די 90־ער יארן, צווישן די סאציאליסטן און דער אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר, האט נאך די היגע אידישע ארבעטער באוועגונג געליטן פון נאך א צרה — דער קאמף צווישן אנארכיסטן און סאציאליסטן.

ווי שוין דערמאנט פריער איז אין אנהויב פון די 90־ער יארן געקומען קיין אמעריקע א היבשע צאל אידישע סאציאליסטישע אינטעליגענטן ווי אויך אנארכיסטן.

אין 1890 האט אנגעהויבן צו דערשיינען וועכנטלעך די „ארבעטער צייטונג“, צוערשט אונטער דער רעדאקציע פון פיליפ קראנץ שפעטער אונטער דער רעדאקציע פון אב. קאהן; אין 1892 האט אנגעהויבן צו דערשיינען דער סאציאליסטישער חודש זשורנאל „די צוקונפט“; אין 1894 האט אנגעהויבן צו דערשיינען די טעגלעכע אידישע סאציאליסטישע צייטונג דער „אבענד בלאט“ מיט פיליפ קראנץ אלס רעדאקטאר. אין 1895 איז אין באסטאן ארויסגעגעבן געווארן א אידישע סאציאליסטישע וואכנבלאט „אמת“ אונטער דער רעדאקציע פון מ. ווינטשעווסקי און אין 1897 איז דערשינען די טעגלעכע אידישע סאציאליסטישע צייטונג דער „פארווערטס“.

אבער אויך די אידישע אנארכיסטן האבן געהאט א היבשע צאל אינטעליגענטן, וואס זיינען געווען שרייבער און אגיטאטארן און אין יולי 1890, האבן די אנארכיסטן ארויסגעגעבן אלס אן אומפארטייאישע צייטונג די „פרייע ארבעטער שטימע“, וועלכע איז שפעטער געווארן דער ארגאן פון די אנארכיסטן.

סאי די סאציאליסטן, סאי די אנארכיסטן האבן געזוכט צו האבן אן איינפלוס איבער די אידישע יוניאנס. און פון די מחלוקות צווישן די סאציאליסטן און אנארכיסטן האבן אממערסטען געליטן די יוניאנס פון די שניידער און פון די קלאוקמאכער.

די שארפע קאמפן, וואס זיינען פארגעקומען אין 1894, אין דער אמעריקאנער טרעיד יוניאן באוועגונג צווישן די „נאיטס און לעיבאר“ און דער „אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר“ האבן זיך אריבערגעטראגן אין די אידישע יוניאנס. די קאמפן זיינען נאך מער פארשארפט און פארפלאנטערט געווארן דורך דער פאליטיק פון דעליאן, דער פירער פון דער ס. ל. פ., וואס האט אין אנהויב געשטיצט די „נאיטס און לעיבאר“ און א טייל אידישע יוניאנס האבן, אלס סאציאליסטן, געשטיצט זיין פאליטיק. שפעטער, אין 1895, האט דער זעלביגער דעליאן ווידער געהייסן די סאציאליסטן ארויסטרעטן סאי פון די „נאיטס און לעיבאר“, סאי פון דער „אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר“ און האט געגרינדעט די „סאשעליסט טרעיד ענד לעיבאר עלאיענס“, וואס איז געווען אן ארגאניזאציע צו קעמפן אי געגען די „נאיטס און לעיבאר“, אי געגען דער „אמעריקען פעדעריישאן און לעיבאר“ — דאס האט געפירט צו שפאלטונגען אין די רייען פון די סאציאליסטן און די יוניאן פירער.

ערשט אין 1897 ווען עס איז געגרינדעט געווארן די סאציאליסטישע פארטיי אין אמעריקע מיט יודזשין וויקטאר דעבס אין דער שפיץ, האט זיך אנגעפאנגען איינשטילן די מחלוקות'ן צווישן די אידישע ארבעטער.

●●

קלאוקמאכער אין שיקאגא געווינען ריטייערמענט פאנד און העלטה סענטער

די דזשאינט באארד פון דער קלאוקמאכער יוניאן אין שיקאגא קומט צו דער קאנווענשאן מיט א נייעם וויכטיגן געווינס פאר די בעל מלאכות אין צוגאב צו זייערע דערגרייכונגען אין די לעצטע דריי יאר. וויס־פרעזידענט מאריס ביאליס, מענעדזשער פון דער יוניאן באריכטעט, אז נאך לאנגע פארהאנדלונגען מיט דער דארטיגער קלאוק און סוט מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, האט די יוניאן געוואונען א ריטיירמענט פאנד און די איינשטעלונג פון א העלטה סענטער פינאנסירט דורך אן אפצאל פון די בעלי בתים.

ווי ביאליס באריכטעט, האבן די קלאוק מאנופעקטשורערס פון שיקאגא ביז איצט געצאלט בלויז איינס פראצענט פון פעי־ראל צו א געזונט פארזיכערונג פאנד. וואקאציע געלט האט יעדער פון זיי געצאלט דירעקט צו זיינע ארבעטער. מיט ניין חדשים צוריק האט די דזשאינט באארד פארגעלייגט דער אסאסיאיישאן אז די גאנצע סיסטעם פון די בענעפיטס זאל איבערגעבויט ווערן דורך העכערן דעם פראצענט פון פעי־ראל וואס די בעלי בתים צאלן צו א סומע, וואס זאל מעגלעך מאכן צו דעקן די קאסטן פון געזונט פארזיכערונג, עלטער פענסיע און די איינשטעלונג פון א העלטה סענטער.

ווען די פארטרעטער פון דער אסאסיאיישאן האבן פארשלעפט די פארהאנדלונגען, האט די יוניאן גערופען א גרויסע פארזאמלונג פון די מיטגלידער דעם דריטן מאי, אפשטעלענדיג די ארבעט אין די שעפער אין מיטן טאג. די פארזאמלונג האט געגעבן פולמאכט דער קאנפערענץ־קאמיטע פון דער יוניאן אפצושטעלן די ארבעט אין טרעיד.

די האנדלונג האט געהאלפן. דעם זעלביגן טאג זיינען די פארטרעטער פון די ארבעטסגעבער געקומען צו א פארשטענדיגונג מיט דער קאמיטע פון דער יוניאן. דער אפמאך איז ווי פאלגט:

די וואקאציע צאלונגען פאר'ן יאר 1950, וועלן די בעלי בתים געבן די ארבעטער דירעקט, ווי ביז איצט, פון דעמאלט ביז אקטאבער, וועלן זיי צאלן דריי פראצענט פון פעי־ראל — איינס פראצענט פאר קראנקן בענעפיט און צוויי פראצענט פאר וואקאציע. אנהויבענדיג פון אקטאבער 1950, וועלן די קלאוק מאנופעקטשורערס צאלן פינף מיט א פערטל פראצענט פון פעי־ראל וועכנטלעך וואס וועט פארטיילט ווערן ווי פאלגט: איינס פראצענט פאר קראנקן בענעפיט, איין פערטל פראצענט פאר א העלטה סענטער, צוויי פראצענט פאר וואקאציע בענעפיט און צוויי פראצענט פאר א ריטיירמענט פאנד.

דער אגרימענט איז פאר דריי יאר מיט דער באדינגונג, אז אין צוויי יאר ארום וועלן די יוניאן און די אסאסיאיישאן איבערקוקן דעם איינקונפט פון ריטיירמענט פאנד און די מעגלעכע סומע וואס עס וועט זיך פאדערן נאכצוקומען די פארפליכטונגען און אויב עס וועט זיך ארויסווייזן אז די צוויי פראצענט פון פעי־ראל איז ניט גענוג, זאל מען די צאלונגען העכערן. דער פלאן איז אנצוהויבן צאלן ריטיירמענט בענעפיטס צו אלטע מיטגלידער ניט שפעטער ווי צוויי. מיט א האלב יאר נאכדעם ווי די ביישטייערונגען פון די מאנופעקטשורערס צום פאנד וועלן זיך אנהויבן.

ביידע צדדים האבן איינגעשטימט, אז די איצטיגע טראסטיס וואס פארוואלטן דעם העלטה פאנד זאלן אויסארבעטן די רעגולאציעס פאר די אנדערע פאנדן.

די קאנפערענץ קאמיטע פון דער יוניאן איז באשטאנען פון וויס־פרעזידענט מאריס ביאליס, הערי מעסער, סאול פלאק, א. ראבינאוויץ, מייער פרידמאן, דזשעק רובין, לעאנארד אקסעלראד און א. שער.

פונם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער לעבן

פון דר. יוסף קיסמאַן

די קאַלטע מלחמה האַלט אין איין פאַרשאַרפן זיך און ביז וואָס־ווען — זיינען דערווייל די געווינערס פון דער איצטיגער לאַגע די פינסטערע כוחות פון רעאַקציע, אַנטיסעמיטיזם און נאַציזם אין דייטשלאַנד און עסטרייך, וואָס זיינען באַזיגט געוואָרן אין דער בלוטיגסטער פון אַלע מלחמות. הויבן ווידער אויף דעם קאָפּ. „פאַלאַנגיזם" אין שפּאַניע איז ווידער האָפעריג געוואָרן און אויך אין איטאַליע הערט זיך פון צייט צו צייט דער פאַר׳שיכור׳טער פאַשיסטישער רוף נאָך אַ „דוטשע".

די טאָג־טעגלעכע נייעסן פון פראָנט פון וועלט־פּאָליטיק קלינגען כמעט שוין ווי מעלדונגען פון אַן אמת׳דיגן מלחמה־פראָנט. מיר הערן וועגן פּראָצעסן הינטערן אייזערנעם פאָרהאַנג, אויף וועלכע באַשולדיגטע „זיינען זיך מודה" אין שפּיאָנאַזש לטובת דעם אַמעריקאַנער־ענגלישן „אימפּעריאַליזם", גרויסע „קעפּ" אין די צייטונגען ברענגען סענסאַציעס וועגן גרענעץ־פּראָוואָקאַציעס אויף דער סאָוועטישער זייט, וועגן אַ צוגעגרייטער אינוואַזיע פון מערב־בערלין א. א. וו. אויף דער צווייטער זייט הערן מיר וועגן די מורא׳דיגע צוגרייטונגען צו פאַרטיידיגונג, וועגן קאָלאָסאַלע מיליטערישע בודזשעטן, וועגן וואונדער פון טעכניק אין די נייע וואָפן פון פאַרניכטונג, אַטאָם־געטריבענע סובמאַרינען א. א. וו. — אַז אסור צי עס קען זיך ווער אונטערנעמען פאָראויסצוזאָגן, וואָס עס וועט ברענגען דער מאָרגנדיגער טאָג.

אויב מ׳קען אָבער ניט ענטפערן אויף דער פראַגע וועגן „מאָרגן", איז מעגלעך — און וויכטיג אויך — זיך אָפּצוגעבן אַ חשבון וועגן היינטיגן טאָג, וועגן דעם כאַראַקטער, וועלכן די קאַלטע מלחמה האָט שוין איצטער אָנגענומען. מיר קענען עס אויסדריקן מיט איין וואָרט: טאָטאַל! — יאָ, די קאַלטע מלחמה איז אַ טאָטאַלע געוואָרן.

וואָרים די געשפּאַנטקייט צווישן ביידע וועלטן, מזרח און מערב, איז שוין לאַנג ניט מער באַגרענעצט אויף די קאַנצעלאַריעס פון דער וועלט־דיפּלאָמאַטיע, אויף די וויסנשאַפטלעכע לאַבאָראַטאָריעס פון מאָרד און פאַרניכטונג. זי איז אַריינגעדרונגען אין הערצער און מוחות פון די מענשן איבער דער ווייטער וועלט. אַזוי ווי דאָס פייער פון דער נאָר וואָס איבערגעלעבטער „הייסער" מלחמה האָט אַרומגענומען פעלקער און לענדער, מיט זייער האָב און גוטס, מיט זייער לייב און לעבן, אַזוי שלינגט איין אויך די איצטיגע קאַלטע מלחמה די פיזישע רעסורסן און די גייסטיגע כוחות פון דער געפייניגטער מענשהייט. די וועלט איז אין אַ צושטאַנד פון מאָביליזאַציע. די קאַלטע מלחמה איז אַ טאָטאַלע, ניט ווייניגער ווי די „הייסע" איז געווען.

לאַנג קען דאָס מער אַזוי ניט אָנגיין. אין אַלגעמיין ווערט אָנגענומען, אַז אין עטלעכע מאָנאַטן אַרום וועט די געשפּאַנטקייט צווישן מזרח און מערב דערגרייכן דעם העכסטן פּונקט. דאַרף מען זיך ריכטן, אַז דער טאָג איז ניט מער ווייט, ווען די הערשער פון מאָסקווע וועלן דערזען דעם תהום, צו וועלכן זיי דערנענטערן זיך און אויף גיך ווידער בייטן די „ליניע". אויב די וועלט איז נאָך ביז היינט ניט אַריינגעפאַלן אין אַ צושטאַנד און פּאַניק, נעמט עס זיך דערפון, ווייל קיינער האָט ניט אויפגעגעבן אין האַרצן די האָפענונג אויף אַ פרידלעכער לייזונג.

ווען און ווי אַזוי עס וועט קומען אַן איבערברוך, קען מען היינט נאָך ניט וויסן. דערווייל קען מען נאָר זען די מאַטעריעלע און גייסטיגע שאָדנס אָן אַ שיעור, וועלכע די קאַלטע מלחמה האָט שוין ביז היינט געבראַכט. אַלאַרם־באַריכטן וועגן דער לאַגע אין דייטשלאַנד האָבן אויפגערודערט די עפנטלעכע מיינונג אין אַמעריקע, אין די לעצטע וואָכן. ס׳איז קיין ספק ניט, אַז די נאַצישע שלאַנג הויבט ווידער אויף דעם קאָפּ, שטילערהייד.

ענגלישע לייבאָר־רעגירונג האַלט פּאָזיציע אונטער שווערע באַדינגונגען

די קאָנסערוואַטיווע פּאַרטיי ווערט ניט מיד אַריינצוטראָגן אומצוטרוי־פאָרשלאָגן אין פּאַרלאַמענט — ביי יעדער אָפּשטימונג האָט די רעגירונג ביז איצט געהאַט אַ מאַיאָריטעט.

די רעגירונג האָט אַריינגעטראָגן אין בודזשעט־פאָרשלאַג, אַ העכסט „אומפּאָפּולערן" בודזשעט, מיט שווערע שטייערן, וואָס איז שטאַרק באַקעמפט געוואָרן פון דער קאָנסערוואַטיווער פּאַרטיי. דער בודזשעט איז אָנגענומען געוואָרן.

אַ סטרייק פון די דאָק־אַרבעטער איז אויסגעבראָכן. אַ „ווילד־קאַץ־סטרייק", וואָס איז פאַרנאַנדערגעבלאָזן געוואָרן פון די קאָמוניסטן, כדי צו פאַרשאַרפן די שווערע סיטואַציע פון דער לייבאָר־רעגירונג. דער סטרייק איז אויסגעגליכן געוואָרן.

די וויכטיגסטע געשעעניש: אַ צוגאָב־וואַל איז דורכגעפירט געוואָרן אין אַ דיסטריקט פון סקאָטלאַנד, נאָכ׳ן טויט פון אַ לייבאָר־דעפּוטאַט, וואָס איז געווילט געוואָרן ביי די אַלגעמיינע וואַלן פון 2־טן פעברואַר. די קאָנסערוואַטיווע פּאַרטיי האָט קאָנצענטרירט אַלע אירע כוחות אויף דעם דאָזיגן וואַל־קאַמף. ס׳איז געווען אַ כוחות־פּאַרמעסט, וואָס האָט געזאָלט ברענגען די ערנסטע דערשיטערונג פון דער לייבאָר־פּאָזיציע. דער קאַנדידאַט, וועלכן עס האָט אַרויסגעשטעלט די קאָנסערוואַטיווע פּאַרטיי, איז אַן אָנגעזעענער געלערנטער, און דערצו נאָך אַ מלחמה־העלד וואָס איז דעקאָרירט געוואָרן פון ענגלאַנד און אַמעריקע, בשעת דער לייבאָר־קאַנדידאַט איז געווען אַ פּשוט׳ער אַרבעטער און — דער רעזולטאַט: דער לייבאָר־קאַנדידאַט איז געווילט געוואָרן, דער קאָנסערוואַטיווער קאַנדידאַט איז דורכגעפאַלן.

אָבער די אַלע גרויסע דערפאָלגן פון דער לייבאָר־רעגירונג טאָרן קיינעם ניט נאַרן: די פּאָזיציע פון דער רעגירונג איז זייער אַן אומזיכערע. איר מאַיאָריטעט אין פּאַרלאַמענט באַטרעפט אינגאַנצן זעקס שטימען. די זיגן ביי די אָפּשטימונגען אין פּאַרלאַמענט ווערט אָפטמאָל באַצאָלט מיט׳ן געזונט פון קראַנקע דעפּוטאַטן, וואָס ווערן געבראַכט אין פּאַרלאַמענט ניט געקוקט אויף די געפאַרן, צו וועלכע זיי זיינען אויסגעשטעלט.

אין די רייען פון דער לייבאָר־פּאַרטיי פירן זיך שאַרפע דיסקוסיעס אַרום דעם ווייטערדיגן קורס פון דער רעגירונג. פאַראַן אַן אָפּאָזיציע אין דער לייבאָר־פּאַרטיי, וואָס פאָדערט, אַז די רעגירונג זאָל אָנגיין מיט ראַדיקאַלע, סאָציאַליסטישע געזעצן, ניט געקוקט אויף איר אַזוי שוואַכער מאַיאָריטעט. אָט די לייבאָריסטן טענה׳ן, אַז די נייע וואַלן וועלן זיין אַן אַנטשיידענדיגער קאַמף צווישן אַרבעט און קאַפּיטאַל און די לייבאָר־פּאַרטיי וועט נאָר דאַן זיגן, אויב זי וועט אַוועקשטעלן פאַר דער אַרבעטערשאַפט קלאָרע סאָציאַליסטישע צילן און זי באַגייסטער׳ן צום קאַמף. דערצו פאָדערט זיך אַן אויסגעהאַלטענע סאָציאַליסטישע טעטיגקייט, כל זמן לייבאָר איז ביי דער רעגירונגס־מאַכט, ניט געקוקט אויף איר שוואַכקייט אין פּאַרלאַמענט.

אַלגעמיין ווערט אָנגענומען, אַז לענגער ווי ביז אָקטאָבער וועט די לייבאָר־פּאַרטיי ניט קענען פאַרבלייבן ביים מלוכה־רודער. אין אָקטאָבער דאַרף אַריינטרעטן אין קראַפט דער געזעץ וועגן נאַציאָנאַליזירן די אייזן־ און שטאָל־פּראָדוקציע, די פאַרשטייער פון קאַפּיטאַל, די קאָנסערוואַטיוון און די ליבעראַלן וועלן פאַראייניגן זייערע כוחות, כדי דאָס צו פאַרהינדערן. דעמאָלט, גלויבט מען, וועט פאַלן די רעגירונג און פאַר די ווילער־מאַסן וועט אַוועקגעשטעלט ווערן די פראַגע וועגן גורל פון דעם וויכטיגסטן פּראָדוקציע־צווייג אין לאַנד: שטאָל און אייזן — קאַפּיטאַליזם אָדער סאָציאַליזאַציע? דער ענגלישער אַרבעטס מענש ווייס, וואָס עס שטייט אין קאָן.

נייע טרייד יוניאָן אָרגאַניזאַציע געשאַפן אין איטאַליע

אַ פאַראייניגונג פון טרעיד יוניאָן אָרגאַניזאַציעס איז צושטאַנד געקומען אין איטאַליע, סוף אַפּריל, וואָס קען ווערן אַן אָנהויב פון אַ נייעם אויפשטייג פון דער איטאַליענישער טרעיד יוניאָן באַוועגונג, אויפ׳ן וועג פון איינהייט און מאַכט. די פאַראייניגטע אָרגאַניזאַציע טראָגט דעם נאָמען: „איטאַליענישע קאָנפעדעראַציע פון סינדיקאַטן".

די אַרבעטער באַוועגונג אין איטאַליע איז אַ שטאַרק צעשפּליטערטע, ניט בלויז אויפ׳ן פּאָליטישן, נאָר אויך אויפ׳ן טרעיד יוניאָניסטישן געביט. פאַר אויסלענדער איז שווער זיך פאַרנאַנדערצוקלויבן צווישן דער גרויסער צאָל אָרגאַניזאַציעס, וואָס אַלע האָבן זיי ענלעכע נעמען, אָבער יעדע איינע גייט זיך איר אייגענעם וועג, אונטער אַן אַנדערער אָנפירונג. מיר ווילן דאָ פּרובירן געבן אַן איבערבליק:

קודם כל די דריי אָרגאַניזאַציעס, וואָס האָבן איצט זיך פאַראייניגט — אָט וועלכע: „די פרייע גענעראַל־קאָנפעדעראַציע פון אַרבעט" — דאָס איז אַ קריסטלעכע יוניאָן, וועלכע שטייט נאָענט צו דער קריסטלעך־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי פונ׳ם איצטיגן פּרעמיער־מיניסטער דע־גאַספּערי; „די פעדעראַציע פון איטאַליענישער אַרבעט" — דאָס איז די יוניאָן פון די רעכטע סאָציאַליסטן, אונטער דער אָנפירונג פון סאַראַגאַט; די „יוניאָן פון אויטאָנאָמע אַרבעטס־פעדעראַציעס" — דאָס איז אַן אומאָפּהענגיגע אָרגאַניזאַציע, וואָס שטייט ניש אונטער קיין פּאַרטיי־פּאָליטישער פירונג. אָט די דריי אָרגאַניזאַציעס האָבן זיך איצט פאַראייניגט, אונטער׳ן נאָמען „איטאַליענישע קאָנפעדעראַציע פון סינדיקאַטן".

די צאָל מיטגלידער פון די דריי אָרגאַניזאַציעס האָט באַטראָפן צוזאַמען העכער צוויי מיט אַ האַלב מיליאָן, אָבער די פאַראייניגטע אָרגאַניזאַציע וועט האָבן ניט מער ווי בערך אַנדערהאַלבן מיליאָן מיטגלידער, ווייל אַ גרויסע צאָל מיטגלידער פון די איינצעלנע אָרגאַניזאַציעס האָבן ניט געוואָלט מיטמאַכן די פאַראייניגונג. ספּעציעל זיינען אַ סך מיטגלידער פון דער רעכטער סאָציאַליסטישער „פעדעראַציע פון אַרבעט" אַריבערגעגאַנגען, נאָך דער פאַראייניגונג, צו דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי פון סאָציאַליסטישער איינהייט. אויך אַ געוויסע צאָל מיטגלידער פון דער „אויטאָנאָמער אַרבעטס־פעדעראַציע" האָבן ניט געוואָלט מיטמאַכן די פאַראייניגונג און זיינען ווייטער געבליבן אומאָפּהענגיג.

די שטאַרקסטע אָרגאַניזאַציע איז נאָך אַלץ די „דזשענעראַל־קאָנפעדעראַציע פון אַרבעט". זי ווערט געשאַצט אויף פינף מיליאָן מיטגלידער, זי איז באַהערשט פון די קאָמוניסטן. דערמיט דערקלערן זיך די אָפטע דורכפאַלן פון דער אַרבעטער באַוועגונג אין איטאַליע.

ס׳איז צו האָפן, אַז די נייע טרעיד יוניאָן פאַראייניגונג וועט העלפן דערנענטערן דעם פּראָצעס פון אויסניכטערונג אין דער אַרבעטער באַוועגונג.

אי־על־אָ באַהאַנדעלט פראַגע פון מיגראַציע

אויף דער קאָנפערענץ פון דער „אינטערנאַציאָנאַלער לייבאָר אָרגאַניזאַציע" (אי־על־אָ) האָט דער פאַרשטייער פון דער אויסטראַלישער רעגירונג, נאָעל לאַמידעס, אַריינגעטראָגן אַ פאָרשלאַג, אַז עס זאָל געשאַפן ווערן אַ פּערמאַנענטער אינטערנאַציאָנאַלער אַמט פאַר מיגראַציע.

די איצטיגע „אינטערנאַציאָנאַלע רעפיודזשי־אָרגאַניזאַציע" (אירא) איז נאָר אַ צייטווייליגע. איר אויפגאַבע איז צו באַזאָרגן די די־פּי׳ס און צו געפינען פאַר זיי נייע היימען. זי דאַרף ענדיגן איר אַרבעט און זיך ליקווידירן ניט שפּעטער ווי דעם 31־טן מערץ 1951.

אין דעם אויסטראַלישן פאָרשלאַג ווערט אָנגעוויזן, אַז מיט׳ן די־פּי פּראָבלעם ענדיגט זיך ניט דאָס פּראָבלעם פון מיגראַציעס. די וואַנדער־באַוועגונג פון גרויסע מענשן־מאַסן וועט אָנהאַלטן פאַר אַ לענגערע צייט, אויך נאָכדעם ווי די איצטיגע די־פּי׳ס וועלן זיך שוין געפינען אין נייע היימען. מענשן וואַנדערן מחמת עקאָנאָמישע סיבות.

דער פאַרשטייער פון אויסטראַליע האָט באַטאָנט, אַז זיין פאָרשלאַג מיינט ניט אַ קאָמיסיע, וואָס זאָל האָבן די אויטאָריטעט צו זאָגן דעות צו איינצעלנע לענדער, וויפיל און וועלכע אימיגראַנטן זי דאַרף אַריינלאָזן, אָבער פאַר דעם גאַנצן סכום פראַגען, וואָס זיינען פאַרבונדן מיט׳ן מיגראַציע־פּראָבלעם, נויטיגט מען זיך אין אַן אינטערנאַציאָנאַלער קאָמיסיע. די דאָזיגע קאָמיסיע זאָל אויסגעהאַלטן ווערן פון ביישטייערונגען פון אַלע לענדער.

צום ערשטן מאָל איז אויפגעהויבן געוואָרן פון אַ ר[illegible]ונג די פראַגע וועגן אַן אינטערנאַציאָנאַלער מיגראַציע־קאָמיסיע אין אָט דעם פאָרנעם. עס ווערט ניט פאָראויסגעזען, אַז די אי־על־אָ זאָל טאַקע צוטרעטן צום שאַפן אַזאַ קאָמיסיע. גיכער איז צו דערוואַרטן, אַז די

(שלוס אויף זייט 45)

דריי יאָר לעבן פון אונזער אינטערנעשאַנעל

איבערבליק איבער די דערגרייכונגען און שוועריגקייטן, געשעענישן און פּראָבלעמען פון אונזער יוניאָן אין די דריי יאָר צווישן די צוויי קאָנווענשאַנס.

פון ש. פ.

די היי־יאָריגע קאָנווענשאָן פון אונזער אינטערנעשאַנעל, וואָס דערעפענט זיך דעם 23טען מאַי אין אַטלאַנטיק סיטי, איז אַ יום־טוב׳דיגע קאָנווענשאָן. עס איז דער גאָלדענער יובילעי פון אונזער יוניאָן. ווי געוויינטלעך ביי אַזעלכע געלעגנהייטן וועלן אונזערע פירער און מיטגלידער ווענדן זייער בליק אויף דער ווייטער פאַרגאַנגענהייט צו יענער צייט מיט פופציג יאָר צוריק, ווען די יוניאָן איז אָרגאַניזירט געוואָרן.

די יום־טוב׳דיגע שטימונג, די באַרעכטיגטע פרייד מיט די גרויסע דערגרייכונגען פון אונזער יוניאָן אויף אַלע געביטן דורך דעם האַלבן יאָרהונדערט, טאָרן אָבער ניט אָפּציען אונזער אויפמערקזאַמקייט פון די איצטיגע פּראָבלעמען, וועלכע מיר מוזן זיין גרייט צו באַגעגענען. אַ יוניאָן איז קודם כל אַן אינסטרומענט פון טאָג־טעגלעכן אַרבעטער קאַמף פאַר אויפהאַלטן דאָס געוואונענע און ווייטער פאַרבעסערן דעם לעבן פון די אַרבעטער. די יוניאָן מוז רעאַגירן אויף די טעגלעכע געשעענישן. פאַר דעם איז נויטיג אַ ניכטערע אָפּשאַצונג פון דער לאַגע ווי זי איז, וואָס איז מעגלעך בלויז ווען מען האָט אַ קלאָרע פאַרשטענדניש פון דער עקאָנאָמישער, אינדוסטריעלער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג אין דער לעצטער צייט.

אין צייט פון אונזער קאָנווענשאָן איז דעריבער נויטיג זיך אָפּצוגעבן אַ קלאָרן חשבון איבער די געשעענישן, דערגרייכונגען און דורכפאַלן פון דער אָרגאַניזאַציע אין די לעצטע דריי יאָר זינט דער לעצטער קאָנווענשאָן פון דער אינטערנעשאַנעל כדי זיך פאַרנאַנדערצוקלייבן אין דער איצטיגער לאַגע און אויסאַרבעטן פּלענער פון אַקציע פאַר דער נאָענטער צוקונפט. דאָס ווילן מיר דאָ טאָן אין דעם איבערזיכט אויף ווי ווייט דאָס איז מעגלעך אין די ראַמען פון אַן אַרטיקעל.

די ווירקונג פון דער עקאָנאָמישער ריסעסיע אויף אונזער אינדוסטריע און אויף די אַרבעטער

די נאַציאָנאַלע עקאָנאָמיע אין אַמעריקע האָט אין די לעצטע דריי יאָר פאַרענדיגט דעם איבערגאַנג פון מלחמה פּראָדוקציע צו אַ נאָרמאַלער פּראָדוקציע פון פרידענס צייט. דאָס וואָס דער איבערגאַנג האָט געדויערט כמעט פינף יאָר אַנשטאָט אַ שנעלן און פּלוצלונגען איבערברוך, ווי מען האָט דערוואַרט, האָט מעגלעך געמאַכט אויסצומיידן אַ שאַרפן קריזיס. פיל פאַקטאָרן האָבן געווירקט, אַז דער איבערגאַנג זאָל זיין לאַנגזאַם. דער פאַרהעלטנסמעסיג הויכער איינקונפט פון דער באַפעלקערונג אין צייט פון דער מלחמה פּראָספּעריטי און די אוממעגלעכקייט צו קויפן אַ סך געברויך אַרטיקלען, וואָס מען האָט ניט פּראָדוצירט אין מלחמה צייט, האָבן אָנגעהאַלטן אַ הויכע נאָכפראַגע אויף פּראָדוקטן טראָץ די אומזיכערקייט. די געשאַפענע אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע, וואָס האָט געצוואונגען דער רעגירונג אָנצוגיין מיט דער פּראָדוקציע פון וואָפן און מיליטערישע אויסשטאַטונג אויף אַ פיל העכערן מאַסשטאַב ווי אין נאָרמאַלע פרידענס צייטן, און דער מאַרשאַל־פּלאַן וואָס האָט געוואַלדיג פאַרגרעסערט דעם עקספּאָרט פון אַמעריקאַנער סחורות נאָך אייראָפּע, האָבן אָנגעהאַלטן די פּראָדוקציע אין לאַנד אויף אַ הויכן ניוואָ. דאָס האָט פאַרהיט דאָס לאַנד פון אַ פּלוצלונגען אָפּשטעל פון די פאַבריקן און אַן עקאָנאָמישן קריזיס. די זעלביגע פאַקטאָרן האָבן אויך געווירקט אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע אָנצוהאַלטן די פּראָספּעריטי פאַר אַ צייט נאָכדעם ווי די מלחמה האָט זיך געענדיגט. אויסמיידן אין גאַנצן די ריסעסיע האָט מען אָבער ניט געקאָנט. דער צוריקקער צו נאָרמאַלע פּראָדוקציע באַדינגונגען מיט די אומפאַרמיידלעכע קאָנסעקווענצן פון אויפרודערונג און צעטריסלונג איז בלויז אָפּגעלייגט געוואָרן פאַר אַ שטיקל צייט און האָט זיך ערשט געלאָזט פילן אין די יאָרן 1948־49.

אַלס רעזולטאַט פון דעם איבערגאַנג פון דער עקאָנאָמיע צו נאָרמאַלע פרידענס באַדינגונגען איז פאַרקלענערט געוואָרן די צאָל באַשעפטיגטע און עס האָט זיך פאַרגרעסערט די צאָל אַרבעטסלאָזע. אין די לעצטע צוויי יאָר איז די פּראָדוקציע פון סחורות געפאַלן אויף אַרום צען פּראָצענט און די צאָל אַרבעטסלאָזע האָט אין אָנהויב פון היינטיגן יאָר דערגרייכט די צאָל נאָענט פון פינף מיליאָן. די פאַרקלענערונג פון דער פּראָדוקציע האָט זיך אָבער באַזונדערס שאַרף אָפּגערופן אויף געוויסע טיילן פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע ווייל אַ חוץ די אַלגעמיינע פאַקטאָרן, וואָס ווירקן אויף דער גאַנצער עקאָנאָמיע, ווערט די פרויען קליידער אינדוסטריע אויך באַווירקט פון אייגנאַרטיגע אומשטענדן. סטאַיל אָדער מאָדע באַאיינפלוסן שטאַרק דעם פאַרקויף פון פרויען קליידער. מיט אַ ראַדיקאַלע ענדערונג אין סטאַיל, ווערט דער פאַרקויף פון געוויסע סאָרטן קליידער שטאַרק פאַרגרעסערט און דער פאַרקויף פון אַנדערע סאָרטן בגדים ווערט פאַרקלענערט. דער צושטעל פון געוויסע טעקסטיל שטאָפן און זייער פּרייז ווירקן צו גוטן אָדער שלעכטן אויף די צאָל גאַרמענטס וואָס ווערן פּראָדוצירט אין אַ געוויסן סעזאָן. די פרויען קליידער אינדוסטריע ליגט צום גרעסטן טייל אין די הענט פון קליינע אונטערנעמער, וואָס קאָנטראָלירן ניט דעם צושטעל פון זייערע רוישטאָפן אָדער דעם ריטעיל פאַרקויף פון די סחורות. דאָס ווערט קאָנטראָלירט פון איין זייט פון די טעקסטיל פאַבריקאַנטן וועלכע האָבן אַ פיל בעסערן קאָנטראָל איבער זייער מאַרקעט און פון די רייכע דעפּאַרטמענט סטאָרס און „באַיער־סינדיקייטס" פון דער צווייטער זייט. עס פּאַסירט דעריבער אָפט, אַז אַ קליידער מאַנופעקטשורער ווערט געצוואונגען צו פאַרקלענערן אָדער אָפּצושטעלן זיין פּראָדוקציע כאָטש ער האָט באַשטעלונגען, ווייל ער קען ניט קריגן די נויטיגע מאַטעריאַלן אָדער דער פּרייז פאַר דער וואַרע איז צו הויך צו קענען אַרויסברענגען אַ גאַרמענט פאַר דעם פּרייז וואָס ער קען קריגן. די באַשטעלונגען הענגען אויך אָפּ פון דער פּאָליסי פון די קונים — די דעפּאַרטמענט סטאָר פאַרוואַלטער און די פּראָפעסיאָנעלע איינקויפער פאַר די טשעין סטאָרס און ספּעשיעלטי שאָפּס. ווען די קונים האַלטן צוריק די באַשטעלונגען ביז דער לעצטער מינוט, זיינען די סעזאָנען קורצע און עס פּאַסירט, אַז ווען די באַשטעלונגען קומען, איז שוין ניטאָ קיין צייט זיי אויפצונייען.

אָט די אַלע פאַקטאָרן האָבן געשפּילט אַ גרויסע ראָליע אין דער לאַגע פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע אין די לעצטע דריי יאָר. אין 1947, באַלד נאָכדעם ווי עס איז אָפּגעשאַפט געוואָרן דער רעגירונגס קאָנטראָל אויף פּרייזן און פּראָדוקטן, האָבן די איינקויפער פון פרויען קליידער פאַר די סטאָרס זיך צוריקגעהאַלטן פון מאַכן גרויסע באַשטעלונגען, האָפנדיג, אַז די פּרייזן פון שטאָף און פאָלגלעך אויך פון קליידער וועלן פאַלן. אַלס רעזולטאַט איז די פּראָדוקציע און באַשעפטיגונג אין אונזער טרעיד שטאַרק פאַרקלענערט געוואָרן. געווירקט האָט אויך די דערוואַרטונג פון אַן איבערבייט אין די מאָדעס איבער דעם וואָס די רעגירונגס רעגולאַציעס וועלכע האָבן דערלויבט בלויז אַ באַגרענעצטע מאָס מאַטעריאַל אין אַ בגד זיינען אָפּגעשאַפט געוואָרן. די פרויען האָבן זיך איבער דעם צוריקגעהאַלטן פון קויפן קליידער און געוואַרט פאַר די נייע סטאַילס.

אין 1948 האָט זיך די לאַגע איינגעשטעלט. די נייע סטאַילס זיינען ענדלעך אַרויסגעבראַכט געוואָרן. די טעקסטיל פאַבריקאַנטן האָבן פאַרקלענערט די פּראָדוקציע און אַזוי אַרום אויפגעהאַלטן די פּרייזן פאַר שטאָף. דער פאַרקויף האָט זיך פאַרגרעסערט. די ענדערונגען אין סטאַיל און די קלענערע סומע געלט, וואָס דער עולם האָט געהאַט אויסצוגעבן אויף קליידער האָבן אָבער געווירקט צו פאַרקלענערן די פּראָדוקציע אין די וויכטיגסטע צווייגן פון דער אינדוסטריע ווי קלאָוקס און די בעסערע לאַין דרעסעס און פאַרגרעסערן דעם פאַרקויף פון סקוירטס, בלאַוזעס און די ביליגע דרעסעס וואָס פאַרקויפן זיך האָלסעיל ביים טוצן.

אַ גוטער ביישפּיל פון אָט דער טענדענץ צו ביליגערע לאַינס קליידער קען מען זען פון דעם פּראָצענט דרעסעס פון דער „יוניט פּרייז לאַין" דאָס הייסט די וואָס מען פאַרקויפט ביי איינצעלנע דרעסעס און דעם פּראָצענט דרעסעס פון דער לאַין וואָס פאַרקויפט זיך האָלסעיל ביים טוצן. דער פּראָצענט פון די לעצטע איז כסדר געשטיגן און פון די ערשטע איז עס געפאַלן. לויט די טאַבעלען פון דער צענזוס ביוראָ פון דעפּאַרטמענט אָוו קאָמערס איז פון אַלע דרעסעס וואָס זיינען פאַרקויפט געוואָרן אין לאַנד אין 1946, איבער 72 פּראָצענט געווען פון די יוניט פּרייזד און בלויז 27 און זיבן צענטעל פּראָצענט פון די טוצן דרעסעס; אין 1947 איז דער פּראָצענט פון די יוניט דרעסעס געפאַלן צו איבער 57 פּראָצענט און פון די טוצן דרעסעס איז עס געשטיגן צו איבער 42 און אַ האַלב פּראָצענט. אין 1948 איז דער פּראָצענט פון יוניט דרעסעס ווייטער געפאַלן צו קנאַפּע 49 פּראָצענט און דער פאַרקויף פון טוצן דרעסעס איז געשטיגן צו איבער 51 פּראָצענט. די זעלביגע פּראָפּאָרציע ווייזט זיך אויך אין דעם פאַרקויף פון די ביליגע און טייערע מאַנטלען און דרעסעס. דער פּראָצענט פון ביליגע דרעסעס, וואָס פאַרקויפן זיך האָלסעיל פון צוויי מיט אַ האַלבן דאָלאַר ביז אונטער צען דאָלאַר אַ שטיק האָט זיך כסדר פאַרגרעסערט און דער פּראָצענט פון טייערערע דרעסעס האָט זיך פאַרקלענערט. דאָס זעלביגע איז געווען ביי קאָוטס און סוטס.

אַלס רעזולטאַט פון אָט די ענדערונגען, האָבן אונזערע קלאָוק און דרעסמאַכער געהאַט שווערע סעזאָנען די לעצטע צוויי יאָר. די פאַרדינסטן פון די בעל מלאכות זיינען פאַרקלענערט געוואָרן דורך ווייניגער אַרבעט, קלענערע באַנדלעך, און אָפט געביטענע סטאַילס. צום ערשטן מאָל זינט פאַר דער מלחמה האָבן זיך באַוויזן אַרבעטסלאָזע אין אונזערע רייען. זייער צאָל האָט זיך פאַרגרעסערט דורך דעם וואָס אַ צאָל מאַנופעקטשורערס האָבן אויפגעגעבן זייערע שעפער איבער דער מורא פאַר פאַרלוסטן.

טראָץ אָבער דער ניט גינסטיגער אינדוסטריעלער לאַגע זיינען די סטאַנדאַרדס פון די אַרבעטער אויפגעהאַלטן געוואָרן. דער שטונדן־לוין און די שטיק אַרבעט־פּרייזן זיינען אָנגעהאַלטן געוואָרן אין די הויך באַצאָלטע טרעידס און זיינען נאָך עטוואָס געשטיגן אין די ביליגערע טרעידס. אויך די וועכנטלעכע פאַרדינסטן פון די וואָס האָבן געאַרבעט פולע וואָכן האָבן אין די מערסטע פעלן אָנגעהאַלטן. בלויז דער יאָרלעכער איינקונפט איז געפאַלן צוליב ווייניגער און שווערע אַרבעט.

אָרגאַניזאַציע אַרבעט האָט פאַראורזאַכט אַ גרעסערע צאָל סטרייקס

די אינדוסטריעלע שוועריגקייטן האָבן אויך פאַרשטאַרקט דעם ווידערשטאַנד פון די מאַנופעקטשורערס צו די פאַרזוכן פון אונזער יוניאָן צו אָרגאַניזירן די אַרבעטער און געווינען פאַר זיי יוניאָן סטאַנדאַרדס. אַלס רעזולטאַט דערפון האָבן זיך פאַרמערט די סטרייקס, וואָס די יוניאָן האָט אָנגעפירט אין די לעצטע צוויי און אַ האַלב יאָר.

כמעט אַלע סטרייקס זיינען געווען געגן ניט־יוניאָן פירמעס, וועלכע די יוניאָן האָט געזוכט צו קריגן אונטער׳ן יוניאָן קאָנטראָל. בלויז אין איינציגע פעלן זיינען סטרייקס נויטיג געווען ביים באַנייען אַגרימענטס אָדער איבער געוויסע סכסוכים מיט פירמעס וואָס זיינען אונטער יוניאָן אַגרימענטס.

אין דער ערשטער העלפט פון 1947 האָבן מיר געהאַט זייער ווייניג סטרייקס. די ריסעסיע וואָס איז דעמאָלט געווען אין דער אינדוסטריע, האָט צוריקגעהאַלטן די יוניאָן פון אונטערנעמען וויכטיגע אָרגאַניזאַציע טעטיגקייטן. צום סוף יאָר, ווען די אינדוסטריעלע לאַגע האָט זיך פאַרבעסערט זיינען אונטערגענומען געוואָרן אָרגאַניזאַציאָנעלע קאַמפּעינס אין פאַרשיידענע פּלעצער. אַזוי אַרום האָבן מיר דורך דעם גאַנצן יאָר 1947 געהאַט בלויז 137 סטרייקס. אין 1948 איז די צאָל סטרייקס שוין געשטיגן צו 340 און אין 1949 האָבן מיר געהאַט 486 סטרייקס. די צאָל אַרבעטער וואָס זיינען געווען פאַרוויקעלט אין די סטרייקס איז געווען פאַרהעלטניסמעסיג קליין. בלויז ווייניגער ווי זעקס טויזנט אַרבעטער זיינען געווען אין סטרייק אין 1947; קנאַפּע 8,600 אין 1948 און 7,234 אין 1949. אין דורכשניט איז די צאָל סטרייקער קיין מאָל געווען מער ווי צוויי פּראָצענט פון אונזערע מיטגלידער. ניט אַלע סטרייקס האָבן מיר געוואונען. אַ טייל פון די האָט די יוניאָן צייטווייליג אויפגעגעבן ביז אַ גינסטיגערע לאַגע.

טראָץ דער פאַרקלענערונג פון אַרבעטס־מעגלעכקייטן אין אונזער אינדוסטריע און די שוועריגקייטן צו

אָרגאַניזירן די ניט־אָרגאַניזירטע שעפּער, האָט אונזער אינטערנעשאַנעל, ניט נאָר אויפגעהאַלטן די צאָל מיטגלידער אין דער יוניאָן, נאָר האָט זיי נאָך באַדייטענדיג פאַרגרעסערט. אין משך פון די לעצטע דריי יאָר האָט אונזער אינטערנעשאַנעל צוגעקראָגן פופציג טויזנט מער מיטגלידער און מיר קומען צו דער קאַנווענשאַן מיט איבער 423 טויזנט מעמבערס. מיר האָבן איצט אויך מיט צוויי און דרייסיג מער לאָקאַל יוניאַנס ווי מיר האָבן געהאַט אין 1947. דורך די דריי יאָר האָט די אינטערנעשאַנעל געטשאַרטערט פיר און זעכציג נייע לאָקאַל יוניאַנס. 32 לאָקאַלס זיינען אויפגעגעבן געוואָרן, די מערסטע פון זיי אין קליינע שטעטלעך וואו שעפּער האָבן זיך פאַרמאַכט.

אַזאַ רעקאָרד פון וואוקס און פאַרגרעסערונג אין אַ ניט גינסטיגע פּעריאָדע, איז באמת אַ דערגרייכונג און ווייזט אויף דער קראַפט און לעבנס כוח פון דער יוניאָן. מיט דער איינשטעלונג פון נאָרמאַלע באַדינגונגען אין טרעיד, וועט אָן ספק די אָרגאַניזאַציע אַרבעט פאַרשטאַרקט ווערן און די צאָל מיטגלידער וועט זיך ווייטער פאַרגרעסערן ביז די פּראָיען קליידער אינדוסטריע וועט זיין הונדערט פּראָצענט יוניאָניזירט.

געווינסטן אויפן געביט פון געזונט פאַרזיכערונג, לעבנס פאַרזיכערונג און עלטער פּענסיע

איינע פון די וויכטיגע דערגרייכונגען פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין די לעצטע דריי יאָר איז די פאַרגרעסערונג און אויסברייטערונג פון די אַזוי גערופענע „וועלפעיר פאָנדען".

כאָטש אונזער אינטערנעשאַנעל איז געווען פאַקטיש די ערשטע יוניאָן, וואָס האָט אויסגעקעמפט דעם פּרינציפּ, אַז די אינדוסטריע איז מחויב צו באַזאָרגן די אַרבעטער מיט געזונט־פאַרזיכערונג, באַצאָלטע וואַקאַציעס און אין אַלגעמיין באַזאָרגן די אַרבעטער מיט אַ געוויסע מאָס זיכערקייט אין צייט פון קראַנקהייט, אַרבעטסלאָזיגקייט און עלטער, זיינען מיט דריי יאָר צוריק נאָך געווען אַ היפּשע צאָל פון אונזערע מיטגלידער וואָס האָבן ניט געהאַט אַזעלכע בענעפיטן. אין משך פון די דריי יאָר אָבער איז אָט דער פּרינציפּ דורכגעזעצט געוואָרן אין לעבן אַזוי, אַז כמעט אַלע אונזערע מיטגלידער געניסן שוין איצט די בענעפיטס פון אַזעלכע פאָנדען. לויט דעם באַריכט פון דעם העלטה און וועלפעיר דעפּאַרטמענט פון דער אינטערנעשאַנעל, האָבן שוין איצט 397 טויזנט 969 פון אונזערע מיטגלידער באַצאָלטע וואַקאַציעס און געזונט־פאַרזיכערונג. אַ חוץ דעם זיינען 18,711 פאַרזיכערט דורך פּריוואַטע אינשורענס קאָמפּאַניס. בלויז 6,303 מיטגלידער האָבן ניט קיין וואַקאַציע און געזונט־פאַרזיכערונג פון די באַלעבאַטים.

דער וויכטיגסטער געווינס אויפן געביט פון געבן דעם אַרבעטער זיכערקייט, וואָס איז דערגרייכט געוואָרן פון אונזערע יוניאָנס, איז דער איינפיר פון עלטער פּענסיע פאַר אַרבעטער, ווען זיי דערגרייכן דעם עלטער פון פינף און זעכציג יאָר און ווילן זיך צוריקציען פון דער אַרבעט.

די ערשטע פון אונזערע יוניאָנס וואָס האָט געוואונען אַ ריטייערמענט פאָנד אויפ'ן חשבון פון דער אינדוסטריע איז געווען די קלאָוק דזשאָינט באָאַרד אין ניו־יאָרק, וועלכע האָט געוואונען אַ ריטייערמענט פאָנד פאַר די מיטגלידער אין יאָר 1944. אין 1947 האָט אויך די דרעסמאַכער דזשאָינט באָאַרד געוואונען אַ ריטייערמענט פאָנד. לעצטנס האָבן אַ רייע אַנדערע יוניאָנס געוואונען צאָלונגען פון די בעלי בתים פאַר אַן עלטער פּענסיע פאָנד צווישן וועלכע עס זיינען אַ רייע יוניאָנס פון די קלענערע טרעידס אין ניו־יאָרק, ווי די ניט־גודס אַרבעטער, עמבראָידערי־אַרבעטער, סקי־וועאַר, בלאָוזמאַכער און קאָרסעט אַרבעטער און אַ צאָל יוניאָנס אין אַנדערע שטעט. אַרום אַ העלפט פון אונזערע מיטגלידער זיינען שוין איצט פאַרזיכערט מיט עלטער פּענסיע און עס וועט לאַנג ניט נעמען ביז דאָס וועט איינגעפירט ווערן איבעראַל אין אונזערע טרעידס.

וואָס עס איז וויכטיג אָנצואווייזן איז דאָס וואָס די עלטער פּענסיע סיסטעם פאַר אונזערע מיטגלידער איז אַזוי איינגעשטעלט, אַז דער אַרבעטער קען ניט פאַרלירן זיין פּענסיע דורך בייטן אַ דזשאָב אָדער ווען ער פאַלט אַרויס פאַר אַ שטיקל צייט פון דער אַרבעט. ריטייערמענט בענעפיטס אין די מערסטע אַנדערע אינדוסטריעס ווערן געצאָלט פון אַ באַזונדער פאָנד פאַר יעדער פירמע פאַר די אַרבעטער וועלכע זי באַשעפטיגט. אין די מערסטע פאַלן מוז אַן אַרבעטער האָבן געאַרבעט פאַר דער פירמע 25 יאָר כדי צו זיין באַרעכטיגט צו ריטייערמענט בענעפיטס. ווען ער פאַרלירט דעם דזשאָב אָדער ווען די פירמע באַנקראָטירט אָדער גיט זיך אויף, פאַרלירט ער זיין פּענסיע. אונזערע פאָנדען זיינען אויף אַן אינדוסטריע באַזיס אין אַ געוויסע שטאָט. וויפיל מאָל אַן אַרבעטער זאָל ניט בייטן זיין דזשאָב, אַזוי לאַנג ווי ער בלייבט אין טרעיד און אין דער יוניאָן איז ער פאַרזיכערט מיט זיין ריטייערמענט בענעפיט. די סומע צו וועלכע אַ פּענסיאָנער איז באַרעכטיגט הענגט אויך ניט אָפּ פון די סאָשעל סעקיוריטי בענעפיטס, וואָס ער קריגט פון דער רעגירונג, ווי דאָס איז דער פאַל אין די מערסטע ריטייערמענט בענעפיטס פון אַנדערע אינדוסטריעס, וואו די פירמע דאַרף אים דערצאָלן בלויז דעם אונטערשייד צווישן די רעגירונגס פּענסיע און אַ באַשטימטע פּענסיע, פון אַרום הונדערט דאָלאַר אַ מאָנאַט. אונטער זייער סיסטעם איז וואָס מער די רעגירונג וועט צאָלן, אַלץ ווייניגער וועט דער פאָנד אים דערלייגן. אין אונזערע פאָנדען קריגט דער אַרבעטער אַ באַשטימטע סומע אַ מאָנאַט ניט נעמענדיג אין אַכט וויפיל די רעגירונג וועט צאָלן.

פּאָליטישע און לעגיסלאַטיווע טעטיגקייטן פון אונזער אינטערנעשאַנעל

אונזער אינטערנעשאַנעל האָט זיך אַלע מאָל שטאַרק באַטייליגט אין פּאָליטישע און לעגיסלאַטיווע טעטיגקייטן. מיר זיינען געווען פון די איניציאַטאָרן ביים גרינדען אין ניו־יאָרק סטעיט די אַמעריקאַן לעיבאָר פּאַרטי און ווען זי איז פאַרכאַפּט געוואָרן פון די קאָמוניסטן — די ליבעראַל פּאַרטי. אויך אין אַנדערע סטעיטס און שטעט האָבן אונזערע יוניאָנס זיך אַקטיוו באַטייליגט אין פּאָליטישן לעבן און געלאָזט פילן זייער איינפלוס אין די לעגיסלאַטורן, ווען עס האָט זיך געהאַנדלט וועגן אַרבעטער און סאָציאַלע געזעצן. מיט דעם אויפשטייג פון דער רעאַקציע אין קאָנגרעס, מיט דער דערוויילונג פון אַ רעפּובליקאַנער מערהייט אין 1946 און מיט דעם אָנגענומען דעם טעפט־האַרטלי געזעץ מיט אַ יאָר שפּעטער, איז די נויטיגקייט פאַר פּאָליטישע און לעגיסלאַטיווע טעטיגקייטן מצד די יוניאָנס און די פּראָגרעסיווע בירגער, געוואָרן אַלץ דרינגלעכער. אונזער אינטערנעשאַנעל האָט זינט דאַן פיל פאַרשטאַרקט איר פּאָליטישע אַרבעט, און אויך אויסגעאיבט איר איינפלוס אין דער אַמעריקאַן פעדערישאַן אָוו לעיבאָר און אויף אַנדערע יוניאָנס, אַז זיי זאָלן ווערן מער אַקטיוו פּאָליטיש. דורך די לעצטע דריי יאָר האָט אונזער יוניאָן פאַרצייכנט באַדייטענדע דערפאָלגן אויף דעם געביט.

באַלד נאָכדעם ווי דער קאָנגרעס האָט אָנגענומען דעם טעפט־האַרטלי געזעץ איבער'ן פּרעזידענט'ס וועטאָ, האָט די גענעראַל עקזעקוטיוו באָאַרד אויטאָריזירט דאָס איינשטעלן פון אַ ספּעציעלן דעפּאַרטמענט אין דער אינטערנעשאַנעל אויף אָנצופירן פּאָליטישע אויפקלערונג צווישן די מיטגלידער און זיי אָרגאַניזירן פּאָליטיש. די אינטערנעשאַנעל קאַנווענשאַן אין קליוולאַנד האָט אויך אָנגענומען אַ רעזאָלוציע אויפפאָדערנדיג די אַמעריקאַן פעדערישאַן אָוו לעיבאָר איינצורופן אַ קאָנפערענץ פון די פירער פון די אינטערנעשאַנעל יוניאָנס, וועלכע זאָל אויסאַרבעטן פּלענער פאַר אַ געאייניגטן קאַמפּיין אין די וואַלן אין 1948. אַ קורצע צייט נאָכדעם איז טאַקע איינגעשטעלט געוואָרן די „ליגע פאַר פּאָליטישער אויפקלערונג" אין דער א. פ. אָוו ל..

די אינטערנעשאַנעל האָט דורך איר קאַמפּיין קאָמיטע אַרויסגעלאָזט אַן אַפּיל צו די מיטגלידער פאַר פרייוויליגע ביישטייערונגען און עס איז געזאַמלט געוואָרן נאָענט צו 275 טויזנט דאָלאַר פאַר'ן קאַמפּיין. אַ דאַנק דעם איינפלוס פון אונזער אינטערנעשאַנעל האָט דער טרעיד יוניאָן קאָונסיל אינדאָרסירט פּרעזידענט טרומאַן און געפירט דערצו, אַז די גאַנצע טרעיד יוניאָן באַוועגונג זאָל אים אינדאָרסירן. עס קען ניט זיין דער מינדעסטער ספק, אַז די ווידער־דערוויילונג פון פּרעזידענט טרומאַן און אַ דעמאָקראַטישע מערהייט אין ביידע הייזער פון קאָנגרעס איז מעגלעך געוואָרן אַ דאַנק דער סאָלידער שטיצע פון די יוניאָנס און די אַרבעטער.

דער איינפלוס פון דער אינטערנעשאַנעל האָט זיך נאָך בולט'ער אָנגעזען אין דער דערוויילונג פון דעם יונגען רוזוועלט צום קאָנגרעס אין ניו־יאָרק און אין די וואַלן אין 1949. רוזוועלט איז נאָמינירט געוואָרן פון דער ליבעראַל פּאַרטי און האָט געהאַט געגען זיך צוויי קאַנדידאַטן פון די רעפּובליקאַנער און טעמעני. טראָץ דעם איז ער דערוויילט געוואָרן מיט אַן אַבסאָלוטע מערהייט, קריגענדיג מער שטימען ווי ביידע צוויי געגנער צוזאַמען. אין די 1949 וואַלן האָט די ליבעראַל פּאַרטי מיט דער ענערגישער אַרבעט פון דער אינטערנעשאַנעל באַוויזן מעגלעך צו מאַכן די דערוויילונג פון סענאַטאָר לעהמאַן געגען דעם רעפּובליקאַנער קאַנדידאַט דזשאָן פאָסטער דאַלעס. די שטימען פון דער ליבעראַל פּאַרטי האָבן אים געגעבן די נויטיגע מערהייט שטימען.

אויפן לעגיסלאַטיוון געביט זיינען פאַרטרעטער פון אונזער אינטערנעשאַנעל אויפגעטראָטן אויף אַ רייע פאַרהערן פאַר קאָנגרעס קאָמיטעס און סטעיט לעגיסלאַטורן. דעם הויפּט קאַמף האָבן מיר, צוזאַמען מיט דער גאַנצער טרעיד יוניאָן באַוועגונג אָנגעפירט געגען די סטעיט געזעצן, וואָס זיינען מאָדעלירט געוואָרן לויט דעם מוסטער פון אָט דעם שענדלעכן געזעץ. דער ברענענדיגער פאַרלאַנג פטור צו ווערן פון אָט דעם שקלאַפן געזעץ האָט צוגעשטעלט דעם ברען־מאַטעריאַל פאַרן פּאָליטישן קאַמפּיין פון די יוניאַנס אין 1948. מיר האָבן געהאָפט, אַז אַ דעמאָקראַטישע מערהייט אין קאָנגרעס, וועט אָפּשאַפן דעם טעפט־האַרטלי געזעץ און צוריקשטעלן דעם וואַגנער אַקט מיט מאַנכע ענדערונגען. ליידער איז עס ניט געלונגען. אַ פאַראייניגונג פון די איבערגעבליבענע רעפּובליקאַנער מיט די רעאַקציאָנערע דעמאָקראַטן האָבן דאָס ניט דערלאָזן. דער קאַמף אָבער האַלט אָן און ווערט נאָך שטאַרקער.

ווען דער געזעץ פּראָיעקט אָפּצושאַפן דעם טעפט־האַרטלי געזעץ איז אַריינגעבראַכט געוואָרן אין קאָנגרעס, איז אונזער יוניאָן געווען פאַרטראָטן דורך דעם הויפּט פון אונזער ליגעל דעפּאַרטמענט, מאָריס גלושין, אין אַ קאָנפערענץ פון אַ רייע אַנדערע אַרבעטער אַדוואָקאַטן אין וואַשינגטאָן צו פאָרמולירן דעם פּראָיעקט און אַרבעטן פאַר זיין דורכפירונג. די אינטערנעשאַנעל פאַרטרעטער זיינען אויך געקומען צו די פאַרהערן פאַר די קאָנגרעס קאָמיטעס איבער די פּראָיעקטן פאַר העכערן דעם געזעצלעכן מינימום לוין, וואָס איז שפּעטער אָנגענומען געוואָרן; פאַר העכערן די עלטער פּענסיע און איינשליסן מער אַרבעטער; פאַר פאַרבאָטן ראַסן דיסקרימינאַציע ביים געבן באַשעפטיגונג; פאַר ליבעראַליזירן דעם געזעץ אַריינצולאָזן פּליטים אין לאַנד; פאַר צאַמען די טראַסטן און מאָנאָפּאָליעס און פאַר אַ רייע אַנדערע געזעץ פּראָיעקטן. מיר האָבן אויך גענומען אַ שטאַרקן אָנטייל אין פאַרהערן פאַר סטעיט לעגיסלאַטורן איבער איינציגע אַרבעטער געזעצן.

געריכט פּראָצעסן אין וועלכע אונזער יוניאָן איז געווען פאַרוויקעלט

כאָטש דער טעפט־האַרטלי געזעץ האָט אונזער יוניאָן אָנגערירט פיל ווייניגער ווי די אַנדערע יוניאָנס איבער די איינגעשטעלטע באַציאונגען וואָס מיר האָבן מיט די אַרבעטסגעבער פאַר אַ גאַנץ לאַנגע צייט, האָט דאָך דער געזעץ אונז פאַראורזאַכט אַ סך שוועריגקייטן און שטערונגען. די פירערשאַפט פון אונזער אינטערנעשאַנעל האָט עס באַצייטנס איינגעזען און האָט דערפאַר איינגעשטעלט אַ ליגעל דעפּאַרטמענט וואָס זאָל כסדר פאַרטרעטן אונזער יוניאָן אין געריכטס פּראָצעסן און אויסאַרבעטן פּונקטן אין אונזערע אַגרימענטס אַז זיי זאָלן זיין געזעצלעך אונטער דעם טעפט־האַרטלי געזעץ. אַזוי צום ביישפּיל פאָדערט דער טעפט־האַרטלי געזעץ אַז וועלפעיר פאָנדען וואָס ווערן פינאַנסירט פון די בעלי בתים מוזן פאַרוואַלטעט ווערן פון אַ געמישטער קאָמיסיע פון דער יוניאָן און די בעלי בתים. דער פאַרבאָט פון סעקונדערי באָיקאָט האָט געשטעלט אין געפאַר אַז דאָס זאָל אויסגעטייטשט ווערן, אַז ווען די יוניאָן רופט אַ סטרייק געגען אַ דזשאָבער, טאָר זי ניט אָפּשטעלן די אַרבעט ביי אַ קאָנטראַקטאָר וואָס מאַכט זיין אַרבעט. אונזער יוניאָן האָט געהאַט אַ גאַנצע רייע געריכטס פּראָצעסן איבער אַזעלכע אישוס. און אין אַלע פאַלן האָבן מיר די פּראָצעסן געוואונען.

מיר האָבן אויך געהאַט צוויי פּראָצעסן פון דער פעדעראַל טרעיד קאָמישאַן געגען דער קלאָוק ריקאַווערי באָאַרד און געגען דער בלאָוזמאַכער יוניאָן אויפן גרונט פון דעם אַנטי־טראַסט געזעץ. די פּראָצעסן זיינען נאָך אין די געריכטן.

די וויכטיגסטע אַנטשיידונג וואָס אונזער יוניאָן האָט געוואונען איז געווען די באַשטעטיגונג פון סענאַטאָר טעפט אַליין, אַז דער פאַרבאָט אויף „סעקאָנדערי באָיקאָט" שליסט ניט איין אַ פאַל פון אַ קאָנטראַקטאָר וואָס אַרבעט פאַר אַ פאַרסטרייקטן דזשאָבער. דער פּראָצעס איז געווען וועגן דער קלאַגע פון אַ ניו יאָרקער דרעס דזשאָבער, „דזשאָנעט דזשוניאָרס". די פירמע האָט פאַרקלאָגט די דרעסמאַכער יוניאָן אויף אַ מיליאָן דאָלאַר שאָדן ערזאַץ אויפן גרונט וואָס די יוניאָן האָט אָפּגעשטעלט קאָנטראַקטאָרס פון מאַכן זיין אַרבעט. דאָס, האָט די פירמע געטענה'ט, איז סעקאָנדערי באָיקאָט, וואָס איז פאַרבאָטן אונטערן געזעץ. דער פּראָצעס אין געריכט איז נאָך ניט

פאָרגעקומען. די נעשאַנעל לעיבאָר באָאַרד אָבער האָט אַרויסגעוואָרפן די קלאַגע געגען דער יוניאָן פאַר ניט יושר'דיגע האַנדלונגען. די פראַגע איז אויך אויפגעקומען אין סענאַט, וואו סענאַטאָר אייוועס האָט פאָרגעלייגט די קעיס און געפרעגט סענאַטאָר טעפט אויב דאָס געזעץ האָט אויך געמיינט צו פאַרבאָטן אַ יוניאָן אָפּצושטעלן די אַרבעט פון אַ סטרייקענדן באָס ביי אַ קאָנטראַקטאָר, וואָס איז פאַקטיש בלויז אַ פאָרמאַן פון דעם דזשאָבער און מאַכט זיין אַרבעט. טעפט האָט אויף דעם געענטפערט, אַז דאָס האָבן די געזעצמאַכער ניט געהאַט אין זינען און אַז אין אַזאַ פאַל קען מען עס ניט באַטראַכטן ווי סעקאָנדערי באָיקאָט.

דערפאָלגרייכע אַרבעט אין דער אינטערנאַציאָנאַלער טרעיד יוניאָן באַוועגונג

אין די לעצטע דריי יאָר האָט אונזער אינטערנעשאַנעל פיל אויסגעברייטערט איר אינטערעס און אַקטיווע אַר־ און אין דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטער באַוועגונג בפרט.

אונזער יוניאָן האָט אַלע מאָל גענומען אַ לעבעדיגן אינטערעס אין אינטערנאַציאָנאַלע באַציאונגען און אין דער אַלוועלטלעכער אַרבעטער באַוועגונג. זינט אָבער דעם אויפשטייג פון פאַשיזם אין אייראָפּע, וועלכער האָט אונטערדריקט די אַרבעטער באַוועגונגען אין די מערסטע אייראָפּעאישע לענדער און דעם קריזיס, וואָס האָט זיך געשאַפן דורך דעם סאָוועטישן אימפּעריאַליזם, וואָס זוכט אויסצונוצן די טרעיד יוניאָנס אַלס פינפטע קאָלום פאַר זיינע אַגרעסיווע צילן, האָט זיך דער אינטערעס פון אונזער יוניאָן אין די אָנגעלעגנהייטן פאַרגרעסערט און אונזער טעטיגקייט פאַרשטאַרקט.

עס איז דעריבער געווען נאַטירלעך, וואָס אונזער אינטערנעשאַנעל איז געווען אַזוי טעטיג אין דער „ליג פאַר יומען רייטס" זינט זי איז געגרינדעט געוואָרן אין 1940 און אין אירע טעטיגקייטן צו העלפן די פרייהייטלעכע טרעיד יוניאָניסטן אין סאָוט־אַמעריקע, אייראָפּע, אַזיע און אַנדערע וועלט טיילן. אונזער אינטערנעשאַנעל און די אָנגעשלאָסענע יוניאָנס האָבן ביי־געשטייערט הונדערטער טויזנטער דאָלאַר דורכ'ן אידישן אַרבעטער קאָמיטעט און דעם איטאַליעניש־אַמעריקאַנישן אַרבעטער קאָונסיל צו העלפן די קרבנות פון טאָטאַליזם און די אַרבעטער פירער און אַרויסראַטעווען זיי פון דער לעבנס געפאַר אין זייערע לענדער.

דורך דעם איינפלוס פון דער אינטערנעשאַנעל און פון פּרעזידענט דובינסקי איז די אַמעריקאַן פעדערישאַן אָוו לעיבאָר געוואָרן מער פאַראינטערעסירט אין אינטערנאַציאָנאַלע פראַגן און האָט געפירט דערצו אַז די אַמעריקאַנער טרעיד יוניאָן באַוועגונג זאָל ווערן דער פירענדער כוח אין דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטער באַוועגונג. די רעזאָלוציע פון אונזער קאַנווענשאַן אין קליוולאַנד „פאַר אַ דעמאָקראַטישע אויסלענדישע פּאָליסי" האָט אַרויסגערופן גרויס אויפזען דאָ אין לאַנד און אין אויסלאַנד און האָט פאַרשטאַרקט דעם אינטערעס פון דער אַמעריקאַן פעדערישאַן אָוו לעיבאָר אין דער אינטערנאַציאָנאַלער פּאָליסי פון דער רעגירונג און אין די יוניאָנס פון אַנדערע לענדער. אונזער דעפּאַרטמענט פאַר אינטערנאַציאָנאַלע באַציאונגען אונטער דער דירעקציע פון דזש. לאָוסטאָון, איז געוואָרן די טרייב־קראַפט פון דער פרייער טרעיד יוניאָן קאָמיטע פון א. פ. אָוו ל. דער איינפלוס פון אָט דער קאָמיטע דורך אירע צייטשריפטן און בראָשורן וואָס דרוקן זיך אין ענגליש, פראַנצויזיש, איטאַליעניש און אין דייטש איז זייער גרויס אין פילע לענדער און ווערט אַלגעמיין אָנערקענט אַלס מעכטיגער קעמפער פאַר פרייען טרעיד יוניאָניזם און ביטערער שונא פון דיקטאַטור אין אַלע אירע פאָרמען און קאָלירן.

אַלס דירעקטער רעזולטאַט פון אָט דער טעטיגקייט איז אין די לעצטע דריי יאָר פאָרגעקומען אַ געוואַלדיגע איבערקערעניש אין דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטער באַוועגונג. די וועלט פעדעראַציע פון טרעיד יוניאָנס, וואָס איז געווען אַ פעסטונג פון דער סאָוועטישער פאַרשווערונג און דער אינסטרומענט פון די קאָמוניסטישע מאַנעוורעס אין אַלע לענדער, איז אויפגעריסן געוואָרן. פאַקטיש אַלע פרייהייטלעכע טרעיד יוניאָן פעדעראַציעס האָבן זי פאַרלאָזט נאָכדעם ווי דער בריטישער טרעיד יוניאָן קאָונסיל און דער קאָנגרעס אָוו אינדאַסטריעל יוניאָנס פון אַמעריקע האָבן זיך פון דאָרט צוריקגעצויגן. אויפן פּלאַץ פון דער קאָמוניסטיש דאָמינירטער וועלט־פעדעראַציע איז אָרגאַניזירט געוואָרן די „אינטערנאַציאָנאַלע קאָנפעדעראַציע פון פרייע טרייד יוניאָנס" אַן וועלכער עס זיינען שוין אָנגעשלאָסן די נאַציאָנאַלע יוניאָנס פון 57 לענדער. דאָ אין אַמעריקע האָט עס געפירט צו אַ דערנענטערונג צווישן דער א. פ. אָוו ל. און די סי־אײ־אָ, וואָס האָט פיל פאַרשטאַרקט די טרעיד יוניאָן באַוועגונג דאָ אין לאַנד.

אָנערקענענדיג די גרויסע ראָליע פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין דעם איבערבוי פון דער אַרבעטער באַוועגונג, איז פּרעזידענט דובינסקי באַשטימט געוואָרן צו פאַרטרעטן די א. פ. אָוו ל. אין אַ רייע היסטאָריש וויכטיגע צוזאַמענפאָרן פון דער פרייער אַרבעטער באַוועגונג. ער איז געווען דער פאַרטרעטער פון דער פעדערישאַן ביים צוזאַמענפאָר פון די טרעיד יוניאָן פירער פון די מאַרשאַל־פּלאַן לענדער, וואָס איז אָפּגעהאַלטן געוואָרן אין לאָנדאָן אין 1948. זייענדיג דעמאָלט אין אייראָפּע האָט פּרעזידענט דובינסקי אויך פאַרטראָטן די פעדערישאַן מיט אַ ספּעציעלע מיסיע אין דייטשלאַנד צו ווירקן אויף די מיליטערישע באַאַמטע אַז זיי זאָלן מעגלעך מאַכן די פאַרשטאַרקונג פון די פרייע יוניאָנס אַלס דער איינציגער כוח פאַר דעם אויפשטייג פון דעמאָקראַטיע אין יענעם לאַנד. ער האָט אויך באַזוכט איטאַליע צוזאַמען מיט וויס־פּרעזידענט אַנטאָניני צו שטאַרקן די דעמאָקראַטישע עלעמענטן אין דער דאָרטיגער טרעיד יוניאָן באַוועגונג. אַלס רעזולטאַט פון אָט דער טעטיגקייט האָט זיך שוין אין איטאַליע אַנטוויקלט אַ פרייער טרעיד יוניאָן פאַרבאַנד און עס איז שטאַרק אָפּגעשוואַכט געוואָרן דער כוח פון דער קאָמוניסטיש באַהערשטער פעדעראַציע.

פּרעזידענט דובינסקי איז אויך געווען איינער פון די פאַרטרעטער פון דער אַמעריקאַן פעדערישאַן אָוו לעיבאָר צום גרינדונגס קאָנגרעס פון דער אינטערנאַציאָנאַלער קאָנפעדעראַציע פון פרייע טרעיד יוניאָנס, וואָס איז אָפּגעהאַלטן געוואָרן אין לאָנדאָן אין דעצעמבער 1949. ער איז אויך דערוויילט געוואָרן אַלס מיטגליד פון גענעראַל ראַט פון דער קאָנפעדעראַציע.

אָט דאָס זיינען אין קורצע שטריכן די דערגרייכונגען פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין איר טעטיגקייט אין דער אינטערנאַציאָנאַלער טרעיד יוניאָן באַוועגונג. די אינטערנעשאַנעל מעג מיט רעכט טאָלצירן מיט די רעזולטאַטן. דורך איר טעטיגקייט האָט זי זיך דערוואָרבן גרויס אָנערקענונג און פּרעסטיזש אין דער פּראָגרעסיווער וועלט און געצויגן אויף זיך דעם צאָרן פון די קאָמוניסטן און טאָטאַליטאַריער פון אַלע סאָרטן.

די פאַרצווייגטע טעטיגקייט פון די פאַרשיידענע דעפּאַרטמענטס אין דער אינטערנעשאַנעל

אין די לעצטע דריי יאָר האָט זיך די אַרבעט פון די פאַרשיידענע דעפּאַרטמענטס אין אונזער אינטערנעשאַנעל פאַנאַנדערגעוויקלט און פאַרגרעסערט און עס זיינען צוגעקומען נייע דעפּאַרטמענטס און אינסטיטוציעס.

די אַרבעט פון ריסוירטש דעפּאַרטמענט האָט זיך פיל פאַרגרעסערט איבער די אינדוסטריעלע און לעגיסלאַטיווע ענדערונגען אין די לעצטע פּאָר יאָר. אַ חוץ העלפן אונזערע יוניאָנס מיט סטאַטיסטישע און טעכנישע מאַטעריאַלן ביים אָנפירן פאַרהאַנדלונגען און שרייבן אַגרימענטס, האָט דער דעפּאַרטמענט זיך באַטייליגט אין פאַרשיידענע פאַרהערן פאַר רעגירונגס קאָמיסיעס איבער ענדערונגען אין אַרבעטער געזעצן און איבער פראַגן פון אויסטייטשן געזעצן צום גונסטן די אַרבעטער. דער דעפּאַרטמענט האָט אויך געהאָלפן און געראָטן אַרבעטער וועלכע האָבן זיך דאָרט געווענדט אין פראַגן פון אַרבעטסלאָזע בענעפיטס און סאָשעל סעקיוריטי בענעפיטס. מיט דער פאַרגרעסערונג פון די צאָל אַרבעטסלאָזן האָט זיך אויך פאַרגרעסערט די צאָל קעיסעס וואָס דער דעפּאַרטמענט האָט געהאָלפן. אין פילע געריכט פּראָצעסן, האָט דער ריסוירטש דעפּאַרטמענט צוגעגרייט די נויטיגע עקאָנאָמישע און סטאַטיסטישע מאַטעריאַלן פאַר די יוניאָן אַדוואָקאַטן.

דער ליגעל דעפּאַרטמענט, ווי מיר האָבן שוין געזאָגט, איז אַ נייער דעפּאַרטמענט אין אונזער אינטערנעשאַנעל. ער איז איינגעשטעלט געוואָרן אין הערבסט פון 1947, אַ קורצע צייט נאָכדעם ווי דער טעפט־האַרטלי ביל איז געוואָרן אַ געזעץ און עס איז געוואָרן קלאָר, אַז די יוניאָן מוז האָבן אַ שטענדיגן שטאַב פון אַדוואָקאַטן כדי צו קענען זיך אויסהיטן פון די באַהאַלטענע פּאַסטקעס וואָס דער געזעץ האָט פאַר די יוניאָנס. דער פאַקט איז אַז זינט זיין גרינדונג איז דער גרעסטער טייל פון זיין טעטיגקייט געווען אין פאַרבינדונג מיט פּראָבלעמען וואָס זיינען אַנטשטאַנען דורך אָט דעם געזעץ. דער דעפּאַרטמענט האָט אויך געטאָן וויכטיגע אַרבעט אין פאַרבינדונג מיט אַנדערע יוניאָן פּראָצעסן און לעגיסלאַטיווע טעטיגקייטן.

דער העלטה און וועלפעיר דעפּאַרטמענט, וועלכער איז געגרינדעט געוואָרן אין 1945 האָט אין די דריי יאָר זינט אונזער לעצטער קאַנווענשאַן אויך פיל פאַרגרעסערט זיין אַקטיוויטעט. די אויפגאַבע פון דעם דעפּאַרטמענט, ווי באַוואוסט, איז צו קאָאָרדינירן די טעטיגקייט פון די וועלפעיר פאָנדען פון די באַזונדערע אָפּטיילונגען פון אונזער יוניאָן, אויפּפּאַסן אויף זייערע אינוועסטמענטס פון די געלטער און ראָטן זיי אין פראַגן פון צאָלונגען און בענעפיטס כדי די פאָנדען זאָלן זיין געזיכערט און ווי געהעריג איז פונקציאָנירן. מיט דער אויסברייטערונג פון די פאָנדען, מיט דער פאַרגרעסערונג פון די צאָל יוניאָנס און איינשליסענדיג מער אַרבעטער, איז נאַטירלעך די טעטיגקייט פון דעם דעפּאַרטמענט פאַרגרעסערט געוואָרן.

אויך די אַרבעט פון דעם מענעדזשמענט אינזשינירינג דעפּאַרטמענט איז דורך דער לעצטער צייט אויסגעברייטערט און פאַרגרעסערט געוואָרן. די ענדערונגען אין אונזער אינדוסטריע, די קלענערע באַשטעלונגען און מער קאָמפּליצירטע סטאַילס, האָבן געבראַכט נייע פּראָבלעמען אין די שעפּער וואָס אַרבעטן אויפן סעקשאָן סיסטעם. ווען עס זיינען געווען גרויסע באַשטעלונגען און ווייניג סטאַילס, איז דער צושטעל פון אַרבעט צו די בעל מלאכות וואָס האָבן געמאַכט פאַרשיידענע טיילן פון בגד צוגעגאַנגען גלאַט און אָן אונטערברעכונגען. מיט קלענערע באַנדעלס און מער סטאַילס אָבער, ווערט די אַרבעט אָפט פאַרהאַלטן און די בעל מלאכות פאַרלירן צייט וואַרטענדיג ביז זיי וועלן קריגן צום האַנט. נייע און מער קאָמפּליצירטע סטאַילס פאַרקלענערט אויך די פּראָדוקטיוויטעט פון די אַרבעטער און פאַרקלענערט זייערע פאַרדינסטן. דער אינזשינירינג דעפּאַרטמענט האָט דעריבער אויסגעאַרבעט געוויסע פּונקטן, אַריינצושרייבן ביים באַנייען אַגרימענטס וואָס זאָלן באַשיצן די פאַרדינסטן פון די אַרבעטער אין אַזעלכע פאַלן. אַ חוץ דעם פאַרמערן זיך די צאָל פון די סעקשאָן שעפּער און עס פאַרמערן זיך די פּראָבלעמען ביים סעטלען פּרייזן פאַר אַרבעטער אין די שעפּער וואו מען מאַכט די גאַנצע גאַרמענטס, וואָס פאָדערט די הילף פון אינזשינירינג דעפּאַרטמענט.

• • •

מיט דער אויסברייטערונג פון בילדונגס טעטיגקייטן פון די לאָקאַלס און דזשאָינט באָאַרדס, האָט זיך אויך געענדערט דער כאַראַקטער פון דער אַרבעט פון עדוקיישאַנעל דעפּאַרטמענט. אַלץ מער און מער פון אונזערע אָנגעשלאָסענע יוניאָנס האָבן איינגעשטעלט קלאַסן און קורסן פאַר זייערע מיטגלידער. די הויפּט טעטיגקייט פון דעם עדוקיישאַנעל דעפּאַרטמענט פון דער אינטערנעשאַנעל האָט זיך דעריבער קאָנצענטרירט אין העלפן אָט די לאָקאַלע בילדונגס טעטיגקייטן און זיי צושטעלן די נויטיגע מאַטעריאַלן. דער דעפּאַרטמענט האָט צוגעגרייט און באַזאָרגט די לאָקאַלס מיט פאַרשיידענע ליטעראַטור, פילם סטריפּס, מאַטעריאַלן פאַר לעקציעס איבער פאַרשיידענע טעמעס און ענלעכעס. לאָקאַלס וואָס האָבן אייגענע ביבליאָטעקן פאַר די מיטגלידער, האָט דער דעפּאַרטמענט געהאָלפן זיך איינשאַפן די נויטיגע ביכער און נאָך אַזוינע טעטיגקייטן.

דער דעפּאַרטמענט האָט אויך אָנגעהאַלטן די פריערדיגע טעטיגקייטן, פון לעקציעס איבער פאַרשיידענע פראַגן, פּאַנעל דיסקוסיעס, באַזוכן אין אינטערעסאַנטע פּלעצער, ביכער פאַרקויף, דראַמאַטישע גרופּן און ענלעכעס.

אונזער אָפיסערס טרעינינג אינסטיטוט

אַ נייע, וויכטיגע אינסטיטוציע איז איינגעשטעלט געוואָרן דאָס יאָר אין אונזער אינטערנעשאַנעל — אַ לערן אינסטיטוט אויסצובילדן יונגע מענטשן פאַר באַאַמטע און פירער פון אונזער יוניאָן.

דער לערן אינסטיטוט האָט זיך איינגעאָרדנט ערשט אין די לעצטע עטלעכע חדשים און איז דערעפנט געוואָרן דעם ערשטן מאַי מיט 38 סטודענטן. די אידעע איז אָבער ניט קיין נייע אין אונזער יוניאָן. נאָך מיט יאָרן צוריק האָט אונזער אינטערנעשאַנעל פירערשאַפט געפילט די נויטיגקייט אויסצובילדן אירע אַקטיווע מיטגלידער און צוגרייטן זיי צו פירערשאַפט אין דער יוניאָן. פאַר דעם צוועק האָט אונזער יוניאָן אַלע מאָל געשטיצט אַזוינע אינסטיטוציעס ווי דער ברוקוואָוד לעיבאָר קאָלעדזש און באַזאָרגט פעאיגע יוניאָן מיטגלידער מיט סקאָלערשיפּס אין אַזוינע קורסן. שוין אין 1937 ביי אונזער קאַנווענשאַן אין אַטלאַנטיק סיטי, איז אָנגענומען געוואָרן איינשטימיג אַ פאָרשלאָג, אַז אונזער יוניאָן זאָל זוכן

איינשטעלען אַן אַרבעטער אוניווערזיטעט אויף צוצוגרייטען צוקונפטיגע פירער פאַר דער אַרבעטער באַוועגונג. די זעלביגע קאַנווענשאַן האָט אויך איינגעפירט, אַז קאַנדידאַטען פאַר באַצאָלטע עמטער אין אונזער יוניאַן זאָלען מוזען דורכגיין אַ ספּעציעלען קורס. ביי אונזער קאַנווענשאַן אין 1940 איז ווידער גערעדט געוואָרען וועגען דער נויטיגקייט פון אַן אַרבעטער אוניווערזיטעט אויסצובילדען פאַסיקע מענשען פאַר פירערשאַפט אין דער טרעיד יוניאַן באַוועגונג. אַן ענלעכע רעזאָלוציע איז אָנגענומען געוואָרען ביי אונזער קאַנווענשאַן אין 1944. אין 1947 האָט פּרעזידענט דובינסקי אין זיין דערעפענונגס רעדע ביי דער קאַנווענשאַן אָנגעוויזען אויף דער נויטיגקייט איינצושטעלען אַן אַרבעטער אוניווערזיטעט און באַדויערט וואָס די טרעיד יוניאַן באַוועגונג טוט גאָר ניט וועגען דעם. די קאַנווענשאַן האָט אָנגענומען דעם פאָרשלאָג און נאָך אַ גרונטלעכער פאַרבערייטונג איז אָט דער חלום איצט פאַרווירקלעכט געוואָרען.

דער נייער לערען אינסטיטוט איז נאָך נאַטירלעך איצט אין אַן עקספּערימענטאַלען צושטאַנד. פאַרלויפיג וועט דער קורס געדויערען אַ יאָר. די סטודענטען וועלען דאַרפען אָפּגעבען די פולע צייט צו דער לערע. זיבען מאָנאַטען וועט געגעבען ווערען אונטערריכט אין קלאַס, איבער די טעאָרעטישע פראַגען פון דער טרעיד יוניאַן אַרבעט און פינף מאָנאַטען וועלען די סטודענטען קריגען פּראַקטישע ערפאַרונג אין די שעפּער און יוניאַן אָפיסעס, פאַרהאַנדלונגען מיט אונטערנעמער, אָרגאַניזאַציע אַרבעט, פרייז סעטעלמענטס און ענלעכע טעטיגקייטען, וואָס יוניאַן באַאַמטע מוזען וויסען.

ווי אין פילע אַנדערע געביטען טוט אונזער אינטערנעשאַנעל אויך פּיאָנערען אַרבעט אויפן געביט פון צוגרייטען סיסטעמאַטיש און פּלאַנמעסיג צוקונפטיגע יוניאַן פירער. די נייעס האָט אַרויסגערופען גרויס אויפזען אין דער טרעיד יוניאַן באַוועגונג און אין די פּראָגרעסיווע און אינטעלעקטועלע קרייזען אין לאַנד.

דער יוניאַן העלטה סענטער פיל פאַרגרעסערט; געזונט קליניקס איינגעשטעלט אין אַנדערע שטעט

אין משך פון די לעצטע דריי יאָר האָט זיך אונזער יוניאַן העלטה סענטער פיל פאַרגרעסערט און אויסגעברייטערט זיינע טעטיגקייטען. עס זיינען אויך איינגעשטעלט געוואָרען העלטה סענטערס און קליניקס פאַר די מיטגלידער אין אַ רייע אַנדערע שטעט.

אונזער יוניאַן העלטה סענטער אין ניו־יאָרק, האָט דורך דער צייט פאַרענדיגט זיין פאַרגרעסערונג, וואָס האָט זיך אָנגעהויבען אָנהויב 1947 און איז פאַרענדיגט געוואָרען סוף 1948. דער פּלאַץ וואָס די אינסטיטוציע פאַרנעמט איז פאַרגרעסערט געוואָרען פון אַנדערטהאַלבען עטאַזש אין דער געביידע אויף דער זיבעטער עוועניו צו זעקס עטאַזש, אָדער איבער פינף מאָל אַזוי פיל. די צאָל באַזוכען פון פּאַציענטען איז פאַרגרעסערט געוואָרען מיט איבער 54 פּראָצענט. עס זיינען איינגעשטעלט געוואָרען ספּעציעלע קליניקס פאַר פאַרשיידענע קראַנקהייטען. דער סענטער האָט זיך אויך פיל אָפּגעגעבען מיט אויפקלערונג צווישען די מיטגלידער איבער דער וויכטיגקייט פון אָפּהיטען דאָס געזונט און געהאָלפען אונזערע יוניאָנס אין אַנדערע שטעט, וועלכע האָבען איינגעשטעלט געזונט אינסטיטוציעס צו לעזען זייערע פּראָבלעמען.

אין משך פון די לעצטע דריי יאָר האָט די צאָל פון העלטה סענטערס זיך שטאַרק פאַרגרעסערט. אין 1947 האָבען מיר געהאַט אויסער ניו־יאָרק בלויז צוויי העלטה סענטערס, אין פילאַדעלפיע און פאָל ריווער. איצט האָבען מיר שוין דרייצען סענטערס אין פאַרשיידענע שטעט וועלכע פונקציאָנירען שוין אָדער דאַרפען זיך אין גיכען עפענען. אַ חוץ די רעגולערע סענטערס זיינען אויך איינגעשטעלט באַוועגלעכע קליניקס פאַר די אַרבעטער אין קליינע שטעטלעך, וואָס קענען אַליין קיין סענטערס ניט אויפהאַלטען.

די גרינדונג פון העלטה סענטערס איז מעגלעך געוואָרען לעצטענס איבער דער אויסברייטערונג פון די געזונט פאַרזיכערונג פאָנדען אויפן חשבון פון דער אינדוסטריע. עס קען ניט זיין דער מינדעסטער ספק, אַז אונזערע געזונט פאַרהיטונג אינסטיטוציעס האָבען פיל פאַרבעסערט דעם געזונט פון אונזערע מיטגלידער און געראַטעוועט פילע פון ערנסטע קראַנקהייטען.

אונזערע „עף־עם ראַדיאָ בראָדקעסטינג סטיישאָנס"

אונזער אינטערנעשאַנעל האָט אין די לעצטע פאַר יאָר צוגעקראָגען אַ נייעם אינסטרומענט פאַר דערגרייכען מיט איר וואָרט די מיטגלידער און די אַלגעמיינע באַפעלקערונג. אונזער יוניאַן באַזיצט איצט און פירט אָן מיט דריי בראָדקעסטינג סטעישאַנס פון דעם „פריקווענסי מאָדולעישאַן" טיפּ. מיר האָבען איין סטיישאַן אין ניו־יאָרק — די „דאַבליו עף די אַר"; איינע אין טשאַטאַנוגאַ, טענעסי — די „דאַבליו־ווי־יו־ען" און איינע אין לאָס אַנדזשעלעס — די „קעי־עף־עם־ווי".

ביי דער לעצטער קאַנווענשאַן אין קליוולאַנד איז גוטגעהייסען געוואָרען די רעקאָמענדאַציע פון גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד, אַז די אינטערנעשאַנעל זאָל אַריינטרעטען אין דעם געביט פון ראַדיאָ בראָדקעסטינג אַלס אויסברייטערונג פון איר בילדונג און קולטור אַרבעט אין די געגענטען וואָס די מערסטע פון אונזערע מיטגלידער זיינען קאָנצענטרירט. אין דער רעקאָמענדאַציע איז אָנגעוויזען געוואָרען, אַז די נייע סיסטעם פון „עף־עם" ראַדיאָ איז ערשטענס בעסער און צווייטענס ביליגער איינצושטעלען און באַטרייבען.

אַ דאַנק דעם הויכען פּרעסטיזש פון דער אינטערנעשאַנעל האָט די פעדעראַל קאָמיוניקיישאַנס קאָמישאַן באַוויליגט איר אַפּליקאַציע פאַר לייסענס אויף אַלע זעקס סטעישאַנס, וואָס מיר האָבען פאַרלאַנגט, טראָץ דער שטאַרקער קאָנקורענץ פון אַנדערע אַפּליקאַנטען, צווישען וועלכע עס זיינען געווען רייכע צייטונגען און קאָרפּאָריישאַנס. טעכנישע ענדערונגען אָבער, ווי די אַנטוויקלונג פון טעלעוויזשאַן און די פיל העכערע קאָסטען אויפצובויען די סטעישאַנס, האָט באַוואויגען אונזער יוניאַן צייטווייליג אויפצוגעבען די סטעישאַנס אין פילאַדעלפיע, באָסטאָן און סיינט לואיס. די אַנדערע דריי סטעישאַנס האָבען מיר אָבער יאָ אויפגעבויט און אין די באַגרענעצטע ראַמען פון דער איצטיגער אַנטוויקלונג און פאַרשפּרייטונג פון די „עף־עם" ראַדיאָ רעסיווערס, טוען אונזערע סטעישאַנס גוטע אַרבעט.

הילפס אַרבעט פאַר נויטבאַדערפטיגע אין דער היים און מלחמה קרבנות

דעם בייטראַג פון אונזער אינטערנעשאַנעל און אירע מיטגלידער צו פאַרשיידענע הילפס טעטיגקייטען און אינסטיטוציעס דאָ אין אַמעריקע און אין אַנדערע לענדער, איז ווייטער אָנגעהאַלטען געוואָרען און האָט זיך אויסגעברייטערט אויף נייע געביטען. ספּעציעל מעגען מיר זיין שטאָלץ מיט דער הילף פאַר קינדער קרבנות וואָס אונזער יוניאַן האָט געשאַפען די לעצטע צייט.

מיר האָבען שוין אָנגעוויזען אויף דער הילף וואָס אונזער יוניאַן האָט געגעבען די פרייהייטלעכע טרעיד יוניאָנס, דער דעמאָקראַטישער אַרבעטער באַוועגונג און די מלחמה קרבנות אין אַנדערע לענדער, סיי דורך דעם אידישען אַרבעטער קאָמיטעט און דעם איטאַליענישען אַרבעטער ראַט און סיי דירעקט. דאָס האָט נאָך אָבער אונזער הילפס טעטיגקייט ניט אויסגעשעפּט. ווי פריער האָבען אונזערע יוניאָנס דורך דער אינטערנעשאַנעל און דירעקט געהאָלפען מיט אַ ברייטע האַנט די פאַרשיידענע צדקה אינסטיטוציעס, האָספּיטעלער, דעם רויטען קרייץ, דעם אינפאַנטייל פּאַראַליזיס פאָנד און ענלעכע אונטערנעמונגען דאָ אין לאַנד. מיר האָבען אויך געשטיצט אַמעריקאַנער יוניאָנס ווען זיי האָבען זיך גענויטיגט אין פינאַנציעלע הילף. מער פון אַלץ אָבער זיינען מיר שטאָלץ מיט דער הילף פאַר די אומשולדיגע קרבנות פון מלחמה און פאַשיזם — די יונגע קינדער.

אונזער יוניאַן האָט געבויט יתומים אַנשטאַלטען און פאַך שולען פאַר קינדער פון מלחמה קרבנות און אַרבעטער מאַרטירער, וועמענס עלטערען האָבען זייער לעבען אָפּגעגעבען דעם פרייהייטס קאַמף. אַזוינע קינדער אינסטיטוציעס האָט אונזער אינטערנעשאַנעל אויפגעבויט און האַלט אויס אין כינע, אין פראַנקרייך, אין איטאַליע, אין ישראל און אין אַנדערע לענדער. דאָס דערהויבענסטע אָבער איז געווען דאָס אַדאָפּטירען יתומים און באַזאָרגען פינאַנסען פאַר זייער אויפהאַלטונג און דערציאונג, וואָס אונזערע מיטגלידער האָבען באַוויזען אין די לעצטע פאַר יאָר. אונזערע לאָקאַל יוניאָנס, מיטגלידער גרופּעס און סטעף מעמבערס האָבען אַדאָפּטירט 256 קינדער אין פאַרשיידענע לענדער און נאַציאָנאַליטעטען און בייגעטראָגען פאַר דעם אַ סומע פון איבער אַ פערטעל מיליאָן דאָלאַר.

אונזער יוניאַן האָט אויך ברייטהאַרציג געשטיצט די יונגע מלוכה אין ישראל מיט ביישטייערונגען און הלוואות. פילע לאָקאַלס אונזערע האָבען זיך פרייוויליג באַשטייערט פאַר דער הסתדרות און פינאַנסירט דעם אויפבוי פון הייזער און אינסטיטוציעס אין דעם נייעם לאַנד, מעגלעך צו מאַכען דאָס אַריינעמען און איינגלידערען די אידישע קרבנות פון נויט און פאַרפאָלגונגען. לעצטענס האָט אונזער יוניאַן זיך פאַרפליכטעט צו שאַפען דריי מיליאָן דאָלאַר באָנדס פון דער אמון האָוזינג קאָרפּאָריישאַן צו בויען הייזער פאַר די איינגעוואַנדערטע אין יענעם לאַנד.

• • •

אָט דאָס איז אין קורצען דער רעקאָרד פון אונזערע טעטיגקייטען און דערגרייכונגען, שוועריגקייטען און פּראָבלעמען, מיט וועלכע מיר קומען צו דער גאָלדענער יובילעי קאַנווענשאַן פון אונזער אינטערנעשאַנעל. דאָס איז זיכער אַ רעקאָרד מיט וועלכען אונזערע מיטגלידער מעגען שטאָלצירען. אונזער אויפגאַבע איז נאָך אָבער ווייט ניט דערפילט. לויט די בעסטע אָפּשאַצונגען זיינען נאָך אַלץ פאַראַן אין לאַנד אַרום הונדערט טויזענט אַרבעטער פון אונזער טרעיד וואָס זיינען ניט אָרגאַניזירט; מיט דעם צוריקקער צו נאָרמאַלע צייטען וועט די אַרבעט צו יוניאָניזירען די איבעריגע שעפּער, צום גרעסטען טייל פעסטונגען פון אַנטי־יוניאַן באָסעס, פאָדערען גרויס אָנשטרענגונג און קרבנות גרייטקייט. ענדערונגען אין דער טעכניק און מעטאָדען פון פּראָדוקציע וועלען אונז ברענגען פּנים אל פּנים מיט נייע פּראָבלעמען און שוועריגקייטען. אונזער יוניאַן האָט אָבער באַוויזען אין דעם האַלבען יאָרהונדערט פון איר עקזיסטענץ, אַז דאָס וואָס זי נעמט זיך אונטער, פירט זי דורך, אומגעאַכט אויף שוועריגקייטען און שטערונגען. מיר זיינען דעריבער זיכער, אַז אויך די קומענדיגע פּראָבלעמען וועט אונזער יוניאַן לעזען לטובת די אַרבעטער.

גענעראַל עקזעקוטיוו באָארד פון דער אינטערנעשאַנעל

פון רעכטס צו לינקס, ערשטע רייע: איזידאָר נאַגלער, דזשעני מעטיאַס, דזשוליוס האָכמאַן, עקזעקוטיוו סעקרעטאַר פרעדעריק פ. אומהיי, פּרעזידענט דוד דובינסקי, ערשטער וויים־פּרעזידענט לואידזשי אַנטאָניני, ישראל פיינבערג, מייער פערלשטיין און טשאַרלס ס. זימערמאַן.
צווייטע רייע: פיליפּ קרעמער, מאָריס ביאַליס, סאַלוואַטאָרע נינפאָ, עדוואַרד מאָליסאַני, לואיס לעווי, יוסף ברעסלאָו, הערי וואַנדער און הערי גרינבערג.
דריטע רייע: דזשוזעף גינגאָלד, טשאַרלס קריינדלער, מעקס קאָהען, דזשאָן מאַרטין, דזשאָרדזש רובין, לואיס סטאָלבערג, סעמיועל אָטאָ און בענדזשאַמין קאַפּלאַן.

טעטיגקייטען פון די מיסעלייניאָוס טריידס לאָקאַלס זינט דער לעצטער קאַנווענשאַן

אין דעם בנין פון אונזער אינטערנעשאַנעל פאַרנעמען די אַרבעטער פון די אַזוי גערופענע „מיסעלייניאָוס טריידס" און זייערע יוניאָנס אַ זייער וויכטיגען פּלאַץ. אַ צאָל פון זיי קאָנטראָלירען גרויסע צווייגען פון דער פרויען קליידער אינדוסטריע, וואָס באַשעפטיגען צוזאַמען אַזוי פיל אַרבעטער ווי די לאָקאַלס אין די קלאָוק און דרעס טריידס. עס איז ניט מעגלעך אין די ראַמען פון דער „גערעכטיגקייט" צו געבען אַן אויספירלעכען באַריכט פון אַלע זייערע טעטיגקייטען און דערגרייכונגען, שוועריגקייטען און פּראָבלעמען וואָס זיי האָבען געהאַט אין משך פון די לעצטע דריי יאָר. דאָס וועלען אונזערע מיטגלידער אויסגעפינען פון דעם גענעראַל עקזעקוטיוו באַריכט צו דער קאַנווענשאַן. אין דער יובילעי אויסגאַבע פון דער „גערעכטיגקייט" ווילען מיר איבערגעבען אַזוי קורץ ווי מעגלעך וואָס אָט די לאָקאַלס, וועלכע האָבען ניט אַריינגעשיקט קיין דירעקטע באַריכטען, האָבען אויפגעטאָן פאַר די לעצטע דריי יאָר.

צווישען אָט די לאָקאַלס זיינען פאַראַן גרעסערע און קלענערע יוניאָנס. צווישען זיי זיינען: די בלאַוז און וויסטמאַכער יוניאַן לאָקאַל 25, די אונטערוועש און נעגלידזשי אַרבעטער יוניאַן לאָקאַל 62, די טשילדרען און הויז דרעסעס יוניאַן לאָקאַל 91 און די ניט־גודס אַרבעטער יוניאַן לאָקאַל 155 מיט טויזענטער און טויזענטער מיטגלידער. מיר גיבען דאָ קורצע באַריכטען לויט זייער נומערישען סדר.

רעינקאָוט מאַכער יוניאַן לאָקאַל 20

די רעינקאָוט מאַכער האָבען, פּונקט אַזוי ווי אַלע אַנדערע צווייגען אין דער ליידיס גאַרמענט אינדוסטריע, דורכגעמאַכט אַ פּעריאָדע פון פאַרקלענערטער פּראָדוקציע אין די לעצטע דריי יאָר. אָבער דאָך איז לאָקאַל 20 געלונגען צו דערגרייכען עטלעכע געווינסען.

אין דזשולאַי 1948, האָבען די רעינקאָוט מאַכער געוואונען אַ רעיז פון 3 און 4 דאָלאַר אַ וואָך; זיי האָבען אויך געוואונען אַ העכערונג אין די צאָלונגען צום העלטה און וועלפעיר פאָנד פון דריי און אַ האַלב פּראָצענט אויף 4 פּראָצענט. דער אַגרימענט מיט דער רעינקאָוט מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאַן וואָס איז אויסגעגאַנגען אין 1949, איז פאַרלענגערט געוואָרען ביז אויגוסט 1951.

דעם 2טען אָקטאָבער האָט דער לאָקאַל געערט דעם מענעדזשער דזשאָזעף קעסלער צו זיין 50טען געבורטסטאָג.

בלאַוז און וויסטמאַכער לאָקאַל 25

די בלאַוז אינדוסטריע האָט כמעט גאָרניט געפילט די „נאָרמאַליזאַציע" וואָס האָט זיך איינגעשטעלט אין די לעצטע דריי יאָר אין אַלע אַנדערע צווייגען פון פרויען קליידער פּראָדוקציע. אַחוץ אַ שוואַכען ספּרינג סעזאָן אין 1948, האָבען לאָקאַל 25 מיטגלידער געאַרבעט סטעדי. די יוניאַן פירערשאַפט האָט אויסגענוצט די לאַגע צו קריגען לוין־העכערונגען פון 10 ביז 15 פּראָצענט, העכערע צאָלונגען צום העלטה און וועלפעיר פאָנד און די איינשטעלונג פון אַן איין־פּראָצענטיגען פּעי־ראָל טעקס פאַר אַ ריטייערמענט פאָנד.

אַ וויכטיגער געווינס איז געווען די אָפּשאַפונג פון וועידזש דיפערענשעל וואָס האָט עקזיסטירט צווישען די ניו יאָרקער בלאַוזמאַכער און די באַלמעלאָכעס אין די אויט־אָוו־טאַון שעפּער וואָס האָט עקזיסטירט זינט 1933 ביז דעם 1טען דזשון 1948.

לאָקאַל 25 איז אויך פריי געשפּראָכען געוואָרען פון קלאַגעס וואָס די פעדעראַל טרעיד קאָמישאַן האָט געמאַכט געגען איר וועגען „ריסטרעינט אָוו טרעיד". די קעיס האָט זיך געצויגען זינט אָקטאָבער 1943. דער לאָקאַל איז באַשולדיגט געוואָרען אין מאַכען יד־אחת מיט די באַלעבאַטים צו באַגרענעצען די קאָנקורענץ אין דער בלאַוז אינדוסטריע. ערשט אין מאַי 1947 האָט די קאָמישאַן אויפגעגעבען די קלאַגעס געגען דער יוניאַן.

דעם 10טען סעפּטעמבער 1949 איז וויצע־פּרעזידענט טשאַרלז קריינדלער, דער מענעדזשער פון לאָקאַל 25, אָפּגעפאָרען אַלס דעלעגאַט פון דער אינטערנעשאַנעל צו דעם ערשטען קאָנגרעס פון דער אויפגעלעבטער אינטערנאַציאָנאַלער וועלט־פעדעראַציע פון באַקלייד־אַרבעטער אין לאָנדאָן. אויף דער זעלביגער רייזע האָט ער אויך אַנטייל גענומען אין דער אָפיציעלער דערעפענונג פון דעם יתומים הויז אויף זיגמאַנ'ס נאָמען, וואָס לאָקאַל 25 האַלט אויס אין פראַנקרייך. ער האָט אויך באַזוכט אַן ענלעכע אינסטיטוציע אין איטאַליע וואָס ווערט אויסגעהאַלטען פון לאָקאַל 89 און דעם איטאַליעניש־אַמעריקאַנישען לעיבאָר קאָונסיל.

קאָרסעט און בראַזיער מאַכער לאָקאַל 32

די 5,200 קאָרסעט און ברעזיר מאַכער פון לאָקאַל 32 האָבען אין די לעצטע דריי יאָר ניט פיל געליטען פון דער אַלגעמיינער פאַרקלענערונג אין דער פּראָדוקציע פון פרויען קליידער. דער לאָקאַל האָט אָנגעפירט אַן אינטענסיווע אָרגאַניזיר קאַמפּאַניע. אַ שווערען קאַמף האָט די יוניאַן געפירט מיט אַזעלכע שעפּער ווי „קווינסטשאַן מאַרק" און ביוטיס פאַונדעישאַן אין ברוקלין. די לעצטע פירמע איז יוניאָניזירט געוואָרען נאָך אַ סטרייק וואָס האָט געדויערט פיר וואָכען.

אין מאַרטש 1949 האָט די יוניאַן געוואונען אַ 7־פּראָצענטיגע לוין־העכערונג, לויט דער דעציזיע פון אימפּאַרשעל טשערמאַן. און אין מאַרטש האָיאָר האָט די יוניאַן באַנייט דעם אַגרימענט מיט די באַלעבאַטים פון וועלכע זי האָט געוואונען די פאָלגענדיגע פאַרבעסערונגען: 1) אַלע אַוט אָוו טאַון נאָן יוניאַן שעפּער וואָס געהערען צו ניו יאָרקער יוניאַן פירמעס מוזען אָרגאַניזירט ווערען ביז דעם 1טען אַפּריל 1951; 2) די דריי באַצאָלטע יום־טובים, וואָס זיינען אָפּגעשאַפט געוואָרען אַלס אויסטויש פאַר אַ לוין־העכערונג אין 1941, ווערען צוריק איינגעשטעלט. 3) מינימומס פאַר אָפּערעיטאָרס ווערען געהעכערט פון 23 אויף 33 דאָלאַר אַ וואָך און פון די אַנדערע קרעפטען — פון 21 אויף 30 דאָלאַר. 4) עס ווערט איינגעשטעלט אַן איין־פּראָצענטיגער פּעי־ראָל טעקס פאַר אַ ריטייערמענט פאָנד.

דעם 3טען מאַי 1948 האָט לאָקאַל 32 געערט דעם מענעדזשער אייבראַהעם סניידער צו דעם 15טען געבורטסטאָג פון דער יוניאַן, וואו ער האַלט אַן דעם פירער־אַמט זינט דער גרינדונג.

בעלטמאַכער יוניאַן לאָקאַל 40

די בעלטמאַכער יוניאַן, לאָקאַל 40, וועלכע האָט אַ מיטגלידערשאַפט פון איבער 3,400, האָט צו פאַרצייכענען עטלעכע געווינסען אין די לעצטע דריי יאָר. צוויי מאָל זיינען באַנייט געוואָרען די אַגרימענטס מיט די באַלעבאַטים. ביידע לוין־העכערונגען מאַכען אויס 15 פּראָצענט. אַחוץ דעם האָט די יוניאַן געוואונען נאָך צוויי באַצאָלטע יום־טובים — צוזאַמען זיבען און אַ האַלב באַצאָלטע יום־טובים אין יאָר.

די אַרבעט אין די שעפּער איז געווען מער־ווייניגער נאָרמאַל. דער צו־וואוקס פון מעמבערס אין לאָקאַל איז געווען הויפּטזעכלעך פון שפּאַניש־ריידענדיגע באַלמעלאָכעס. דער מענעדזשער פון לאָקאַל 40 איז הענרי שוואַרץ.

אַנדערגאַרמענט און נעגלידזשע אַרבעטער יוניאַן לאָקאַל 62

די יוניאַן פון אַנדערגאַרמענט און נעגלידזשע אַרבעטער, קומט צו דער יובל קאַנווענשאַן אַלס דער דריטער לאָקאַל, לויט די צאָל מעמבערס אין דער אינטערנעשאַנעל. די 17,000 מיטגלידער האָבען אונטער דער פירערשאַפט פון וויצע־פּרעזידענט לואיס סטאָלבערג, זייער מענעדזשער, געוואונען וויכטיגע פאַרבעסערונגען אין די לעצטע דריי יאָר.

באַלד נאָך דער לעצטער קאַנווענשאַן האָבען זיך אָנגעהויבען אונטערהאַנדלונגען מיט אַלע פיר באַלעבאַטים אָרגאַניזאַציעס, מיט וועלכע לאָקאַל 62 האָט קאָנטראַקטען, וועגען באַנייען די אַגרימענטס וואָס זיינען אויסגעגאַנגען אין אויגוסט 1947. די געווינסען זיינען געווען אַ זיבען־און־אַ־האַלב־פּראָצענטיגע לוין־העכערונג און אַן ענלעכע העכערונג אין די מינימומס פאַר אַלע קראַפטס. די יוניאַן האָט אויך געוואונען אַ זיבען־און־אַ־האַלב פּראָצענטיגע לוין־העכערונג פאַר די שאַלדער סטראַפּ און עקססעסאָרי אַרבעטער וואָס געהערען צו לאָקאַל 62.

די אַנדערגאַרמענט אינדוסטריע איז געווען די לעצטע צו פילען די פאַרקלענערטע פּראָדוקציע וואָס איז געוואָרען אַן אַלגעמיינע דערשיינונג אין די פרויען־באַקלייד פאַכען זינט 1947. אָבער זינט זומער 1949 זיינען די אַנדערגאַרמענט שעפּער ווידער געוואָרען ביזי.

לאָקאַל 62 האָט אין 1949 פאַרגרעסערט אירע וואַקיישאַן טשעקס פון 35 אויף 36 דאָלאַר. עס זיינען אויך פאַרגרעסערט געוואָרען די פאַרשיידענע סיק־בענעפיטס פאַר די מעמבערס. עס איז אויך איינגעפירט געוואָרען אַ מאַטערניטי בענעפיט פון 50 דאָלאַר. די קרעדיטס צום יוניאַן העלטה סענטער זיינען פאַרגרעסערט געוואָרען פון 20 אויף 25 דאָלאַר אַ יאָר.

אין אָקטאָבער 1949 האָט לאָקאַל 62 געפייערט זיין 40טען געבורטס־טאָג דורך אַ יום־טוב־דיגען וויק־ענד אין יוניטי האַוז. אין דער פייערונג האָבען זיך באַטייליגט די טשערלעידיס, די באַאַמטע, מענעדזשערס פון פאַרשיידענע לאָקאַלען און מעמבערס פון דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד מיט פּרעזידענט דובינסקי בראָש.

טשילדרען דרעסמאַכער יוניאַן לאָקאַל 91

דער טשילדרענס דרעסמאַכער לאָקאַל 91 ווערט מיט רעכט באַטראַכט ווי דער שמעלץ־טאָפּ פון דער פרויען באַקלייד אינדוסטריע. מער ווי וועלכער עס איז אַנדערער לאָקאַל גייט ער אַדורך אַ כסדרדיגען אומבייט פון מיטגלידער. עס איז אָפּגעשאַצט געוואָרען, אַז יעדעס יאָר פאַרלירט לאָקאַל 91 אַ פערטעל פון איר מיטגלידערשאַפט, און דער פּלאַץ ווערט פאַרפולט מיט דער זעלביגער צאָל ניי־אַריינגעקומענע. דער דאָזיגער שטענדיגער צופלוס און אָפּפלוס פון מיטגלידער האָט אויך געענדערט דעם נאַציאָנאַלען כאַראַקטער פון לאָקאַל.

מיט 20 יאָר צוריק איז לאָקאַל 91 געווען אַ אידישע יוניאַן. שפּעטער איז ער געוואָרען אַן איטאַליענישער לאָקאַל. און אין די לעצטע דריי יאָר האָט זיך פאַרגרעסערט דער צופלוס פון פּאָרטאָריקאַנער. די דאָזיגע כסדרדיגע ענדערונג אין דער מיטגלידערשאַפט וואַרפען אַרויף אַ ספּעציעלע פאַראַנטוואָרטליכקייט אויף דער יוניאַן פירערשאַפט פון די טשילדרענס דרעסמאַכער וואָס באַפינט זיך אין די הענט פון וויצע־פּרעזידענט הערי גרינבערג, מענעדזשער פון לאָקאַל 91.

זינט דער לעצטער קאַנווענשאַן האָבען די טשילדרענס דרעסמייקערס געוואונען צוויי לוין־העכערונגען. אין דעצעמבער 1947 האָט די יוניאַן געוואונען אַ קאָסט־אָוו־ליווינג רעיז פון זיבען־און־אַ־האַלב פּראָצענט פאַר אַלע שטיק־ און וואָך־אַרבעטער. די צווייטע לוין־העכערונג איז געוואונען געוואָרען ווען עס איז באַנייט געוואָרען דער אַגרימענט אין יאַנואַר 1949. דער צווייטער רעיז איז באַשטאַנען פון 5 דאָלאַר פאַר קאַטערס, 2 דאָלאַר פאַר אַלע וואָך־אַרבעטער און 6 פּראָצענט פאַר אַלע שטיק־אַרבעטער. אויך די צאָלונגען מצד די באַלעבאַטים צום

העלטה און וועלפעיר פאנד זיינען געהעכערט געווארן פון 4 ביז 4 און א האלב פראצענט פון דער פעי־ראל.

דעם 18טען דעצעמבער 1948 האט לאקאל 91 געפייערט זיין 35טען געבורטס־טאג אויף אן אימפאזאנטען אופן.

ראבערייזד פלעסטיק פעבריק יוניאן לאקאל 98

די ראבערייזד פלעסטיג פעבריק ארבעטער יוניאן האט אין די לעצטע דריי יאר געהאט א ניט־לייכטע ארבעט אנצוהאלטען די יוניאן באדינגונגען פאר אירע 2,500 מעמבערס. די באנייטע אגרימענטס מיט די באלעבאטים ווערען אונטערגעשריבען אינדיווידועל, ווייל עס איז נישטא קיין באלעבאטים ארגאניזאציע אין דער אינדוסטריע.

די מעמבערס פון לאקאל 98 האבען א 37 און א האלב שטונדיגע ארבעטס וואך, א גאראנטירטען מינימום, 5 באצאלטע יום־טובים און א העלטה און וועלפעיר פאנד.

דער מענעדזשער פון לאקאל איז דניאל ניסנעוויץ.

אפיס העלפ און שיפינג קלוירקס יוניאן לאקאל 99

דער לאקאל פון די אפיס העלפ און שיפינג קלוירקס איז געגרינדעט געווארן מיט צען יאר צוריק כדי צו ארגאניזירען די ניט־פראדוצירנדיגע אנגעשטעלטע אין דער לעידיס גארמענט אינדוסטריע אין ניו יארק. די מיטגלידערשאפט איז געוואקסען פון 900 אין 1940 צו קנאפע 4000 ביים היינטיגען טאג. אין יאנואר 1948 האט די יוניאן געוואונען א נ. ל. ר. ב. עלעקשאן פאר די קנאפע 2000 טשיין סטאר אנגעשטעלטע וואס זיינען באשעפטיגט ביי פרויען קליידער.

דער איצטיגער דורכשניטלעכער לוין פאר מעמבערס פון לאקאל 91 איז 42 דאלער פאר א 37 און א האלב שטונדיגע ארבעטס־וואך. ניינציג פראצענט פון דער מיטגלידערשאפט ארבעט 52 וואכען אין יאר. אחוץ דעם קריגען די לאקאל 91 מעמבערס 10 און א האלב באצאלטע יום־טובים, א וואך אדער צוויי באצאלטע וואקאציעס און 6 טעג באצאלטע סיק־ליוו א יאר.

דער מענעדזשער פון לאקאל 91 זינט דער גרינדונג איז לואיס דווארקין.

קלאוק און דרעס דרייווערס יוניאן לאקאל 102

די מעמבערס פון קלאוק און דרעס דרייווערס לאקאל 102 האבען דערפילט א פארקלענערונג אין זייער באשעפטיגונג ערשט אין אנהייב 1949. אין די ערשטע צוויי יאר נאך דער לעצטער קאנווענשאן זיינען זיי געווען ביזי. דער לאקאל האט א סיסטעם פון טיילען די ארבעט מיט די ארבעטסלאזע מיטגלידער, אזוי אז די צאל מעמבערס איז ניט בלויז געבליבען די זעלביגע, נאר אפילו פארגרעסערט געווארן.

די יוניאן האט געוואונען פארשידענע גרעסערע און קלענערע רעיזעס פאר אירע מעמבערס זינט 1947. אויך די צאל ארבעטס שטונדען פער וואך איז פארקלענערט געווארן.

לאקאל 102 האט איצט יוניאן אגרימענטס מיט אלע פיר טראקינג אסאסיאיישאנס וואס טראנספארטירען לעידיס גארמענטס אין ניו־יארק און אומגעבונג.

דער מענעדזשער פון דעם קלאוק און דרעס דרייווערס לאקאל איז סעמיועל בערגער.

סנאופוס מאכער יוניאן לאקאל 105

די סנאופוס מאכער יוניאן האט צו פארצייכענען וויכטיגע דערגרייכונגען אין די לעצטע דריי יאר. איינע פון זיי איז די עטאבלירונג פון א ריטייערמענט פאנד, דער ערשטער אין די מיסעלעיניוס. לאקאלס, וואס וועט אנהויבען צאלען 50 דאלער א חודש עלטער פענסיע אין יאנואר 1952.

די מיטגלידערשאפט איז געוואקסען אויף איבער 5000. די יוניאן האט געוואונען פאר די דריי לוין־העכערונגען און א 35־שטונדיגע ארבעטס וואך זינט דער לעצטער קאנווענשאן. אויך די העלטה און וועלפעיר בענעפיטס זיינען פארגרעסערט געווארן און עס איז עטאבלירט געווארן א מאטערניטי בענעפיט פון 50 דאל.

די לאגע אין דער סנאופוס אינדוסטריע איז א גוטע, און זי פארשפרעכט צו בלייבען גוט מחמת דעם פראפארציאנעלען צוואוקס פון קינדער אין פארגלייך מיט דער אלגעמיינער באפעלקערונג אין לאנד.

דער מענעדזשער פון לאקאל 105 איז מארטין ל. קאהען, וועלכער האט איבערגענומען דעם אמט אין 1948 נאך י. י. העלערס טויט.

טעמפער קאסטיומען מאכער יוניאן לאקאל 124

לאקאל 124 באשטייט פון ארבעטער וואס נייען קאסטיומען פאר די ניו יארקער טעאטערס. דער לאקאל איז געגרינדעט געווארן אין 1943. דער מענעדזשער זינט דעמאלט איז לואידזשי קורינטיליאנא. די לעצטע דריי יאר זיינען געווען ניט אזעלכע גוטע פאר די מעמבערס פון לאקאל 124. תגם בראדוויי האט געהאט עטלעכע „היטס", זיינען אבער אויך געווען א גרויסע צאל דורכפאלען, וואס האבען זיך שלעכט אפגערופען אויף דעם איינקונפט פון די באלמעלאכעס וואס נייען קאסטיומען פאר די „שאוס".

אבער דאך איז דער יוניאן געלונגען צו באקומען א לוין־העכערונג פון 5 פראצענט אין 1947 און נאך א האלבען פראצענט פארן העלטה און וועלפעיר פאנד. אין 1948 האט די יוניאן געוואונען א צווייטע לוין־העכערונג פון 2 און א האלב דאלער א וואך און ווידער א האלבען פראצענט מער פארן העלטה און וועלפעיר פאנד. אין 1949 האבען די מעמבערס פון לאקאל 124 געוואונען באצאלטע ליגעל יום־טובים און א 250 דאלארדיגע „סעווערענס פעי" פאר די אלטע מעמבערס וואס ווילען זיך צוריקציען פון דער ארבעט.

פלעסטיק און נאוועלטי יוניאן לאקאל 132

די מעמבערס פון דעם פלעסטיק און נאוועלטי לאקאל 132 זיינען אמשווערסטען געטראפען געווארן אין די לעצטע דריי יאר. נאכדעם ווי עס איז געווארן לייכטער צו באקומען די מעטאלען און אנדערע מאטעריאלען פאר נאוועלטיס, איז די פלעסטיק אינדוסטריע רעדוצירט געווארן צו איין פערטעל פון איר גרייס אין די מלחמה־יארען. אבער דער לאקאל האט אנגעהאלטען זיין מיטגלידערשאפט דורך ארגאניזירען נייע שעפער. אין 1947 האט די יוניאן געוואונען א 4 פראצענטיגען פעי־ראל טעקס פאר א העלטה און וועלפעיר פאנד. אין 1948 האבען די פלעסטיק און נאוועלטי באלמעלאכעס געוואונען א לוין־העכערונג פון 10 ביז 15 סענט א שטונדע.

דער מענעדזשער פון לאקאל 132 איז מארטין פעלדמאן.

נעקווער מאכער יוניאן לאקאל 142

לאקאל 142, וואס איז געגרינדעט געווארן מיט 17 יאר צוריק פאר די לעידיס נעקוועיר און סקארף מאכער, שליסט אויך איין שאלדער פעד און קינסטלעכע בלומען ארבעטער.

אלע דריי פאכען האבען אדורכגעמאכט שווערע צייטען אין די לעצטע דריי יאר זינט דער קליוולענדער קאנווענשאן. דער פארלוסט פון די מיטגלידער וואס האבען פארלאזט די פאכען צוליב דער ליקווידאציע פון א צאל שעפער, איז גוט געמאכט געווארן דורך אן אינטענסיווען ארגאניזיר דרייוו אין 1948. אין דעם זעלביגען יאר האט די יוניאן אויך געוואונען א 5 פראצענטיגע לוין־העכערונג פאר די נעקוועיר באלמעלאכעס. אין 1947 האט לאקאל 142 געוואונען א קאסט־אוו־ליווינג רעיז פון 5 ביז 7 און א האלב פראצענט פאר די 3000 שאלדער פעד ארבעטער. דער לעצטער אפמאך מיט די קינסטלעכע בלומען באלעבאטים וואס איז אונטערגעשריבען אין פעברואר, האי־יאר, גיט די ארבעטער א צען־פראצענטיגען רעיז אויף די מינימומס און א 3־פראצענטיגען פעי־ראל טעקס פאר א העלטה און וועלפעיר פאנד.

דער מענעדזשער פון לאקאל 142 איז דזשאזעף טאאוויס, וועלכער פארוואלטעט מיט דער נעקוועיר יוניאן זינט איר גרינדונג אין 1933.

ניט־גודס ארבעטער יוניאן לאקאל 155

די שטריקעריי ארבעטער אין לאקאל 155 האבען אין די לעצטע דריי יאר אדורכגעמאכט א קריזיס צוליב דריי פארשידענע סיבות: 1) די אלגעמיינע פארקלענערונג אין דער פראדוקציע פון פרויען קליידער; 2) דאס אינסטאלירען פון שנעלערע מאשינען מיט א געשטייגערטער פראדוקציע פון הונדערט פראצענט; 3) אימפארטאציע פון בעסערע לייק סוועטערס פון ענגלאנד, עסטרייך און אנדערע אייראפעאישע לענדער. דער רעזולטאט איז געווען, אז א צאל שעפער, וואס האבן ניט געהאלט אינסטאלירען נייע מאשינען, האבען זיך ליקווידירט. די שעפער וואס האבען יא אינסטאלירט נייע מאשינען האבען ארויסגעגעבען די זעלביגע פראדוקציע מיט א העלפט פון זייערע ארבעטער.

דעריבער, ווען לאקאל 155 האט אין מאי, 1948, נאך א יאר ארבעטסלאזיגקייט אין דער ניט־גודס אינדוסטריע, אנגעהויבען אונטערהאנדלונגען מיט דער ניטעד אוטערוועיר מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, זיינען די באלעבאטים געווען גרייט צו מאכען אן אלגעמיינע פראנט־אטאקע אויף דעם לעבענס סטאנדארד פון די שטריקערס. די הויפט־פאדערונגען פון די באלעבאטים זיינען געווען: 1) אפשאפען אווערטיים פעי; 2) א לוין־שניט; 3) מער מאשינען אויף יעדען באלמעלאכע; 4) אפשאפען באצאלטע יום־טובים; 5) דערלויבען אן אומקאנטראלירטע צאל לערנערס אין די שעפער.

נאך לאנגע וואכען שווערע אונטערהאנדלונגען, וועלכע זיינען עטלעכע מאל אפגעבראכען געווארן, האט די יוניאן ניט בלויז דערפאלגרייך צוריקגעשלאגען די באלעבאטישע אטאקע, נאר זי האט אויך געוואונען א נייעם אגרימענט מיט די פאלגענדע נייע פארבעסערונגען: 1) באצאלטע לעגאלע יום־טובים פאר שטיק ארבעטער; 2) א לוין־העכערונג; 3) העכערע מינימומס; 4) גרעסערע צאלונגען פארן העלטה און וועלפעיר פאנד; 5) די איינשטעלונג פון ריטייערמענט פאנד.

אין משך פון די לאנגע אונטערהאנדלונגען האט די אמאלגאמייטעד קלאדהינג ווארקערס יוניאן געפרואווט זיך אריינרייסען אין לאקאל 55 שעפער דורך צוזאגען די באלעבאטים לייכטע פאדערונגען. אבער ניטגודס ארבעטער האבען געהיט די פיקעט ליינס און מיט פאראכטונג אפגעווארפען די אמאלגאמייטעד מאניעווערס. די שטריקעריי ארבעטער האבען אויך ארויסגעוויזען זייער צוגעבונדנקייט צו לאקאל 155 דורך די נ. ל. ר. ב. וואלן אין דעצעמבער 1948, ווען קנאפע 5 טויזנט האבען געשטימט פאר דער יוניאן און 66 געגען.

זינט דער לעצטער קאנווענשאן האט לאקאל 155 פארגרעסערט די סיק־בענעפיטס פון 15 אויף 26 דאלער א וואך. דער ריטייערמענט פאנד וואקסט כסדר, און אין 1951 וועלען זיך אנהויבען די צאלונגען צו די אלטע שטריקער וואס ווילען זיך צוריקציען פון דער ארבעט.

אין די לעצטע דריי יאר האט לאקאל 155 געהאט א צאל שווערע סטרייקס, מאנכע פון זיי האבען געדויערט א יאר, און אפילו לענגער. אבער די יוניאן האט אלע סטרייקס געוואונען. צענדליגער טויזענטער דאלער זיינען איינגעמאנט געווארן אין דעמעדזשעס פאר דער יוניאן און אין בעק־פעי פאר די מיטגלידער. ניינציג נייע שעפער זיינען ארגאניזירט געווארן, און די יוניאן האט צוגעקראגען הונדערטער נייע מעמבערס.

דער מענעדזשער פון לאקאל 155 איז לואיס נעלסאן.

אלטערעישאן ארבעטער יוניאן לאקאל 177

לאקאל 177 איז א קליינע יוניאן פון באלמעלאכעס וואס ארבעטען אין די אלטערעישאן דעפארטמענטס פון לעידיס גארמענט סטארס אויף דיוויזשאן סטריט, איסט בראדוויי און 14טע גאס אין מאנהעטען, און אויף פיטקין און יוטיקא עוועניו אין ברוקלין.

אין די לעצטע דריי יאר האט דער לאקאל צוויי מאל באנייט דעם אגרימענט מיט די באלעבאטים. די ארבעטער האבען געוואונען לוין־העכערונגען פון 8 דאלער א וואך; זיי האבען אויך געוואונען אן עקסטרא האלבע וואך באצאלטע וואקאציע, אזוי אז זיי קריגען איצט גאנצע צוויי וואכען. זיי האבען אויך געוואונען א העלטה פאנד.

דער מענעדזשער פון לאקאל איז סעמיועל וועבער.

●●

קרעדענשעלס קאמיטע פון דער יובל קאנווענשאן

אין דער רשימה פון די נעמען פון דער קרעדענשעלס קאמיטע צו דער יובל קאנווענשאן, וואס איז דערשינען אין לעצטען נומער „גערעכטיגקייט", זיינען ארויסגעלאזען געווארן צוויי נעמען: סידיי ארדיצאנע, פון לאקאל 89, און מעקס גילוענבערג, פון לאקאל 9. גילוענבערג איז באשטימט געווארן אויף דעם פלאץ פון סעם בערמאן, וועלכער איז פלוצלונג געשטארבען.

מיר גיבען דא נאך אמאל די גאנצע רשימה פון די נעמען פון דער קרעדענשעלס קאמיטע:

איזיאר נאגלער, לאקאל 10, טשערמאן; עדווארד מאליסאני, לאקאל 48; מעקס גילוענבערג, לאקאל 9; נייטען מארגאליס, לאקאל 22; פעני שאפירא, לאקאל 62; סידיי ארדיצאנע, לאקאל 89; היימאן ניומאן, לאקאל 12, באסטאן; דזשוליוס גוראלינק, לאקאל 37, קליוולאנד און בעסי בייער, לאקאל 266, לאס אנדזשעלעס.

אויפן דרעסמאכער פראנט

במקום א באריכט צו דער אטלאנטיק סיטי קאנווענשאן

פון נ. מ. מינקאף

פון קליוולאנד ביז אטלאנטיק סיטי

דער ניו יארקער דרעסמאכער דזשאינט באארד און זיינע אנגעשלאסענע לאקאלען קומען צו דער יובילעאום קאנווענשאן פון אונזער אינטערנעשאנעל אין אטלאנטיק סיטי מיט אלע דערגרייכונגען און באדינגונגען, וועלכע זיי האבען אין משך פון א האלב יאר־הונדערט אויסגעקעמפט אין אפטע שטרייטען מיט די ארבעטסגעבער. אינטאקט און מיט א מיטגלידער צאל און רעסארסען וואס מיר האבען באוויזען אנצוהאלטען, און טיילווייז פארגרעסערן, ניט קוקענדיג אויף דעם צייטווייליגען קריזיס וועלכער הערשט אין טרייד.

מיר זיינען אין זעקסטען יאר נאך דער צווייטער וועלט־קאטאסטראפע, וועלכע האט געבראכט פארניכטונג און פארוויסטונג צו א באדייטענדען טייל פון ערד־קוגעל און קאנצענטרירט נאך מער רייכטום און לוקסוס אין די הענט פון דער קליינער צאל מענשען וועלכע באזיצט די גרעסטע רייכטימער.

אויך אונזערע ארבעטסגעבער האבען היפש גענאסען פון דער מלחמה פראספעריטי און פארזוכענדיג דעם טעם פון עשירות ווילען זיי בשום אופן ניט קוקען די ווירקלעכקייט אין פנים. זיי פירען אן אן ענטשלאסענעם קאמף אנצוהאלטען זייערע פראפיטען אויפן חשבון פון די ארבעטער.

אונז קומט דערפאר אויס צו קעמפען פאר אונזערע פאזיציעס; מיט אייזערנע עקשנות שטייען מיר אויף דער וואך, טאג איין און טאג אויס, ראנגלען זיך פאר אונזערע באדינגונגען פון וועלכע ניט מיר טארען און ניט מיר וועלען אפטרעטען.

צו קענען בעסער פארשטיין און אפשאצען אונזער ראלע און אונזער לאגע, לאמיר א קוק טאן ווי אזוי ארום האט אונזער ארגאניזאציע — דער דרעס דזשאינט באארד — אויסגעזען מיט 3 יאר צוריק.

עס איז געווען דער יאר 1947, ערשט קארגע 2 יאר נאכן קריג. מענטשען זיינען געווען צוטומעלט, צוטרייסעלט פון די גרויסע און שרעקלעכע איבערלעבונג. נישט קוקענדיג אויף דעם וואס אונזער לאנד האט ניט געליטען די פארוויסטונג פון קריג, האבען דאך די קארגע 4 יאר פון אינטענסיווער מלחמה טעטיגקייט, געלאזן זייער שפור אויף אונזער ארט לעבען. עס האט זיך געפאדערט א ביסעל צייט צו קומען צו זיך, זיך אויסצורוען און אפפאטעמען. מענטשען וועלכע זיינען אין צייט פון קריג געווען פארנומען ביי מלחמה ארבעט, האבען זיך ניט געאיילט צוריק אין שאפ. מאסען־פראדוקציע אינדוסטריעס זיינען געווען פארנומען מיטן איבערגאנג צו נארמאלער אדער פרידען פראדוקציע. דער עולם האט געהאט געלט און די ארטיקלען וואס זיי האבען געדארפט האט מען ניט געקענט קריגען. דאס האט אלעס געהאלפען מאכען מער ביזי אין דרעס טרייד. די באלעבאטים האבען געמאכט געלט און די ארבעטער האבען פארדינט און געמאכט א שיינעם לעבען.

דעם אנקומענדיגען קריזיס אין טרייד האבען מיר ניט געפילט ביז ענדע 1948. אבער שוין דאן האבען זיך געמערקט סמנים אז די צייט פון פראספעריטי איז פאריבער. באנדלס זיינען געווארן קלענער; סטיילס זיינען געווארן מער; די באלעבאטים האבען אנגעהויבען באשטיין אויף ארבעט פון א בעסערער קוואליטעט. עס האבען גענומען אריינקומען מער קאמפלעינטס אין אפיס. דא צאלט מען נישט דעם ריכטיגען פרייז, דארטען מיסרעפרעזענטירט מען די פרייזען און סטיילס. די באלעבאטים האבען אויף דאס ניי אויפגעהויבען די טענה אז זיי קומט אויסצושטיין די קאנקורענץ פון די אפענע שעפער און די טענה איז ניט געווען אין גאנצען פאלש.

אונזער ארגאניזאציע־דעפארטמענט, אונטערן אויפזיכט פון ברודער מאקס בלושטיין, האט זיך גענומען צו דער ארבעט פון יוניאניזירען און ארגאניזירען שעפער. מען האט אנגעפאנגען רייניגען די קלענערע און גרעסערע סקעב נעסטען און דא האט מען זיך באלד אנגעשלאגען אן די זעלבע עלעמענטען וועלכע האבן אונז פארשאפט פילע שוועריגקייטען און הארצווייטיק מימים קדמונים. איך מיין געגנסטער פראטעקציע, פראבלעמען מיט טראק־דרייווערס און כלערליי אנדערע קאמפליקאציעס, וואס זיינען פארבונדן מיט אט דער ארבעט. מען האט געמאכט מערדערלעכע איבערפאלען אויף אונזערע ארגאנייזערס און מען האט געוואגט אפילו צו אטאקירען טאקע אין אונזער אפיס, וויליעם ראס, אן אנפארטרויטען באאמטען פון אינטערנעשאנעל אפיס, וועלכער האט צייטווייליג ארויסגעהאלפען ברודער בלושטיינען.

די יוניאן האט זיך אבער ניט אפגעשראקען. פארקערט, די אטאקעס אויף דער ארגאנייזיישאן קאמיטע האבען געהאלפען צו פארשטארקערען דעם קאמפעין, פון וועלכען ברודער סאשא זימערמאן איז געווארן דירעקטאר. אנפאנג 1949 האט שוין דער קאמפעין גענומען ווייזען ממשות׳דיגע רעזולטאטען. גרויסע פירמעס מיט הונדערט אנגעשטעלטע זיינען ארגאניזירט געווארן; שעפער וועלכע האבען קיינמאל ניט געוואוסט און ניט געוואלט וויסען פון דער יוניאן, האבען אונטערגעשריבען אגרימענטס. ארום און ארום זיינען אין דעם קאמפעין וועלכער איז פארענדיגט געווארן ענדע פרילינג 1949, ארגאניזירט געווארן ארום 220 באזונדערע דרעס מאניופעקטשורערס און דזשאבערס און 150 קאנטראקטינג שעפער. אבער דא האט פאסירט איינער פון די שוידערלעכסטע געשעענישען אין דער 50־יאריגער געשיכטע פון אונזער יוניאן. וויליאם לוריע, אן אקטיווער יוניאן מאן, א מיטגליד פון דער עקזעקוטיוו באארד פון דער דרעס פרעסערס יוניאן לאקאל 60, א יונגער מענש, אין גאנצען 37 יאר אלט, א פאמיליע מאן, א געטרייער, פרינציפיעלער און ענערגישער מענש, איז דעם 9טען מאי, 1949, דערשטאכען געווארן פון געדונגענע מערדער פון די אפען־שאפ באסעס אין א טעלעפאן ביידעל אויף דער 35טער סטריט און איז דעם צווייטען טאג געשטארבען.

די דרעסמאכער זיינען אויפגעציטערט געווארן פון גרימצארען. 50 טויזענד מיטגלידער פון אונזער אינדוסטריע האבען פארפלייצט די גאסען ביי דער לויה. פרעז. דובינסקי און די פירער פון דזשאינט באארד האבען ביים ארון אויסגעדריקט דעם גרויסען צער פון דער יוניאן און זיך פארפליכטעט ניט צו רוען ביז די מערדער וועלען געבראכט ווערען צו גערעכטיגקייט. מיט א קורצער צייט שפעטער זיינען די מערדער טאקע איינדייטעד געווארן אבער ביז איצט איז דער פאליציי ניט געלונגען זיי צו כאפען. די יוניאן האט געשאפען א פאנד פאר דער פרוי און קינדער און האט אויך באשטימט א באלוינונג פון 25,000.00 דאל. פאר אינפארמאציע וועלכע וועט העלפען ברענגען די מערדער צו גערעכטיגקייט.

די טראגעדיע איז געווארן נאך גרעסער דערמיט וואס דער אלטער, קראנקער פאטער פון פארשטארבענעם וויליאם לוריע האט ניט געקענט איבערלעבען דעם קלאפ און איין וואך נאך זיין זון׳ס טויט איז ער געשטארבען.

איבעריג צו זאגען, אז מיר וועלען קיינמאל ניט פארגעסען דעם מארטירער וויל לוריע — וועלכער האט מקריב געווען זיין יונגען לעבען פאר אונז אלעמען, פאר אונזער יוניאן.

די ארבעט און פארנעם פון דרעס דזשאינט באארד

דער דרעס דזשאינט באארד האט היינט צו טאג קאנטראקטען מיט 2518 פירמעס וועלכע זיינען אנגעשלאסען אן די פאלגענדע אסאסיאיישאנס:

„אפיליאייטעד" — 288; „נעשאנעל" — 323; „פאפיולאר" — 296; „יונייטעד בעטער קאנטראקטארס" — 853; יונייטעד פאפיולאר" — 723; צייטווייליגע אגרימענטס — 35. סך הכל 2,518. די צאל באלעבאטים אין אלע אסאסיאיישאנס דעם ערשטען יאנואר, 1947, איז געווען 2548 — אין גאנצען מיט 30 פירמעס מער.

פון די 2518 פירמעס זיינען 1743 אין מארקעט צענטער פון ניו־יארק גופא 341 אין די „אויטלייאינג דיסטריקטס" ווי ברוקלין, בראנזוויל, בראנקס, א. אז. וו. און 434 אוט־אוו־טאון. די לעצטע זיינען פירמעס וועלכע ארביטען פאר ניו יארקער דזשאבערס אדער מאניופעקטשורערס. לויט אונזערע קאלעקטיווע אפמאכען זיינען ניו יארקער דזשאבערס פאראנטווארטלעך פאר די פארדינסטען און באדינגונגען פון זייערע שעפער, אפגעזען וואו זיי געפינען זיך.

צו סעטלען פרייזען פאר דער ארבעט, האלט אן דער דזשאינט באארד 2 באזונדערע דעפארטמענטס. איינע פאר די בעסערע ליינס אונטער דעם אויפזיכט פון ברודער ס. ראזענטאל, און איינעם פאר די ביליגערע ליינס אונטער דעם אויפזיכט פון ברודער פ. נאטארעלי. די ביידע דעפארטמענטס אפערירען מיט א סטעף פון 30 פערזאן און 7 אפיס קלוירקס. זיי האבען די פאראנטווארטלעכקייט צו זען אז פרייזען זאלען געסעטעלט ווערען און דער רעקארד פון יעדער סעטעלמענט זאל גלייך איבערגעשיקט ווערען צו די פרייז־קאמיטעס פון יעדען שאפ. זיי דארפען אויך אויפנעמען אפילס מיטן אומפארטייאישן טשערמאן, א. אז. וו.

די צוויי דעפארטמענטס האבען אין משך פון די דריי יאר געמאכט 21,717 סעטעלמענטס אין וועלכע עס זיינען באשטימט געווארן ארבעטס פרייזען פאר 168,530 סטאילס. אין 1947 זיינען געמאכט געווארן 7197 סעטעלמענטס אויף 53,655 סטאילס; אין 1948 — 7,097 סעטעלמענטס אויף 55,817 סטאילס און אין 1949 זיינען געמאכט געווארן 7,423 סעטעלמענטס אויף 59,058 סטאילס.

פון די ציפערען איז צו זען, אז זייט 1949 האט זיך שוין די דרעס טרייד אנגעפאנגען צו קייקלען בארג אראפ. אויף דעם באשטעטיגען די פארגרעסערטע ציפערען פון דעם צאל סעטעלמענטס אזוי גוט ווי די צאל פון באזונדערע סטאילס.

בודזשעט פון דזשאינט באארד

אונזער דזשאינט באארד ווערט אויסגעהאלטען פון 4 לאקאלען, וועמעס מיטגלידער זיינען באשעפטיגט אין דעם ניו־יארקער דרעס מארקעט. דאס זיינען די קאטערס פון לאקאל 10: די דרעסמאכער יוניאן לאקאל 22 וועלכע שליסט איין אלע פאכען אויסער די קאטערס, און פרעסער; דער איטאליענישער דרעסמאכער לאקאל 89, וועלכער שליסט איין אלע פאכען אויסער די קאטערס און דער פרעסערס יוניאן לאקאל 60.

די אויסגאבען פון דזשאינט באארד ווערען געדעקט פון די 4 לאקאלען אויף דעם באזיס פון זייער מיטגלידערשאפט: דאס הייסט, למשל, אויב די מיטגלידערשאפט פון לאקאל 22 באטרעפט 47 פראצענט פון דער גאנצער מיטגלידערשאפט פון דזשאינט באארד, צאלט דער לאקאל 47 פראצענט פון דזשאינט באארד ביל. די מיטגלידערשאפט פון די לאקאלען ווערט גענומען דורך א צענזוס 2 מאל אין יאר.

דער דזשאינט באארד איז דער צענטראלער אפאראט פון דער יוניאן. ער היט אפ די דורכפירונג פון אגרימענט; ער ארבעט מיט א סטעף פון 51 ביזנעס אגענטען און 30 פרייז אדזשאסטערס; פירט אן פארהאנדלונגען מיט די בעלי בתים און פארוואלטעט אלע אנדערע אינדוסטריעלע טעטיגקייטען פון דער יוניאן. וויס־פרעזידענט דזשוליוס האכמאן איז דער גענעראל מענעדזשער פון דזשאינט באארד און עס פארשטייט זיך אז די מענעדזשערס פון די פיר לאקאלס שטייען מיט אים אין נאענטן קאנטאקט. אויף דעם אופן ווערט אלץ דורכגעפירט הארמאניש און צו גונסטען דער גאנצער מיטגלידערשאפט.

דער הויפט אפיס פון דרעס דזשאינט באארד פארנעמט 3 גרויסע שטאק אין דער 40טער גאס. אחוץ דעם האט ער 6 אפיסעס אין די באזונדערע געגענדען פון שטאט. זיין ארבעט איז איינגעטיילט אין די פאלגענדע 13 אפטיילונגען: אקאונטינג, קאמפלעינטס, העלטה און וועלפעיר און וואקיישאן, ריטייערמענט, דזשאבער־קאנטראקטאר קאנטראל, בעטער פרייס סעטעלמענט, לאוער פרייס סעטעלמענט, אוט־אוו־טאון, ארגאנייזיישאן, יו־די־סי, אפיליאייטעד, נעשאנעל און פאפיולאר. אין די פארשידענע דעפארטמענטס זיינען אנגעשטעלט 154 פערמאנענטע אפיסערס און קלוירקס וועמעס פעי־ראל האט אין 1949 באטראפען 390,762.55 דאל.

דער דזשאינט באארד ביודזשעט האט באטראפען: אין 1947 — 581,339.26 דאל., אין 1948 — 609,844.19 ד. און אין 1949 — 537,203.92 דאל. סך־הכל 728,387.37 ד.

אין משך פון די דריי יאר האט דער דזשאינט באארד־

אויפגעמאנט פון די באלעבאטים 751,270 דאל. מיט 71 סענט פאר די בעל מלאכות אין בעק פּעי: אין 1947 — 148,551.05 דאל., אין 1948 — 346,931.40 דאל. און אין 1949 — 255,788.26 דאל.

דאס זיינען געלדער וואס די בעלי בתים האבען דורך כלערליי דריידלעך, שווינדלעריי און סקימס געזוכט ארויסצולאזען צו זיך אין קעשענע, אבער די יוניאן האט באוויזען דאס אויפצומאנען און אומקערען צוריק צו די ארבעטער. עס פארשטייט זיך אז דאס איז נישט אנגעקומען אזוי לייכט. עס פאדערט זיך צייט און געדולד מצד די אקאונטענטס נאכצוזוכען די ביכער פון די בעלי־בתים און דאס איז אפט זייער א שווערע הלכה, פשוט דערפאר וואס די הערען בעלי־בתים האבען 2 סעטס ביכער. אין גאר א סך פאלען האט מען זיי געמוזט נעמען אין יוניאן געריכט — צו דעם אומפּארטייאישען טשערמאן — און ערשט דאן האט מען געפועלט צו זען די ביכער.

אויסער די אויבענדערמאנטע סומע האט דער דזשאינט באארד באוויזען אויפצומאנען 84,712 דאלער מיט 92 ס. אין שטראפען פון בעלי בתים פאר פארשידענע פארלעצונגען פון אגרימענט.

אין 1947 איז איינגעמאנט געווארען 14,738.47 דאל., אין 1948 — 38,552.79 דאל. און אין 1949 — 31,421.66 ד.

כאטש אונזער יוניאן איז שוין לאנג ארויס פון די ווינקעלעך און אונזערע מיטגלידער זיינען שוין אויסגעפּרובירטע סאלדאטען, האבען זיך נאך אונזערע בעלי־בתים ניט צוגעוואוינט צו דער יוניאן און אלע אירע רעגולאציעס. ניט ווייניגער ווי 30 טויזענד מיט 44 באזונדערע קאמפּלעינטס זיינען דורך דער צייט אריינגעקומען געגען די בעלי בתים. עס האט זיך געפאדערט צו אונטערזוכען יעדען באזונדערען קאמפּליינט, און אויב די ביזנעס־אגענטען האבען ניט געקענט שליכטען זיינען זיי נאטירלעכערווייזע איבערגעגאנגען צו דעם אומפּארטייאישען טשערמאן. עס זיינען אויך געמאכט געווארען 38 טויזענד, 568 באזונדערע וויזיטען אין שעפער.

צווישען די קאמפּליינטס זיינען געווען 3001 „דיסטשארדזש און דיסקרימינייישאנס" פון וועלכע 1745 זיינען באלד צוריקגעשטעלט געווארען צו דער ארבעט, 104 האבען באקומען שאַרענזאַך, 83 ארבעטער האבען אליין פארלאזען זייערע פּלעצער און 66 האבען זיך אליין צוריקגעצויגען איידער די קייסעס זיינען אויפגענומען געווארען. בכלל איז ביי אונז אנגענומען אז דער ארבעטער איז געזיכערט מיט זיין דזשאב. דעם לעסאן האבען שוין די בעלי בתים געלערנט.

אונזער געזונט פּראגראם

עס איז געווארען 6 יאר זייט מיר האבען אויסגעקעמפט אונזער „העלטה און וואקיישאן בענעפיט". דורך דער צייט האבען מיר אויסגעבעסערט, אויסגעברייטערט אונזערע פארשידענע בענעפיטען. אונזערע מיטגלידער זיינען פארזיכערט מיט קראנקען קעש־בענעפיט פון 15 דאל. א וואך פאר אלע קראנקהייטען, אן אויסנאמע. מיר האבען אפּגעשאפט די צאלונג פון א האלבע וואך בענעפיט דעם צווייטען יאר אין פאל דער מיטגליד איז קראנק אויף א כראנישע קראנקהייט. אנשטאט דעם, קריגט דער מיטגליד דעם ערשטען און 2טען יאר די רעגעלע סומע. אויף דעם 3טען יאר און 4טען א. אז. וו. קריגט דער מיטגליד דעם זעלבען בענעפיט אויב ער האט געארבעט אין טרעיד אמווייניגסטענס 6 מאנאטען אין יאר. 75 טעג האספּיטאליזאציע צו 5 דאלער א טאג. מאטוירניטי בענעפיט — 50 דאלער, אפּעראציע בענעפיט ביז 50 דאלער, אויגען גלעזער פינף דאלער, מעדיצינישע באהאנדלונג אין „יוניאן העלטה סענטער" אין דער סומע פון 30 דאלער און 500 דאל. טויטען בענעפיט.

אט זיינען די סומען וועלכע זיינען אויסגעצאלט אין די פארשידענע בענעפיטען אין פארלויף פון די לעצטע 3 יאר:

	1947	1948	1949	סך־הכל
קראנקען בענעפיט	$ 757,228.05	$ 832,168.15	$ 779,176.63	$ 368,572.83
האספּיטאליזאציע	200,560.00	220,175.00	220,000.00	640,735.00
אויגען גלעזער	56,425.25	63,852.98	77,351.52	197,629.75
אפּעראציעס	76,275.00	85,385.00	83,205.00	244,865.00
מאטוירניטי	55,550.00	52,750.00	54,050.00	162,350.00
טובערקולאזיס	3,923.19	4,395.00	925.00	9,243.19
מעדיצינישע הילף	240,021.38	299,291.47	323,877.43	863,190.28
טויטען בענעפיט	143,252.39	130,741.00	128,815.00	402,808.39
סך־הכל	$1,533,235.26	$1,688,758.60	$1,667,400.58	$4,889,394.44

די בענעפיטען זיינען פארגרעסערט געווארען צום דריטען מאל אין 1947. דורך די ערשטע 2 יאר האבען מיר אויסגעצאלט די סומען פון 624,184.02 דאל. אין יאר 1945 און 1,021,817.57 דאל. אין יאר 1946.

די פאלגענדע ציפערען ווייזען דעם גרויסען פארנעם פון יוניאן פאנד און די גוואלדיג גרויסע ראליע וואס ער שפּילט אין טאג טעגלאכען לעבען פון די דרעסמאכער. עס האבען זיך געמאלדען קראנק אין פארלויף פון די 3 יאר 26,081 מיטגלידער צו וועמען עס זיינען אויסגעצאלט געווארען 141,752 וואכען צו 15 דאלאר א וואך און 12,996 וואכען צו 8 דאלער. פאר האספּיטאליזאציע איז אויסגעצאלט געווארען 128,147 טעג צו 5 דאלער — צוזאמען 640,735 דאל. אויגען גלעזער — 197,629.75 דאל. 5954 אפּעראציעס — 244,865.00 דאל. 3247 מאטוירניטי קייסעס צו 50 דאל. — 162,350.00 דאל. 34 טובערקולאזיס קייסעס — 9,243.19 דאל. מעדיצינישע אונטערזוכונג אין „יוניאן העלטה סענטער" — 863,190.28 דאל. טויטען בענעפיט (פּרעמיום) — 402,808.39 דלל. סך הכל פאר 3 יאר צייט האבען מיר אויסגעצאלט 4 מיליאן, 898 טויזענד, 394 דאלער מיט 44 סענט.

וואקיישאן בענעפיט

מיר האבען אויסגעצאלט א סך הכל פון 7,484,513.64 דאל. אין די לעצטע 3 יאר אין וואקיישאן בענעפיטס. ווי פאלגט:

אין יאר 1947 איז אויסגעצאלט געווארען — 2,403,466.70 דאל. צו 56,073 מיטגלידער; אין 1948 — 2,554,941.99 דאל. צו 58,989 מיטגלידער און אין 1949 2,526,104.95 דאל. צו 57,909 מיטגלידער.

עס קען זיך לייכט שטעלען די פראגע וואס איז מיט די איבעריגע מיטגלידער פון דער יוניאן. די יוניאן ציילט דאך נאנט צו 63,000 מיטגלידער. איז דער תירוץ אז בלויז 731 מיטגלידער זיינען אן יאר 1949 צוריקגעוויזן געווארען אויס קאנסטיטוציאנעלע גרינדע. עס איז דא א היבשער צאל מיטגלידער — ערך 3000 אין צאל — וועלכע ארבעטען זייער ווייניג אדער גארניט. און זיי ווענדען זיך ניט נאך בענעפיט. דאס זיינען מייסטנס מענשען וועלכע האבען אויפגעגעבען זייער ארבעט און האלטן אן זייער מיטגלידערשאפט אלס סענטימענט זאך.

פּראבלעמען

דעם ערשטען יולי, 1950, גייט אריין אין קראפט דער „ניו יארק סטייט דיסאביליטי לאָ" לויט וועלכען די סומע פון קראנקען בענעפיט צו מעמבערס וועט באדייטענד געהעכערט ווערען. עס איז א סברה אז מען זאל צאלען די מאקסימום פון 26 דאלער א וואך פאר 13 וואכען צו קאטערס, אפּערייטארס, פּרעסערס און סעמפּלמאכער. 20 דאלער צו דרייפּערס, פינישערס, עקזאמינערס און ספּעשעל מאשין אפּערייטארס און 16 דאלער א וואך צו קלינערס און פינקערס. דאס איז העכערונג פון 11 און 5 דאלער וועכענטלאך. וואס דאס וועט מיינען פארן פאנד אין דאלערס און סענטען קען מען זיך זייער לייכט משער זיין. איבעריג צו זאגען אז אנשטאט עס זאל פארבלייבען א סורפּלוס, שטייט אונז פאר א דעפיציט פון אומגעפער 1 מיליאן דאלער א יאר. עס איז פארשטענדלעך אז מיר וועלען ביים באנייען דעם איצטיגען אגרימענט מיט אונזערע בעלי־בתים מוזען פאדערען א באדייטענדע העכערונג אויף דעם בייטראג צום פאנד.

עס ווייזט אויך ווי פאלש און דעמאגאגיש עס זיינען געווען די מישטיינס געזאגט קריטיק און פּלאפּלעריי פון די קאמוניסטען, וועלכע האבען געווארפען פּעך און שוועבעל אויף דער אדמיניסטראציע פון דער יוניאן, וואס מען האלט איין די געלט פון די מעמבערס און מען צאלט ניט קיין גרעסערע וואקיישאן בענעפיט און די אנדערע בענעפיטס. די אדמיניסטראציע פון פאנד האט זיך איר געזונטען בליק אויף זאכען און פירט אן מיט דער ארבעט ווי עס באדארף צו זיין.

ריטייערמענט פאנד

זייט יוני 1949 צאלט אונזער יוניאן 50 דאלער א מאנאט ריטייערמענט בענעפיט צו 976 אפּליקאנטען. זייער צאל איז לײדער רעדוצירט געווארען צו 923. 53 זיינען געשטארבען צווישען ערשטען דזשון 1949 און דעם 20טען אפּריל 1950.

ווי באוואוסט צאלען די באלעבאטים 1 פּראצענט פון זייער וועכענטליכען פּעי ראָל אלס בייטראג צום פאנד. פון דעם ערשטען מאי 1947 ביז דעם 31טען דעצעמבער 1949 — א קימא לן פון 32 מאנאטען — האבען מיר געהאט איין איינגאמע פון 4 מיליאן, 668 טויזענד, 223 דאל. מיט 36 סענט.

אויבערפלעכלעך זעט עס אויס ווי א גרויסע סומע. ווען מען נעמט אבער אין אכט אז קרוב טויזנט מיטגלידער האבען זיך איצט רעדזשיסטרירט פאר דעם 2טען יאר בענעפיט, וואס דאס מיינט אז מיר האבען שוין 2 טויזענד מענשען צו וועמען מיר האבען זיך פארפליכטעט צו צאלען 50 דאלער מאנאטליך, כל זמן זיי וועלען לעבען, און אז אין די צוקונפטיגע יארען מעגען מיר אויך ערווארטען אן ענלעכען צאל, ווייל אונזערע מיטגלידער זיינען אן עין־הרע אין די יארען, קאן מען זיך לייכט משער זיין אז מיר האבען פאר זיך א שווערע און קאמפּליצירטען פּראבלעם.

און אט פארוואס. סטאטיסטישע ציפערען באווייזען באשיינפערלעך דאס אונזער לעבען־שפּאן האלט זיך אין פארלענגערען אזוי דאס א מענש אין עלטער פון 65 יאר האט א גוטע מעגלעכקייט צו לעבען עטוואס מער פון 12 יאר. פרויען לעבען דורכשניטלעך לענגער. מיר זאגען דורכשניטלעך, ווייל אט זיינען דורך די ערשטע פאר מאנאט געשטארבען 53 פון אונזערע קארגע טויזנט פענסיאנערען. אנדערע ווייטער, לעבען ביז א טיפע עלטער פון 80 אדער 90 יאר. עס הייסט אלזא אז אפילו רעכענענדיג 12 יאר צו 50 דאל. א מאנאט, מיינט אז 7,200.00 דאל. מוז אוועקגעלייגט ווערען אויף יעדען פענסיאנערס נאמען. 2 טויזענד פענסיאנערען מיינט איבער 14 מיליאן דאלער. היינט אז מיר האבען פון אנפאנג געהאט ניט מער ווי דריי און א האלב מיליאן פארשטייט איר דאך אז אונז פעלט קארגע 11 מיליאן דאלערס. היינט וואס פאר א באטרעף האט 50 דאלער א מאנאט ביי היינטיגע צייטען ווען אלעס איז אזוי טייער?

איבעריג צו זאגען, דער פאנד איז ניט אין קיין גוטען צושטאנד. די בעלי בתים וועלען אויך דא מוזען באדייטענד העכערען זייער בײשטייער און פארזיכערען דעם ווייטערדיגען עקזיסטענץ פון פאנד.

* * *

דאס אין קורצען איז די געשיכטע פון פארנעם און אקטיוויטעט פון דער ניו־יארקער דזשאינט באארד פאר די לעצטע 3 יאר. עס פארשטייט זיך אז דאס איז ניט מער ווי אן אויבערפלעכלעכער בליק, צו געבען אן אויספירלעכען באריכט פון דער גאנצער ארבעט פון דער יוניאן און פון אירע פארשידענע טעטיגקייטען וואלט פארנומען פיל מער פלאץ, ווי די רעדאקציע פון „גערעכטיגקייט" קען מיר באוויליגען. איך האב אנגעגעבען די סאמע וויכטיגסטע פאקטען און איך האב אויסגעלאזען אלע אונזערע טעטיגקייטען אויפן געביט פון פּאליטישער אקציע, וואו מיר זיינען זייער טעטיג ביז היינטיגען טאג דורך דער ליבעראלער פארטיי; איך האב אויסגעלאזען אונזער טעטיגקייט אויף דעם געביט פון אלגעמיינער רעליף טעטיגקייט, וואו אונזערע מיטגלידער האבען בייגעשטייערט בלויז אין יאר 1949 די סומע פון מער ווי 350 טויזענד דאלער; אונזער הילף צום אידישען ארבעטער קאמיטעט, צו די שארית הפליטה פון דאס וואס איז פארבליבען פון אייראפּעאישען אידענטום נאך דעם חורבן פון היטלער; צו דער אדאפּטאציע פון געבליבענע יתומים וועלכע וואלגערען זיך ארום די חורבות פון דייטשלאנד און אין פראנקרייך; אונזער הילף צו דעם נייעם שטאט „ישראל" וועלכער זוכט צו שאפען א היים פארן אידישען מענטש וועלכען קיין לאנד וויל ניט אריינלאזען, און ענלעכע טעטיגקייטען.

איך וויל ביי דער געלעגנהייט אויסדריקען א הארציגען דאנק צו אונזער פּרעזידענט דוד דובינסקי וועלכעס ווארעם הארץ און געזונטער פארשטאנד האט פאר אונז אלעמען געדינט אלס אינספּיראציע אין די אלע אונטערנעמונגען.

איך וויל אויך אויסדריקען דורך דער „גערעכטיגקייט" א הארציגען דאנק די וויס־פּרעזידענטען און לאקאלע מענעדזשערס איזידאר נאגלער, סאשא זימערמאן, מאקס קאהען און לואידזשי אנטאניני. פאר זייער מיטווירקונג און זייער הילף און אחרון, אחרון צום דזשענ. מע־ דישער פון אונזער דזשאינט באארד, דזשוליוס האכמאן, א הארציגען און טיפען דאנק פאר אלעס וואס מיר האבען אונטערגענומען און פאר דאס פילע וואס איז נאך צו טאן לטובת דער גרויסער און טויזנט־קעפּיקער מאסע פון ברודער, מוטיגע און לאיאלע מיטגלידער פון אונזער יוניאן, וועמעס פריווילעגיע עס איז פאר אונז צו באדינען.

זייט געגריסט דעלעגאטען פון קאנווענשאן!

אונזער קלאוק דזשאינט באארד צווישען די צוויי קאנווענשאנס

פון ישראל פיינבערג, גענעראל־מענעדזשער

איך באגריס אייך, ברידער און שוועסטער פון דער אינטערנעשאנעל לעידיס גארמענט ווארקערס יוניאן, צו דער געלעגנהייט פון דעם 50 יאריגען יובילײ פון אונזער מעכטיגער אינטערנעשאנעל.

אין אט דער צייט, ווען מיר האלטען אפּ די 27טע קאנווענשאן פון אונזער יוניאן, און מיר מאכען א פארגלייך צווישען דער איצטיגער לאגע אין אמעריקע בכלל, און אין דער פרויען קליידער אינדוסטריע בפרט, מיט דער לאגע פון 50 יאר צוריק, קאנען מיר נישט אפּשאצען די אומגעהויערע, שטוינענדע געווינסען, וואס מיר האבען דערגרייכט.

איך וויל ניט דא, אין די עטלעכע געציילטע ווערטער, זיך אפּשטעלען אויף די איינצעלהייטען, אדער אויסרעכענען אין דעטאל אלע אונזערע געווינסען. איך וויל בלויז געבען אן אלגעמיינעם איבערבליק איבער די אויפטוען אין פארלויף פון די לעצטע דריי און א האלב יאר — אנאליזירען דעם פארשריט אונזערען, די פעלערן וואס מיר האבען געמאכט און, צום שלוס, מאכען געוויסע רעקאמענדאציעס פאר דער צוקונפטיגער טעטיגקייט און איינשטעלונג פון אונזער דזשאינט באארד.

פון דער גרעסטער וויכטיגקייט פאר אונז איז געווען די אויפהיטען און אויפצוהאלטען פאר די קלאוקמאכער די ערארבערטע דערגרייכונגען אויפן געביט פון ארבעטסבאדינגונגען. ניט בלויז האבען מיר באוויזען איינצוהאלטען די פאקטישע לוינען אין פארגלייך מיט די שטייגענדע פרייזען, נאר מיר האבען טאקע ממשות'דיג געהויבען דעם לעבענס־שטייגער פון אונזערע בעל מלאכות. דאס איז דערגרייכט געווארען ניט נאר דורך די כסדר'דיגע לוין־העכערונגען, נאר אויך דורך געווינסען פון דעם „העלטה ענד וואקיישאן" פאנד. אין דעם חודש יוני, 1946, זינט דער צייט פון איר איינפירונג, ביז ענדע דעצעמבער, 1949, איז אויסגעצאלט געווארען די סומע פון 3,187,898 דאלאר פאר געזונטהייטס־שטיצע און 7,362,800 דאלאר פאר וואקאציעס.

אין אט די פארגאנגענע דריי און א האלב יאר, זיינען 865 ארבעטער אפּגעזאגט געווארען פון דער ארבעט, אן גערעכטיגטע סיבות. די דזשאינט באארד האט דורך אירע באמיאונגען אויסגעווירקט, אז ס'רוב פון זיי זאלען צוריק איינגעשטעלט ווערען. די איבעריגע האבען באקומען אנטשעדיגונג.

מיר האבען איינקאסירט פון די בעל הבתים, וועלכע האבען פארפעלט צו נוצען דעם „קאנסיומער'ס לייבעל", די סומע פון 329,383 דאלאר, און עס איז איבערגעשיקט געווארען צו דער רעקאווערי באארד. א צאל פירמעס זיינען באשטראפט געווארען פאר פארשידענע פארלעצונגען פון דעם קאלעקטיווען אפּמאך, פאר ניט דערצאלען און ניט באצאלטע שכירות — א סומע פון 136,936 דאלאר. די פארשידענע אפּטיילונגען פון דזשאינט באארד האבען איינגעמאנט א סומע פון 1,914,646 דאלאר פון די פירמעס וועלכע האבען ניט באצאלט אין פול זייערע חובות צו די ריטייערמענט, העלטה און וואקיישאן פאנדס.

געוויסע וויכטיגע ענדערונגען זיינען געמאכט געווארען אין די פארשריפטען פון דעם ריטייערמענט פאנד. פון דעם ערשטען דארף דערמאנט ווערען דער פלאן לויט וועלכען הונדערטע ארבעטער וועלכע זיינען ערנסט קראנק און אומפעאיג צו דער ארבעט האבען די מעגלעכקייט צו באקומען די עלטער פענסיע, ווען זיי דערגרייכען דעם מינימום עלטער פון 60 יאר. עס דארף אונטערגעשטראכען ווערען, אז מיט דעם מאמענט ווען אזא קראנקער דערגרייכט דעם עלטער פון 65 יאר, ווערט ער ארויסגענומען פון דער קאטעגאריע, און א פלאץ ווערט פריי פאר אן אנדערען. צווייטענס, איז די פענסיע געהעכערט געווארען פון 50 צו 65 דאלאר א מאנאט.

דאס איינארדענען אונזער אייגענע היים האט מעגלעך געמאכט אויסצוברייטערען און פארבעסערען די טעטיגקייטען פון דער דזשאינט באארד אין דינסט פון אונזערע מיטגלידער. עס איז געווען די גרויסע אנשטרענגונג פון די קלאוקמאכער וואס האט דאס מעגלעך געמאכט. דער ספּעציעלער שטייער וואס איז ארויפגעלייגט געווארען אויף יעדען מיטגליד צו קויפען אונזער געביידע האט אריינגעבראכט די סומע פון 425,459 דאלאר.

עס זיינען פארבליבען א רייע טיילווייז געלייזטע און אויך אנדערע ניט־געלייזטע פּראבלעמען, פאר וועלכע אונזער יוניאן שטייט איצט. צו די, געהערען דער קאמפּיין ארייננצוברענגען אונטער אונזער יוריסדיקציע די פּראדוקציע פון פרויען קליידער, ווען זיי ווערען געמאכט אין די מענערישע קליידער פירמעס, די פולשטענדיגע יוניאניזירונג פון אלע פאבריקען אין אונזער אינדוסטריע, און דאס ארגאניזירען פון די ארבעטער אין די „טשעין און מעיל ארדער" הייזער.

געפונען וועגען צו א וואס בעסערע סטאביליזאציע פון אונזער אינדוסטריע איז איינער פון אונזערע וויכטיגסטע און ערשטע אויפגאבען, ווייל אויב דאס זאל אונז ניט געלונגען צו דערגרייכען דראען אונז זייער ערנסטע געפארען.

די ציפערען באווייזען, אז עס זיינען פאראן 67 מיליאן דערוואקסענע פרויען און קינדער אין אמעריקע. אונזער אינדוסטריע פּראדוצירט אן ערך 134 מיליאן מאנטלען און קאסטיומען א יאר, און ווען מ'גיט צו די אומגעפער 4 מיליאן וואס ווערען פּראדוצירט פון ניט־ארגאניזירטע ארבעטער, איז דער סך הכל ארום 45 מיליאן. פארוואס איז עס אזוי, אז די דורכשניטלעכע פרוי קויפט בלויז אין מאנטעל יעדע דריי יאר? דער ענטפער איז קלאר. אונזער פּראדוקט איז צו טייער.

דאס איז ריכטיג, ספּעציעל אין די מיטעלע און ביליגע „לאינס". די פּראדוקציע אין אונזער אינדוסטריע גייט אן פאר בלויז א טייל פון יאר —— מאקסימום ניין חדשים. אין דער צייט מוז דער בעל הבית דעקען אלע זיינע הוצאות און ארויסנעמען זיינע פּראפיטען, אויסגערעכענט אויף א גאנץ יאר. ווען מען נעמט נאך אין אנבאטראכט די וויכטיגע ראל וואס דער פארמיטלער שפּילט אין אונזער אינדוסטריע, ווערט שוין פארשטענדלעך פארוואס מאנטלען און קאסטיומען זיינען אזוי קאסטבאר.

די צייט איז שוין רייף פאר אונזער באוועגונג צו באטראכטען און אננעמען מיטלען וואס זאלען מעגלעך מאכען אונזער אינדוסטריע איינצוהאלטען ניו יארק אלס דעם וויכטיגסטען פּראדוקציע סענטער פאר די ביליגע און מיטעלע לאינס. אין דער זעלבער צייט זאלען אויך די פרייזען קענען זיין צוגענגלעך פאר די ברייטע מאסען. צי איז מעגלעך דאס צו דערגרייכען אזוי אז אונזערע ארבעטער זאלען דערביי ניט פארלירען פון זייערע דעראבערטע, פארהעלטניסמעסיג הויכע לוינען און ארבעטס באדינגונגען? איך מיין, אז יא.

אויב דעם ארבעטער זאל גאראנטירט ווערען א פעסטגעשטעלטער יערלעכער פארדינסט אין א געגוגענדער הויך, און זיין פּלאץ פון ארבעט זאל דערביי אויך זיין סטאביל, וועלען מיר זען מעגלעך צו מאכען צו ענדערען די פּראדוקציע מעטאדען אזוי אז דער פּרייז פון אונזער פּראדוקט זאל קענען באדייטענד פאלען. די ארבעטער מוזען פארזיכערט ווערען דורך די באלעבאטים מיט 44 ארבעטס וואכען אין יאר. די דאזיגע פארזיכערונג קען געגעבען ווערען דורך איינפירען א פארזיכערונגס פאנד צו וועלכען די פירמעס וועלען איינצאלען א שטענדיגען פּראצענט פון שכירות און וועלכער זאל פארוואלטעט ווערען דורך די פארשטייער פון די באלעבאטים און דער יוניאן. די יעניגע פירמעס וואס וועלען דערפילען דעם אפּמאך וועלען צוריק באקומען געלט אויף א באזע לויט א גענוי־אויסגעארבעטען פּלאן.

די יוניאן, פון איר זייט, וועט גארניט אויסצוזעצען געגען ענדערונגען אין פּראדוקציע־מעטאדען, וועלכע די ארבעטס־געבער וועלען נוצען, אדער געגען דעם איינארדענען מאדערנע מאשינען, מיט'ן תנאי, אז קיינער פון די אנגעשטעלטע ביים מאניופעקטשורער, דזשאבער אדער קאנטראקטאר זאל ניט אוועקגעשיקט ווערען פון דער ארבעט צוליב אט די ענדערונגען.

די יוניאן, צוזאמען מיט די פארשידענע אסאסיאיישאנס דארפען באשטימען די ארבעט־פרייזען פון די קליידער — אין ביורא פון דזשאבער, אויב ער באשעפטיגט אויסשליסלעך קאנטראקטארס — און אין שאפּ פון פאבריקאנט, אויב ער האט אזעלכען.

איך גלויב, אז אזא פּלאן וואלט געקאנט פארזיכערען ניט נאר אז ניו יארק זאל בלייבען דער צענטער פון דער פרויען אינדוסטריע, ניט נאר אז די פרייזען פון פרויען קליידער זאלען זיין צוגאנגבאר פאר דעם דורכשניטלעכען קונה — נאר מיר וועלען אויך דערמיט קענען באזארגען אונזערע מיטגלידער מיט א פיל גרעסערער מאס פון באשעפטיגונג ווי ביז אהער.

מיט גלויבען אין דער צוקונפט

פון לואיס היימאן, מענעדזשער לאקאל 9

עס איז פאר מיר אוממעגלעך איצט צו שרייבען און נישט דערמאנען, כאטש מיט א פאר ווערטער, דעם גרויסען פארלוסט, וואס לאקאל 9 האט געהאט מיטן טויט פון אונזער טשערמאן — סעם בערמאן. בערמאן איז געווען איינער פון די בויער, פון די פיאנערן פון אונזער מעכטיגער יוניאן. כמעט פערציג יאר פון זיין יונג לעבען האט ער אוועקגעגעבען דעם פינישערס לאקאל. פאר די לעצטע אכט יאר האט ער פארנומען דעם אמט פון לאקאל טשערמאן. געווען אקטיוו אין דזשאינט באארד פון די קלאוקמאכער און אין אנדערע צווייגען פון דער ארבעטער באוועגונג. אומעטום האט מען זיך מיט אים גערעכענט צוליב זיין מיזאמקייט און איבערגעגעבנקייט. דער פאמיליע, וועמען דאס אומגליק האט באזונדערס שווער געטראפען דריקען מיר אויס דעם טיפסטען מיטגעפיל. כבוד זיין אנדענק!

* * *

יובילייען זיינען א געלעגנהייט פאר חשבון הנפש. און גאר וויכטיג זיינען אזעלכע טעג אין לעבען פון א יוניאן. א יום־טוב גיט אונז א מעגלעכקייט אויך א וויל כאטש אפּצושאצען אין פערספּעקטיוו די פארגאנגענהייט און אויך צו געבען א בליק אויף דער צוקונפט.

די געשיכטע פון לאקאל 9 איז פול מיט עפּיזאדען פון פארביטערטע גרופּ־קאמפען. די אדמיניסטראציעס האבען זיך אפּט געביטען. דער לאקאל איז געווען ארעם און שוואך. ווי אנדערש איז די לאגע היינט. אכט יאר זינט די איצטיגע אדמיניסטראציע האט איבערגענומען די אנפירונג. די קאמוניסטישע אפּאזיציע פארקלענערט זיך פון וואלען צו וואלען. דער לאקאל איז סטאביל און פאראייניגט. אונזער צאל איז באדייטענד אויסגעוואקסען און די מיטגלידער זיינען שטאנדהאפט.

עס איז אויך ווערט אנצומערקען אויפן געענדערטען צוזאמענשטעל פון לאקאל. עס איז גוט באקאנט, אז מיט יארען צוריק זיינען מענער געווען אין דער ווייט גרעסטער מערהייט צווישען פינישער, היינט צו טאג בילדען פרויען די מערהייט (איבער 60 פּראצענט) פון אונזער לאקאל. אבער נישט בלויז אין דער הינזיכט האט זיך געענדערט דער כאראקטער פון אונזער ארגאניזאציע: מיט צופרידענקייט אבזערווירען מיר דעם כסדרדיגען צופלוס פון א יונגען עלעמענט. אין די לעצטע אכט יאר האבען מיר אריינגענומען איבער 2,000 פרישע, אינגערע מיטגלידער. לעצטענס איז דער עיקר דער צושטראם פון די אידישע פליכטלינגע. מיט שטאלץ דערמאנען מיר וועגען דער הילף, וואס אונזער יוניאן האט געגעבען אונזערע געפייניגטע שוועסטער און ברידער.

ביי דער געלעגנהייט פון 50־יאריגען יובילײ ווערט דורך דער אויספּרובירטער יוניאן אנפירונג ארויסגעבראכט די זארג וועגען דער צוקונפט. ערשטענס האט זיך די עקאנאמישע לאגע שטארק פארערגערט — אלע דערמאנען זיך גלייך די צייטען פון קורצע סעזאנען, גאר קליינע פארדינסטען און די שווערע לאגע פון דער יוניאן.

דערגרייכונגען פון איסטערן אוט און טאַון אין די לעצטע דריי יאָר

פון הערי וואַגנער, גענעראַל־מענעדזשער

בעת מיר פּייערן איצט דעם יובל־קאָנווענשאָן פון אונזער אינטערנעשאַנעל, וועלכע ציט אונטער אַ גרויסן סך־הכל פון אירע דערגרייכונגען אין משך פון אַ האַלבן יאָרהונדערט, מוזן מיר געדענקען, אַז דער אַלגעמיינער אויפטו איז דער רעזולטאַט פון די דערגרייכונגען פון די באַזונדערע טיילן וואָס שטעלן צוזאַמען אונזער מעכטיגע אָרגאַניזאַציע.

אונזער דעפּאַרטמענט, דער איסטערן אוט און טאַון, איז יונג אין פאַרגלייך מיט דער אינטערנעשאַנעל אַלס גאַנצע. מיר זיינען געבוירן געוואָרן מיט 19 יאָר צוריק, אין יאָר 1931. אָבער אונזער ביישטייער צום וואוקס פון אונזער אָרגאַניזאַציע איז געווען אַן אָנגעזעענער.

* * *

די אַלגעמיינע לאַגע אין אונזערע שעפּער איז ניט אַזאַ גוטע ווי אין די יאָרן פאַר דער לעצטער קאָנווענשאָן. די אַרבעטס סעזאָנען זיינען געוואָרן קירצערע, און די סלעק, נאַטירלעך, לענגערע.

די דרעסמאַכער, וועלכע שטעלן מיט זיך פאָר די מערהייט פון אונזערע מיטגלידער, האָבן אָממייסטענס געליטן פון אַרבעטסלאָזיגקייט. אַ צאָל פירמעס אין דער דאָזיגער אינדוסטריע האָבן זיך ליקווידירט.

די לאַגע אין די בלאוז שעפּער, וועלכע באַשעפטיגן קנאַפּע 5,000 פון אונזערע מעמבערס, איז געווען ניט פיל בעסער. אָבער אַמשטאַרקסטן האָט געליטן דער בעטהראָוב צווייג פון אונזער אינדוסטריע, אין וועלכן עס אַרבעט בלויז, צום גליק, אַ קליינער פּראָצענט פון אונזערע מיטגלידער.

אין די אַנדערוועיר און ספּאָרטסוועיר שעפּער האָבן די אַרבעטער אויך געפילט דעם טעם פון אַרבעטסלאָזיגקייט, אָבער די לאַגע איז געווען ניט אַזוי שלעכט ווי אין די פריער דערמאָנטע בראַנטשעס פון דער אינדוסטריע.

ביי קינדער־דרעסעס האָט די לאַגע געהאַלטן אין איין פאַרבעסערן זיך ביז 1947. אָבער זינט דעמאָלט און ביז איצט, איז פאַראַן אַרבעט און די שעפּער און די באַלמעלאָכעס מאַכן אַ לעבן.

אַמבעסטן איז געווען די עקאָנאָמישע לאַגע אין דער קאָרסעט און ברעזיר אינדוסטריע. די שעפּער האָבן כסדר, אין משך פון די לעצטע דריי יאָר, געאַרבעט סטעדי צו פולע וואָכן.

פון דעם זעען מיר, אַז בדרך כלל איז די לאַגע אין די שעפּער וואָס מיר קאָנטראָלירן ניט געווען קיין גוטע, און דאָך איז אונז געלונגען צו פאַרגרעסערן די צאָל פון אונזערע מיטגלידער.

דער איסטערן אוט און טאַון דעפּאַרטמענט ציילט איצט 37,676 מעמבערס אין פאַרגלייך מיט 32,060 מיט דריי יאָר צוריק. דאָס איז אַ צואוואוקס פון 5,616 מיטגלידער.

אָבער די דאָזיגע ציפערן אַליין דערציילן נאָך ניט די גאַנצע געשיכטע פון דער שווערער אַרבעט, וואָס איז אָפּגעטאָן געוואָרן כדי צו פאַרגרעסערן די צאָל יוניאָן־מעמבערס אין אונזער טעריטאָריע. מיר מוזן געדענקען, אַז זינט 1947 האָבן איבער 19 טויזנט מיטגלידער פאַרלאָזט, צוליב פאַרשיידענע סיבות, אונזערע רייען. און די פאַרגרעסערונג פון דער צאָל מיטגלידער איז אַ רעזולטאַט פון אַ דריי־יאָריגן דרייוו, וואָס האָט אַריינגעבראַכט קנאַפּע 25 טויזנט נייע רעקרוטען.

דער איבערבייט פון אַזוי פיל מיטגלידער איז געווען אַ רעזולטאַט פון דעם וואָס פיל שעפּער זיינען אַרויס פון ביזנעס און נייע שעפּער האָבן זיך איינגעשטעלט אין אונזערע אינדוסטריעס.

אין די דריי יאָר, פון 1944 ביז 1947, צום ביישפּיל, האָבן זיך צוגעמאַכט 30 שעפּער אין אונזער טעריטאָריע. אָבער אין די דריי יאָר פון 1947 ביז היינט זיינען 156 שעפּער אַרויס פון ביזנעס. צווישן די ליקווידירטע שעפּער זיינען כמעט אַ העלפט, 71, געווען דרעספּעקטאָרים. מייסטענס פון די ליקווידירטע שעפּער האָבן זיך אויפגעגעבן מחמת שלעכטע ביזנעס. אָבער מיר האָבן אויך פאַרלוירן אַ צאָל שעפּער וואָס האָבן אַרויסגעמופט פון אונזער טעריטאָריע אין געגנטן וועלכע שטייען אונטער דעם קאָנטראָל פון אַנדערע דעפּאַרטמענטס פון אונזער אינטערנעשאַנעל.

דער דאָזיגער פאַרהעלטניסמעסיג גרויסער פאַרלוסט איז גוט געמאַכט געוואָרן דורך דער יוניאַניזאַציע פון 253 שעפּער וואָס זיינען געבראַכט געוואָרן אונטער דעם קאָנטראָל פון אונזער דעפּאַרטמענט. אַזוי אַז דער נעטער צואוואוקס אין די לעצטע דריי יאָר איז 97 שעפּער. אין דער דאָזיגער שווערער אָרגאַניזיר אַרבעט האָבן מיר געקראָגן די פולסטע קאָאָפּעראַציע פון דעם ניו־יאָרקער דרעס דזשאָינט באָארד.

פאַרשטייט זיך, אַז די יוניאַניזאַציע פון אַזוי פיל שעפּער איז ניט שטענדיג דערגרייכט געוואָרן אויף אַ פרידלעכן אופן. פון די 38 סטרייקס וואָס מיר האָבן אָנגעפירט, אין די לעצטע דריי יאָר, זיינען 32 געווען אָרגאַניזיר־סטרייקס. די אַנדערע זעקס סטרייקס זיינען פאָרגעקומען ווען די באַלעבאַטים האָבן געבראָכן די יוניאָן אַגרימענטס אָדער זיך אָפּגעזאָגט צו באַנייען די אויסגייענדיגע קאָנטראַקטן. פון די 38 סטרייקס האָבן מיר געוואונען 34 און פאַרלוירן ניט מער ווי 4.

א חוץ די סטרייקס האָבן מיר דורך די דריי יאָר אויך געהאַט 129 סטאָפּפּעדזשעס. די סטאָפּפּעדזשעס זיינען געשטיגן פון 28 אויף 129, אַ צוואוקס פון 101.

מייסטענס אַגרימענטס מיט די דאָזיגע שעפּער האָבן אַ פּונקט וואָס דערלויבט געוויסע ענדערונגען אין אָפּמאַך יעדעס יאָר. דאָס האָט אונז געהאָלפן כסדר צו קריגן לוין־העכערונגען פאַר אונזערע מיטגלידער און צו פאַרבעסערן די אַרבעטס־באַדינגונגען אין אונזערע שעפּער. אַזוי אַז איצט האָבן מיר אינגאַנצן אָפּגעשאַפט דעם דיפערענשעל אין אַרבעטס־פּרייזן וואָס האָט עקזיסטירט צווישן אונזערע שעפּער און די שעפּער אין ניו־יאָרק.

טראָץ דעם ווידערשטאַנד מצד די באַלעבאַטים איז אונז דאָך געלונגען צו באַקומען לוין־העכערונגען און אַנדערע געווינסטן פאַר די באַלמעלאָכעס אין די שעפּער אונטער אונזער קאָנטראָל. א חוץ די רעיזעס דורך די קאָלעקטיווע אָפּמאַכן פון די ניו־יאָרקער יוניאָנס, ווי דער דרעס דזשאָינט באָארד און די לאָקאַלן 23, 25, 32, 62, 91 און 155, האָבן אונזערע מיטגלידער אויך געוואונען לוין־העכערונגען דורך דעם פעדעראַלן מינימום ווייגדזש געזעץ, וואָס איז אַריין אין קראַפט דעם 1טן יאַנואַר, 1950.

א חוץ לוין־העכערונגען האָבן מיר אויך געוואונען באַצאָלטע יום־טובים און העלטה און וועלפער בענעפיטס אין די שעפּער וואו די פאָנדן זיינען נאָך ניט געווען איינגעשטעלט.

ביים היינטיגן טאָג זיינען אַלע אונזערע מעמבערס פאַרזיכערט מיט העלטה און וועלפער בענעפיטס און מיט באַצאָלטע וואַקאַציעס.

אין די לעצטע דריי יאָר האָבן מיר אויסגעצאָלט קנאַפּע דריי און אַ האַלב מיליאָן דאָלאַר אין באַצאָלטע וואַקאַציעס. מיר האָבן אויך אויסגעצאָלט אַ מיליאָן און קנאַפּע 200 טויזנט דאָלאַר אין סיק־בענעפיטס, האָספּיטאַליזאַציע, אָפּעראַציעס, מאַטערניטי, טובערקולאָזיס־בענעפיטס, מעדיצין, ברילן און פאַר דאָקטוירים.

אויך אויף דעם געביט פון ריטייערמענט פּענסיעס האָבן מיר צו פאַרצייכענען פּאָזיטיווע דערגרייכונגען. אונזערע דרעסמאַכער זיינען פאַרזיכערט מיט עלטער־פּענסיע דורך דעם קאָלעקטיוון אַגרימענט פון דעם ניו־יאָרקער דרעס דזשאָינט באָארד. פיר טויזנט בלאוזמייקערס וועלן בקרוב האָבן אַ ריטייערמענט פאָנד, צו וועלכן די באַלעבאַטים האָבן שוין אָנגעהויבן די צאָלונגען לויט דעם קאָנטראַקט פון לאָקאַל 25. און די באַנייטע אָפּמאַכן צווישן איסטערן אוט און טאַון דעפּאַרטמענט מיט אינדעפּענדענט פירמעס זוכן מיר צו געווינען ריטייערמענט צאָלונגען. אין אַ צאָל אַגרימענטס האָבן מיר שוין געוואונען ריטייערמענט פאָנדס.

אונזער דעפּאַרטמענט איז אויך אַ שותף צו אַ יוניאָן העלטה סענטער אין ניו יאָרק, ניו דזשוירזי, וואו צען טויזנט מעמבערס וועלן קענען באַקומען מעדיצינישע הילף. די געביידע, נאָכ'ן איבערבויען, וועט קאָסטן אַ קנאַפּן מיליאָן דאָלאַר.

אין 1948 האָט אונזער דעפּאַרטמענט געוואונען אַ וויכטיגן קאַמף געגן דער קאָנעטיקוט אַנעמפּלאָימענט קאָמפּענסעישאָן קאָמישאָן, וועלכע האָט גע'פּסק'ענט, אַז וואַקיישאָן טשעקס זיינען פּיי־טשעקס און די אַרבעטער זיינען ניט באַרעכטיגט צו אַרבעטסלאָזע פאַרזיכערונג, הגם זיי אַרבעטן ניט ווען די יוניאָן גיט זיי די וואַקאַציע טשעקס. דער לעגאַליסטישער קאַמף האָט זיך געצויגן איבער צוויי יאָר צייט. די קעיס איז ענדלעך דערגאַנגען צום העכסטן געריכט אין שטאַט, וועלכער האָט אַרויסגעטראָגן אַן אורטייל צום גונסטן אונזערע מיטגלידער. דער דאָזיגער זיג האָט ניט בלויז דערמעגלעכט אונזערע מעמבערס צו קאָלעקטען אַרבעטס־לאָזע אינשורענס, וואָס איז זיי געקומען זינט דריי יאָר, נאָר ער האָט אויך עטאַבלירט אַ וויכטיגן לעגאַלן פּרעצעדענט.

מיר האָבן אויך איינגעמאַנט קנאַפּע 160 טויזנט דאָלאַר אין אונטערגעצאָלטע ווייגדזשעס פאַר אונזערע מיטגלידער אין די לעצטע דריי יאָר.

אונזער דעפּאַרטמענט האָט אויך זיך באַטייליגט אין אַלע געלט־זאַמלונגען לטובת מלחמה־יתומים אין אייראָפּע, פאַר אינפאַנטאיל פּאַראַליסיס און פאַר אַנדערע לאָקאַלע און נאַציאָנאַלע הילפס־צוועקן.

דאָס איז די געשיכטע פון דעם איסטערן אוט און טאַון דעפּאַרטמענט אין די לעצטע דריי יאָר, וועלכע זיינען געווען יאָרן פון שווערער אַרבעט, פון פאַרלוסטן און געווינסטן, און פון אַ כסדר'דיגן באַרג־אַרויף.

אין דער דאָזיגער אַרבעט האָב איך באַקומען די פולסטע קאָאָפּעראַציע פון דעם אַסיסטענט מענעדזשער, איזראַעלע האָראָוויץ און פון די 94 מענער און פרויען אין די 26 יוניאָן אָפיסעס אויף דער טעריטאָריע פון איסטערן אוט און טאַון דעפּאַרטמענט.

אין נאָמען פון די קנאַפּע 38 טויזנט מעמבערס אונזערע באַגריס איך די אינטערנעשאַנעל צו דעם גרויסן יום־טוב אונזערן. די ערשטע 50 יאָר זיינען אַ פאַרזיכערונג, אַז מיר וועלן ווייטער גיין פאָראויס מיט ווייכערע טריט.

צווייטענס קוקן זיך די וועטעראַנען אַרום און זעען ווי זייערע רייען ווערן שיטערער. און זיי שטעלן זיך די פראַגע צי וועלן זיך געפינען נייע, יונגע כוחות, וואָס וועלן די יוניאָן ווייטער פירן אין אונזער גייסט. מיר, אין לאָקאַל 9 האָבן אַ גוטן, יונגן עלעמענט, וואָס ווערט אַריינגעגלידערט אין דער באַוועגונג. מיר זיינען זיכער, אַז צווישן די ניי אַריינגעקומענע זיינען פאַראַן גענוג מענטשן, וועלכע מיר קענען צוגרייטן צו דער גרויסער אויפגאַבע פון פירערשאַפט. מיר גלויבן אויך, אַז זייער איינפלוס וועט אַרויסגיין אַריבער די ראַמען פון לאָקאַל.

מיט אַ ראַאיגער זיכערהייט אין דער צוקונפט פון אונזער יוניאָן שיקן מיר איבער אונזערע יום־טוב גרוסן צו דער אָנפירונג און מיטגלידערשאַפט פון דער גרויסער אינטערנעשאַנעל.

ווי איך בין געוואָרן אַקטיוו אין דער יוניאָן

(צום גאָלדענעם יובילי פון אונזער אינטערנעשאַנעל)

פון יוסף ברעסלאַו, מענעדזשער לאָקאַל 35

די לעצטע צייט, ווען עס האָבן זיך דערנענטערט די טעג צו דער פייערונג פון דער 50יאָריגער עקזיסטענץ פון אונזער אינטערנעשאַנעל — ביי אַלע עפנטלעכע מיטינגען און לעצטענס, ביי די פייערלעכע אינסטאַלישאַנס, האָבן אַלע רעדנער און ספּעציעל פּרעזידענט דובינסקי, אונטערגעשטראָכן און אָנגעצייגט מיט וואָס פאַר אַ מי, אָפּפערוויליגקייט און טיפן גלויבן די קלאָוקמאַכער האָבן צוגעטראָגן צו דעם אויפבוי פון דער אינטערנעשאַנעל.

אָט די דערמאָנונגען פירן מיך פערזענלעך, צוריק צו די קאַלטע ווינטער־מאָנאַטן פון 1909, ווען איך בין געוואָרן אַ יוניאָן־מאַן און זיך אָנגעשלאָסן אין אונזער קלאָוק און סקוירט פּרעסערס לאָקאַל 35. פּאַסירט האָט עס גלייך, ווען איך האָב דעמאָלט באַזוכט אַ „מאַסען־מיטינג" פון די פּרעסערס און באַלד דאָרט איינגעצאָלט מיינע 50 סענט — אַלס ערשטע איינצאָלונג און ווען איך האָב געפרעגט: „וואו איז דער אָפיס פון דער יוניאָן?" האָט מען מיר געענטפערט, אַז דער אָפיס געפינט זיך נומער 27 דריטע עוועניו, צווישן אַכטע און ניינטע סטריט.

אויף מאָרגן בין איך גלייך אַוועק אַ קוק טאָן און זיך באַקענען מיט דער יוניאָן. אַריינגעגאַנגען דאָרטן דורך דער שמאָלער האָל, אַרויפצוגיין אויפן ערשטן אָדער צווייטן פלאָר אויף די הילצערנע שטיגן, האָט עס אויסגעקוקט מער ווי אַ ווערהויז מיט אָנגעוואָרפענע פּאַפּירן, ווי אַ יוניאָן אָפיס. אין דער זייט, אין אַ קאָרנער, איז געווען מיט ברעטער אָפּגעגרעניצט אַ וואַנט מיט אַ פּאָר קליינע פענסטערלעך, — און דאָ איז אינעווייניג איז אייגנטלעך געווען סך הכל, דער אָפיס פון דער אינטערנעשאַנעל, פון דער קלאָוק דזשאָינט באָארד, און פון אַלע קלאָוקמאַכער לאָקאַלן. אין יוניאָן־אָפיס איז ניט געווען קיין גערודער פון פיל מענשן, נאָר אויף איינעם אַ הויכן, אַ דאַרן מיטעליאָריגן מאַן, האָט מען מיר אָנגעוויזן; אַז דאָס איז דזשאָהן דייטש, דער גענעראַל סעקרעטאַר פון דער אינטערנעשאַנעל.

אַזוי איז עס געווען אַ גאַנצן טאָג, אַ חוץ אויף דער נאַכט — ווען עס האָבן זיך געעפנט די פּאָר פענסטערלעך און געוואַרט טאָמער וועט עמעצער קומען עפּעס קאָמפּליינען אָדער זיך דורכרעדן, — ווייל מייסטענס, אויב עמעצן האָט זיך שוין יאָ פאַרוואָלט צאָלן די דיוס, האָט מען עס געצאָלט ביי די לאָקאַלע מיטינגען און ניט אין יוניאָן אָפיס.

ווען איך האָב זיך נאָכגעפרעגט אויף דעם סעקרעטאַר פון לאָקאַל 35, האָט מען מיר געענטפערט, אַז ער אַליין זוכט ערגעץ אַ דזשאָב און אויב איך וויל אים באַגעגענען, קען איך אים טרעפן ביי דעם מיטינג פון די פּרעסערס יעדן צווייטן מאָנטאָג נאַכט, אין 96 קלינטאָן סטריט, אין גרעיט־סענטראַל פּאַלאַס־האָל.

בין איך יענעם מאָנטאָג נאַכט אַוועק צום מיטינג. אָנגעפאַנגען צו מיטען האָט מען באַדאַרפט 8 אַ זייגער, אָבער פאַקטיש האָט עס זיך אָנגעהויבן אַ סך שפּעטער, ווייל מען האָט געוואַרט ביז מען איז געקומען פון די שפּעטע נאַכט־שטונדן אַרבעט. געמיטעט האָט מען אין אַ קליינער רום מיט לאַנגע בענק, וואו עס האָט געקאָנט אַריין צווישן 50 און אַ 75 מענשן. נאָר צום מיטינג זיינען געקומען בלויז אַ צוויי דאָזן.

דער סעקרעטאַר פון לאָקאַל 35 איז דעמאָלט געווען ה. מענין. מען האָט אים שטענדיג געזען אַרומטראָגן זיך מיט אַ „בריוו־קעיס". אויך ווען ער איז געגאַנגען זוכן אַ דזשאָב — האָט ער די גאַנצע יוניאָן אַרומגעטראָגן מיט זיך אין דער בריוו־קעיס.

דער טשערמאַן פון לאָקאַל 35 איז געווען עמיל ראָזענבערג. ער איז געווען אַן אונגאַרישער, אַ זייער געלאַסענער, גוטמוטיגער מענש. ער האָט געפירט די מיטינגען פּינקטלעך און עס געטאָן מיט אַזוי פיל ווירדע, אַז עס האָט אויסגעקוקט ווי ער פירט אַ גרויסן קאָרפּאָריישאָן מיטינג.

עמיל ראָזענבערג האָט עס איינגעשוואָרן מיך און דעם צווייטן פּרעסער, געלער, נאָכדעם ווי מיר האָבן צוזאַמען געהאַט איינגעצאָלט צו 50 סענט ביים פריערדיגן מאַסענמיטינג, צו ווערן מיטגלידער אין דער יוניאָן. ער האָט אונז געהייסן אויפהייבן די הענט — און נאָכ'ן איינשווערן אונז שטאַרק אָנגעזאָגט, אַז מיר מוזן זיך פאַרפליכטן צו שטימען דעם סאָציאַליסטישן טיקעט.

דער מנהג פון איינשווערן און אָנזאָגן ווי אַזוי צו שטימען, האָט אָנגעהאַלטן ביז די שפּעטערע יאָרן אין אונזער יוניאָן.

מיין ערשטע יוניאָן — אַ פּאַיט

עס האָט זיך דעמאָלט געפירט, אַז דער דזשאָינט באָארד סעקרעטאַר, אַלבערט, אַ מיטגליד פון סקוירט־מאַכער לאָקאַל 23, פלעגט אַרומגיין צו די לאָקאַלע מיטינגען און פאָרלייענען דעם לעצטן באַריכט פון דזשאָינט באָארד, וועלכער האָט געמיטעט יעדן פרייטאָג נאַכט אין האַוסטאָן סטריט. פלעגט דער סעקרעטאַר קומען אָנהויב וואָך, מאָנטאָג, צו די פּרעסערס פון לאָקאַל 35, און צו די פינישערס פון לאָקאַל 9, וואָס האָבן אָנגעהאַלטן זייערע מיטינגען אין דער זעלבער נאַכט, אין דער זעלבער האָל אין באַזונדערע רומס און פאָרלייענען די פּראָטאָקאָלן פון דער דזשאָינט באָארד. דינסטאָג פלעגט ער גיין צו די קלאָוק אָפּערייטאָרס, לאָקאַל 1, און מיטוואָך — צו די סקוירט אָפּערייטאָרס, לאָקאַל 23.

אין די דעמאָלטדיגע פּראָטאָקאָלן וואָס דער סעקרעטאַר האָט פאָרגעלייענט, האָט ער באַריכטעט, וועגן אַ גרויסן „פּאַיט" ביים לעצטן דזשאָינט באָארד מיטינג. דער „פּאַיט" איז געווען געגן די דריי אָנגעשטעלטע, באַצאָלטע אָרגאַנייזערס: ס. פּאָליאַקאָף, מאָריס זיגמאַן און דזשוליוס וואולף. — האָט פּאַסירט, אַז אין יענער צייט איז געווען אַ סטריט־קאַר סטרייק אין פילאַדעלפיע. ער איז געווען אַ סטריט־קאַר־סטרייק אין פילאַדעלפיע. עס צוויי־דריי יאָר האָט עס געהאַלטן ביי אַ גענעראַל סטרייק און דער סוף פלעגט זיין, אַז מען פלעגט פאַרלירן דעם סטרייק. אָבער אין אונזערע קרייזן האָט מען אויף די סטריט־קאַר סטרייקס געקוקט ווי אויף אַ סאָרט רעוואָלוציע אין אַמעריקע. זעלבסטפאַרשטענדלעך, האָט זיך די דריי אָרגאַנייזערס פאַרגלוסט צו פאָרן קיין פילאַדעלפיע און זען, וואָס זיי קענען דאָרטן בייהילפיג זיין.

מאַכט זיך, אַז אין דער זעלבער צייט האָט די קלאָוק דזשאָינט באָארד געסטרייקט ביי דער סקוירט פירמע „רובין" אויף דער איסט־בראָדוועי. דערפאַר האָבן עטלעכע דזשאָינט באָארד דעלעגאַטן (איז געווען דער באַריכט), קריטיקירט און זיך געהיצט און אָנגעפרעגט: „ווי קומט עס וואָס אונזערע אָרגאַנייזערס האָבן פאַרנאַכלעסיגט דעם אייגענעם סטרייק און זיך אַוועקגעפאָרן קיין פילאַדעלפיע?" זיי, די דריי אָרגאַנייזערס, האָבן זיך געפילט שטאַרק געטראָפן פון דער ניט מילדער קריטיק. — זיי זיינען געפאָרן אַרויסהעלפן אַ סטרייק און דאָ גאָר קריטיקירט מען זיי! אַ וואָרט פאַר אַ וואָרט, האָט זיך אַנטוויקלט אַ פּאַיט, אַז מען האָט געקענט מיינען, אַז די גאַנצע יוניאָן און די גאַנצע וועלט גייט דאָ אונטער. און דאָס וואָס עס האָט זיך אָפּגעטאָן וועגן דעם ענין ביי דער דזשאָינט באָארד, האָט זיך דורך דעם סעקרעטאַר'ס לייענען איבערגע'חזר'ט ביי די לאָקאַלן. אייגנטלעך, קריטיקירן אַ באַאַמטן איז שוין דעמאָלט פאַררעכנט געווען פאַר אַ גרויסע מצוה און אַ סימן פון פּראָגרעס, האָט מען ביי יעדן מיטינג קריטיקירט ווי איינער האָט נאָר געקענט.

איך, נאַטירלעך, ניט געקוקט דערויף וואָס עס איז ביי מיר געווען מיין ערשטער יוניאָן־מיטינג, — האָב איך אויך ניט געשוויגן. זייענדיג אָנגעהויכט און איינגעזאַפּט מיט די רעוואָלוציאָנערע אידעען פון דער היים, פון רוסלאַנד, האָב איך אַטאַקירט אָן רחמנות, וויפיל עס האָט זיך נאָר געלאָזט; צי איך האָב געוואוסט וואָס איך האָב גערעדט איז געווען — ניט וויכטיג.

אָבער גלייך נאָכדעם האָט זיך אויפגעשטעלט מאָריס זיגמאַן, גענומען דאָס וואָרט און דערקלערט זיין שטאַנדפּונקט וועגן די אַטאַקעס — און צו מיר האָט ער אַזוי געגעבן אַ קוק פון דער זייט און געפרעגט: „ווער איז דער יונגערמאַן, וואָס רעדט האַלב אידיש און האַלב רוסיש"? און זיגמאַן האָט מיך מכבד געווען וויפיל עס האָט נאָר געקאָנט אין מיר אַריין. איין פּראָזע געדענק איך, וואָס ער האָט געזאָגט, „אַז מען דאַרף דעם יונגענמאַן וואַטשן, ווייל ער וועט נאָך דאָ מאַכן פּלענטי טראָבעל אין דער יוניאָן".

אַ צווייטער אינצידענט

אַ צווייטער כאַראַקטעריסטישער אינצידענט ביי יענעם מיטינג איז געווען, וואָס ניט קוקנדיג דערויף, וואָס איך בין נאָר וואָס געוואָרן אַ יוניאָן־מאַן, און וואָס עס איז געווען מיין ערשטער יוניאָן־מיטינג — ווייס איך ניט פאַרוואָס און ווי אַזוי, — אַז ווען עס איז געקומען צום ווילן אַן עקזעקוטיוו קאָמיטע, האָט מען מיך דערווילט אין דער קאָמיטע. דער טשערמאַן האָט אונז אַלעמען אָנגעזאָגט, אַז די עקזעקוטיוו באָארד וועט זיך צוזאַמענקומען שבת־נאַכט, אין דער וואוינונג פון אַקטיוון מעמבער, דזשעי קימבראָווסקי, אויף דער דרייצענטער סטריט, צווישן עוועניו בי און סי. נאַטירלעך, בין איך געקומען צו דעם געהויבענעם מיטינג צו דער צייט — און אידער מען האָט צייט געהאַט צו עפענען דעם מיטינג, האָט זיך אויפגעשטעלט מאָריס גאָלדאָווסקי פון לאָקאַל 35, וועלכער האָט דעמאָלט געאַרבעט פאַר דער דזשאָינט באָארד און ערקלערט, „אַז די עקזעקוטיוו באָארד איז ניט געזעצלעך", ווייל עס איז דאָ אַ פּונקט אין דער אינטערנעשאַנעל קאָנסטיטוציע, אַז יעדער מוז אַמווינציגסטנס 6 מאָנאַטן באַלאַנגען צו דער יוניאָן — און דאָ זיינען דאָ אַזוינע, וועלכע זיינען נאָך ניט קיין 6 מאָנאַטן קיין יוניאָן־לייט, דערפאַר לעזט ער אויף די עקזעקוטיווע.

אַז מיר האָבן דערהערט, אַז עס איז געווען „ניט געזעצלעך", האָבן מיר זיך אויפגעלייזט. דאָס כאַראַקטעריסטישע דערביי איז געווען, וואָס קיינער האָט ניט געפרעגט גאָלדאָווסקי'ן — ווער עס האָט אים אָטאָריזירט אונז אויפצולעזן — און קיינער האָט ניט געהאַט קיין ביטערקייט, ניט געגן אים און ניט געגן דער יוניאָן, נאָר אַלע האָבן אָנגענומען: „אַז אויב עס איז ניט געזעצלעך — איז עס אויך ניט גוט פאַר דער יוניאָן".

און ווען גאָלדאָווסקי האָט וועגן דעם אינצידענט רעפּאָרטעט צום נעקסטן לאָקאַל מיטינג 35, און דאָס אינטערעסאַנטסטע, וואָס ביי אַ צווייטן מיטינג האָט מען אונז נאָך אַמאָל נאָמינירט, מיך מיט די אַנדערע, וועלכע זיינען נאָך קיין 6 מאָנאַטן אין דער יוניאָן ניט געווען און אונז געמאַכט פאַר געזעצלעכע, כשר'ע עקזעקוטיוו באָארד מעמבערס — און נאָך מער, מיר זיינען אין דער זעלבער יוניאָן טעטיג פון דעמאָלט אָן ביז'ן היינטיגן טאָג... שפּעטער האָט מען אונז פּריוואַט אויפגעקלערט דעם אינצידענט, אַז די סיבה, וואָס גאָלדאָווסקי האָט אויפגעלעזט די עקזעקוטיוו באָארד איז געווען, וואָס איינער, צו וועמען מען האָט קיין צוטרוי ניט געהאַט — האָט זיך געהאַט אַריינגעכאַפּט צווישן אונז, איז מען פון אים אַזוי אַרום פּטור געוואָרן און מער ניט נאָמינירט. ער האָט זיך שוין מער ניט געוויזן אין דער יוניאָן ביז צום 1910 גענעראַל סטרייק.

אויף אַזאַ מין אַרט און ווייזע האָבן מיר, מעמבערס פון לאָקאַל 35, געהאָלפן בויען אַ יוניאָן: געגאַנגען אויף דער 14טער סטריט, אינדערפרי און ביי טאָג, צו דער 17טער סטריט צו רעדן צו די פּרעסערס אין מאַרקעט, זיי זאָלן זיך אָנשליסן אין דער יוניאָן. אמת, אַז מען איז געגאַנגען אין מאַרקעט נאָך אַ דזשאָב, אָבער ווער האָט אונז דען געוואָלט אַרויסנעמען אַרבעטן? מיר זיינען געווען פאַרפאָלגט פון די קאָנטראַקטאָרס און העד־פּרעסערס און מען האָט אָפּגעשפּאַסט פון אונז, „וואָס די גרינע ווילן איבערקערן אַמעריקע". מיר האָבן געהונגערט און געליטן און אַרומגעגאַנגען אָן שיך. בין איך געגאַנגען אַרבעטן אין אַ לאָנדרי פאַר 6 דאָלאַר אַ וואָך כדי צו קענען אויסהאַלטן די קינדער; אָבער ניט אויפגעגעבן די אידעע צו שלעפּן די פּרעסערס אין דער יוניאָן.

ווילט זיך ביי דער געלעגנהייט דערמאָנען, אַז ווען אַנומעלט, זיצענדיג אויף דער פּלאַטפאָרם אין דעם גרויסן האָטעל ניו־יאָרקער, ביי דער אינסטאַלירונג פון אונזער קלאָוק דזשאָינט באָארד און הערענדיג פּרעזידענט דובינסקי רעדן וועגן די פּיאָנערן און בויער פון דער אינטערנעשאַנעל, זעענדיג דעם אונטערשייד פון אַמאָל און די פּלעצער ווי מיר מיטען איצט; ווי מען האָט דעמאָלט געווילט און ווי מען ווילט איצט; און די פייערלעכע אינסטאַלירונג; ווי אַלץ איז אַ בנין, געשטעלט פונדאַמענטאַל און זיכער; די גרויסקייט און רייכקייט פון

דריי יאָר טעטיגקייט פון דרעס פּרעסערס לאָקאַל 60

פון **מעקס קאַהען**, מענעדזשער

צו געבען די לייענער פון דער „גערעכטיגקייט" אַ באַגריף וועגן די פּראָבלעמען, וואָס אונזער לאָקאַל, די דרעס פּרעסערס יוניאָן לאָקאַל 60 האָט פאַר זיך געהאַט אין די לעצטע דריי יאָר און די אַרבעט וואָס עס האָט זיך געפאָדערט אַט די פּראָבלעמען צו באַגעגענען און לעזן, איז נויטיג זיי צו באַקענען מיט דער אייגנאַרטיגער לאַגע אין אונזער טרעיד. דאָס וועט זיי קלאָר מאַכן פאַר וואָס אונזער לאָקאַל מוז זיך מער אָפּגעבן דירעקט מיט די שאַפּ פּראָבלעמען פון אונזערע מיטגלידער, כאָטש אַלס טייל פון דזשאָינט באָארד ווערן אַלע באַציאונגען און סכסוכים מיט די אַרבעטס־געבער אַטענדעט פון דער צענטראַלער פאַרוואַלטונג דורך די ביזנעס אַגענטן, דעפּאַרטמענט מענעדזשערס און דעם גענעראַל מענעדזשער.

ווען עס קומט צו סעטלען פּרייזן, צום ביישפּיל, האָט אַ פּעני מער אָדער ווייניגער אויפ'ן דרעס אַ גרויסע באַדייטונג פאַר'ן פּרעסער. אַ סענט אויפ'ן פּרייז פון פּרעסן מיינט פאַר'ן פּרעסער אַן אונטערשייד פון עטלעכע דאָלאַר אַ וואָך אויף די שכירות. ווייניג קענטיגע ענדערונגען אין סטאַיל, פאַרשיידענע מאַטעריאַלן פון וועלכע די דרעס ווערט געמאַכט און אַנדערע אייגנצעלהייטן, וואָס מאַכן אַ קליינעם אונטערשייד פאַר די אָפּערייטאָרס אָדער פינישערס, מאַכן אַ גרויסן אונטערשייד אויף דער אַרבעט פון פּרעסער. אונזער לאָקאַל מוז דעריבער גענוי אויפּפּאַסן אויף די פּרייזן פאַר פּרעסן אום צו באַשיצן די פאַרדינסטן פון די מיטגלידער.

דאָס זעלביגע איז אין דער פראַגע פון באַזאָרגען כאָטש מיט אַ טייל אַרבעט די וועלכע זיינען אויסער אַרבעט אַ לענגערע צייט. ביים פּרעסן איז מעגלעך דורכצופירן, אַז ניט נאָר זאָל אַרבעט געטיילט ווערן גלייך אין סלעק צייט צווישן די בעל מלאכות פון דעם זעלביגן שאַפּ, נאָר עס איז אויך מעגלעך פאַר די וואָס האָבן פולע וואָכן אַרבעט, אָפּצוגעבן אַ טאָג אַרבעט פאַר אַ ברודער וואָס האָט קיין שאַפּ ניט. די אַרבעטער פון די אַנדערע פאַכן קענען אַזאַ סיסטעם ניט איינשטעלן.

אויך פילע פון די אַנדערע קלאַגען און סכסוכים אין שאַפּ, צי דאָס איז צווישן די פּרעסערס מיט'ן באָס אָדער פאָרמאַן אָדער קריוודעס פון איין פּרעסער געגען אַ צווייטן, איז נויטיג איינער וואָס איז אַליין פון דעם פאַך, צו פאַנאַנדערקלייבן זיך און שליכטן עס ווי געהעריג איז. דאָס מוז דעריבער באַזאָרגט ווערן פון אונזער לאָקאַל.

אין די לעצטע פאַר יאָר איז אַט די אַרבעט פון אויפּפּאַסן און אָפּהיטן דעם לעבנס־סטאַנדאַרד פון אונזערע מיטגלידער געווען פיל שווערער און קאָמפּליצירטער. די ריסעסיע וואָס די דרעס אינדוסטריע האָט דורכגעמאַכט, האָט אַנגערירט אונזערע פּרעסערס פּונקט ווי די אַרבעטער פון אַלע אַנדערע פאַכן אין טרייד. בעלי בתים זיינען געוואָרן אַלץ האַרטער און איינגעשפּאַרטער ביים סעטלען פּרייזן און האָבן געזוכט אויף אַנדערע אופנים אַרונטערצודריקן די פאַרדינסטן פון די בעל מלאכות. אייניגע ציפערן פון די פּרייזן סעטעלמענטס, שאַפּ סכסוכים, שאַפּ מיטינגען און באַזוכן, וואָס אונזער לאָקאַל האָט אַטענדעט וועט געבן אַ באַגריף פון דער אָנגעשטרענגטער אַרבעט וואָס אונזער לאָקאַל האָט געטאָן.

אין די דריי יאָר זינט דער לעצטער קאָנווענשאַן האָט אונזער לאָקאַל געמאַכט 2,954 פּרייז סעטעלמענטס אויף איינצעלנע סטיילס און אויף איינצעלנע גרופּען. פון אַט דער צאָל זיינען 1,044 געגאַנגען צום אימפּאַרשיל טשערמאַן פאַר אַן אַנטשיידונג. דאָס באַווייזט די פאַרביסנקייט פון די בעלי בתים ביים סעטלען פּרייזן.

דורך דער צייט האָבן מיר געהאַט 396 דיסטשאַרדזש קעיסעס — 232 פון זיי אין לעצטן יאָר. דאָס באַווייזט די פאַרערגערטע לאַגע אין טרעיד. אונזער אָפיס האָט געמאַכט אַלע אָנשטרענגונגען צוריקצושטעלן די אָפּגעזאָגטע פּרעסערס צו דער אַרבעט און כמעט אין אַלע פאַלן מיט גאָר ווייניג אויסנאַמען איז עס אונז אויך געלונגען.

אַ חוץ אונזערע רעגולערע מעמבער מיטינגען האָט אונזער לאָקאַל אָנגעהאַלטן אַ נאָענטן קאָנטאַקט מיט די מיטגלידער דורך שאַפּ מיטינגען. אין די דריי יאָר האָבן מיר אָפּגעהאַלטן 4,602 שאַפּ מיטינגען.

אַרבעט פאַר די אַרבעטסלאָזע און שטיצע פאַר די נויטבאַדערפטיגע

מיט דער פאַרערגערטער לאַגע אין דרעס טרייד, האָבן זיך שטאַרק פאַרגרעסערט די צאָל אַרבעטסלאָזע פּרעסערס. פון די אומגעפער 2700 מיטגלידער אין אונזער לאָקאַל זיינען כמעט צוויי הונדערט אין גאַנצן אַרבעטסלאָז. דאָס הייסט זיי האָבן ניט קיין שעפּער. אונזערע מיטגלידער פון לאָקאַל 60 ווייסן, אַז ווי ווייניג אַרבעט זיי זאָלן ניט האָבן מוזן זיי אַ געוויסן טייל אַרבעט אָרונטערגעבן זייערע ווייניגער גליקלעכע ברידער, וואָס זיינען אין גאַנצן אַרבעטסלאָז. אין אונזער לאָקאַל האָבן מיר שוין לאַנג איינגעפירט דעם סיסטעם פון געבן אַרבעטס־טעג צו די שאַפּלאָזע. ווי ווייט אונזער לאָקאַל האָט אויפגעהאַלטן אַט די טראַדיציע קען מען זען פון פאָלגענדע ציפערן: אין משך פון די דריי יאָר האָט אונזער לאָקאַל אַרויסגעגעבן וואָרקינג קאַרדס צו אַרבעטסלאָזע מיטגלידער פאַר קנאַפּע פופציג טויזענד טעג אַרבעט. די שכירות פאַר אַט די טעג אַרבעט האָט אָנגעטראָפן כמעט אַ מיליאָן דאָלער.

אַ חוץ די טעג אַרבעט פאַר די אַרבעטסלאָזע, פאַרלאָזט ניט אונזער לאָקאַל אַ צאָל עלטערע מיטגלידער, וועלכע קענען ניט אַרבעטן איבער זייער שוואַכן געזונט. אונזער רעליף קאָמיטע העלפט זיי ווי ווייט מעגלעך.

עס איז איבעריג צו זאָגן, אַז מיר באַגרענעצן ניט אונזער טעטיגקייט בלויז פאַר די מיטגלידער פון אונזער לאָקאַל. מיר זיינען אַ געטרייער טייל פון דזשאָינט באָארד און באַטייליגן זיך אין אַלע טעטיגקייטן פון דער צענטראַלער אָרגאַניזאַציע. אונזערע מיטגלידער זיינען באַטייליגט טיכטיג אין די אָרגאַניזאַציע קאַמפּעינס אויסצוראָטן די סקעב־שעפּער פון דער אינדוסטריע. אַן עקזעקוטיוו באָארד מיטגליד פון אונזער לאָקאַל, וויליאַם לוריע, האָט מיט אַ יאָר צוריק אָפּגעגעבן זיין יונגען לעבן אין קאַמף קעגן דער אָפּען שאַפּ פּעסט. זיין אָנדענקען וועט אַלע מאָל געהאַלטן ווערן הייליג ביי אונזערע מיטגלידער.

מיר זיינען אַקטיוו אויך אויף אַנדערע געביטן

מיר האָבן איינגעאָרדנט לעקציעס און „סאָשעלס". אונזער ביבליאָטעק איז דער זאַמלפּונקט פאַר אונזערע מיטגלידער, וועלכע קומען אַהין לייענען ביכער, צייטונגען און זשורנאַלן. מיט דער הילף פון דעם עדיוקיישאַנעל דעפּאַרטמענט פון אונזער אינטערנעשאַנעל האָבן מיר דורכגעפירט אַ זעכצן וואָכיגן קורס פאַר אונזערע מיטגלידער צו גרייטן זיי פאַר יוניאָן אַרבעט. אונזערע מיטגלידער האָבן ספּעציעלע ברענטשעס פון אַרבעטער רינג און דעם נאַציאָנאַלן אַרבעטער פאַרבאַנד, וועלכע טוען זייער גוטע אַרבעט. אויפן פּאָליטישן געביט האָבן מיר דורך אונזערע ליבעראַל פּאַרטי קלובן מאָבילוזירט אונזערע מיטגלידער אין צייט פון קאַמפּעין צו פאַרשפּרייטן ליטעראַטור און טאָן אַנדערע פּאָליטישע אַרבעט צו העלפן דערוויילן אַרבעטער פריינדלעכע קאַנדידאַטן.

אונזער לאָקאַל האָט זיך אויך טיכטיג באַטייליגט אין אַלע געלט־זאַמלונגען וואָס די אינטערנעשאַנעל האָט איינגעאָרדנט, ווי פאַר הסתדרות, אָרט, היאַס, פאַרן אידישן אַרבעטער קאָמיטעט, פאַרן רויטן קרייץ, אינפאַנטייל פּאַראַליזיס פאָנד און אַנדערע וואוילטעטיגע אינסטיטוציעס.

אונזער לאָקאַל האָט באַוויזן צו טאָן אַט די גרויסע אַרבעט אַ דאַנק די איבערגעגעבנהייט פון די מיטגלידער, די עקזעקוטיוו באָארד און באַאַמטע וועלכע אַרבעטן אַלע האַרמאָניש פאַר אונזער יוניאָן. איך וויל דאָ באַזונדערס דערמאָנען די זעלטענע איבערגעגעבנהייט און גרויסע פעהיגקייטן פון דעם יונגען, ענערגישן טשערמאַן פון אונזער לאָקאַל, ברודער ספּיצער, אונזער געהילף מענעדזשער ברודער קודרינעצקי און די ביזנעס אַגענטן.

* * *

מיר קלייבן זיך צום 50־יאָריגן יובל קאָנווענשאַן פון אונזער ליבער אינטערנעשאַנעל. פאַר די „אָלד־טיימערס" זיינען דאָס איבערלעבונגען פון פרייד און אַ ציטער אין האַרצן. פיל פון אונז זיינען געשטאַנען ביים וויגעלע פון דעם קינד. מיר זיינע אויסגעוואַקסן און געוואָרן אַ גרויסע משפּחה מיט אַ סך קרובים. עס שטייען אויך פאַר אונז פאַר וויכטיגע פּראָבלעמען צו פאַרהאַנדלען ביי דער יום־טובדיגער קאָנווענשאַן. אונזער לאָקאַל ברענגט וויכטיגע רעזאָלוציע און רעקאָמענדאַציעס, אַזוי גוט ווי אַנדערע לאָקאַלן. מיר וועלן קומענדן יאָר דאַרפן אונטערשרייבן אַ נייעם אַגרימענט מיט די באַלעבאַטים: מיר וועלן דאַרפן פאַרענדיגן דעם דזשאָב פון פאַרניכטן די שונאים, וועלכע האָבן אונז געבראַכט די אַנטי־אַרבעטער געזעצן.

צו דער געלעגנהייט פון אונזער גרויסן יום־טוב וויל איך באַגריסן אונזער פירערשאַפט, די בויער פון אונזער אינטערנעשאַנעל מיט פּרעזידענט דוד דובינסקין: איך וויל אויך דערמאָנען אונזערע מיטגלידער, אַז מיר טרעטן צו צו אַ נייער עפּאָכע אין אונזער לאָקאַל וואו די קאָאָפּעראַציע פון יעדן מיטגליד וועט זיין נויטיג מער ווי אַלע מאָל, כדי מיר זאָלן קענען צוזאַמען באַגעגענען אַלע אַנקומענדע פּראָבלעמען און אויך העלפן אין דער דורכפירונג פון די אָנגענומענע באַשלוסן פון אונזער קאָנווענשאַן.

אונזער ערווילטע אַדמיניסטראַציע מיט דער דערפאַרונג פון די באַאַמטע און דער ענערגיע און דערמוטיגונג פון אונזער מיטגלידערשאַפט, וועלן ווייטער שטיין אויף דער וואַך און באַגעגענען אַלע פּראָבלעמען, ווי שווער זיי זאָלן ניט זיין פאַרן וואוילזיין פון אַלע מיטגלידער פון אונזער דרעס פּרעסערס לאָקאַל 60.

אַ בריף אין רעדאַקציע

ווערטער רעדאַקטאָר!

דערלויבט מיר צו גראַטולירן די דערוויילטע דעלעגאַטן צו דער 50 יאָריגער יובל־קאָנווענשאַן פון דער אינטערנעשאַנעל.

שוועסטער און ברידער דעלעגאַטן צו דער קאָנווענשאַן! איך דערוואַרט פיל פרייד די גאַנצע צייט וואָס די קאָנווענשאַן וועט אָנגיין. אַ יום טוב פון גייסטיגן פאַרגעניגען, אַ שמחה וואו אַלע וועלן זיך טרעפן. איר וועט קיינמאָל ניט פאַרגעסן די גרויסע פייערונג. איר וועט שטענדיג שטאָלצירן מיט דעם כבוד וואָס איז אייך, גליקלעכע דעלעגאַטן צוגעטיילט געוואָרן. מיר זיינען אייך מקנא און פאַרגינען אייך מיט'ן גאַנצן האַרצן זיך צו באַטייליגן —אין אַ יום טוב וואָס טרעפט איינמאָל אין לעבן.

די אינטערנעשאַנעל איז שוין אַ לאַנגע צייט צוריק אָנערקענט געוואָרן אַלס דער וועגווייזער פאַר אַלע אַנדערע יוניאָנס. אָבער זינט ברודער דייוויד דובינסקי איז אין אָפיס אַלס פּרעזידענט, גענעראַל־סעקרעטאַר־טרעזשורער, איז דער אָנזען פון דער אינטערנעשאַנעל שטאַרק געוואַקסן. ברודער דובינסקי האָט אויף זיך גענומען אַ שווערע אויפגאַבע. זיין ערנסטע איבערגעגעבנקייט ווערט זייער פיל אָפּגעשאַצט און ער געניסט די ליבע און די קאָאָפּעראַציע פון אַלע מיט וועמען ער קומט נאָר אין באַרירונג.

די דעלעגאַטן צו דער קאָנווענשאַן וועלן מעגן שטאָלצירן מיט די פילע גרויסע געווינסטן וואָס די אינטערנעשאַנעל האָט געוואונען —פאַר אירע מיטגלידער און וואָס קיין שום אַנדערע יוניאָן בעפאַר האָט אפילו ניט געוואַגט צו פאָדערן.

מיט ברודערלעכן גרוס:

ב ע ר נ אַ ר ד פ ע נ ס ט ע ר.

דער יוניאָן מיט די פאַרשיידענע פאָנדס און די סעקיוריטי פון די מעמבערס. היינט די 425 טויזענט מיטגלידער פון דער אינטערנעשאַנעל, פאַר וועלכע עס איז שוין ניט גענוג פלאַץ אין 96 קליניטאַן סטריט — ווערט דער יוניאָן מאַן אין מיר שטאָלץ און דערהויבן און מיט גרויס רעכט זאָג איך, אַז מיר מעגן פייערן דעם גאָלדענעם יובילייאום פון די אָנגעגאַנגענע 50 יאָר אינטערנעשאַנעל — און זיך שיין גראַטולירן. דאָס איז דאָס וואָס מיר האָבן אויפגעטאָן אין דעם האַלבן יאָרהונדערט. הלואי דעם אַנדערן האַלבן יאָרהונדערט ניט ערגער. און מיר זאָלן עס נאָר דערלעבן...

דער קלאָוק אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט אין די יאָרן 1947—1950

פון **דזשאָרדזש רובין**, מענעדזשער

דער קלאָוק אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט קומט צו דער יובל קאָנווענשאַן פון דער אינטערנעשאַנעל אין אַ יום־טוב'דיגער שטימונג. ניט בלויז זיינען מיר שטאָלץ מיט די פופציג יאָר אָפּגעטוענער אַרבעט פון דער אינטערנעשאַנעל, נאָר מיר זיינען אויך צופרידן מיט אונזערע אייגענע דערגרייכונגען אין די לעצטע דריי יאָר.

אונזער דעפּאַרטמענט נעמט אַרום 11 לאָקאַלן אין פאַרשיידענע שטעט אין ניו דזשוירזי, קאָנעטיקוט, לאָנג איילאַנד און אָפּ־סטייט ניו יאָרק. אונזער מיטגלידערשאַפט איז געוואַקסן אויף קנאַפּע 50 פּראָצענט אין די לעצטע דריי יאָר. צו דער 26־טער קאָנווענשאַן האָבן מיר געהאַט אַן ערך 10,500 מעמבערס, און איצט האָבן מיר קנאַפּע 16,000 מיטגלידער.

דער דאָזיגער וואוקס איז אַ רעזולטאַט פון דער אויסשפּרייטונג פון דער קלאָוק און סוט אינדוסטריע אין די געגענטן אַרום ניו יאָרק. דער דאָזיגער וואוקס איז אויך אַ בולט'ער סימן, אַז מיר שטייען אויף דער וואַך ניט צו דערלאָזן, אַז דער אויט אָוו טאַון געגענט זאָל ווערן אַ באַקוועמער פלאַץ פאַר די ניו יאָרקער קלאָוקשעפּער וואָס ווילן אַנטלויפן פון יוניאָן קאָנטראָל.

אין די לעצטע דריי יאָר האָבן אונזערע שעפּער געאַרבעט קלענערע סעזאָנען. עס האָט זיך אין אונזער טעריטאָריע, פּונקט אַזוי ווי איבער'ן גאַנצן לאַנד, אומגעקערט דער פאַר'מלחמה'דיגער צושטאַנד אין דער קלאָוק אינדוסטריע. אַכט און דרייסיג שעפּער אונטער אונזער יוניאָן קאָנטראָל זיינען אַרויס פון ביזנעס אין די לעצטע דריי יאָר. אָבער אין דער זעלביגער צייט האָבן מיר יוניאָניזירט 88 שעפּער, אַזוי אַז דער ריינער צוואוקס איז 50 ניי־אָרגאַניזירטע שעפּער.

צוליב דער פאַרקלענערטער פּראָדוקציע האָבן מיר געהאַט דעם פּראָבלעם פון יושר'דיגן פאַרטיילן די אַרבעט צווישן ניו יאָרק און די אויט אָוו טאַון שעפּער. מיר האָבן אויך אַכטונג געגעבן, אַז די באַלעבאַטים זאָלן ניט פּרואוון אויסנוצן די געענדערטע לאַגע אין דער אינדוסטריע כדי אַראָפּצודריקן די שכירות. ווען דער אימפּאַרשל טשערמאַן האָט פאַראיאָרן זומער געמאַכט די דעציזיע, אַז די דריי 5־דאָלאַרדיגע קאָסט־אָוו־ליווינג רעיזעס זאָלן אין פּראָצענטער אַריינגיין אין די פּרייז־סעטעלמענטס פון די שטיק־אַרבעטער, איז אונזער דעפּאַרטמענט געלונגען צו באַקומען אַ פּראָצענטועל העכערן רעיז פאַר די קלאָוקמאַכער וואָס אַרבעטן סעקשאַן אַרבעט אין די אויט אָוו טאַון שעפּער.

אונזער דעפּאַרטמענט האָט אויך איינגעמאַנט קנאַפּע 300 טויזנט דאָלאַר אין בעק־פּעי פאַר באַלמעלאַכעס וואָס האָבן ניט געקראָגן דעם פולן געסעטעלטן פּרייז, און אין חובות צום העלטה און וועלפעיר פאָנד, און אויך צום ריטייערמענט פאָנד.

אויף דעם געביט פון די דאָזיגע בענעפיטס, האָבן מיר צו פאַרצייכענען געווינסטן אין גרעסערע צאָלונגען און אין אַ פאַרגרעסערטער צאָל מיטגלידער וואָס געניסן פון זיי. די ריטייערמענט בענעפיטס פאַר אויט אָוו טאַון קלאָוקמאַכער זיינען אַריין אין קראַפט אין דזשון 1948. זינט דעמאָלט האָבן זיך צוריקגעצויגן פון אונזערע שעפּער 41 אַלטע מיטגלידער. אַן ענלעכע צאָל האָט איצט אַריינגעגעבן אַפּליקאַציעס אויף עלטער־פּענסיע.

אויפ'ן געביט פון געזונט־פאַרזאָרגונג האָט אונזער דעפּאַרטמענט לעצטן יאָר אָרגאַניזירט אַ פרייע טשעסט־עקס־רעי אונטערזוכונג פאַר אַלע אונזערע מיטגלידער. די דאָזיגע אונטערזוכונג גייט ווייטער אָן, און האָיאָר האָבן מיר בדעה איינצושליסן, אין געוויסע פאַלן, די משפחות פון אונזערע מעמבערס. מיר האָבן אויך איינגעשטעלט אַ בלוט־באַנק, מיט וועלכער עס וועלן זיך קענען באַנוצן אונזערע מיטגלידער און זייערע נאָענטע קרובים.

אָבער דער וויכטיגסטער אויפטו אונזערער אויפ'ן געביט פון געזונט אָפּהיטונג איז דער יוניאָן העלטה־סענטער אין ניו יאָרק, וועלכן מיר האָבן געקויפט בשותפות מיט דעם איסטערן אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט. דער דאָזיגער העלטה סענטער, וואָס וועט קאָסטן אַ דריי פערטעל מיליאָן דאָלאַר ווען ער וועט פאַרטיג ווערן סוף דעם יאָר, וועט באַדינען צען טויזנט יוניאָן מעמבערס אין דער ניו יאָרקער געגענט.

אויפ'ן געביט פון געזעלשאַפטלעכער הילף האָט אונזער דעפּאַרטמענט עטאַבלירט אַ שטענדיגען פאָנד. דאָס פאַרשפּאַרט אונז די אַרבעט פון מאַכן אָפטע אַפּילס צו אונזערע מיטגלידער פאַר פינאַנציעלע הילף צו פאַרשיידענע וואוילטעטיגע אינסטיטוציעס. אין די לעצטע דריי יאָר האָבן מיר פון דעם פאָנד געגעבן פאַר פאַרשיידענע פילאַנטראָפּישע צוועקן די סומע פון 195 טויזענט דאָלאַר. אַ חוץ דעם האָבן אייניגע לאָקאַלס אונזערע אייגענע הילפס פאָנדען פון וועלכע זיי שטיצן יתומים־הייזער, אָלד איידזש האָומס, האָספּיטאַלס און ענלעכע אינסטיטוציעס.

אונזער דעפּאַרטמענט האָט אויך אַדאָפּטירט הונדערט מלחמה־יתומים און האָט אויסגעגעבן אויף דעם צוועק 100 טויזענט דאָלאַר אין משך פון די לעצטע דריי יאָר. די יתומים געפינען זיך אין איטאַליע, פראַנקרייך און בעלגיע. מיר האָבן אויך אונטערשטיצט אַ צאָל יתומים אין פּוילן. אָבער פאַראיאָרן האָט די פּוילישע קאָמוניסטישע רעגירונג פאַרבאָטן די דאָזיגע הילף.

אויפ'ן בילדונגס געביט האָט אונזער דעפּאַרטמענט געזוכט צו פאַרפלאַנצן אין דעם באַוואוסטזיין פון אונזערע מיטגלידער אַ געפיל פון סאָלידאַריטעט לגבי אַלע יוניאָן מעמבערס, און אַ געפיל פון צוגעבונדנקייט צו דער יוניאָן. מיר האָבן איינגעשטעלט ספּעציעלע קורסן פאַר אונזערע מיטגלידער אין ראַטגערס אוניווערזיטעט אין ניו בראַנזוויק, נ. דזש. און קאָרנעל אוניווערזיטעט אין איטאַקאַ, ניו יאָרק.

אונזערע פּאָליטיקעל עקשאַן קאָמיטיס זיינען געווען טעטיג אין אויפקלערן אונזערע מעמבערס אין די פאַרשיידענע מוניציפּאַלע, פעדעראַלע און סטייט וואַלן וואָס זיינען פאָרגעקומען אין משך פון די לעצטע דריי יאָר אין דער טעריטאָריע פון קלאָוק אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט.

אַ וויכטיגער, נייער עקספּערימענט אין אונזער דעפּאַרטמענט איז דער דזשאָינט קאָונסיל וואָס מיר האָבן איינגעשטעלט אין אונזער טעריטאָריע אין 1947. דורך די אָפטע מיטינגען און טעטיגקייטן פון דזשאָינט קאָונסיל, האָבן מיר אַריינגעצויגן אַ גרעסערע צאָל מיטגלידער אין דער יוניאָן אַרבעט. דער דזשאָינט קאָונסיל דערמוטיגט אויך אַ גרעסערע מאָס זעלבסטשטענדיגקייט פאַר די באַזונדערע לאָקאַלן.

אַז אונזער מיטגלידערשאַפט שאַצט אָפּ ווי געהעריג די אַרבעט פון אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט באַווייזט דער פאַקט פון כמעט הונדערט פּראָצענטיגער איינשטימיגקייט פאַר אַ יוניאָן־שאַפּ בעת די נעשאַנעל לעיבאָר רילעישאַנס באָארד וואַלן, וואָס זיינען פאָרגעקומען אין הערבסט 1948.

מיר, פון קלאָוק אויט אָוו טאַון דעפּאַרטמענט, קומען צו דער אינטערנעשאַנעל יובל קאָנווענשאַן מיט אַ געפיל פון צופרידנהייט פאַר דער אָפּגעטוענער אַרבעט אין די לעצטע דריי יאָר. מיר ווייסן, אַז די אַרבעט אין דער צוקונפט וועט פאָדערן אונזערע גאַנצע כוחות ניט בלויז כדי אָנצוהאַלטן די שוין־געוואונענע דערגרייכונגען, נאָר אויך כדי צו דערגרייכן נייע געווינסטן. אָבער מיר קוקן אין דער צוקונפט מיט זיכערקייט און צוטרוי. מיר ווייסן, אַז צוזאַמען מיט אונזער מעכטיגער אינטערנעשאַנעל מאַרשירן מיר פאָראויס אויפ'ן וועג פון העכערע סטאַנדאַרדס פאַר אונזערע מיטגלידער.

אין דער לײדיס טײלאָרס יוניאָן לאָקאַל 38

פון **איזידאָר סאַרקין**, מענעדזשער

נאָך לאַנגע פאַרהאַנדלונגען, וועלכע האָבן זיך געצויגן עטלעכע חדשים, איז אונזער לאָקאַל ענדלעך געקומען צו אַ פאַרשטענדיגונג מיט דער דער קוטוריערס דיוויזשאַן פון דעם אינדאַסטריעל קאָונסיל פון קלאָוק אַסאָסיאיישאַן איינצופירן אַ ריטייערמענט פאָנד פאַר די לײדיס טײלאָרס, קאַסטאָם־דרעסמאַכער און אָלטערייישאַן שניידער. די פאַרשטענדיגונג שליסט איין אַלע מיטגלידער, וועלכע זיינען באַשעפטיגט ביי די פירמעס בוירגדאָרף און גודמאַן, מילגרים בראָדערס, העטי־קאַרנעגי, דזשיי. טאָרפּ, בענדעל און אייניגע אַנדערע.

מען האָט געמעגט גלויבן, אַז די לײדיס טײלאָרס יוניאָן לאָקאַל 38, וועלכע האָט שוין אַריבערגעשפּאַנט 40 יאָר פון עקזיסטענץ און צווישן אירע מיטגלידער זיינען דאָ „אָלד טיימערס", וואָס האָבן נאָך מיט איבער 40 יאָר צוריק געקעמפט פאַר און געבויט די יוניאָן, אַז דער לאָקאַל וועט זיין צווישן די ערשטע לאָקאַלס פון אונזער אינטערנעשאַנעל צו פאַרזיכערן די מיטגלידער אויף זייערע עלטערע יאָרן. איז כאָטש דער לײדיס טײלאָרינג טרייד האָט אין די יאָרן, ווען עס איז געווען גרויסע פּראָספּעריטי אין אַלע נידעל טריידס, און די קלאָוקמאַכער יוניאָן, די דרעסמאַכער יוניאָן און אַנדערע לאָקאַלס האָבן אויסגענוצט די גינסטיגע צייט, האָט די לײדיס טײלאָרס יוניאָן צוליב פאַרשידענע סיבות און אורזאַכן, אין וועלכע איך וויל דאָ איצט נישט אַריינגיין, ניט אויסגענוצט די געלעגנהייט און מיר זיינען ניט געווען צווישן די גאָר ערשטע איינצופירן דעם ריטייערמענט פאָנד.

אָבער אונזערע מיטגלידער האַלטן פון כלל, אַז עס איז „בעסער שפּעטער ווי קיינמאָל ניט". צו דעם קרעדיט פון די מיטגלידער פון לאָקאַל 38, וויל איך דאָ זאָגן, אַז זיי האָבן פאַרשטאַנען און האָבן אָפּגעשאַצט אַז צוליב דעם וואָס די לאַגע אין אונזער טרייד איז ניט אַזוי גוט ווי געווען, איז עס שווערער פאַר דער יוניאָן אויסצוקעמפן אונזערע פאָדערונגען. דאָס איז זייער קלאָר באַוויזן געוואָרן ביי דעם גענעראַל מעמבער מיטינג, וואָס אונזער לאָקאַל האָט אָפּגעהאַלטן דעם 19טען אַפּריל, אין דיפּלאָמאַט האָטעל. אַ חוץ דעם, וואָס דער מיטינג איז געווען אויסערגעוויינלעך גוט באַזוכט, האָט ער זיך אויך אויסגעצייכנט מיט גרויס ענטוזיאַזם. דער באַריכט פון דעם רעזולטאַט פון די פאַרהאַנדלונגען, וואָס איז אָפּגעגעבן געוואָרן פון דעם שרייבער פון די דאָזיגע שורות, איז אויפגענומען געוואָרן ניט בלויז מיט צופרידנהייט, נאָר אויך מיט באַגייסטערונג און די מיטגלידער זיינען נישט געווען קאַרג אין אויסדריקן זייער צופרידנהייט צו די פירער פון דער יוניאָן פאַר דער דערגרייכונג. דער מיטינג האָט באַשלאָסן אויסצודריקן אַ דאַנק צו פּרעזידענט דוד דובינסקי פאַר העלפן דערפירן די פאַרהאַנדלונגען צו אַ דערפאָלג, און צו דעם מענעדזשער פון לאָקאַל פאַר זיין איבערגעגעבנהייט און טרייהאַפט צו די מיטגלידער.

די צאָלונגען צו דעם פאָנד וועלן זיך אָנפאַנגען פון דעם 1טען יולי היינטיגס יאָר. און איצט, ווען מיר האָבן דערפירט אונזערע פאַרהאַנדלונגען מיט דער גרופּע פון דער אַסאָסיאיישאַן צו אַ שלום, האָבן מיר פאַר זיך די אויפגאַבע אויסצוקעמפן ריטייערמענט פאַר די מיטגלידער, וועלכע אַרבעטן אין די פיפטע עוועניו דעפּאַרטמענט סטאָרס, מיט וועלכע אונזער יוניאָן האָט אינדיווידועלע קאָנטראַקטן. מיר זיינען ענטשלאָסן צו טאָן אַלץ וואָס איז מעגלעך אין די ראַמען פון דער יוניאָן, אַז אויך די מיטגלידער פון די אינדעפּענדענט סטאָרס זאָלן אויך קענען געניסן פון די בענעפיטן, וואָס די יוניאָן האָט שוין דערגרייכט פאַר די אַנדערע.

❖

דינסטאָג אָוונט, דעם 28טען מערץ, איז אין קאַפּיטאָל האָטעל דורכגעפירט געוואָרן די אינסטאַליישאַן

לאָקאַל 66 צווישען צוויי קאַנווענשאַנס

פון זכריה פרידמאַן, מענעדזשער

די באַנאַז און האַנט עמבראָידערערס, טאַקערס, סטיטשערס און פּליטערס יוניאַן, לאָקאַל 66 פון דער אינטערנעשאַנעל, האָט אין די דריי יאָר, וואָס עס זיינען פאַרלאָפן זינט דער 26טער קאַנווענשאַן אין קליוולאַנד, געהאַט פאַר זיך די אויפגאַבע פון קאָנסאָלידירען די געווינסען, וואָס די יוניאַן האָט דערגרייכט אין אַ קורצער צייט פאַר יענער קאַנווענשאַן.

ווייל אין די צוויי יאָר פאַר דער קליוולאַנדער קאַנווענשאַן האָט לאָקאַל 66 אָרגאַניזירט צוויי צווייגען פון טרייד וואָס זיינען קיין מאָל פריער ניט געווען אָרגאַניזירט, נעמליך, קראָשעי בידינג און ענלעכע האַנטאַרבעט, און נעילהעד און ראַנסטאָן. די יוניאַן האָט דורך די פאַר יאָר מער ווי פאַרדאָפּעלט איר מיטגלידערשאַפט, פון וועלכער די גרעסטע מערהייט פון די ניי־אַריינגעקומענע מיטגלידער האָבן ביז יענער צייט געאַרבעט אַלס היים־אַרבעטער. פאַרשטענדלעך, אַז עס האָט זיך געפאָדערט צייט און טיכטיגע אַרבעט פון דער יוניאַן, כדי אַזאַ גרויסער טייל נייע מיטגלידער זאָלן ווערן דורכגענומען מיטן גייסט פון יוניאַניזם און אָנהויבן פילן אַ צוגעבונדענקייט צו זייער יוניאַן. אָט פאַר דער אויפגאַבע האָט לאָקאַל 66 אָפּגעגעבן אַ סך צייט און אַרבעט, און די יוניאַן האָט אויף דעם געביט פאַרצייכנט אַ גרויסן דערפאָלג.

לאָקאַל 66 האָט דורך די דריי יאָר עטלעכע מאָל באַנייט די אַגרימענטס מיט די פאַרשידענע אַסאָסיאיישאַנס און אינדעפּענדענט באַלעבאַטים אין טרייד מיט באַדייטענדע געווינסען. גלייך נאָך דער קאַנווענשאַן אין 1947 האָט די יוניאַן אָנגעהויבן פאַרהאַנדלונגען מיט דריי אַסאָסיאיישאַנס, — די פּליטערס, סטיטשערס און עמבראָידעריס אַסאָסיאיישאַן, די נעשאַנאַל הענד עמבראָידערי און נאָוועלטי מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאַן און די טיוביולאַר פּאַיפּינג אַסאָסיאיישאַן, — וועלכע צוזאַמען באַשעפטיגן זיי צווישן 80 און 85 פּראָצענט פון דער מיטגלידערשאַפט. ביים באַנייען דעם אַגרימענט האָט די יוניאַן געוואונען אַ העכערונג אויף אַלע מינימום סקעילס פון 3, 4 און 5 דאָלאַר.

אין אַ יאָר שפּעטער, אין 1948, ווען דער אַגרימענט איז נאָך געווען אין קראַפט, האָט לאָקאַל 66, אויפן גרונט פון „עסקעלייטאַר קלאָוז" געפאָדערט אַ לוין־העכערונג פאַר אַלע אַרבעטער. דער אומפּאַרטייאישער טשערמאַן האָט אַנטשידען צו גונסטן פון דער יוניאַן, און ער האָט באַוויליגט אַן אַלגעמיינע לוין־העכערונג פון 3 דאָלאַר אַ וואָך פאַר אַלע אַרבעטער, צוזאַמען מיט אַ דריי־דאָלאַר העכערונג אויף די מינימום סקעילס פון אַלע קרעפטס.

ווען די אַגרימענטס מיט די 3 דערמאָנטע אַסאָסיאיישאַנס האָבן געדאַרפט באַנייט ווערן אין סעפּטעמבער 1949, האָט די יוניאַן געוואונען אַ ריטאַירמענט פאָנד, פאַר וועלכן די באַלעבאַטים צאָלן שוין זינט דעם 1טען סעפּטעמבער 1 פּראָצענט פון פּעי־ראָל.

וואָס אַנבאַלאַנגט די אַנדערע קרעפטס, וועלכע לאָקאַל 66 נעמט אַרום, האָט די יוניאַן באַנייט דעם אַגרימענט פאַר דעם קאָווערד באַטאָן טרייד אין 1948 מיט אַ געווינס פון $4.20 פאַר אַלע אַרבעטער און אַ 5 דאָלאַר העכערונג אויף די מינימום סקעילס. די יוניאַן האָט אויך געוואונען אַ פּונקט, לויט וועלכן די באַלעבאַטים האָבן פון 1טען יאַנואַר 1950 אָנגעהויבן צאָלן 1 פּראָצענט פון פּעי־ראָל פאַר דעם ריטאַירמענט פאָנד.

אין פעברואַר 1949 האָט לאָקאַל 66 אויך באַנייט דעם אַגרימענט פאַר דעם קאָרדעי טרייד און דורך די פאַרהאַנדלונגען געוואונען אַן אַלגעמיינע לוין־העכערונג פאַר אַלע אַרבעטער צוזאַמען מיט אַ העכערונג אויף די סקעילס, נאָך 1 באַצאָלטען יום־טוב און עטלעכע אויסבעסערונגען אין דעם אַגרימענט, וואָס זאָלן מאַכן מעגלעך אַ בעסערען קאָנטראָל איבער די אַרבעט באַדינגונגען.

און ענדלעך, אין דעם סוויס הענד לום עמבראָידערי טרייד האָט די יוניאַן אויף דעם גרונט פון דעם „עסקעלייטאַרס קלאָוז" געקראָגען אין אָקטאָבער 1947 אַ גינסטיגע ענטשיידונג פון דעם אימפּאַרשעל טשערמאַן, וועלכער האָט געגעבן די אַרבעטער אַ לוין־העכערונג פון 2 דאָלאַר אַ וואָך, און אַ העכערונג אויף די סקעילס פון 2 און 4 דאָלאַר. אין 1948 ביים באַנייען דעם אַגרימענט האָט די יוניאַן ווידער געוואונען אַן אַלגעמיינע לוין־העכערונג פון 3 דאָלאַר צוזאַמען מיט אַ העכערונג פון די מינימום סקעילס.

עס דאַרף דאָ פאַרצייכנט ווערן, אַז אין אַלע פאַרהאַנדלונגען וועגן באַנייען די אַגרימענטס דורך די דריי יאָר, האָבן די באַלעבאַטים אַרויסגעוויזן אַ שטאַרקען ווידערשטאַנד צו דער יוניאַנ׳ס פאָדערונגען. אין קיין איינעם פון די איבענדערמאָנטע פאַלען איז ניט געווען מעגלעך צו דערגרייכען אַ פאַרשטענדיגונג אין די דירעקטע קאָנפערענצען צווישען דער יוניאַן און די באַלעבאַטים. נאָר ווען אַ פאַרטרעטער פון דער יו. עס. מעדיאיישאַן און קאָנסיליאיישאַן סוירוויס האָט צוזאַמענגעבראַכט בידע צדדים איז מען געקומען צו אַן אויסגלייך. אין צוויי טיילען פון טרייד — קאָרדעי און סוויס הענד לום עמבראָידערי — איז די יוניאַן אפילו געווען געצוואונגען צו רופען סטרייקס צו צווינגען די באַלעבאַטים אָנצונעמען אַן אַגרימענט.

לאָקאַל 66 האָט דורך דער צייט אויסער דער טאָגטעגלעכער אָרגאַניזאַציע־אַרבעט, אויך דורכגעפירט עטלעכע ספּעציעלע אָרגאַניזאַציע־קאַמפּיינס. אין סך הכל האָט די יוניאַן אָרגאַניזירט אַרום 200 ניט־יוניאַן שעפּער. די יוניאַן האָט קאָלעקטירט אַרום הונדערט טויזענט דאָלאַר פון די באַלעבאַטים אַלס שטראָף פאַר האַנדלונגען געגען דעם אַגרימענט אָדער פאַר ניט דערצאָלן די געהעריגע ביישטייערונגען צו דעם העלטה און וועלפעיר פאָנד פון דער יוניאַן.

דער העלטה און וועלפעיר פאָנד פון לאָקאַל 66 האָט אין פאַרלויף פון די דריי יאָר צווישען די צוויי קאַנווענשאַנס אויסגעצאָלט צו די מיטגלידער פון דער יוניאַן 800,000 דאָלאַר אין וואַקיישאַן בענעפיט; 264,867 דאָלאַר אין קראַנקען בענעפיט; 60,255 דאָלאַר האָספּיטאַל בענעפיט; 29,970 דאָלאַר סוירדזשיקעל בענעפיט! 46,550 דאָלאַר מעדיקעל בענעפיט; 33,341 דאָלאַר אַסעסמענט פאַרן סופּלימענטערי טויטען בענעפיט; 3,000 דאָלאַר טובערקולאָזיס בענעפיט. צוזאַמען מיט די נויטיגע אַדמיניסטראַטיווע אויסגאַבען האָט דער פאָנד אויסגעגעבען דורך דער צייט נאָענט צו אַנדערהאַלבען מיליאָן דאָלאַר.

די לאַגע אין טרייד אין אַלגעמיין איז ווייט פון צופרידענשטעלענדיג, ספּעציעל אין דעם לעצטען יאָר, ווען דער דרעס און קלאָוק טרייד, פון וועלכען אונזערע שעפּער ציען דעם גרעסטען טייל אַרבעט, איז אַריינגעפאַלען אין אַ געדריקטען צושטאַנד. עס איז דעריבער ספּעציעל כדאי צו פאַרצייכנען, אַז לאָקאַל 66 האָט דורך דער צייט ניט געהאַט קיין פאַרלוסט אין דער צאָל מיטגלידער. דאָס דערקלערט זיך טיילוויז דערמיט וואָס אין לאָקאַל 66 זיינען אָנגעשלאָסען העכער פון אַ טוץ קרעפּטס, און עס פּאַסירט געווינלעך אַזוי, אַז ווען אין איין קראַפט ווערט ווייניגער אַרבעט, ווערט אין אַן אַנדער קראַפט מער אַרבעט.

די פירערשאַפט פון לאָקאַל 66 האָט נאָכגעפאָלגט מיט גרויסען אינטערעס די פּאָליטישע געשעענישען אין לאַנד און האָט געשטיצט פינאַנציעל און מאָראַליש די ליבעראַל פּאַרטי און אירע קאַמפּיינס.

די יוניאַן האָט אויך פרייגעביג געהאָלפען די פאַרשידענע וואוילטעטיגע און הילפס אָרגאַניזאַציעס און אינסטיטוציעס, אַזוי גוט ווי פיל טיילען פון דער אַרבעטער באַוועגונג, וועלכע האָבן זיך גענויטיגט אין הילף. די יוניאַן האָט מיט אַ ברייטער האַנט ביישטייערט געלט און אויף פאַרשידענע אופנים געהאָלפען די קאַמפּיינס פון דער הסתדרות, דעם יונייטעד דזשואיש אַפּיל, דעם אידישען אַרבעטער־קאָמיטעט, די פאַראייניגטע אידישע פילאַנטראָפּישע אָרגאַניזאַציעס און אַנדערע וואוילטעטיגע אונטערנעמונגען.

פון די ניי־דערוויילטע בעאַמטע פאַר אונזער לאָקאַל. די צערעמאָניע איז דורכגעפירט געוואָרען מיט אַ סך פייערלעכקייט. אין זאַל האָט געהערשט אַ יום טוב׳דיגע שטימונג. דער ערשטער וויים־פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל, לואידזשי אַנטאָניני, האָט דורכגעפירט די איינשווערונג־צערעמאָניע. צווישען די איינגעלאַדענע געסט, וואָס האָבן באַגריסט די ניי־דערוויילטע אַדמיניסטראַציע זיינען געווען: וויים פּרעזידענט טשאַרלס קריינדלער, מענעדזשער פון ווייסטמאַכער לאָקאַל 25; וויים־פּרעזידענט בענדזשאַמין קאַפּלאַן, מענעדזשער פון קלאָוק אָפּערייטאָרס יוניאַן לאָקאַל 117; און וויים־פּרעזידענט הערי גרינבערג, מענעדזשער פון טשילדרענס דרעסמאַכער יוניאַן, לאָקאַל 91.

באַגריסונגען זיינען אָנגעקומען פון: וויים־פּרעזידענט יוסף ברעסלאָו, מענעדזשער פון לאָקאַל 35, קלאָוק פּרעסערס יוניאַן; פון וויים־פּרעזידענט דייוויד גינגאָלד, מענעדזשער פון אוט־אָף־טאַון דעפּאַרטמענט; פון וויים־פּרעזידענט מאַליסאַני, מענעדזשער פון דער איטאַליענישער קלאָוקמאַכער יוניאַן, לאָקאַל 48; פון לואיס היימאַן, מענעדזשער פון קלאָוק פינישערס יוניאַן, לאָקאַל 9, און אַ צאָל אַנדערע. עס זיינען אויך אָנגעקומען אַ צאָל טעלעגראַמעס פון שעפּער און אַ סך שעפּער האָבן געשיקט בלומען. דער מיטינג האָט זיך אויסגעצייכנט מיט אַ סך ווירדע און יום־טוב׳דיגקייט. עס איז אויך דורכגעפירט געוואָרען אַ מוזיקאַלישע פּראָגראַם, וועלכע איז געווען זייער דערפאָלגרייך. טשערמאַן פון מיטינג איז געווען דער טשערמאַן פון לאָקאַל, פרענק ראָעזנפעטרב.

⁂

ביי דער געלעגענהייט ווילען מיר מעלדען די מיטגלידער, אַז דער יערלעכער אַרויספאָר אין יוניטי הויז וועט היי־יאָר פאָרקומען אָנפאַנגענדיג פרייטיג, דעם 16טען יוני, ביז זונטאָג נאָכמיטאָג, יוני דעם 18טען. די מיטגלידער וועלכע האָבן אָנטייל גענומען פאַראַיאָרען געדענקען נאָך ווי פון זיי האָבן פאַרבראַכט יענעם וויק־ענד. מיטגלידער, וועלכע ווילען זיך באַנוצען מיט דער געלעגענהייט צו פאַרברענגען אַן אָנגענעמען וויק־ענד אין אַן אמת אָנגענעמער אַטמאָספערע, זיינען געבעטען צו מעלדען זיך אין לאָקאַל אָדער זיך רעגיסטרירען דורך

צוליב מאַנגעל אין פּלאַץ
איז אין דעם יובילעי נומער „גערעכטיגקייט" אויסגעלאָזט געוואָרען דער מאָנאַטלעכער איבערזיכט איבער די געשעענישען אין דער אַמעריקאַנער אַרבעטער באַוועגונג.
די רעדאַקציע.

דער וואוקס פון נאָרד־איסט דעפּאַרטמענט זינט דער לעצטער קאַנווענשאַן

פון דייוויד גינגאָלד, דירעקטאָר

דער נאָרד־איסט דעפּאַרטמענט וואָס איז פריער געווען באַקאַנט אונטערן נאָמען „קאָטאָן דרעס ענד מיסעלייניוס טרעידס דעפּאַרטמענט", קומט צו דער איצטיגער יובל קאַנווענשאַן מיט אַ צוואוקס פון 25 פּראָצענט אין אונזער מיטגלידערשאַפט אין די לעצטע דריי יאָר. און הגם אונזער צוואוקס איז דאָסמאָל פּראָצענטועל אַ העלפט פון דעם וואָס מיר האָבן געהאַט אין די פריערדיגע דריי יאָר (צו דער 26ער קאַנווענשאַן אין קליוולענד זיינען מיר געקומען מיט אַ 50 פּראָצענטיגער פאַרגרעסערונג אין דער צאָל פון אונזער מיטגלידערשאַפט), איז אָבער אונזער אַרבעט דאָס צו דערגרייכען געווען אַ סך שווערער צוליב דער געענדערטער לאַגע אין אונזערע אינדוסטריעס.

אונזער מיגלידערשאַפט איז אין די לעצטע דריי יאָר געוואַקסען פון 40 טויזענט אויף 50 טויזענט. אונזער דעפּאַרטמענט האָט די יוריסדיקציע איבער שעפּער וואָס געפינען זיך אין 9 שטאַטען: פּענסילווייניע סטייט, אַפּ־סטייט ניו־יאָרק, מאַסאַטשוזעטס, ניו דזשוירזי, דעלאַווער, ראָוד איילענד, ניו העמפּשיר, מעין און ווערמאָנט. אונזערע מיטגלידער זיינען אָרגאַניזירט אין 58 לאָקאַלען און אין 6 דיסטריקט קאָונסילס.

דער דאָזיגער נומערישער וואוקס איז באַגלייט געוואָרען פון געווינסען וואָס האָבן גורם געווען אַ העכערען לעבענס סטאַנדאַרד פאַר אונזערע מיטגלידער. דער נאָרד־איסט דעפּאַרטמענט האָט זיך באַנוצט מיט דעם פּונקט אין די אַגרימענטס וועלכער דערלויבט לוין־העכערונגען אין מיטען טערמין פון די קאָנטראַקטען. און די דרעס שעפּער וועלכע אַרבעטען פאַרן ניו־יאָרקער מאַרקעט האָבן מיר געוואונען לוין־העכערונגען פון 5 ביז 10 פּראָצענט.

אין די שעפּער וועלכע אַרבעטען פאַר דעם ניו־יאָרקער מאַרקעט האָבן מיר אַכטונג געגעבען, אַז די באַלמעלאָכעס זאָלן געניסען פון די געווינסען און די קאָלעקטיווע אָפּמאַכען פון די ניו־יאָרקער יוניאַנס אין די טריידס. אַזוי, אַז צום סוף יאָר 1948, זיינען כמעט אַלע באַלמעלאָכעס אין אונזער טעריטאָריע געווען געדעקט מיט אַגרימענטס וואָס האָבן געהאַט פּונקטען וועגן לוין־העכערונגען.

איז געווען נאַטירלעך, אַז אונזער דעפּאַרטמענט זאָל אין די באַנייטע אַגרימענטס זיך קאָנצענטרירען אויף פאָדערונגען בנוגע גרעסערע בענעפיטס. האָבן מיר טאַקע געוואונען אַ צווייטע וואָך באַצאָלטע וואַקאַציעס און מער באַצאָלטע יום־טובים אין יאָר. מיר האָבן זיך צוגעאיילט מיט די דאָזיגע פאָדערונגען, ווייל מיר האָבן שוין אין 1948 געזען די ערשטע סימנים פון אַ פאַרקלענערטער פּראָדוקציע אין אונזערע אינדוסטריעס.

אין דער זעלביגער צייט, און מחמת די זעלביגע אורזאַכען, האָבן מיר אָנגעפירט אַן אינטענסיווען אָרגאַניזיר דרייוו צווישען די טויזענטער ניט־אָרגאַניזירטע אַרבעטער אין די פאַרשיידענע פרויען באַקלייד אינדוסטריעס אין דער נאָרד־איסט טעריטאָריע. אַז די דאָזיגע שווערע אַרבעט, טראָץ דעם טעפט־האַרטלי אַקט, איז געווען דערפאָלגרייך באַווייזט אונזער פריערדערמאָנטער צוואוקס.

ווי אַ ביישפּיל פון דער שוועריגקייט פון אָרגאַניזיר דרייוו קען דינען דער פאַקט וואָס אין די ערשטע 5 חדשים פון 1949 איז אונזער דעפּאַרטמענט געלונגען צו אָרגאַניזירען ניט מער ווי 1,864 אַרבעטער אין 31 שעפּער, הגם דער דרייוו איז געצילט געווען צו יוניאַניזירען 7,500 באַלמעלאָכעס. די באַלעבאַטים זיינען געוואָרען חוצפּהדיג צוליב דעם טעפט־האַרטלי אַקט, און די אַרבעטער האָבן זיך געלאָזט אָפּשרעקן מחמת דער פאַרקלענערטער פּראָדוקציע אין די שעפּער.

מיר האָבן אויך געהאַט אויסצושטיין אַ ווילדען פּאָליציי טעראָר, אַ זאַך וואָס מיר האָבן געמיינט געהערט שוין צו דער פאַרגאַנגענהייט. אין מאַססענאַ, נ. י., למשל, זיינען די סטרייקערס שרעקלעך צעשלאָגען געוואָרען אויף דער פּיקעט־ליין נעבען דער ווארנער בראָדהערס פעקטאָרי. און די שלעגערס זיינען, ווי אין די אַמאָליגע „גוטע" צייטען, געווען די היטערס פון אָרדענונג, די פּאָליציי. מיר האָבן זיך אויך אָנגעשטויסען אויף פּאָליצייאישע יד־חזקה מעטאָדען אין סטרייקס ביי אַנדערע פירמעס אין אונזער טעריטאָריע.

אַ סך פון די פּאָליצייאיש באַשיצטע שעפּער האָבן סוף כל סוף זיך אונטערגעגעבען און אונטערגעשריבען יוניאָן אַגרימענטס. מיר האָבן אויך געוואונען אַ גרויסע צאָל טעפט־האַרטלי וואַלען אין די אַלטע און אין די ניי־אָרגאַניזירטע שעפּער.

נאָך קנאַפּע צוויי יאָר אָנשטרענגונג איז אונז ענדלעך געלונגען צו יוניאָניזירען אַ צאָל בלאַוז שעפּער וואָס האָבן זיך געפונען אַרום פון אַרגיל, ראָזעטאָ און איסטאָן, פּאַ. די דאָזיגע שעפּער אַרבעטען אויף אַ קליינעם פּראָפיט. און די באַלעבאַטים האָבן עקשנות׳דיג זיך אַנטקעגנגעשטעלט יעדען פּרואוו צו אָרגאַניזירען זייערע באַלמעלאָכעס. אָבער דאָך האָבן מיר יוניאָניזירט 25 שעפּער אין יענער געגענט. אַ סך האָט אונז אַרויסגעהאָלפען אין דער דאָזיגער שווערער אַרבעט וויים־פּרעזידענט טשאַרלז קריינדלער, מענעדזשער פון דעם ניו־יאָרקער בלאַוזמייקערס לאָקאַל 25.

אויך אין דער קלאָוק ליין איז אונז געלונגען צו אָרגאַניזירען שעפּער אין ספּרינגפעלד, מאַסס. אַ ספּעציעל שווער שטיקעל אַרבעט האָבן מיר געהאַט מיט דער דאָרטיגער קינסלער קלאָוק קאָ. וועלכע האָט אין משך פון 10 יאָר צייט זיך אַנטקעגנגעשטעלט יעדען פּרואוו צו אָרגאַניזירען אירע באַלמעלאָכעס. אָבער זינט אָנהויב 1949 איז דער שאָפּ הונדערט פּראָצענט יוניאָניזירט.

אין די לעצטע דריי יאָר האָבן אַ גרויסע צאָל שעפּער אין דער נאָרד־איסט טעריטאָריע געמוזט ענדערען זייערע מעטאָדען פון פּראָדוקציע וואָס זיי האָבן געהאַט אַנטוויקעלט אין דער מלחמה־צייט ווען מאַסען־פּראָדוקציע איז געווען נויטיג כדי צו באַזאָרגען אַ הונגעריגען מאַרקעט. די פאַרקלענערטע פּראָדוקציע האָט געפאָדערט אַנדערע פּראָדוציר מעטאָדען און דאָס האָט, נאַטירלעך, זיך אומגינסטיג אָפּגעשפּיגעלט אויף די אַרבעטער שכירות פון אונזערע מיטגלידער.

אונזער וויכטיגסטער אָרגאַניזיר־דרייוו איז געווען אין 1948, ווען, צוזאַמען מיט דעם ניו־יאָרקער דרעס דזשאָינט באָארד, האָבן מיר זיך גענומען צו די מלחמה־אויפגעקומענע נאָן־יוניאָן דרעס שעפּער אין אונזער טעריטאָריע, וואָס האָבן געאַרבעט פאַר דעם ניו־יאָרקער מאַרקעט. אונזער קאַמפּאַניע איז געווען אַזוי אינטענסיוו, אַז אין מיטען 1949 האָבן מיר געהאַט 34 שעפּער אין סטרייק אין פּענסילווייניע, מאַסס., און אין אַנדערע געגענטען.

אין די דריי יאָר זינט דער לעצטער קאַנווענשאַן האָט דער נאָרד־איסט דעפּאַרטמענט געוואונען העלטה און וועלפעיר בענעפיטס פאַר אַלע זיינע מיטגלידער. נייע שעפּער וואָס האָבן פריער ניט געהאַט קיין העלטה און וועלפעיר פאָנדען, האָבן עס איינגעפירט, און די בענעפיטס פון די, וואָס האָבן עס פריער געהאַט זיינען געהעכערט געוואָרען.

אַ וויכטיגער פּונקט אין אונזערע באַמיאונגען אָפּצוהיטען דאָס געזונט פון די באַלמעלאָכעס איז געווען דאָס בויען פון אייגענע העלטה סענטערס אין אונזער טעריטאָריע. אַ חוץ דעם שוין פון פריער געעפענטען העלטה סענטער אין פאָל ריווער, מאַסס., האָבן מיר זינט דער 26טער קאַנווענשאַן געעפענט דריי נייע יוניאָן סענטערס; איינעם אין ווילקעס באַר, פּאַ., אין מאַי 1948, אַ צווייטען אין אַלענטאַון, פּאַ., אין נאָוועמבער 1948, און אַ דריטען אין באָסטאָן, אין נאָוועמבער 1949. דעם לעצטען העלטה סענטער טיילען מיר מיט׳ן באָסטאָנער דזשאָינט באָארד, מיט וועלכען מיר האָבן געקויפט די געביידע בשותפות.

מיר האָבן אויך אָנגעפירט אַ פאַרשטאַרקטע אַקטיוויטעט אויפן געביט פון יוניאָן דערציאונג און פּאָליטישער אויפקלערונג. קלאַסען, לעקציעס און ספּעציעלע קורסען זיינען איינגעפירט געוואָרען פאַר אונזערע אַקטיווע מיטגלידער. אין זומער 1948 האָבן מיר געהאַט אַ קורס פאַר אַכציג טשערלייט אין פּענסילווייניע סטייט קאַלעדזש. מיט אַ יאָר שפּעטער האָבן מיר געהאַט אַן ענלעכען קורס אין וועלסלי קאַלעדזש.

אין די פּרעזידענט וואַלען פון 1948 האָבן מיר געוועקט אונזערע מיטגלידער צו פּאָליטישער באַוואוסטזיניקייט, און אַגיטירט זיי צו שטימען פאַר ליבעראַלע און אַרבעטער־פריינדלעכע קאַנדידאַטען אין די מוניציפּאַליטעטען, אין די שטאַט רעגירונגען און אין וואַשינגטאָן.

היינט, ווען אונזער אינטערנעשאַנעל פייערט איר פופציג־יאָריגען געבורטסטאָג, קוקען מיר צוריק אויף די דערגרייכונגען פון נאָרד־איסט דעפּאַרטמענט אין די לעצטע דריי יאָר מיט ניט אומבאַרעכטיגטער צופרידענהייט. אונטער די פאַרערגערטע עקאָנאָמישע באַדינגונגען אין אונזערע אינדוסטריעס, קאָנען אונזערע געווינסען זיכער באַטראַכט ווערען ווי ממשות׳דיגע.

אָבער מיר האָבן ניט בדעה זיך אָפּצורוען פון דער שווערער אָפּגעטוענער אַרבעט אויף אונזערע לאָרבער קראַנצען. אונזער פאַרגרעסערטער סטאַף האָט אַ צאָל יונגע מענער און פרויען, וועלכע וועלען זיכער באַווייזען זייערע פעאיגקייטען אין דער אַרבעט וואָס ליגט פאַר אונז אין די קומענדיגע דריי יאָר.

גוטע עף־עם ראַדיאָס פאַר אינטערנעשאַנעל מיטגלידער

ענדלעך איז דער אינטערנעשאַנעל געלונגען צו געפינען אַ גוטע עף־עם ראַדיאָ וואָס וועט קלאָר איבערגעבען די וויכטיגע פּראָגראַמען פון נייעס און מוזיק וואָס מ׳קאָן הערען יעדען טאָג אויף אונזער אייגענער עף־עם ראַדיאָ־סטאַנציע דאַבליו־עף־די־אַר.

די ראַדיאָ וואָס איז אויסגעקליבען געוואָרען איז אַ זעניטה עף־עם און עי־עם סעט, וואָס וועט פאַרקויפט ווערען אין די „ווים"־סטאָרס אין ניו יאָרק. די סעטס, וועלכע מ׳קאָן קויפען אין פיר פאַרשיידענע מאָדעלס, זיינען די בעסטע אויפן מאַרקעט. און כדי אונזערע מעמבערס זאָלען זיך קאָנען אַליין איבערצייגען ווי גוט די ראַדיאָס זיינען, וועלען אַריינגעשטעלט ווערען סעמפּעל ראַדיאָס אין די העדקוואָדערס פון די ניו יאָרקער לאָקאַלען, וווּ מ׳וועט קאָנען הערען די פּראָגראַמען און אויך קריגען גענויע אינפאָרמאַציע וועגען די פּרייזען.

ספּעציעלע אַראַנדזשמענטס זיינען געמאַכט געוואָרען, אַז די אינטערנעשאַנעל מעמבערס זאָלען קריגען פּראַיאָריטי ביים קויפען די ראַדיאָס. אַ יוניאָן ביכעל פון דער אינטערנעשאַנעל וועט העלפען אונזערע מעמבערס צו קריגען דעם בעסטען עף־עם און עי־עם ראַדיאָ סעט וואָס איז ביז איצט פּראָדוצירט געוואָרען, און דאָס וועט אים דערמעגלעכען צו האָבען הנאה פון די זעלטען־גוטע פּראָגראַמען אויף אונזער אייגענער ראַדיאָ־סטאַנציע דאַבליו־עף־די־אַר.

דאַללעס באַלעבאַטים פּרוואוון אָפּשטעלען אַ סטרייק דורך אינדזשאַנקשאַן

די דאַללעס מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאַן האָט אַרויסגעקראָגען אַ טעמפּאָרערי ריסטריינינג אָרדער געגען די סטרייקערס פון דער סו־ען בלאַוז קאָמפּאַני, אין דאַללעס, טעקסאַס. אָבער די יוניאַן האָט, דורך אירע לאָיערס, אַפּעלירט צום געריכט. דער ריכטער האָט אָפּגעזאָגט דעם פאַרלאַנג פון דער פירמע פאַר אַ פּערמאַנענטען אינדזשאַנקשאַן.

אויף אַ ספּעציעלער קאָנפערענץ וואָס איז לעצטענס אָפּגעהאַלטען געוואָרען אין דאַללעס האָט די יוניאַן אויסגעאַרבעט פּלענער פאַר אַן אינטענסיוון אָרגאַניזיר־דרייוו אין די לײדיס גאַרמענט שעפּער פון יענער שטאָט.

פאַרשטייער פון די אַרבעטער אין די יוניאָן־שעפּער, האָבן אַלע אויסגעדריקט זייער גרייטקייט צו קעמפער פאַר דער יוניאַניזאַציע פון די לײדיס גאַרמענט שעפּער אין דאַללעס, וואָס ווערט באַטראַכט ווי אַן אינזעל פון אָפּען־שעפּער. עס איז קיין שום צווייפל ניט, אַז דאָס מאָל וועלען די אַרבעטער און די יוניאַן קאָנפערירען אָפּצושאַפען דעם אינזעל פון נאָן־יוניאַניזם אין דאַללעס, טעקסאַס.

דריי יאר דערגרייכונגען פון אונזער יוניאן אין מאנטרעאל

פון בערנארד שעהן, גענעראל־ארגאניזיער

אין די לעצטע דריי יאר איז אונזער יוניאן געווען אקטיוו און פארצייכענט דערגרייכונגען אויף אלע געביטען. א סך פראגרעס איז געמאכט געווארען צו פארבעסערען די ארבעטס־באדינגונגען און צו הויבען דעם לעבענס־סטאנדארד פון אונזערע מיטגלידער. מיר האבען אויך פיל אויסגעברייטערט אונזערע איינפלוסען אויף דער אלגעמיינער טרעיד־יוניאן באוועגונג אין קאנאדע, צוליב אונזער באטייליגונג אין די אלגעמיינע טעטיגקייטען פון קאנאדער „טרעידס ענד לעיבאר קאנגרעס", די פעדעראציע פון „א. פ. א. ל."־יוניאנס. אונזער אינטערנעשאנעל איז איצט איינע פון די איינפלוסרייכסטע און שטארקסטע יוניאנס אין לאנד.

אין דעם דאזיגען פעריאד האבען מיר באנייט צוויי מאל אונזערע אגרימענטס אין קלאוקס־טרעיד, דרעס־טרייד און עמבראידערי־טרעיד. מיר האבען געקראגען פארבעסערונגען יעדעס מאל ווען אן אגרימענט איז באנייט געווארען.

אין דרעס טרייד

אין אויגוסט 1947, האבען מיר באנייט דעם אגרימענט אין דרעס־טרעיד און געקראגען לוין־העכערונגען פון 9 סענט א שטונדע פאר די קאטערס און פרעסערס און זיבען א האלב סענט א שטונדע פאר די ארבעטער אין אלע אנדערע פאכען. אין מערץ 1948 האבען מיר ווידער געקראגען א לוין־העכערונג פון פינף סענט פער שטונדע, אויפ'ן באזיס פון געהעכערטע לעבענס־מיטלען פרייזען. אזוי ארום איז אין א קורצער צייט געהעכערט געווארען דער לוין פון די דרעסמאכער אויף 5 דאלאר און 5 דאלאר מיט 60 סענט א וואך.

ביים באנייען דעם אגרימענט אין 1948 האט די יוניאן געוואונען פאלגענדע פארבעסערונגען: דריי לעגאלע יום־טובים מיט באצאלט; בעסערע באדינגונגען אין די צאלונגען פאר א וואך וואקאציע און אנדערהאלבען מאל געצאלט פאר אווערטיים. פון ערשטען אויגוסט, 1950, זאל מען צאלען אווערטיים־רעיטס פאר ארבעט וואס ווערט געטאן נאך 5 א זייגער נאך מיטאג.

דורך דער צייט איז אונז אויך געלונגען צו העכערן די מינימום לוין־סקיילס אויף 50 פראצענט.

אין קלאוק טרייד

אין קלאוק־טרעיד האבען מיר באנייט דעם אגרימענט אין יוני 1948. דער וויכטיגסטער געווינס איז דאן געווען דער „ריטייערמענט־פאנד" צו וועלכען די ארבעטס־געבער צאלען דריי פראצענט פון פעי־ראל. פון דעם דאזיגען פאנד וועט מען פון דעם ערשטען יולי, 1950, צאלען עלטער־פענסיע בענעפיטען צו די פרויען־מיטגלידער, ווען זיי ווערען 60 יאר אלט און צו מענער בעת זיי דערגרייכען דעם עלטער פון 65 יאר. די צאלונגען, לויט צייטווייליגע אראנזשירונגען, וועט זיין 50 דאלאר א חודש.

עטלעכע חדשים פריער, איידער דער דאזיגער אגרימענט איז געשלאסען געווארען, נעמלעך אין אקטאבער 1947, האבען די קלאוקמאכער געקראגען א לוין־העכערונג פון זיבען פראצענט פאר שטיק־ארבעטער און 10 פראצענט פאר וואכען־ארבעטער. דער אגרימענט פון 1948 האט געהעכערט די פרייזען פון באדי און דיפערענשעלס אויף ארום 10 פראצענט.

אין יאנואר 1949, האבען די קלאוקמאכער געקראגען א לוין־העכערונג פון 6 מיט א האלב פראצענט. די דאזיגע העכערונג, אויפן באזיס פון געהעכערטע קאסטען פון לעבענס־מיטלען איז אריין אין קראפט דעם ערשטען דעצעמבער 1948.

וויכטיגע פארבעסערונגען זיינען געוואונען געווארען אין דעם נייעם קאנטראקט, וואס איז אונטערגעשריבען געווארען דעם ערשטען יולי 1949. צווישען די געווינסען אין דעם דאזיגען אגרימענט זיינען:

מינימום־סקיילס געהעכערט אויף 20 פראצענט; צוגעקראגען נאך צוויי לעגאלע יום־טובים מיט באצאלט; שטרענגער קאנטראל אויף קאנטראקטינג שעפער דורך דעם, וואס יעדער ארבעטס־געבער מוז באריכטען צו דער יוניאן וועגען יעדען גארמענט, וואס ער גיט ארויס צו א קאנטראקטאר; און יעדער קאנטראקטאר מוז באריכטען וועגען די גארמענטס, וועלכע ער קריגט אריין. די קאנטראקטארס מוזען צאלען דעם זעלבען לוין וואס אין די אינסייד שעפער. מיר האלטען אויך אין איינשטעלען דעם טשעק־אף־סיסטעם איינצוזאמלען דיוס.

אין פונקט איז געבליבען ניט געשליכטעט. דאס איז אונזער פארלאנג וועגען נאך א וואך וואקאציע מיט באצאלט. דער דאזיגער ענין ליגט אין די הענט פון אומפארטייאישען טשערמאן, דר. ה. קארל גאלדענבערג, ווען די דאזיגע שורות ווערען געשריבען. מיר ערווארטען אן ענטשיידונג דעם 8טן מאי דאס יאר.

אין עמבראידערי טרייד

אויך אין עמבראידערי־טרעיד האבען מיר געמאכט פיל פראגרעס. אין אויגוסט 1947, האבען מיר באנייט דעם קאנטראקט און געקראגען א לוין־העכערונג פון 5 און 10 סענט פער שטונדע.

אין יולי 1949, האבען מיר ווידער באנייט דעם אגרימענט. די מינימום־סקיילס זיינען דאן געהעכערט געווארען אויף 10 פראצענט. מיר האבען געוואונען צוויי וואכען וואקאציע מיט באצאלט. די בעלי־בתים צאלען פינף פראצענט פון פעי־ראל צום וואקיישאן־פאנד, אנשטאט 2 מיט א האלב פראצענט, וואס זיי פלעגען צאלען פריער, פאר בלויז איין וואקאציע־וואך.

דער „טשעק־אף"־סיסטעם איז איינגעשטעלט געווארען.

דיוס צאלונגען

צוליב טעכנישע באקוועמלעכקייטען און כדי צו שפארען ארבעט פארן אפיס, האבען מיר איינגעשטעלט דעם סיסטעם פון מאנאטלעכע דיוס־צאלונגען אנשטאט די וועכענטלעכע צאלונגען ביז איצט.

אלע קלאוקמאכער צאלען 3 דאלאר א חודש דיוס. קלאוק־קאטערס — $3.15; הענד באטאן־עמבראידערי ארבעטער — $2.80 א חודש דיוס; פליטערס און סטיטשערס — $2.15 א חודש.

דרעסמאכער, כאטש זיי האבען נאך ניט דעם „טשעק־אף" סיסטעם, זיינען אויך אריבער צו מאנאטלעכע דיוס־צאלונגען. פון ערשטען יולי וועלען דרעסמאכער צאלען 2.50 ד. א חודש דיוס. דרעס קאטערס — 3.00 ד. דער 50 סענט אונטערשייד פאר קאטערס איז צו דעקען זייער ספעציעלען „סיק ענד אנעמפלאימענט פאנד".

סאציאלע זיכערקייט בענעפיטען

די מיטגלידער פון אלע לאקאלען האבען „סיק ענד העלטה" פאנדען וועלכע ווערען פארוואלטעט פון א געמיינשאפטלעכען קאמיטעט פון די בעלי בתים און דער יוניאן.

עס איז אינטערעסאנט אנצוגעבען איניגע ציפערען וועלכע וועלען אפשפיגלען די וויכטיגע פונקציעס פון די דאזיגע זיכערקייט־פאנדען.

אין דרעס טרייד איז דער „סיק ענד העלטה" פאנד איינגעשטעלט געווארען דעם 1טען אויגוסט 1946. ער האט אנגעהויבען אויסצאלען בענעפיטען אין אקטאבער 1947. זינט דאן זיינען אויסגעצאלט געווארען 41,663 דאלאר אין קראנקען בענעפיטען און 17,536 דאלאר פאר האספיטאליזאציע. דער איצטיגער רעזערוו פון דעם דאזיגען פאנד, אין רעגירונגס באנדס, באטרעפט 185,000 דאלאר. די יוניאן פארהאנדעלט איצט וועגען פארגרעסערען די בענעפיטען.

פאלגענדע בענעפיטען ווערען געצאלט: טובערקולאז 300 דאלאר; פאר קראנקהייט 2 דאלאר א טאג, מאקסימום 10 וואכען א יאר פאר דער זעלביגער קראנקהייט. האספיטאליזאציע $3.50 א טאג, 21 טעג א יאר.

פאר יעדען מיטגליד (אויך פון די אנדערע טריידס) ווערט געצאלט 2 דאלאר א יאר צום סופלמענטארי טויטען־בענעפיט פאנד פון דער אינטערנעשאנעל.

דער סיק ענד העלטה פאנד אין קלאוק טרייד איז איינגעשטעלט געווארען אין 1945. די בעלי בתים צאלען דריי־פערטעל פון איינס פראצענט פון פעי־ראל און די ארבעטער איין פערטעל. די בענעפיטען זיינען 13 דאלאר א וואך פאר קראנקהייט, א מאקסימום פון 15 וואכען פאר דער זעלבער קראנקהייט; פיר א האלב דאלאר א טאג פאר האספיטאליזאציע, א מאקסימום פון 30 טעג און 300 דאלאר צו א טובערקולאז־קראנקען.

פארן פינאנס יאר 1948—49 האט די יוניאן אויסגעצאלט איבער 5,970 דאלאר קראנקען בענעפיט; 2,890 דאלאר האספיטאליזאציע און 743 דאלאר פאר עקסטרא האספיטאל אויסגאבען. דער רעזערוו פון דעם פאנד באטרעפט 95,000 דאלאר.

מיר האבען אראנזשירט, אז די קלאוקמאכער זאלען קריגען א פרייע מעדיצינישע אונטערזוכונג. דאקטוירים, נוירסעס און טעכניקער פלעגען דריי נעכט א וואך עקזאמינירען גרופעס פון אונזערע מיטגלידער. דאס האט געקאסט דעם פאנד איבער 7,000 דאלאר. מיט דער קאאפעראציע פון דער אנטי־טובערקולאז ליג האט יעדער מיטגליד געקראגען ביי אונז אין אפיס אן עקס־רעי אונטערזוכונג אויב ער איז אנגעשטעקט פון דער געפערלעכער קראנקהייט. עס איז געווען נויטיג, אז מיר זאלען די ארבעטער ברענגען שאפ־ביי־שאפ פאר אט די מעדיצינישע לייסטונגען.

עמבראידערי ארבעטער קריגען: מענער 12 דאלאר און פרויען 10 דאלאר א וואך קראנקען בענעפיט פאר 13 וואכען. 4 דאלאר א טאג האספיטאליזאציע פאר א מאקסימום פון 30 טעג. 50 פראצענט פון האספיטאל־בילס ביז 25 דאלער מאקסימום און 300 דאלער צו א טובערקולאז מיטגליד. אין די צוויי יאר 1947־49 איז אויסגעצאלט געווארען 3,106 דאלאר קראנקען בענעפיט, 1,367 דאלאר האספיטאליזאציע און 300 דאלאר צו א טובערקולאז קראנקען־מיטגליד. אין טרעזשורי פון דאזיגען פאנד איז איצט פאראן א באלאנס פון 11,000 דאלאר.

ארגאניזיר־ארבעט

אין דעם דריי יאר פעריאד זיינען 61 נייע שעפער ארגאניזירט געווארען אין דרעס טרייד און 24 אין קלאוק טרייד, איינשליסענדיג צוויי ספארטסוועיר שעפער. אונזער מיטגלידערשאפט באשטייט איצט פון 8,955 פערזאן אין פארגלייך צו ארום 7,500 מיט דריי יאר צוריק.

אין קוויבעק־סיטי האבען מיר געפירט א סטרייק געגען א גרויסער קארסעטען־פירמע. די פיינדלעכע ארבעטער־געזעצען פון קוויבעק, וועלכע זיינען נאך שעדלעכער ווי דער טעפט־הארטלי געזעץ אין די פאראייניגטע שטאטען, האבען אונז געשטערט און מיר האבען געמוזט דערוויל זיך צוריקציען. דאס איז דער איינציגער סטרייק וואס מיר האבען ניט געוואונען אין קאנאדע זינט א לאנגער, לאנגער צייט.

מיר האבען לעצטענס איינגעשטעלט אן ארגאניזיר־דעפארטמענט פאר אלע לאקאלען אונטער דער דירעקציע פון סיי ברעזנער. איצט פלאנירען מיר א גרויסען ארגאניזיר־דרייוו אין אלע אינדוסטריעס וועלכע זיינען אונטער אונזער יורידיקציע, ווי לאנזשערי, ניט־גודס און הויז דרעסעס.

פאר „די פי'ס"

א וויכטיגער אויפטו איז אונזער הילף פאר די פליטים שניידער ארבעטער.

אונזער יוניאן איז געווען א שותף צו דער גרויסער הילפס־אקציע פון ברענגען 2,500 „די. פי" נאדעל־פאך ארבעטער מיט זייערע פאמיליעס קיין קאנאדע. ארום 1,000 פון זיי ארבעטען אין די קלאוק און דרעס שעפער. זיי געהערען צו אונזער יוניאן און קריגען אלע רעכט און פריווילעגיעס וואס אונזערע מיטגלידער געניסען.

מיר זיינען שטאלץ מיט דעם דאזיגען אויפטו. אונזער אפיס האט געקראגען א בריף פון א. א. מעקנאמארא, פעדעראלער דעפיוטי לייבאר מיניסטער, אין וועלכען ער גראטולירט אונז פאר דעם דאזיגען וויכטיגען אויפטו, וואס איז געווען באמת א וויכטיגער ביטראג צו דער פליטים־הילף אקציע וואס אונזער לאנד האט דורכגעפירט.

אל־קענעדיען קאארדינייטינג קאמיטע

אין די לעצטע דריי יאר זיינען פארגעקומען דריי קאנפערענצען פון דער „אל־קענעדיען קאארדינייטינג קאמיטע" פון אונזער אינטערנעשאנעל. אין מאי 1948 איז געווען א קאנפערענץ אין מאנטרעאל, אין מערץ 1949 האבען מיר קאנפערירט אין טאראנטא און אין סעפטעמבער פון זעלביגען יאר אין וויניפעג.

ביי די דאזיגע קענפערענצען האבען מיר פארהאנדעלט וועגען ענינים וועלכע רירען אן גלייך אלע מארקעטס. באשלוסען ווערען אנגענומען צו קאאפערירען אין געוויסע פראבלעמען כדי איינצושטעלען איינהייטלעכע ארבעטס־באדינגונגען, אז איין צענטער זאל ניט קאנקורירען מיטן צווייטען. די דאזיגע קאאפעראציע און איינינקייט צווישען דער פירערשאפט איז זייער וויכטיג. ביי דער וויניפעגער קאנפערענץ איז אנגענומען געווארען א באשלוס צו רופען אלע אונזערע לאקאלען איבערן לאנד, אז זיי זאלען זיך באטייליגען אין די אקטיוויטעטען צו באקעמפען ראסען־דיסקרימינאציע און ראסען־אומטאלעראנץ.

פייערונגען אין לאקאלס

אין דעם לעצטען יאר האבען דריי מאנטרעאלער לאקאלס דורכגעפירט יובליי־פייערונגען.

לאקאל 43 האט געפייערט 20 יאר ווידערגעבורט, קומענדיג צו זיך נאך דעם צוזאמענברוך וואס ער האט געהאט געליטען אין די צוואנציגער יארען צוליב דער שעדלעכער פאליטיק וואס די קאמוניסטען האבען געהאט אנגעפירט.

דער קאנאדיש־פראנצויזישער לאקאל 112 האט געפייערט דעם 20 יאריגען יובליי.

דער לאקאל 19, קאטערס, האט געפייערט זיין 40 יאריגען יובליי.

הילפס ארבעט און געזעלשאפטלעכע טעטיגקייט

מיט א ברייטער האנט האבען די קלאוקמאכער געשטיצט די הסתדרות און דעם אידישען ארבעטער־קאמיטעט. אין די לעצטע דריי יאר האבען די קלאוקמאכער בייגעטראגען 9,500 דאלאר צו דער הסתדרות, 4,750 דאלאר צום אידישען ארבעטער־קאמיטעט און געשיקט 3,000 דאלאר צום גענעראל אפיס פאר הילף מעבר לים.

די פרעסערס און קאטערס פון דרעס טרייד האבען בייגעטראגען 3,500 דאלאר צו דער הסתדרות. דורך דער דרעס יוניאן איז געלונגען צו שאפען ארום 5,000 דאלאר פארן אידישען ארבעטער־קאמיטעט. אן ענלעכע סומע איז געשאפען געווארען דורך דער קלאוקמאכער יוניאן.

די עמבראידערי ארבעטער האבען געשאפען 265 דאלאר פאר דער הסתדרות און 800 דאלאר איז פון דער אינדוסטריע געשאפען געווארען פארן אידישען ארבעטער־קאמיטעט ביישטייערונגען זיינען געגעבן געווארען פאר אנדערע געזעלשאפטלעכע און פילאנטראפישע צוועקען.

מיר האבען פיל אויסגעברייטערט אונזער עדיוקיישאנעל ארבעט פון וועלכער עס געניסען א גרויסע צאל פון אונזערע מיטגלידער

צוליב דעם אנקום פון א גרעסערער צאל „ניי־קאנאדער"־מיטגלידער, געוועזענע „די. פי" אימיגראנטען, האבען מיר, צוזאמען מיטן אידישען ארבעטער־קאמיטעט, איינגעשטעלט ספעציעלע קלאסען אין וועלכע די נייע מיטגלידער לערנען די שפראך פון לאנד און די עלעמענטען פון גוט־בירגערשאפט.

אין די לעצטע דריי יאר זיינען מיר געווען אקטיוו אין אלע פאזען פון דער אלגעמיינער טרייד יוניאן באוועגונג אין קאנאדע.

מיר האבען פיל בייגעטראגען צו דער רעארגאניזאציע פון דעם מאנטרעאלער טרייד ענד לייבאר קאונסיל צו באזייטיגען די איינפלוסען פון טאטאליטארע עלעמענטען.

מיר האבען פיל בייגעטראגען צו דער רעארגא־ וואס איז אנגעפירט געווארען אין דעם קאנאדער טריידס ענד לייבאר קאנגרעס געגען די איינפלוסען פון געוויסע קאמוניסטישע טוער וועלכע האבען געהאט פארנומען אנפירענדע אמטען אין געוויסע יוניאנס. עס איז אונז געלונגען צו באפרייען דעם קאנגרעס פון די דאזיגע שעדלעכע איינפלוסען. דער אויסגאנג פון דעם קאמף איז געווען, אז די קאמוניסטיש־דאמינירטע סימענס יוניאן איז אויסגעשלאסען געווארען. ביי דער לעצטער קאנווענשאן פון קאנגרעס אין קאלגארי. זינט דאן איז פארגעקומען א וויכטיגע ענדערונג אין דער קאנאדער טרייד יוניאן באוועגונג. די קאמוניסטישע פירער זיינען זיך צעלאפען אין די לעכער און מען הערט כמעט גאר ניט פון זיי אין דער טרייד יוניאן באוועגונג ביי אונז אין לאנד.

עס איז אויך וויכטיג צוצוגעבען, אז אונזער קלאוד זשאדוע, א וויכטיגער באאמטער פון אונזער יוניאן, שפילט א וויכטיגע ראלע אין דער קאנאדער טרייד יוניאן באוועגונג. ער איז פאר די לעצטע פיר יאר טשערמאן פון מאנטרעאלער „טרייד ענד לייבאר קאונסיל". אין דעם טרייד ענד לייבאר קאנגרעס איז ער ביי דער לעצטער קאנווענשאן דערוויילט געווארען „וויס פרעזידענט". ער איז דער שטענדיגער פארזיצער פון דער ספעציעלער קאמיטע צו באקעמפען ראסען־אומטאלעראנץ. אויס אנערקענונג צו זיינע לייסטונגען און אויך צו דער יוניאן מיט וועלכער ער איז פארבונדען, האט דער קאנגרעס אים געשיקט אלס איר פארשטייער צו דער קאנפערענץ אין לאנדאן, ביי וועלכער עס איז לעצטענס געשאפען געווארען די „קאנפעדעראציע פון פרייע טרייד יוניאנס".

אויפן פאסיפישען ים־ברעג אין די לעצטע דריי יאר

פון לואיס ליוואי, דירעקטאר

ווען מיר האבען זיך געגרייט צו דער 26־טער קאנווענשאן אין 1947, האט די פראספעריטי אין די לעידיס גארמענט שעפער אויפ'ן פאסיפיק קאוסט דערגרייכט דעם שפיץ־פונקט פון א „בום", וואס האט אנגעהאלטען אן ערך 7 יאר צייט. צו דער איצטיגער יובל־קאנווענשאן קומען מיר מיט א באריכט וועגען א פיל פארקלענערטער פראדוקציע אין די שעפער וואס געפונען זיך אויף אונזער טעריטאריע.

לאס אנדזשעלעס, דער וויכטיגסטער גארמענט סענטער אויפ'ן פאסיפיק קאוסט, האט נאך אלץ ניט געלייזט דעם פראבלעם פון ארגאניזירען די שעפער אין אונזער אינדוסטריע. די טרויעריג בארימטע מערטשענט ענד מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן האט אויסגענוצט דעם טאפט־הארטלי אקט פאר אירע יוניאן־ברעכערישע אקטיוויטעטען. און ווען מיר האבען גערופען דעם ארגאניזיר סטרייק אין דער ספארטסוועיר אינדוסטריע אין פרילינג 1948, האבען מיר זיך אנגעשטויסען אויף א שטארקען ווידערשטאנד מצד די באלעבאטים.

דער סטרייק פון די ספארטסוועיר באלמעלאכעס, געפירט פון לאקאל 266, האט זיך אנגעהויבען זייער גוט. דריי הונדערט שעפער זיינען אפגעשטעלט געווארען באלד דעם ערשטען טאג. אלע לאקאלען און דזשאינט באארדס האבען זיך געטעקסט פאר די סטרייקערס. די יוניאן איז געווען גרייט צו פירען דעם קאמף ביז א זיגרייכען סוף.

אבער די באלעבאטים האבען באלד אנגעהויבען א געגען אטאקע. 26 פירמעס האבען ארויסגענומען טעפט־הארטלי אינדזשאנקשאנס געגען פיקעטען. אנדערע פירמעס האבען פארקלאגט די יוניאן אויף צוויי מיליאן דאלאר דעמעדזשעס. א שפאגעל־נייע ארגאניזאציע „דהי אינדעפענדענט גארמענט מאנופעקטשורערס" איז ספעציעל געשאפען געווארען, און די באלעבאטים האבען אויסגעגעבען גרויסע סומעס פאר לאיערס און אדווערטייזינג.

און צו דעם אלעם איז נאך צוגעקומען א פלוצלונגער שטילשטאנד אין דער ספארטסוועיר טרעיד. די באלעבאטים האבען אויפגעהערט קריגען ארדערס און זיך אויפגעהערט זארגען וועגען קאנען מאכען די שיפמענטס אין צייט.

און דאך האט דער ספארטסוועיר סטרייק צו פארצייכענען עטלעכע וויכטיגע געווינסען. עס זיינען ארגאניזירט געווארען 60 נייע שעפער מיט 1,400 באלמעלאכעס. און 20 פירמעס מיט 800 ארבעטער האבען באנייט זייערע אגרימענטס מיט לאקאל 266. די אלע אגרימענטס האבען גאראנטירט יוניאן ווידזשעס און העלטה און וועלפעיר בענעפיטס.

א וויכטיגען זיג האבען מיר צו פארצייכענען אין די נ. ל. ר. ב. וואלען אין דעם ספארטסוועיר שאפ פון בעטי ברוקס, אן אלטע אנטי־יוניאן פירמע, וואס האט זיך געלאזט קאסטען טויזענטער דאלאר צו באקעמפען די יוניאן און דעם דזשענעראל סטרייק אין 1948. דעם 4טען מאי היי־יאר האבען די באלמעלאכעס געשטימט מיט 104 געגען 54 פאר א יוניאן שאפ. דאס איז געווען דער דריטער ארגאניזיר־דרייוו וועלכער האט ענדלעך איינגעבראכען די אנטי־יוניאן פעסטונג.

אויך אין דער קלאוק אינדוסטריע איז איינגעטראטען א פארקלענערונג אין דער פראדוקציע. און ווען עס איז באשלאסען געווארען צו פארלענגערען דעם אגרימענט, וואס איז אויסגעגאנגען דעם 30־טען דזשון, 1948, האבען ביידע צדדים מסכים געווען צו א לוין־העכערונג וואס זאל דערגרייכען 85 פראצענט פון די ווערידזשעס אין דער קלאוק אינדוסטריע אין ניו יארק. אויך איז דער פעי־ראל טעקס פארן העלטה און וואקעישאן פאנד פארגרעסערט געווארען פון 3 אויף 5 מיט א האלב פראצענט. די עקסטרא 2 מיט א האלב פראצענט זיינען געווען פאר א יוניאן העלטה סענטער אין לאס אנדזשעלעס.

א וויכטיגע פאסירונג אין דער לאס אנדזשעלעסער קלאוק אינדוסטריע איז געווען דאס פאנאנדערלאזען זיך פון דער היגער קאוט און סוט מאנופעקטשורערס אסאסיאישאן וואס איז געשען דעם 15טען מערץ פאראיארען. דער אגרימענט מיט די קלאוק באלעבאטים וועט אויסגיין אין אפריל 1951, און זיי האבען גערעכענט מיט דעם דאזיגען טריק זיך ארויסצודרייען פון די פארפליכטונגען אין דעם אונטערגעשריבענעם אפמאך מיט דער יוניאן. אבער פרעזידענט דובינסקי האט זיי געווארענט געגען דעם אין אן אויספירלעכען בריוו, וואס איז געווען אפגעדרוקט אין אפריל נומער „גערעכטיגקייט".

אין דער דרעס אינדוסטריע איז די לאגע געווען ניט קיין גוטע אין די לעצטע דריי יאר. אבער די יוניאן איז געשטאנען אויף דער וואך ניט צו דערלאזען, אז די באלעבאטים זאלען אויסנוצען די סיטואציע ארפצודריקען דעם יוניאן־סטאנדארד פון אונזערע מיטגלידער.

וועגען דעם סיכסוך מיט דעם היגען קלאוק דזשאינט באארד און דרעס דזשאינט באארד וועמענס פאליסיס זיינען ניט אין איינקלאנג מיט דער פאליסי פון דער אינטער־

דריי יאר דערפאלגרייכע ארבעט אין דער טאראנטער קלאוקמאכער יוניאן

פון **סעם קריימאן**, מענעדזשער

איצט ווען מיר גרייטן זיך צו דער גרויסער יובל קאנווענשאן פון אונזער אינטערנעשאנעל איז, גלויב איך, די פאסיגע צייט צו מאכן א סך הכל פון אונזערע יוניאן אקטיוויטעטן אין משך פון די דריי יאר זייט דער לעצטער קאנווענשאן.

דאס זיינען געווען יארן פון אינטענסיווער ארבעט און גלענצענדע דערגרייכונגען אויף אלע געביטן און איך גלויב, אז דער היסטאריקער וואס וועט אמאל שרייבן די געשיכטע פון אונזער יוניאן וועט זיי באצייכענען אלס די פרוכטבארסטע יארן אין דער עקזיסטענץ פון דער יוניאן. די דערגרייכונגען קריגן נאך א גרעסערע חשיבות ווען מען דערמאנט דעם פאקט, אז זיי זיינען געקומען א קורצע צייט נאך איינעם פון די שווערסטע קריזיסן וואס אונזער יוניאן האט ווען דורכגעמאכט.

טרויעריג איז געווען די לאגע אין דער יוניאן אין יאר 1946. די פלוצלונגדיגע אנטדעקונג, אז דער דאמאלטדיגער פינאנץ סעקרעטאר איז אונטער קלאגען פון מיסברויכן יוניאן פאנדן האט אויף אלעמען געמאכט א דערשיטערדיגן איינדרוק און פאראורזאכט א דעמאראליזאציע פון די מיטגלידערשאפט און כאאטישע באדינגונגען אין דער יוניאן, פון וועלכע א סך האבן געגלויבט, אז זי וועט זיך קיינמאל ניט דערהאלטן. די שונאים פון דער יוניאן האבן געדענקט, אז זייער צייט איז געקומען די יוניאן איינגאנצן צו פארניכטן.

די „לינקע כאווירים" וועמענס טאקטיק ס'איז תמיד פון „כאפן פיש אין מוטנע וואסער", האבן געארבעט מעשים נאך מער צו פארגרעסערן די דעמאראליזאציע צווישן די מיטגלידער פאר זייערע אייגענע צוועקן.

אט די סיטואציע האב איך געפונען ווען איך בין אין יאר 1946 גערופן געווארן פון אונזער פרעזידענט איבערצונעמען די פירערשאפט פון דער טאראנטער יוניאן. איך מוז צוגעבן, אז טראץ דעם וואס איך האב שוין געהאט דורכגעמאכט קאלטס און ווארעמס אין די פילע יארן פון מיינע יוניאן אקטיוויטעטן איז מיר דאך געווען אומעטיג אויפן הארצן.

מיט א הייפעלע טרייע אפיסערס און מיטגלידער האבן מיר זיך אבער גענומען מוטיג צו דער ארבעט. מיר האבן פארשטאנען, אז אונזער ערשטע אויפגאבע מוז זיין צו הייבן דעם פרעסטיזש פון דער ארגאניזאציע און דערמיט צוריק דערהייבן די מאראל פון דער מיטגלידערשאפט און זייער גלויבן אין דער יוניאן. שטיצנדיג זיך אויפן עסקאלייטאר פונקט אין אגרימענט האבן מיר טראץ אונזער שוואכקייט און די האפערדיגע שטעלונג פון די באלעבאטים פארלאנגט א העכערונג אין דעם קאסט אויף ליווינג באנוס. דער ענין איז איבערגעגאנגען צום אימפארשעל טשערמאן און מיר האבן געוואונען א הוספה פון 7 פראצענט וואס האט דעם באנוס ארויפגעבראכט אויף 30 פראצענט. דאס איז געווען דער ערשטער שטראל וואס האט זיך דורכגעבראכן דורך די שווארצע וואלקנס. מיר האבן זיך דאן קאנצענטרירט אויף סעטלען פרייזן לויט קאטעגאריעס און דאס האט א סך פארבעסערט די פארדינסטן פון די שטיק ארבעטער. מיר האבן אויך געוואונען אויסבעסערונגען אין די שכירות פון וואכן ארבעטער און אלע, הויפטזעכלעך די קאטערס, האבן דורכדעם פיל געוואונען.

א גרויסע ארבעט האט אונז דערווארטעט ווען מיר זיינען צוגעטראטן אריינצוברענגען ארדנונג אין אונזערע פינאנסן, וועלכע האט זיך צוליב דער אויבנדערמאנטער פאסירונג געפונען אין א קלאגלעכן צושטאנד. מיט דער הילף פון א נייעם געניטען אפיס סטעף איז אונז געלונגען אריינצוברענגען ארדנונג אין די מיטגלידערשאפט רעקארדס, וואס זיינען אין דער טרויעריגער קריזיס פעריאדע שטארק פארנאכלעסיגט געווארן. די צוריקשטענדיגע דיוס זיינען צומייניסטן טייל איינקאסירט געווארן און טראץ דעם וואס די דיוס זיינען דעמאלט ניט געהעכערט געווארן האבן מיר דורך דער אויסבעסערונג פונ'ם סיסטעם פון דיוס איינצאלונגען און דורך איינפירונג פון א סטריקטער עקאנאמיע אין א קורצער צייט פארבעסערט דעם פינאנציעלן מצב פון דער יוניאן און אים אוועקגעשטעלט אויף א סאלידען באזיס.

דער פרעסטיזש פון דער יוניאן איז געוואקסן, מיר האבן צוריקגעוואונען דעם צוטרוי פון דער מיטגלידערשאפט, די יוניאן האט זיך ווידער געפירט אויף א נארמאלן אופן און מיר האבן געקאנט אנגיין מיט אונזערע אקטיוויטעטן פון ארגאניזירן די ניט־ארגאניזירטע שעפער אין שטאט, און אונזער מיטגלידערשאפט האט זיך פארגרעסערט פון 1,200 אויף 1,700.

אין די ראמען פון אן ארטיקעל איז אוממעגלעך צו געבן א דעטאלירטן באריכט פון אונזערע אקטיוויטעטן אין די דריי יאר. איך וויל זיך דערפאר בלויז אפשטעלן אויף א פאר הויפט פונקטן:

1) דורך אונזער איניציאטיווע האבן מיר בשותפות מיט די באלעבאטים דורכגעפירט א פראיעקט פון אריבערברענגען שניידערס פון אייראפע און איינארדענען זיי אין אונזער לאנד. 2,100 שניידערס מיט זייערע פאמיליעס אן ערך פון 5,000 נפשות זיינען אזוי ארויסגענומען געווארן פון די פארהאסטע קאנצענטראציע לאגערן און האבן געקראגען די מעגלעכקייט זיך צו רעהאביליטירן אין א פרייער, דעמאקראטישער מדינה. דער גרעסטער טייל פון זיי ארבעטן איצט אין דעם טרעיד, פארדינען גאנץ גוט און פילען זיך גליקלעך אין זייער נייער היים.

2) ניט נאר זיינען די קראנקען בענעפיטען פאר די מיטגלידער אויסגעברייטערט געווארן, נאר אין 1948 האט די יוניאן דורכגעפירט א פרייע מעדיצינישע אונטערזוכונג פון אלע מיטגלידער אויף א גרויסן מאסשטאב. 8 דאקטוירים האבן זיך אין דעם באטייליגט און מיטגלידער וואס האבן זיך אין דעם גענויטיגט זיינען באהאנדלט געווארן פון ספעציאליסטן. דאס האט געבראכט א גרויסן נוצן צו די מיטגלידערשאפט. פילע קראנקהייטן זיינען אין צייט פארכאפט געווארן און א צאל ארבעטער לעבנס זיינען דורכדעם אפגעראטעוועט געווארן.

3) אין 1948 האבן מיר פארלענגערט דעם אגרימענט מיט די באלעבאטים, וואס האט געדארפט אויסגיין אין א יאר, אויף נאך דריי יאר און דורך דעם געוואונען פאר אונזערע מיטגלידער א ריטײרמענט פאנד צו וועלכן די באלעבאטים צאלן 3 פראצענט פון פעי־ראל. אונזער יוניאן איז געווען די ערשטע אין קאנאדע צו קריגן אזא פאנד.

4) דורך אונזער איניציאטיוו זיינען ווידער פאררופן געווארן זיצונגען פונ'ם קאארדינאציע קאמיטעט וועמענס אויפגאבע עס איז צו קאארדינירן די באדינגונגען אין אלע מארקעטס אין קאנאדע. דאס איינפירן פון איינהייטלעכע ארבעטס־און שכירות־באדינגונגען אין אלע קאנאדער מארקעטס וועט האבן אן אומבאגרענעצטן ווערט פאר די מיטגלידער פון אלע יוניאנס אין קאנאדע.

5) אונזער יוניאן אלס א פראמינענטע ארגאניזאציע אין שטאט האט זיך תמיד באטייליגט מיט גרעסערע ביישטייערונגען צו אלע וויכטיגע וואוילטעטיגע אינסטיטוציעס אין שטאט. אויסער דעם האט אונזער יוניאן געשאפען גרויסע סומען פאר'ן געווערקשאפטן קאמפיין. אזוי האבן מיר אין 1948 בייגעשטייערט צום הסתדרות 10 טויזענט דאלאר; אין 1949 15 טויזענט דאלאר און מיר פלאנירן נאך צו פארגרעסערן אונזערע ביישטייערונגען היי־יאר.

דער פרעסטיזש און דער אנזען פון דער יוניאן האט זיך אמ'בולט'סטן ארויסגעוויזן ביי דער פייערונג פון אונזער 40־יאריגען יובילײ דעם 22־טען דעצעמבער 1949. אויסער באגריסונגען פון אלע לאקאלס פון אונזער אינטערנעשאנעל האבן מיר באקומען באגריסונגען פון אלע וויכטיגע ארגאניזאציעס און פערזענלעכקייטן אין שטאט. צום באנקעט זיינען געקומען פארטרעטער פון דער שטאט־פארוואלטונג, דער ארבעטס־מיניסטער פון דער פראווינציאלער רעגירונג און אנדערע הויכע פערזענלעכקייטן אין שטאט, און דעלעגאטן פון אלע וויכטיגע יוניאנס אין קאנאדע.

די אלע דערגרייכונגען זיינען געמאכט געווארן א דאנק דער איינִיגקייט און קאאפעראציע וואס הערשט אין אונזער יוניאן און איך וויל אויסנוצן אט די געלעגנהייט אויסצודריקן א הארציגן דאנק צו די מיטגלידער פון דזשאינט באארד, פון די עקזעקוטיוועס, טשערלייט פון די שעפער און דער מיטגלידערשאפט בכלל פאר זייער טרייקייט און איבערגעגעבנהייט צום יוניאן־אידעאל.

ווען מיר גרייטן זיך איצט צו דער יובל קאנווענשאן פון אונזער גרויסער אינטערנעשאנעל זיינען מיר שטאלץ דערויף וואס מיר וועלן קומען צו דער קאנווענשאן מיט א דעלעגאציע וועלכע פארטרעט א יוניאן וואס שטייט פאראייניגט און וואס האט זיך דערווארבן א חשוב'ן פלאץ צווישן די יוניאנס אין אונזער אינטערנעשאנעל און א הויכן פרעסטיזש און אנזען אין איר שטאט.

מיט א געפיל פון אינערלעכער פרייד באגריסן מיר אונזער אינטערנעשאנעל לכבוד דעם 50־יאריגען יובילײ.

געשאנעל, וועלן מיר איצט ניט שרייבן. דער ענין וועט באהאנדלט ווערן אויף דער קומענדיגער קאנווענשאן.

אויך לאס אנדזשעלעס האט אן אוט אוו טאון פראבלעם. ניט בלויז פון לאס אנדזשעלעס, נאר אויך פון ניו־יארק, פילאדעלפיע און שיקאגא אנטלויפן שעפער אין די קלענערע שטעט און שטעטלעך אין סאטהערן קאליפארניע. די דאזיגע טעריטאריע געפינט זיך אונטער דער יוריסדיקציע פון די לאקאלן 451, 483 און 497. אלע אגרימענטס וואס זיינען באנייט געווארן זינט יאנואר 1948, האבן פארגרעסערט דעם העלטה און וועלפעיר פעי־ראל טעקס אויף 5 מיט א האלב פראצענט.

א דאנק דער דאזיגער פארגרעסערונג האבן מיר געקויפט א יוניאן העלטה סענטער אין לאס אנדזשעלעס פאר 70 טויזענט דאלאר. מיר האפן אויך, אז מיר וועלן אים קענען עפענען אין מיטן זומער, הארייאר.

אין סאן פראנציסקא האבן די יוניאנס אין נאוועמבער, 1947, באנייט דעם אגרימענט מיט דער דזשענעראל גארמענט אסאסיאיישאן אויף דריי יאר. די געווינסן זיינען פון 10 ביז 35 סענט א שעה. אלע וואכן־ארבעטער וואס האבן ניט געקראגן קיין לוין־העכערונגען זינט 1946, האבן באקומען אן 8־פראצענטיגען רעיז. אויך די רעיטס אויף שטיק ארבעט זיינען פראפארציאנעל געהעכערט געווארן. די 350 מעמבערס פון דרעסמאכערס לאקאל 101, האבן געקראגן א 7 מיט א האלב־פראצענטיגע לוין־העכערונג אין דזשולאי 1947.

דער קלאוק אגרימענט איז באנייט געווארן אין סעפטעמבער 1948. די קלאוקמאכער האבן געוואונען העכערע צאלונגען צום העלטה און וועלפעיר פאנד און אנדערע פארבעסערונגען.

אין סיאטעל, וואשינגטאן, האבן די קלאוקמאכער פון לאקאל 28, געווינען גרויסע פארבעסערונגען אין די לעצטע דריי יאר. סוף 1947 האבן זיי געוואונען א 15־סענטיגע לוין־העכערונג פער שטונדע. אין 1947 האבן זיי געקראגן 7 באצאלטע יום טובים, אווערטאים נאך 7 שטונדען און פאר שבת־ארבעט, העכערע מינימומס פאר אלע קרעפטס און א 6־פראצענטיגן פעי־ראל טעקס פאר'ן העלטה און וועלפעיר פאנד.

אויך די דרעסמאכער פון לאקאל 184 אין סיאטעל, האבן געוואונען אין דעם באנייטען אגרימענט די פאלגענדיגע פארבעסערונגען: 1) דריי באצאלטע יום־טובים; 2) א דריי־פראצענטיגען פעי־ראל טעקס פאר א העלטה און וועלפעיר פאנד; 3) העכערע מינימומס פאר אלע קרעפטס.

די קלאוקמאכער פון לאקאל 170, אין פארטלאנד, ארעגאן, האבן אין יאנואר, 1948, געוואונען א לוין־העכערונג פון 10 סענט א שטונדע פאר שטיק־ארבעטער און 15 סענט א שטונדע פאר וואך־באלמעלאכעס. אין 1949 האבן זיי ווידער געוואונען א לוין־העכערונג, צוויי באצאלטע יום־טובים און העכערע צאלונגען צום העלטה און וועלפעיר פאנד.

די מעמבערס פון לאקאל 385, אין סאלט לעיק סיטי, יוטאה און פון לאקאל 430 אין פראווא, יוטאה, האבן געוואונען קלענערע רעיזעס און אנדערע פארבעסערונגען אין די לעצטע דריי יאר.

סטרייקס אין די אלטע צייטען*)

א מעשה שהיה

פון **אב. ראזענבערג**

מיט א פערטעל יארהונדערט צוריק איז די שטאט סינסינעטי געווען א היפשער קלאוק מארקעט: ארום פופצן הונדערט קלאוק און סקוירטמאכער זיינען באשעפטיגט געווען אין א טוץ שעפער און זיי זיינען געווען ארגאניזירט און געהאט א יוניאן. ווי עס פירט זיך געוויינלעך, האט די יוניאן אויך געהאט בעאמטע. באצאלטע און ניט קיין באצאלטע. דער מענעדזשער פון דער יוניאן איז געווען א געוויסער פ. א קלוגער מענש מיט א קלארן קאפ און האט פארשטאנען ווי צו האנדלען סאי מיט די מאנופעקטשורערס, סאי מיט די ארבעטער. דער רעזולטאט איז געווען, אז אין דער צייט פון זיין מענעדזשמענט האט געהערשט פרידן צווישן דער יוניאן מיט די מאנופעקטשורערס. אלע סיכסוכים, וואס פלעגן אמאל פארקומען אין א שאפ איז דורך דעם מענעדזשער געשליכטעט געווארן צו דער צופרידענהייט פון ביידע צדדים.

דארף זיך אבער דארטן מאכן אזא פאל: דער מענעדזשער ווארפט עפעס אן אום־חן אויף זיין פרוי, און אין א שיינעם העלען טאג ווערט ער פון סינסינעטי פארשוואונדן. בלייבט די פרוי אן א מאן און די יוניאן אן א מענעדזשער.

וואס די פרוי האט געטאן אויפצוזוכן איר מאן, ווייס איך ניט. איך ווייס בלויז, אז ביז איצט האט זי אים נאך ניט געפונען. אבער די יוניאן האט אויך געזוכט א מענעדזשער און האט ענדלעך געפונען. ער איז געווען א געוויסער מיסטער „בי" א קאטער פון קליוולאנד. און דא פאנגט זיך אן די צרות אין סינסינעטער קלאוק טרעיד.

דער דערמאנטער מיסטער „בי" איז געווען א הייקאפ און א טאקטלאזער מענש, שליכטן א טראבעל דורך גוטע אגרימענטס איז ניט געווען זיין לאין. ער האט געוואוסט איין זאך, אז ארבעטער דארפן שטענדיג קריגן זייערע רעכטן נאר דורך קאמף. מען דארף סטרייקן. ער איז דערביי געווען אן אנארכיסט.

די יוניאן האט באלד איינגעזען, אז זי איז מיט דעם נייעם מענעדזשער דורכגעפאלן. נאר אין מיטן סעזאן האט זי ניט געוואלט שטערן די ארדענונג.

דערווייל האבן זיך אונטערגערוקט די צייט פון די ימים נוראים — ראש־השנה און יום־כפור — אין די אמאליגע צייטן האבן די אנארכיסטן לכבוד יום־כפור פארגעשטעלט א יום־כפור באל און נאכדעם גיין בצבור עסן אין א רעסטאראן. דאס פלעגט געטאן ווערן אין די גרעסטע שטעט וואו די אנארכיסטן זיינען געווען אין א גרעסערער צאל. אין סינסינעטי זיינען זיי אבער געווען בלויז עטלעכע, און קיין מאסן דעמאנסטראציע האבן זיי ממילא ניט געקאנט מאכן. נו, האבן זיי עס געמאכט „ביחידות". דער מענעדזשער פון דער יוניאן מיט נאך א פאר האבן געדונגען אן אויטאמאביל און ארומגעפארן לעבן אלע אידישע שוהלן. זיי האבן זיך אויך אפגעשטעלט לעבן א שוהל, וואו דארטן האבן געדאווענט די יאהודים און עטלעכע קלאוק מאנופעקטשורערס צווישן זיי. די מאנופעקטשורערס האבן אין דעם אויטאמאביל דערזען דעם מענעדזשער צווישן די אנדערע. איינער פון די מאנופעקטשורערס איז געווען א געוויסער מר. בראון. און הגם ער האט געדאווענט אין דעם טעמפעל פון די יאהודים איז ער אבער געווען א גאנץ פרומער, און האט שטארק רעספעקטירט איינעם וואס איז געווען ארטאדאקסיש א הונדערט פראצענט.

ביי דעם מר. בראון האט געארבעט אן אפערייטאר, וואס פלעגט ביי דער ארבעט שטענדיג טראגן א יארמאלקע. דערפאר פלעגט מען אים רופן „דער רבי". פלעגט דער מאנופעקטשורער זיך דערמיט גרויס האלטן. ווען באיערס פלעגן צו אים קומען, פלעגט ער זיי אריינפירן אין שאפ און זיי ווייזן, אז ער באשעפטיגט א ראבאי. פארשטייט זיך דאך, אז ער איז שטארק אין כעס געווען אויף דעם מענעדזשער פאר זיין יום־כפור'דיגער דעמאנסטראציע.

א פאר וואכן שפעטער מאכט זיך א שטיקעל טראבעל ביי בראונ'ען אין שאפ וועגן פרייזן פאר סעמפעלס, און זעלבסטפארשטענדלעך, אז דער מענעדזשער פון דער יוניאן איז געקומען אין שאפ. מר. בראון, דער מאנופעקטשורער האט זיך באקלאגט ביי דער געלעגנהייט און האט אים שטארק אויסגערעדט פאר זיין יום־כפור דעמאנסטראציע. דערפון האט זיך צווישן זיי אנטוויקלט א הייסע דיסקוסיע איבער רעליגיע און זיי האבן זיך ביידע אזוי צוהיצט, אז דער שאפ טראבעל איז אין גאנצן פארגעסן געווארן. דער סוף איז געווען, אז דער מענעדזשער האט דעם שאפ גערופן אין סטרייק.

ווען דער סטרייק האט אנגעהאלטן א פאר וואכן און קיין סקעבס האבן זיך ניט באוויזן, האט מיסטער בראון זיך געווענדעט אין קאורט און א ריכטער, אויך א יאהודי, האט אים ארויסגעגעבן אן אינדזשאנקשאן פארבאטענדיג דער יוניאן צו פיקעטן דעם שאפ.

דערוויסענדיג זיך וועגן דעם אינדזשאנקשאן, בין איך אריבערגעקומען קיין סינסינעטי זען אויב מען קען ניט ווי עס איז סעטלען דעם סטרייק. איך האב זיך געזען מיט דעם מאנופעקטשורער ביי אים אין אפיס און נאך לאנגע שטונדען ארגומענטירן האב איך איינגעזען, אז עס קען גארניט געטאן ווערן. ער האט שטארק געגלויבט, אז דורך דעם אינדזשאנקשאן וועלן די ארבעטער קומען צוריק צו דער ארבעט. איך האב אים אפילו אויפמערקזאם געמאכט, אז דער דזשאדזש מיט דער גאנצער פאליציי־מאכט וועלן אפילו קיין גארמענט ניט פארטיג מאכן. נאר מיינע טענות האבן ניט געהאלפן. דערמיט האב איך פארלאזן סינסינעטי.

א פאר וואכן שפעטער בין איך ווידער געקומען קיין סינסינעטי צו זען וואס עס טוט זיך מיט'ן סטרייק. אזוי שנעל ווי איך בין אריינגעקומען אין יוניאן אפיס, דערלאנגט מען מיר א סופינא איך זאל צווי א זייגער נאכמיטאג ערשיינען אין קאורט פאר א קלאגע פון „קאנטעמפט אוו קאורט". איך האב אפילו געהאט בדעה צו איגנארירן די סופינא און ניט גיין אין קאורט, ווייל מען האט מיר קיין קאפיע פון אינדזשאנקשאן ניט געגעבן. נאר דער לאיער אונזערער האט מיר געראטען איך זאל יא גיין אין קאורט.

דורכן טאג האב איך אויסגעפונען, אז ווען דער אינדזשאנקשאן איז ארויסגעגעבן געווארן, האט מען אויפגעהערט פיקעטן און אין שאפ האבן זיך אנגעפלאדיעט עטלעכע סקעבס. צווישן די סקעבס זיינען אויך געווען א פאר מיידלעך. די מיידלעך פלעגן מאכן „דעיטס" מיט די מענער סקעבס, אז זיי זאלן זיי ארויסנעמען אין אווענט פאר דינער אדער צו א שאו און גאנץ אפט פלעגט פאסירן, אז דאס פארעל פלעגט באפאלן ווערן, און דער קאוואליר פלעגט אין מערסטע פאלן צו'מזיק'ט ווערן. קיינע ארעסטן זיינען ניט געמאכט געווארן, די פאליציי האט ניט געקענט פארבינדן קיינעם פון די סטרייקער מיט די איבערפאלן. דעמאלט האט מר בראון זיך דערמאנט וואס איך האב אים געזאגט ביי אים אין שאפ, אז דער אינדזשאנקשאן וועט ניט העלפן מאכן די קלאוקס. האט ער עס דערציילט זיין פריינד דעם דזשאדזש און יענער האט געזאגט, אז עס איז קאורט באליידיגונג. דאס איז געווען די קלאגע געגען מיר. קיין אנדערע קלאגען האבן זיי ניט געהאט.

פונקט צו דער באשטימטער צייט בין איך מיט מיין לאיער ערשינען אין קאורט. איך האב דעם דזשאדזש אין קאורט איבערגעגעבן פינקטלעך וואס איך האב געזאגט צו מיסטער בראונ'ען אין שאפ. דער דזשאדזש האט איינגעזען, אז איך בין ניט באגאנגען קיין עבירה און, אז עס איז ניטא פאר וואס מיך צו באשטראפן.

די סטרייקער האבן זיך ארומגעזען, אז דער קלאוק סעזאן גייט פארביי און זיי האבן באשלאסן צו גיין ארבעטן אין אנדערע שעפער. דערמיט אבער האט זיך געענדיגט די קאריערע פון זייער מענעדזשער, מיסטער „בי"!

א פאר חדשים שפעטער האט זיך אויך געענדיגט די קאריערע פון דעם אינדזשאנקשאן־דזשאדזש. אונזערע באיעס צוזאמען מיט דער סענטראל לעיבאר יוניאן פון סינסינעטי האבן נעמלעך זיך ארגאניזירט אלס א קאמפיין קאמיטע, און ווען דער דזשאדזש איז געלאפן פאר ריעלעקשאן האבן אונזערע באיעס געקענוועסט דעם גאנצן דיסטריקט און ער איז דורכגעפאלן.

*) די דאזיגע מעשה האט אב. ראזענבערג, געוועזענער פרעזידענט פון דער אינטערנעשאנעל, אנגעשריבן אן ערך 15 יאר צוריק, מיט א קורצער צייט פאר זיין טויט. — רעדאקציע.

זכרונות פון אן אלטן קלאוקמאכער

פון **מאקס ראבווין**

אין דעם יאר 1904 בין איך געקומען קיין אמעריקע, דאס לאנד פון פרייהייט. זייענדיג א גרינער, בין איך געגאנגען זוכן א דזשאב און א פלאץ אין האוסטאן סטריט (ביי ל. ראזענפעלד) וואו עס פלעגן זיך פארזאמלען קלאוקמאכער. אין יענער צייט האט מען געניייט קלאוקס ביי גאז לאמפן, אויף פוס מאשינען. דער סיסטעם איז דאן געווען, אז אן אפערייטאר וואס האט געקענט די מלאכה האט באשעפטיגט א צאל ארויסהעלפערס, וועמען ער האט געזאלט לערנען די מלאכה, און אויף דעם סמך האט ער זיי עקספלואטירט אויף דעם שענדלעכסטן אופן. איך האב געקראגן אזא דזשאב ביי אן אפערייטאר אלס זיין זעקסטער ארויסהעלפער.

אין 1908 האב איך זיך באקענט מיט אנדערע ארבעטער אין טרעיד, וועלכע זיינען געווען אומצופרידן, פונקט ווי איך, מיט די באדינגונגען וועלכע האבן דאן געהערשט אין די שעפער. איין נאכמיטאג האבן מיר זיך פארזאמלט אין וואשינגטאן סקווער און באשלאסן אנצושליסן זיך אן דער יוניאן. דאס איז געווען דער 19טער אפריל, 1908. דער פרעזידענט פון דער יוניאן איז דאן געווען דער פארשטארבענער אברהם ראזענבערג, און אונזער אייגענער בענרהארד פריעד איז געווען דער סעקרעטאר.

דעם נעקסטען יאר האב איך געקראגן באשעפטיגונג ביי פערלשטיין און סאנס. דער אלטער פערלשטיין איז געווען א צעדרייטער. נאכדעם ווי איך האב אפגעארבעט א וואך צייט, האט מען מיר געזאגט, אז איך דארף ווארטען פאר מיין פעי. איך האב געווארט. איך האב אזוי געווארט צוויי מיט א האלבע וואך, און ניט נאר האב איך ניט געקראגן מיין פעי, נאר אפילו ניט קיין טייל דערפון אויף דעם חשבון וואס מיר איז געקומען. איך בין געווען הונגעריג און האב געוואוסט, אז אויב איך וועל ניט קריגן באצאלט דעם טאג, וועל איך ניט האבן וואס צו עסן דעם אווענט. האב איך געבעטען דעם באלעבאס ער זאל מיר געבן 5 דאלאר אויפ'ן חשבון פון דער פעי וואס מיר קומט. אנשטאט צו באוויליגן מיין פארלאנג האט דער באלעבאס מיך אנגעהויבן סטראשען און האט געכאפט א שטעקן מיך צו שלאגן. כאטש דער שאפ איז ניט געווען קיין ארגאניזירטער, האבן די ארבעטער זיך אנגענומען פאר מיר. מיר האבן פארלאזט דעם שאפ און זיינען אוועק אין די יוניאן העדקווארטערס, וואו אלע ארבעטער האבן זיך אנגעשלאסן אין דער יוניאן. מיט עטלעכע טעג שפעטער האב איך פארלאזט דעם שאפ ווייל דער

וואס עס ווערט פון א מענשען

(בילד)

פון מ. צינקין

מיין לאנדסמאן נחמן האב איך ניט גע־
זען פאר זייער א לאנגע צייט, און
ווען איך האב אים לעצטענס גע־
טראפען ביי א מיטינג פון אונזערע
לאנדסלייט, האב איך זיך געפילט
כמעט ווי באליידיגט פון זיין אויס־
זען. וואס די צייט קען מאכען פון א מענשען. די אמאל
ליכטיגע, שטיפערישע אויגען זיינען אויסגעלאשען. א
טומאן איז איבער זיי פארצויגען און עס דוכט זיך, אז
אט באלד וועט זיך פון זיי אנהויבען גיסען טרערען. די
קאפ געקרויזטע האר זיינען גרוי־ווייס און ערטערווייז
אויסגעקראכען. דער קאליר פון פנים איז א קראנקע
רויטקייט ווי פון געשווילעכץ. די הענט טרייסלען זיך
און ווען ער וויל זיי אויפהייבען פאלען זיי ארונטער
מאכטלאז. זיין גאנג איז פאוואליע, קוים וואס ער
שטעלט די פיס, ווי א קינד וואס לערענט זיך גיין.
ער איז א פאלקאמענער בילד פון צעפאלענקייט, פון
דער אויפלייזונג פון א מענשענס קערפער, א קאנדידאט
פאר'ן בית עולם, ווען דער מלאך המות לאזט נאך
א ווייל ארומגיין אויף דער ערד.

איך דערמאן זיך ווי דער זעלבער נחמן האט אויס־
געקוקט מיט עטלעכע און פערציג יאר צוריק, ווען איך
האב מיט אים געארבעט ביי סקוירטס. מיר זיינען גע־
זעסען איינער אנטקעגען דעם אנדערען, א מאשין אנט־
קעגען א מאשין, זיך געיאגט א גאנצען טאג אויף די
שארער פעטענד סטענדס. אי, איז דאס געווען א
נחמנ'קע, דער גאנצער שאפ איז מיט אים געווען פול,
מיט זיינע וויצען, מיט זיינע שטיקעס און שטיפערייען.
דער שמייכעל פון א לץ איז פון זיין פנים ניט ארונטער
א גאנצען טאג. די שווערסטע שטיק ארבעט האט אים
ניט געקענט מאכען אומעטיג אדער אפילו ערנסט. ער
איז ניט געגאנגען אין שאפ צו דער ארבעט, נאר ווי
צו א גיים, וואו מ'אמוזירט זיך א גאנצען טאג, וואו
עס געפינען זיך א סך מענשען און מ'קען גוט פאר־
ברענגען די צייט, מ'קען דערציילן א וויץ און אויך
הערען א וויץ. נחמן האט ליב געהאט דעם שאפ ווייל
אין שאפ זיינען דאך דא מענשען און מיט מענשען איז
דאך א מחיה צו פארברענגען.

פאר דעם באלעבאס, וועלכער איז געווען א איד א
יודע ספר אבער א הארטער, א גרויסער מקפיד אויף דער
ארבעט, האט נחמן געהאט אלע טאג אן אנדער מעשה,
וואס עס האט פאסירט אין אונזער שטעטעל מיט א
קרעמער, צי מיט א באלמעלאכע, צי מיט א ישיבה
בחור פון אונזער מירער ישיבה, צי מיט א גוי, פון די
עטלעכע טויזענט גוים, וועלכע פלעגען זיך אנפארען
אלע וואך צום מארק טאג, צי מיט א שגץ פון די עט־
לעכע הונדערט שקצים, וואס האבען געלערנט אין
דער גאראדסקאיע אוטשילישטשע. נחמן האט שוין גע־
זען, אז דער באס זאל זיך מער צוהערען צו זיינע
מעשות ווי ער זאל זיך צוקוקען צו זיינע סקוירטלעך,
וועלכע זיינען ארויסגעקומען ניט אזוי „פויגעלדיג” פון
זיין מאשין.

דער פארליידי, דעם באסעס א שוועסטער, א קור־
צע, א בלאנדע, א פעטלעכע, מיט אן אייביג פריינט־
לעכע מינע אויפן פנים, האט ער אלע וואך גערעדט
אן אנדערען שידוך. פאר די צוויי יאר וואס איך האב
מיט אים געארבעט, האבען זיך די שידוכים ביי אים
ניט אויסגענומען, ביז זי האט זיך אליין אויסגעזוכט א
בחור און האט חתונה געהאט. אבער נחמן האט דאך
דעם קרעדיט פאר איר הייראט גענומען פאר זיך, ווען
ניט ער מיט זיין האלטען דעם געדאנק פון חתונה הא־
בען ווארעם אין איר וואלט זי, חלילה, פארזעסען.

אז זיין שוועסטער האט חתונה געהאט האט דער
באס ארויפגענומען א פארמאן, א רויטען, כיטרען אי־
דעל, וועלכער האט זיך גענומען איינפירען נייע פא־
ראנדקעס, וואס האט נחמנ'ען און טאקע דעם גאנצען שאפ
ניט געשמעקט. האט נחמן ארגאניזירט דעם גאנצען
שאפ געגען אים. מיט אמאל זיינען אלע געווארען
„גרינע אפערייטארס” און מען איז א גאנצען טאג גע־
לאפען צו אים פרעגען שאלות. חברה האט גענומען
פארבייטען און צעמישען די טיקעטס, מאכען זאכען
פארקערט און זאגען אז דער פאר'מאן האט אזוי גע־
הייסען. איז טאקע מער ווי איין וואך האט ער זיך ניט
געהאלטען. דער שאפ איז יענעם סעזאן געבליבען אן א
פארמאן און דער דעזיינער איז אויך געווארען דער
פארמאן.

אונזער באס האט יענעם סעזאן אריינגעקראגען
א גרויסען ארדער פון געפליטעטע סקוירטס. דאן איז
נאך קיין מאשין־פליטינג ניט געווען, די גארס זיינען
אויבען אנגעצייכענט געווארען מיט קרייד און דער
אפערייטאר האט ביי די מאשין אויסגעשייפט און אפ־
געשטעפט פליטס, אויבען און אונטען. נאכדעם ווי
מ'האט אונטערגעפרעסט די פליטס און געמאכט דעם
באדעם, האט דער אפערייטאר עס געטרימט מיט דריי
רייען זיידענע סטרעפס ארום און ארום, אלע צוזאמען
זעכצען סטרעפס. נחמן האט אנגעהויבען אראפצוג'נבע־
גען פליטס און סטרעפס פון די סקוירטס, און אזוי ווי
דער סטאיל איז געגאנגען אין די טויזענטער, וואך־
איין וואך־אויס, איז ער דערגאנגען ביז עטלעכע און
דרייסיג פליטס און סטרעפס פון די סקוירטס, און אזוי ווי
צען סטרעפס אנשטאט די זעכצען. ער האט אלעס גע־
מאכט אביסעל שיטערלעכער און עס האט זיך ניט אנ־
געזען, ער האט געשפארט א סך ארבעט און ער האט
גוט פארדינט ביי דעם סטאיל. ביים ענדע סעזאן, אז
דער באס מיט זיינע שארפע אויגען האט איינמאל גע־
נומען נחמנ'ס א ספעשעל אויפן פיגור, האט ער עס
געדרייט און באטראכט און זיך געוואונדערט פון וואנען
נעמט זיך אזא סטאיל אין שאפ. נחמן האט זיך אבער
ארויסגעדרייט מיט עפעס א פוילען תירוץ און מיט א
געלונגענעם וויץ און עס איז אים גאר ניט געשען.

אין שאפ האט דאן געארבעט א גרינער אינגערמאן,
א שניידער, איטשע מאיר, א גוטער און א שנעלער אר־
בעטער, און ער פלעגט מאכען גרויסע ווידזשעס. ער
איז אבער געווען זייער א קארגער. ער פלעגט זיך ניט
פארגינען עסען און פלעגט אלעס טראגען אין די ביינק.
נחמן האט זיך דערוואוסט אין וועלכער ביינק ער האלט
זיין געלט, און איינמאל א פרימארגען, איז נחמן אריינ־
געלאפען אין שאפ א ביסעל שפעטלעך און גענומען
דערציילן, אז יארמילאווסקעס ביינק האט באנקרא־
טירט און אז עס קומט איצט פאר א געלויף אויף דער
ביינק. איטשע מאיר האט אויסגעשטארט א פאר אויגען
אויף נחמנ'ען, האט זיך א כאפ געטאן ביים הארצען, איז
אראפגעפאלען פון טשער און האט גע'חלש'ט. מען האט
דעם פארמאטערטען און פארהונגערטען איטשע מאיר
קוים אפגעראטעוועט.

דאס איז געווען מנחמנ'ס לעצטער דזשאוק. ער האט
דעם שאפ געמוזט פארלאזען.

באלעבאס האט מיך געוואלט אונטערקויפען דורך אן
אנבאט פון 15 ביז 20 סענט מער אויף א גארמענט.
איך האב זיך אנטזאגט.

ערב דעם סטרייק פון 1910 האב איך געארבעט
ביי לעווינגסטאן און טוירק אויף דער 7טער סטריט.
די ארבעטער אין שאפ זיינען געווען הונדערט פראצענט
ארגאניזירט. מיר זיינען אלע געגאנגען צו דער פאר־
זאמלונג אין מעדיסאן סקווער גארדען, און דארטען
האבען מיר זיך פרייוויליג אנגעבאטען צו טאן אקטיווע
ארבעט פאר דעם דזשענעראל סטרייק. מיין אויפגאבע
איז געווען צו צעטיילען אונזער בולעטין „די רויטע
פאסט” צו די ניט־ארגאניזירטע ארבעטער. פיר א
זייגער פארטאג, ווען די ארבעטער פלעגען געוויינלעך
גיין צו דער ארבעט. מיר האבען אויך אנגעבאטען צו
גיין אוט־אוו־טאון כדי דארטען צו ארגאניזירען די
ארבעטער. מיר האבען פארלאזט די שטאט און גע־
קראגען דשאבס אלס סקעבס אין די אוט־אוו־טאון פעק־
טאריס. מיר זיינען געווען ערפאלגרייך אין אונזער אונ־
טערנעמונג און דאס האט געהאלפען אריינברענגען א גרוי־
סע צאל פון די אוט־אוו־טאון ארבעטער אין אונזער יוניאן.

אין דער צייט פון סטרייק איז מיין פירמע, לע־
ווינגסטאן און טוירק, געווען די ערשטע צו סעטלען
מיט דער יוניאן און מען האט אונז געארדערט צוריק־
גיין צו דער ארבעט. אלס טשערמאן פון שאפ האב איך
צוזאמען מיט א גרופע ארבעטער פון מיין שאפ און פון
אנדערע שעפער אין וועלבען בילדינג באשלאסען צו
קריגען א האלל און א בענד מוזיק און צו ארגאניזי־
רען א „דענס”. מיר האבען בעקראגען דעם לענאקס
אסעמבלי האלל פריי און מיר האבען געזאמעלט הונ־
דערט דאלאר, וועלכע מיר האבען געשיקט צום
„פארווערטס” אפיס, וועלכער האט עס איבערגעגעבען
צו די סטרייקענדע קלאוקמאכער.

אין יאר 1916 איז געקומען דער לאק־אוט, און
מיר זיינען געצוואונגען געווען צו פארלאזען אונזערע
שעפער צוליב יוניאן טעטיגקייט. אין מיטען נאכט האט
מען אונז גערופען צו העלפען פיקעטען. אונזערע לע־
בענס זיינען געשטאנען אין שטענדיגער סכנה, אבער
מיר זיינען געגאנגען פאראויס צום זיג. דער לאק־אוט,
נאך מיין מיינונג, איז געווען די צווייטע רעוואלוציע
אין דער קלאוק אינדוסטריע.

פון 1908 ביז היינט צו טאג האב איך געשטרעבט
און געקעמפט פאר דער יוניאן, וועלכע האט געבראכט
דעם קלאוקמאכער נענטער צו זיין ציל. מיין לעבענס־
לענגלעכע ערפארונג האט מיר באוויזען, אז נאר דורך
דעם אקטיווען צוזאמענארבעטען פון אלע מיטגלידער
קען די יוניאן אנהאלטען אירע אויסגעקעמפטע בא־
דינגונגען.

לאמיר דארום לויבען אונזערע פיאנערען, און לא־
מיר ביי דער געלעגענהייט זיך פארפליכטען פארצו־
זעצען אויף ווייטער זייער טעטיגקייט אויף דעם געביט
פון פארשטארקען און באפעסטיגען אונזער יוניאן, און
אזוי ארום פארזיכערען די עקזיסטענץ פון דעם
קלאוקמאכער.

איך באגריס די אינטערנעשאנעל צו איר 50יארי־
גען קאנווענשאן און זי זאל ווייטער פארזעצען די אר־
בעט מיט דעם זעלבען ערפאלג.

„יו־די־סי” ארויספאר אין יוניטי הויז דעם 16טען יוני

דער דרעס דזשאינט באארד לאזט וויסען, אז דער
ארויספאר אין יוניטי הויז פון אלע מיטגלידער פון
„יו־די־סי” דעפארטמענט, דאס הייסט די בילדינג
טשערלייט וועלכע גיבען זיך אפ מיט דער ארבעט,
וועט פארקומען פרייטאג, דעם 16־טען יוני.

אלע די וועלכע האבען דערהאלטען בריוו מיט
דער איינלאדונג זיינען געבעטען גלייך צו ענטפערען
צי זיי נעמען אן.

וואס עס וועט פארקומען ביי אונזער קאנווענשאן

אונזער היי־יאריגע קאנווענשאן איז א היסטארישע.
עס באצייכענט דעם גאלדענעם יובל פון אונזער אינטער־
נעשאנעל — א האלבער יארהונדערט זינט זי איז געגרינ־
דעט געווארען, דעם דריטען יוני, 1900. ווי עס פאסט זיך
פאר אזא יום־טובדיגער פייערונג, האט אונזער יוניאן ניט
געשפארט קיין מי און קאסטען צו מאכען די קאנווענשאן
אזוי אימפאזאנט און איינדרוקספול, אז די דעלעגאטען
און געסט זאלען עס געדענקען לאנגע יארען. מיר גיבען
דא די וויכטיגסטע פארוויילונגען און פייערלעכקייטען וואס
עס זיינען אראנזשירט געווארען פאר דער געלעגענהייט.

די דערעפענונג — דינסטאג, דעם 23טען מאי

די קאנווענשאן וועט דערעפענט ווערען אין דעם
גרויסען זאל פון אודיטאריום אין אטלאנטיק סיטי, דינסטאג,
דעם 23־טען מאי, צען א זייגער אין דער פרי. די דעלע־
גאטען און געסט וועלען זיך פארזאמלען ניין א זייגער
אויפ'ן באארד־וואק נעבען דעם אמבאסאדאר האטעל, וואו
עס וועט זיין די הויפט־קווארטיר פון דער קאנווענשאן.
האלב נאך 9 וועט דער עולם, אנגעפירט פון פרעזידענט
דובינסקי, די וויכטיגסטע פירער פון אונזער יוניאן און
פראמינענטע פערזענלעכקייטען, מארשירען אין א פרא־
צעסיע צום אודיטאריום. פאר'ן אווענט, דעם זעלבען טאג,
איז אראנזשירט א גרויסארטיגער באל.

די מאווי „מיט אט די הענט”

איינע פון די אויסערגעוויינלעכסטע פארוויילונגען
וואס איז צוגעגרייט געווארען, איז די מאווי בילד „מיט
אט די הענט”, וואס וועט געוויזען ווערען צום ערשטען
מאל ביי דער קאנווענשאן. די מאווי וועלכע איז געבויט
אויף דער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאנעל און שיל־
דערט די רעוואלוציע, וואס די יוניאן האט געמאכט אין
דעם לעבען פון די פרויען קליידער ארבעטער, ווענען
זי האט באפרייט פון שקלאפעריי אין סוועט שאפ, פון
הונגער, קראנקהייט און אונטערדריקונג, איז שפאנענד,
אויסערגעוויינלעך קינסטלעריש דורכגעפירט און באלע־
רענד. די מאווי וועט געוויזען ווערען צוויי מאל: מיטוואך
אווענט, דעם 24־טען מאי, וועט זי געוויזען ווערען אין
„ווארנער טעאטער” אויפ'ן באארד וואק פאר די דעלעגא־
טען און פרייטאג אווענט, דעם 26־טען מאי, וועט זי גע־
וויזען ווערען פאר די געסט אין באל רום פון אודיטאריום.

אפערא און וואריעטי שאו

דאנערשטאג אווענט, דעם 25־טען מאי, וועט די
„סיטי סענטער אפערע קאמפאני” פון ניו יארק, אויפפירען
אין אודיטאריום די אפערע „מאדאם באטערפלאי” פון
דעם גרויסען איטאליענישען קאמפאזיטאר פוטשיני.

שבת אווענט, דעם 27־טען מאי, וועט אין אודי־
טאריום געגעבען ווערען א וואריעטי־שאו און דער עולם
וועט פארברענגען געמיטלעך ביי טישלעך, מיט ביר און
צובייסען.

הזכרה נאך אונזערע פארשטארבענע

דינסטאג, דעם 30־טען מאי, „דעקאריישאן דעי”,
וועט די מארגען־זיצונג געווידמעט ווערען דעם אנדענק
פון אונזערע פארשטארבענע. מיר וועלען אפגעבען כבוד
די מענשען אין אונזערע אייגענע רייען און אין דער אל־
געמיינער טרעיד יוניאן באוועגונג, וואס האבען געוויד־
מעט זייערע לעבענס צו דינען די אידעאלען און די אינ־
טערעסען פון די ארבעטער. וויס־פרעזידענט מעטיו וואל,
פון דער אמעריקאן פעדערײשאן או לעיבאר, וועט ביי
דער געלעגענהייט רעדען וועגען דעם גרינדער און בויער
פון דער מאדערנער טרעיד יוניאן באוועגונג אין אמעריקע,
סעמיועל גאמפערס, וועמענס הונדערט יאריגער געבורטס־
טאג ווערט היי יאר געפייערט.

די זיצונגען וועלען זיין זייער אינטענסיווע. עס וועט־
לען געהאלטען ווערען צוויי זיצונגען יעדען טאג. עס
ווערט דערווארט, אז די קאנווענשאן זאל זיך שליסען ארום
דאנערשטאג אווענט, דעם ערשטען יוני.

פראמינענטע רעדנער ביי דער קאנווענשאן

צווישען די פראמינענטע רעדנער וואס וועלען אדרע־
סירען די קאנווענשאן אונזערע ביי די פארשיידענע זי־
צונגען זיינען די פאלגענדע:

וויליאם גרין, פרעזידענט פון דער אמעריקאן פעדע־
ריישאן או לעיבאר; סענאטאר הערבערט ה. לעהמאן פון
ניו יארק; סענאטאר היובערט האמפרי, פון מינעסאטא;
אסקאר היואינג, פעדעראל סעקיוריטי אדמיניסטראטאר;
מאריס דזש. טאבין, סעקרעטערי או לעיבאר; פרענסיס
ביידעל, פרעזידענט פון „אמעריקאנס פאר דעמאקראטיק
עקשאן”; אלבערטא טארטשיאני, איטאליענישער אמבא־
סאדאר; אליהו אילת, ישראל אמבאסאדאר אין וואשינגטאן.

א חוץ די אויבען אויסגערעכענטע רעדנער וואס הא־
בען שוין זיכער אנגענומען די איינלאדונג, ווערען דער־
ווארטעט א צאל אנדערע פראמינענטע פערזענלעכקייטען
אין דער ארבעטער באוועגונג און אין פאליטישען און
מלוכה לעבען.

איינדרוקספולע מצבה־אויפדעקונג אויפן קבר פון וויליאם לוריע

פופצען הונדערט אינטערנעשאנעל מעמבערס האבען
געשוואוירען ניט צו רוען ביז עס וועלען געכאפט ווערען
די מערדער פון וויליאם לוריע, וועמענס מצבה איז אויפ־
געדעקט געווארען זונטאג, דעם 7־טען מאי, אויף דער
נייער מאנט קארמעל סעמעטערי אין קווינס, ניו יארק.

וויליאם לוריע, א דרעס־פרעסער און מעמבער פון
לאקאל 60, האט געהאט צייטווייליג אויפגעגעבען זיין
דזשאב אין שאפ כדי צו העלפען אין דעם ארגאניזיר־
דרייוו וואס דער דרעס דזשאינט באארד האט פאראיארען
אנגעפירט אין ניו יארקער נאן־יוניאן שעפער. דעם 9טען
מאי, 1949, האבען געדונגענע מערדערס דערשטאכען דעם
יונגען ארגאנייזער. דעם 10־טען מאי איז ער געשטארבען
פון די וואונדען. מיט 7 טעג שפעטער איז זיין פאטער, אן
אלטער יוניאן־מאן, געשטארבען פון א צעבראכען הארץ.
די מצבה־אויפדעקונג איז געווען א דאפעלטע, פון דעם
פאטער און זון.

צו דער צערעמאניע זיינען די דרעסמאכער געפארען
אין 12 באסעס. די ארבעטער האבען זיך פארזאמעלט
ארום דער געביידע אין דרעס דזשאינט באארד, 232 וועסט
40־טע גאס, וואו וויליאם לוריע איז געווען א מיטגליד.

פאלגענדע האבען געהאלטען אפשאצונגס־רעדעס:
טשארלס זימערמאן, מענעדזשער פון לאקאל 22; נא־
טאניעל מינקאף, סעקר.־טרעזש. פון דער דרעס דזשאינט
באארד; דזשוליוס האכמאן, דזשענ. מענ. פון דער דזשאינט
באארד; ישראל פיינבערג, דזשענעראל מענעדזשער פון
דער ניו יארק קלאוק דזשאינט באארד, וועלכער האט גע־
רעדט אין נאמען פון דייוויד דובינסקי, פרעזידענט פון
דער אינטערנעשאנעל; מאקס קאהען, מענעדזשער פון
דרעס־פרעסערס לאקאל 60; לואידזשי אנטאניני, מע־
נעדזשער פון איטאליענישען דרעסמאכער לאקאל 89,
און אנדערע.

טשארלס זימערמאן האט אין זיין רעדע ערקלערט,
אז דער צוזאמענקונפט דארף מיט זיך פארשטעלען א דער־
מאנונג, אז דער אנדענק פון וויליאם לוריע וועט שטענדיג
געהאלטען ווערען הייליג. „אזוי לאנג ווי עס וועט זיין א
יוניאן, און אזוי לאנג ווי מיר וועלען לעבען, האט ער גע־
זאגט, וועלען מיר געדענקען וויליאם לוריע”. ער האט
ערקלערט, אז די יוניאן וועט ניט רוען ביז מען וועט ניט
געפינען די מערדער און מען וועט זיי באשטראפען.

מאקס קאהען האט דערמאנט יענעם מיטינג פון לא־
קאל 60, דעם 8־טען מאי, 1949, ביי וועלכען עס איז גע־
מאלדען געווארען, אז לוריע שוועבט צווישען לעבען און
טויט און אז מען מוז האבען בלוט אים צו ראטעווען. ארום 75
ארבעטער האבען זיך געמאלדען אפצוגעבען זייער בלוט.
אבער עס איז שוין געווען צו שפעט. „יעדע בלום, וואס
מיר האבען מיט זיך היינט געבראכט, האט קאהען געזאגט,
איז א שטיק פון אונזער הארץ”.

דעיוויד גינגאלד האט גערעדט אין נאמען פון נארט־
איסטערן דעפארטמענט.

ישראל פיינבערג האט ערקלערט, אז לוריע איז גע־
ווען א סאלדאט אין דער ארמיי, וועלכע קעמפט פאר א
בעסערער און שענערער וועלט.

דזשוליוס האכמאן האט רעדענדיג וועגען לוריע'ן
געשילדערט דעם ביטראג פון די אידישע אימיגראנטען
צו שאפען מענשלעכע באדינגונגען, אפצושאפען דעם
סוועט־שאפ און בויען א מעכטיגע יוניאן.

אלע רעדנער האבען אונטערגעשטראכען, אז דער
אנדענק פון לוריע וועט שטענדיג געהאלטען ווערען היי־
ליג און טייער. זיי האבען ערקלערט, אז לוריע'ס אידעא־
ליזם דארף זיין אן אינספיראציע פאר אלע אנדערע אר־
בעטער און דארף באגייסטערען די, וואס שטייען איצט
אין קאמף פאר א שענערער און בעסערער וועלט. עס
איז אנגעוויזען געווארען, אז לוריע וואלט נאך היינט גע־
קענט זיין צווישען די לעבעדיגע ווען ער וואלט ניט פאר־
לאזען זיין גוטען דזשאב ביי דער מאקס וויזען
פירמע און ווען ער וואלט ניט אויסגעקליבען די געפער־
ליכע ארבעט פון זיין אן ארגאנייזער. ער איז געגאנגען
אויף קידוש השם, ווייל ער איז געווען אן אידעאליסט פון
קאפ ביז די פיס.

פונם אינטערנאציאנאלען ארבעטער לעבען

(שלוס פון זייט 24)

פראגע זאל אריבערגעטראגען ווערען צום סאציאל־עקא־
נאמישען קאונסיל פון יו־ען.

„אונטערערדישע” טרייד יוניאנס אין דער קאמו־ניסטיש באהערשטער כינע

באריכטען פון כינע באשטעטיגען, אז אין פאר־
שיידענע טיילען פון לאנד זאמלען זיך די ארבעטער אין
געהיימע ארגאניזאציעס און שאפען פרייע טרעיד יוניאנס,
ווי שטיצפונקטען פון זייער שטילען ווידערשטאנד געגען
דעם דיקטאטארישען ארבעטס־רעזשים, וואס האט זיך
אנגעהויבען, זינט דאס לאנד איז „באפרייט” געווארען
פון די קאמוניסטען.

די אונטערערדישע טרעיד יוניאן באוועגונג איז נאך
גאר א יונגע, זי איז נאך א שוואכע און ניט קיין קאנצענ־
טרירטע, אבער לויט זיכערע באריכטען, וואס קומען פון
כינע, האלט די באוועגונג אין וואקסען און שטארקער ווע־
רען.

פון די זעלביגע קוועלען דערוויסט מען זיך אויך
איינצעלהייטען וועגען דער ליקווידאציע פון דער טרעיד
יוניאן באוועגונג, וואס די קאמוניסטען האבען אנגעהוי־
בען, ווען זיי האבען איבערגענומען די מאכט. די ליקווי־
דאציע איז אנגעגאנגען אויף דעם זעלביגען וועג און איז
דורכגעפירט געווארען מיט די זעלביגע מעטאדען ווי אין
פיל אלע אנדערע לענדער וואס די קאמוניסטען האבען אי־
בערגענומען.

דער נארמאלער וועג איז געווען, אז באלד נאך דער
דעראבערונג פון א שטאט אדער אן אינדוסטריעלען צענ־
טער פלעגט דער מיליטערישער קאמענדאנט לאזען וויסען,
אז די ארבעטער ארגאניזאציעס וועלען ווייטער קענען
פירען אומגעשטערט זייער וויכטיגע ארבעט. פארקערט,
זיי וועלען נאך, ווי וויט מעגלעך, געשטיצט ווערען פון
דער רעגירונג. אין דערזעלבער צייט האט מען אבער
אריינגעשיקט אגענטען אין יעדער יוניאן, אין יעדער פא־
בריק און באלד האט די קאמוניסטישע „דעמאקראטיע”
אנגעהויבען ארבעטען.

אן ארבעטער־פארזאמלונג איז גערופען געווארען.
אלץ איז צוגעגאנגען גוט און פיין, ביז ס'איז געשטעלט
געווארען צו די פארזאמעלטע די פראגע, צי האט זיך
אפשר אימיצער צו באקלאגען אויף מיטארבעטער, אויף
יוניאן־טוערס א. א. וו. דער „קלעגער” איז שוין פון פריער
געווען צוגעגרייט. מערסטענטיילס פלעגט דאס זיין א
יונגערלעכער ארבעטער און די קלאגעס פלעגען שטענ־
דיג זיין די זעלביגע: אז די באאמטע פון דער יוניאן
האלטען מיט די באלעבאטים, אז זיי העלפען מיט דער
עקספלואטאציע פון די ארבעטער. אנדערע צוגעגרייטע
אגענטען האבען געווארט אויף א סיגנאל. עס האט זיך
אנגעהויבען א טומעל, טיילמאל אפילו א שטיקעל גע־
שלעג און — די קאמוניסטישע מאכט האט געמאכט די
„ארדענונג”: ארויסגעווארפען די יוניאן־באאמטע, געשא־
פען אן „אפאראט” און עס האט ניט לאנג געדויערט, ביז
זיי האבען באקומען די קאמאנדע איבער די ארבעטער.

א גרויסע צאל יוניאן־טוערס זיינען פארשוואונדען,
מען ווייס ניט, וואו זייער געביין איז אהינגעקומען.

אין דער דזשנער אטמאספערע פון קאמוניסטישער
דיקטאטור איבער די ארבעטער פון כינע, וואקסען אויס
פרייע טרעיד יוניאנס, געהיימע, אונטערערדישע ארגאנ־
יזאציעס, אין וועלכע די ארבעטער וועלען זאמלען זייערע
כוחות פאר דעם טאג פון באפרייאונג.

LOCALS	Total General Receipts (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total General Disbursements (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total Assets (As at December 31, 1949)	Total Liabilities (As at December 31, 1949)
367—Granite City, Ill.	3,635.21	3,042.65	1,054.00	—
369—Whitehall, Ill.	2,252.95	2,133.89	601.10	—
372—Mt. Vernon, Ill.	5,918.64	5,231.84	2,378.99	2.80
373—Bristow, Okla.	1,942.05	1,618.08	435.87	—
374—Wausau, Wisc.	918.95	828.02	478.81	—
375—Birmingham, Ala.	3,135.47	2,761.57	1,536.34	—
376—Wentzville, Mo.	951.00	840.14	656.89	—
378—Florence, Ala.	10,047.60	11,636.00	1,277.92	31.40
379—La Crosse, Wisc.	4,100.64	4,038.69	774.05	148.00
380—Shelbyville, Ind.	2,900.07	2,556.40	718.93	2.00
381—Chippewa Falls, Wisc.	2,160.80	2,249.88	230.95	—
382—Lincoln, Ill.	3,255.50	3,619.37	248.00	253.60
383—Sparta, Ill.	2,702.96	2,695.58	910.60	—
384—McAlester, Okla.	167.00	225.91	31.72	—
385—Salt Lake City, Utah	3,256.60	3,109.15	839.18	—
386—Little Rock, Ark.	2,045.25	2,024.41	55.88	—
388—Bowling Green, Mo.	1,412.80	1,460.27	261.27	—
389—St. James, Mo.	3,462.10	3,506.92	1,238.80	—
390—Amsterdam, N. Y.	1,298.05	1,067.26	814.51	—
392—Logansport, Ind.	7,571.12	8,428.66	1,071.33	—
393—Westminster, Md.	7,762.36	6,249.84	3,715.59	3.80
394—Hillsboro, Ill.	4,022.59	4,136.85	628.45	14.81
395—Michigan City, Ind.	607.95	299.88	308.07	—
396—Oswego, N. Y.	4,218.85	4,252.66	114.30	—
398—Belleville, Ill.	5,693.30	4,210.93	3,421.62	22.00
399—Evansville, Ind.	7,160.92	6,659.84	5,270.36	—
403—Fredericksburg, Texas	1,122.58	1,198.71	437.70	—
404—Marine, Ill	1,178.25	1,180.54	385.77	—
405—Centralia, Ill.	7,129.30	5,632.91	2,591.07	—
406—Dubuque, Iowa	475.41	767.58	—	—
407—Paola, Kansas	3,328.04	3,259.88	920.31	—
409—Quincy, Ill.	4,731.65	4,664.07	1,454.84	15.40
410—Poplar Bluff, Mo.	2,521.28	2,781.85	735.28	—
412—Hamilton, Ohio	3,181.25	1,954.58	2,992.90	—
413—Springfield, Mo.	1,184.90	1,141.48	601.55	—
414—Seneca Falls, N. Y.	5,302.40	3,524.92	3,444.61	—
415—Miami, Fla.	1,807.39	1,296.79	510.60	—
417—Watertown, Wisc.	1,723.30	1,517.27	1,029.50	—
421—Escanaba, Mich.	2,457.46	2,529.88	243.18	—
423—Winona, Minn.	280.85	277.70	97.45	—
424—Johnstown, Pa.	18,611.21	19,056.62	1,596.32	65.65
425—Lexington, Ky.	426.50	519.95	228.45	—
426—Huntington, Ind.	1,452.82	2,261.54	381.31	—
428—St. Johnsbury, Vt.	4,160.55	3,860.08	1,717.11	—
430—Provo, Utah	1,953.36	1,748.92	624.05	—
432—Delavan, Wisc.	1,275.75	1,471.31	752.54	5.57
433—Terre Haute, Ind.	93.35	102.05	35.11	—
436—DeKalb, Ill.	4,661.30	4,025.79	2,921.62	—
437—Coulterville, Ill.	—	—	479.96	—
439—Jackson, Mo.	1,480.25	1,517.00	550.28	—
440—Bloomington, Ill.	1,897.75	1,488.08	652.44	—
441—Kalamazoo, Mich.	1,065.55	1,155.14	221.64	—
442—Detroit, Mich	7,591.00	7,618.56	4,292.15	—
443—Virden, Ill.	1,183.26	898.98	697.72	—
444—Staunton, Ill.	1,361.81	1,067.77	612.97	—
445—Los Angeles, Calif.	5,993.75	5,735.41	3,891.72	—
446—Wayne City, Ill.	2,708.60	2,312.43	1,007.04	—
447—Gillespie, Ill.	2,022.12	1,661.45	647.07	—
449—Chesterton, Ind.	1,187.49	1,349.34	381.34	—
450—New London, Wisc.	1,512.45	1,485.85	221.55	—
452—Los Angeles, Calif.	1,881.30	2,527.28	3,416.85	—
453—Ottawa, Kansas	1,672.15	1,519.59	587.64	—
454—Goshen, Ind.	569.40	617.78	212.69	—
455—La Porte, Ind.	1,862.91	1,983.11	254.97	—
459—Mattoon, Ill.	3,049.60	1,973.79	1,305.01	—
460—Janesville, Wisc.	1,133.50	1,082.17	215.27	—
461—Danville, Ill.	304.85	553.88	—	—
462—Sesser, Ill.	1,426.35	1,384.89	389.26	—
463—Arkadelphia, Ark.	—	—	138.17	—
464—Stoughton, Wisc.	1,388.75	1,348.83	301.22	—
471—West Frankfort, Ill.	4,301.96	3,597.77	2,095.45	—
472—Lebanon, Ky.	14,577.25	11,135.09	7,862.73	—
473—St. Louis, Mo.	3,629.30	3,753.16	1,325.77	—
475—Elmira, N. Y.	5,429.60	5,322.20	2,642.00	—
476—Greenfield, Tenn.	293.00	224.60	68.40	—
476—Erie, Pa.	—	293.63	—	—
477—Mascoutah, Ill.	1,231.00	1,165.34	509.81	—
478—Wellsville, Mo.	283.60	343.97	180.66	—
479—Trinidad, Col.	1,594.77	1,319.50	534.81	—
480—Minden, La.	82.95	110.30	39.13	—
481—Glasgow, Ky.	10,857.00	7,831.40	6,966.91	—
486—Zeigler, Ill.	1,027.97	991.24	360.86	—
487—Benld, Ill.	1,936.90	1,901.21	710.05	—
488—Jackson, Mich.	5,060.26	3,854.74	1,566.13	—
489—Kendallville, Ind.	1,516.80	1,472.81	464.13	—
490—Columbia, Mo.	2,029.24	1,909.92	552.36	—
491—Murphysboro, Ill.	8.15	2.04	187.94	—
492—Saginaw, Mich.	1,429.62	1,404.45	42.86	—
494—Massena, N. Y.	2,797.60	2,718.00	684.82	—
495—Fremont, Neb.	312.28	341.57	37.40	—
498—Sandoval, Ill.	297.00	259.26	103.60	—
499—Herrin, Ill.	5,825.73	4,143.76	3,987.97	—
502—Hastings, Neb.	247.60	226.06	95.74	—

LOCALS	Total General Receipts (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total General Disbursements (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total Assets (As at December 31, 1949)	Total Liabilities (As at December 31, 1949)
503—Stoughton & Evansville, Wisc.	742.30	731.52	311.66	—
505—Spring Valley, Ill.	1,622.02	1,477.82	342.90	—
506—Johnston City, Ill.	1,424.30	1,210.01	340.48	—
507—Salisbury, Mo.	2,137.71	1,861.40	674.85	—
508—Mauston, Wisc.	1,905.85	1,919.16	257.48	—
509—Pittsburg, Kansas	1,732.40	1,035.90	830.66	—
511—Mounds, Ill.	1,030.30	835.89	317.43	—
516—St. Louis, Mo.	401.90	244.31	157.59	—
519—Osawatomie, Kansas	526.50	216.24	310.26	—
520—Grand Rapids, Mich.	5,227.71	2,551.93	2,704.91	29.13
521—New Philadelphia, Ohio	1,624.50	1,186.59	437.91	—
522—Alliance, Ohio	2,103.50	1,128.54	974.96	—
591—Meadville, Pa.	2,871.85	1,863.71	1,008.14	—
JOINT BOARDS, ETC.				
Cloak Out-of-Town Dept.	633,985.37	453,129.70	930,922.53	3,684.94
Eastern Out-of-Town Dress Dept.	431,215.19	348,924.10	200,695.57	87,057.39
Eastern Out-of-Town Miscel. Dept.	259,296.85	245,202.44	348,749.97	229.80
143—Mt. Vernon, N. Y.	113,935.02	115,247.32	102,386.37	1,418.32
144—Newark, N. J.	49,493.48	47,876.15	39,103.43	1,230.81
145—Passaic, N. J.	85,637.90	57,696.13	156,239.49	256.91
148 & 162—Union City, N. J.	94,531.50	93,667.60	45,791.56	5,318.13
149—Plainfield, N. J.	54,681.78	42,884.55	43,123.35	234.94
150 & 157—South River, N. J.	66,733.47	57,656.96	54,933.69	329.25
160 —Bayonne, N. J.	20,997.35	19,690.47	13,823.68	63.65
166 & 222—Newark, N. J.	36,246.51	34,362.38	22,125.20	81.90
220 & 251—Newark, N. J.	62,055.52	53,549.05	29,487.58	261.00
Conn. Locals—146, 151, 152, 153, 164, 167, 223	125,375.83	121,363.51	89,144.15	595.59
L. I. Locals—57, 77, 107, 154	139,000.21	121,788.29	186,499.25	609.25
176—Glens Falls, N. Y.	4,414.49	4,199.18	429.35	—
Baltimore—4, 110, 327, 362	26,243.77	26,435.50	8,753.76	432.89
Boston—12, 33, 39, 46, 56, 73, 80	142,455.97	124,178.67	158,636.63	2,159.67
Chicago—5, 18, 59, 81, 100	283,188.56	212,995.82	441,991.85	24,090.90
Cincinnati—63, 204	25,083.25	21,034.18	18,431.60	347.70
Cleveland—26, 27, 29, 37, 42, 44, 52, 207, 209, 211, 300, 358, 368	97,146.56	87,468.52	135,447.27	14,818.75
Cleveland Knitgoods—296, 297, 298, 299	16,406.30	15,787.09	13,070.53	—
Dallas—348, 387	16,753.83	15,799.30	5,345.66	321.76
Kansas City—114, 115, 118, 250, 270, 274, 326	73,962.34	65,464.98	25,698.35	438.30
Los Angeles Cloak—65, 84, 97, 512	259,752.79	230,553.88	183,457.23	7,051.62
Los Angeles Dress—84, 96, 97	67,043.92	74,382.08	11,829.37	7,251.13
Los Angeles Jt. Council of Cot. Gm't. L. 266, 482, 496	144,378.78	144,033.98	11,446.81	9,508.36
Milwaukee—188, 273, 292, 322, 334	48,075.59	46,200.10	12,198.30	371.40
Montreal Cloak—19, 43, 61, 112, 342	76,419.57	78,364.05	36,958.08	177.35
Montreal Dress—205, 262, 485	186,228.32	166,859.36	57,136.71	11,008.22
New England Joint Locals—229, 75, 242, 269, 291, 294, 313, 359, 360, 371, 391, 397, 484, 524	112,468.50	98,194.78	79,256.54	25,503.86
Phila. Cloak—2, 47, 53, 69, 71	53,923.25	49,669.83	52,331.20	737.90
Phila. Jt. Council—79, 246	56,575.69	45,460.15	50,941.77	356.90
Phila. Dress—11, 15, 45, 50, 88, 218, 219, 245	546,740.07	498,094.84	471,188.95	4,894.01
San Antonio—180, 347, 349	14,566.82	14,064.78	8,356.58	88.33
San Francisco—8, 101, 191, 213, 352	98,398.22	87,122.37	108,062.61	1,037.80
Scranton Dist. Council—109, 131, 356	87,742.92	82,904.57	33,262.36	177.95
So. Calif. Out-of-Town—451, 483, 497	18,943.24	19,427.59	5,898.42	73.56
Southeast Regional District—408, 431, 448, 456, 457, 458, 493, 501, 513, 514, 515	46,388.86	39,330.06	19,033.85	648.61
So. Jersey—125, 126, 127, 128, 330, 331, 332, 333	157,977.51	116,486.47	141,793.00	5,211.34
St. Louis Cloak—78	11,449.80	11,146.54	3,718.29	—
St. Louis Dress—16, 103, 104	95,269.43	88,402.95	76,397.33	1,055.90
St. Louis Cotton Dress & Allied—181, 182, 203, 241, 363	77,052.44	67,492.90	40,684.77	—
Consolidated Garment—St. Louis	27,088.95	23,492.91	11,616.63	—
Toronto—14, 68, 83, 92, 94	80,857.60	67,625.91	33,481.24	44.50
Twin Cities—206, 215, 230, 244, 265	29,843.68	30,507.79	18,600.77	—
Upper South Dept.—106, 233, 235, 236, 238, 239, 248, 254, 256, 260, 263, 267, 370, 400, 401, 402, 406, 416, 418, 419, 420, 422, 429, 434, 435, 438, 474, 504, 517, 518	134,704.67	116,493.13	62,880.97	257.70
N. Y. Cloak	756,662.88	698,805.66	812,425.11	211,675.27
N. Y. Dress	1,250,819.06	1,228,502.05	2,114,354.99	167,130.08
Northeast Department	234,723.13	231,687.90	157,649.35	6,067.10
ILGWU General Office	4,051,103.41	3,164,339.29	16,465,515.73	4,970,002.99

פינאַנץ־באַריכט פון דער אינטערנעשאַנעל און אַלע לאָקאַלס פאַרן יאָר 1949

דער סטעיטמענט גיט איבער די גאַנצע איינגאַמע און אויסגאַבען פאַרן יאָר 1949 און דאָס גאַנצע פאַרמעגען און די שולדען פון דער אינטערנעשאַנעל לעידיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן, איר גענעראַל־אָפיס און די אַנגעשלאָסענע דזשאָינט באָארדס, לאָקאַלס און אַנדערע אָפטיילונגען, ווי זיי זיינען געווען דעם 31טען דעצעמבער 1949.

אַ דעטאַלער באַריכט פון די קוואַלען פון איינגאַמען און די צוועקען, פאַר וועלכע זיי זיינען אויסגעגעבן געוואָרען, איז אַנטהאַלטען אין. דעם פינאַנציעלען באַריכט וואָס איז צוזאַמענגעשטעלט געוואָרען פון דעם אויי־דיטינג דעפּאַרטמענט פון דער אינטערנעשאַנעל. קאָפּיעס פון אָט דעם באַריכט ווערען אויסגעקלעפּט אין די אָפיסעס פון אַלע אַנגעשלאָסענע אָפטיילונגען פון דער יוניאָן. אין אָט די סטעיטמענטס זיינען אויך פאַרעפנטלעכט די איינגאַמען און אויסגאַבען פון געוויסע בענעפיטס, געזונט פאַרזיכערונג און וואַקאַציע פאָנדען. קאָפּיעס פון אָט דעם דעטאַלען פינאַנץ־באַריכט קען מען קריגען דורך אַריינשיקען אַ פאַרלאַנג אויף אַ פּאָסטעל־קאַרד צו דער אינטערנעשאַנעל לעידיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן, 1710 בראָדוויי, ניו יאָרק, 19, נ. י. מיטגלידער דאַרפען אָנגעבן זייער נאָמען, אַדרעס, לאָקאַל און לעדזשער נומער, ווען זיי ווענדען זיך נאָך אַ קאָפּיע פון באַריכט.

LOCALS	Total General Receipts (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total General Disbursements (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total Assets (As at December 31, 1949)	Total Liabilities (As at December 31, 1949)
117—New York City	$ 542,632.39	509,798.82	$ 358,697.61	$ 6,248.44
9—New York City	290,457.67	300,029.26	146,713.87	1,287.25
10—New York City	483,652.78	465,249.23	379,229.46	2,092.81
20—New York City	83,182.22	81,383.82	117,104.18	2,786.22
21—Newark, N. J.	34,159.44	30,069.43	31,612.68	376.03
22—New York City	1,233,007.17	1,056,046.46	1,952,498.27	70,431.02
23—New York City	327,225.86	242,629.95	690,748.04	1,201.66
24—Boston, Mass.	44,960.47	40,227.42	35,421.16	194.44
25—New York City	269,249.77	206,333.71	809,060.46	173,021.25
28—Seattle, Wash.	1,908.40	1,582.25	689.57	—
30—New York City	50,467.88	35,218.36	53,375.44	507.24
32—New York City	177,240.69	179,299.72	250,574.64	4,665.20
35—New York City	291,732.04	269,224.11	303,393.75	8,288.17
38—New York City	66,209.20	58,020.35	43,338.66	457.65
40—New York City	148,225.76	133,409.29	178,279.65	4,693.00
48—New York City	818,363.10	638,413.81	1,061,454.44	6,590.91
60—New York City	204,225.60	186,505.74	112,342.61	651.82
62—New York City	534,956.87	555,754.35	661,521.69	26,649.72
64—New York City	12,333.54	12,259.72	6,405.13	1,808.40
66—New York City	301,125.03	279,239.76	378,344.51	15,700.35
67—Toledo, Ohio	6,471.15	5,995.59	1,625.74	532.47
70—Portland, Oregon	13,640.80	10,726.16	9,371.89	148.62
72 & 192—Toronto, Canada	34,223.80	29,896.37	18,808.29	26.25
76, 54, 208, 212, 261—Chicago, Ill.	124,039.20	120,239.99	50,080.29	402.30
82—New York City	60,589.72	50,555.99	63,436.29	—
89—New York City	1,494,016.88	1,248,055.08	1,814,046.60	2,900.62
90—Elgin, Ill.	6,403.05	5,842.98	5,808.10	—
91—New York City	446,334.18	366,984.79	1,191,485.59	15,551.22
93—Reading, Pa.	28,059.45	19,168.16	11,944.79	55.00
98—New York City	71,404.62	71,959.59	4,112.24	826.11
99—New York City	152,972.60	141,232.09	41,410.76	375.40
102—New York City	84,787.01	81,751.12	9,506.17	8,427.94
105—New York City	196,415.57	193,367.40	145,224.66	2,493.53
108—Harrisburg, Pa.	54,949.04	54,381.08	8,810.02	381.22
111 & 427—Allentown, Pa.	99,272.65	95,054.41	41,634.42	530.50
113—Peoria, Ill.	10,780.15	9,452.97	2,993.82	30.80
116—Fort Wayne, Ind.	4,599.22	4,213.29	1,008.61	34.20
120—Decatur, Ill.	20,219.25	18,362.60	6,175.68	53.30
122—Atlanta, Ga.	19,681.02	19,794.94	1,371.48	106.00
124—New York City	14,646.30	14,617.50	2,575.38	3,000.52
132—New York City	88,779.14	87,613.80	10,215.33	5,380.30
142—New York City	217,240.81	219,769.48	106,113.96	4,033.08
155—New York City	290,565.68	236,955.76	398,505.28	5,453.96
168—Cohoes, N. Y.	1,297.50	1,304.26	417.81	—
169—Waterford, N. Y.	3,512.50	3,542.97	2,710.63	—
170—Utica, N. Y.	28,338.50	28,800.94	2,296.24	—
172—Piqua, Ohio	5,463.15	5,395.78	3,595.49	—
173—Walton, N. Y.	1,324.00	1,543.65	869.43	—
174—Cohoes, N. Y.	658.00	660.28	573.70	—
175—Conneaut, Ohio	1,989.65	2,166.79	1,785.72	15.30
177—New York City	11,695.14	13,831.21	3,762.66	180.80
178—Fall River, Mass.	157,401.10	127,197.11	86,348.15	2,336.93
179—Red Bud, Ill.	544.45	458.53	295.13	—
183—Salem, Ill.	3,536.10	3,238.37	1,383.44	—
184—Seattle, Wash.	12,594.00	12,572.86	1,887.22	144.64
185—Shamokin, Pa.	80,928.28	65,690.90	48,339.40	283.37
186—Whitehall, N. Y.	3,614.20	4,671.46	1,717.41	—
187—Racine, Wisc.	7,087.53	6,813.95	1,085.88	—
189—Batavia, Ill.	2,561.81	2,468.38	2,730.23	6.00
190—Philadelphia, Pa.	157,703.42	111,709.96	231,784.65	2,471.68
193—Pana, Ill.	1,559.16	1,627.61	532.69	—
194—Roodhouse, Ill.	1,495.50	1,318.10	536.03	—
195—Warrenton, Mo.	1,389.85	1,333.94	607.35	—
196—Marissa, Ill.	501.27	473.14	439.21	—
197—Nokomis, Ill.	1,702.12	1,473.00	618.07	—
198—Horton, Kansas	1,119.50	937.97	578.89	—
199—Toronto, Canada	14,459.88	13,199.99	3,549.72	207.00
200—Cleveland, Ohio	24,561.15	22,086.48	17,897.70	248.30
201—Norfolk, Va.	1,064.12	909.33	276.08	—
202—Alton, Ill.	10,496.27	9,606.93	3,698.96	—
210—Ponca City, Okla.	2,181.60	2,193.36	672.07	—
214—Houston, Texas	5,574.69	5,379.95	1,451.88	9.00
216—Winnipeg, Canada	39,797.47	32,582.93	25,882.32	—
217—Trenton, N. J.	6,257.55	6,410.65	308.12	650.18
224—Philadelphia, Pa.	13,706.60	11,928.49	2,939.54	—
225—Hazleton, Pa.	93,308.55	82,341.37	54,627.93	87.30
226—Springfield, Mass.	48,277.22	41,675.34	7,223.34	211.59
227—De Soto, Mo.	341.17	488.94	240.32	—

LOCALS	Total General Receipts (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total General Disbursements (For the Period Jan. 1 to Dec. 31, 1949)	Total Assets (As at December 31, 1949)	Total Liabilities (As at December 31, 1949)
228—Wilmington, Del.	11,824.96	11,311.55	3,772.32	100.19
231—Pinckneyville, Ill.	5,927.43	4,853.29	2,003.16	9.42
232—West Warwick, R. I.	5,784.55	4,557.98	5,367.59	72.51
234—Easton, Pa.	64,352.85	52,659.34	31,774.67	109.40
237—Winnipeg, Canada	4,825.45	4,606.29	2,392.40	—
240—Aurora, Ill.	1,799.70	1,588.59	1,050.88	—
243—Stroudsburg, Pa.	15,442.00	14,691.61	3,508.85	45.30
247—Pittsburgh, Pa	659.10	953.07	91.79	—
249 & 295—Wilkes Barre, Pa.	84,231.94	81,169.08	17,707.20	197.00
252—Waterloo, Ill.	1,383.35	1,181.45	592.26	—
253—Edwardsville, Ill.	408.70	359.37	325.34	—
254—Alto Pass, Ill.	169.55	254.24	—	—
255—St. Charles, Mo.	1,135.31	903.74	576.40	—
257—Milford, Mass.	9,117.80	6,323.89	8,861.45	—
258—Paducah, Ky.	598.00	661.24	354.73	—
264—Pottstown, Pa.	5,641.30	5,107.45	1,099.39	—
271—Hornell, N. Y.	3,709.15	3,117.17	488.60	—
272—Gilman, Ill.	1,784.65	1,314.71	2,891.63	—
275—Winchester, Ill.	1,010.53	1,084.88	311.98	—
276—Vancouver, Canada	7,375.30	6,655.60	3,173.07	196.10
277—Indianapolis, Ind.	4,624.27	4,509.38	1,629.80	—
278—Harrisburg, Ill.	833.90	1,222.85	567.98	—
270—Festus, Mo.	1,238.59	4,938.54	352.89	—
280—Auburn, N. Y.	4,771.27	1,367.26	313.66	—
281—Lowell, Mass.	24,733.10	22,848.38	7,736.12	33.54
282—Oshkosh, Wisc.	3,872.87	3,797.95	1,039.28	—
283—Shawneetown, Ill.	1,120.50	1,012.85	577.25	14.70
284—Washington, Mo.	1,834.15	1,618.15	779.98	—
285—Hoosick Falls, N. Y.	4,055.20	4,478.41	116.94	—
286—Ishpeming, Mich.	3,933.25	3,562.77	636.68	—
288—Kansas City, Mo.	4,500.02	4,349.73	1,151.15	—
289—McLeansboro, Ill.	952.90	876.36	387.18	18.04
290—Henderson, Ky.	2,847.12	2,568.51	1,289.84	190.67
293—Marquette, Mich.	204.40	305.92	180.34	—
301—Boston, Mass.	917.00	697.40	1,702.46	—
302—Louisiana, Mo.	859.25	763.32	133.35	—
303—Clinton, Iowa	4,630.87	4,575.30	2,888.21	—
304—Winnipeg, Canada	3,215.50	2,954.49	1,844.19	—
305—Marseilles, Ill.	575.34	479.89	95.45	—
306—Sunbury, Pa.	16,557.06	16,371.46	7,234.70	162.29
307—Cape Girardeau, Mo.	2,106.30	2,013.11	712.61	66.65
308—Fort Worth, Texas	1,203.05	921.56	495.78	—
309—Assumption, Ill.	1,530.20	1,366.75	304.23	65.00
311—Freeburg, Ill.	1,275.87	1,219.05	433.08	—
312—Harrisburg, Pa.	8,256.26	7,671.63	2,332.88	—
314—Albion, Ill.	3,130.53	3,185.89	482.65	—
315—Montreal, Canada	11,030.15	10,494.15	3,387.17	2,735.90
316—York, Pa.	5,506.50	5,245.86	2,554.67	24.24
317—Bay City, Mich.	1,932.35	1,668.24	578.67	—
318—Detroit, Mich.	4,337.50	4,386.02	280.91	3.40
319—Du Quoin, Ill.	2,209.30	1,328.57	1,201.30	11.40
320—Troy, Mo.	2,300.20	2,329.64	743.62	—
321—Bennington, Vt.	846.90	873.44	37.51	—
323—Richmond, Mo.	1,571.84	1,405.79	639.96	2.00
324—Pawtucket, R. I.	15,987.35	12,077.84	12,986.95	180.00
325—Baraboo, Wisc.	1,191.51	1,024.21	198.86	—
328—Kokomo, Ind.	6,056.12	6,235.63	1,107.09	11.72
329—Millstadt, Ill.	2,022.77	2,056.88	884.82	7.00
335—Collinsville, Ill.	6,354.16	6,338.87	2,699.61	17.48
336—St. Louis, Mo.	7,995.86	6,539.38	4,321.73	45.92
337—Elkhart, Ind.	7,300.96	6,198.72	5,548.14	—
338—Vandalia, Mo.	6,230.30	5,814.08	1,767.94	—
339—Miami, Fla.	10,680.13	10,804.34	358.32	2,556.00
340—Dayton, Ohio	2,779.35	3,018.62	1,970.03	—
341—W. Rutland, Vt.	12,358.65	12,473.75	3,093.66	—
343—Burlington, Vt.	2,133.30	2,153.12	643.22	—
345—Herkimer, N. Y.	8,811.90	8,711.41	704.33	157.73
346—Chattanooga, Tenn.	10,244.10	9,859.27	1,645.80	12.70
350—Laredo, Texas	1,895.20	1,772.01	199.30	—
351—Garrett, Ind.	94.50	263.44	—	—
353—Shelbyville, Ill.	1,293.15	1,382.41	1,064.14	—
354—St. Louis, Mo.	563.35	343.95	931.02	—
355—Manistee, Mich.	1,624.26	1,825.28	498.44	34.41
357—Steger, Ill.	1,792.33	1,350.46	1,674.67	—
361—New Bedford, Mass.	13,612.55	11,546.28	3,763.10	52.15
364—Port Huron, Mich.	2,789.82	2,820.50	667.55	—
365—Sayre, Pa.	18,049.55	19,906.95	3,961.41	53.30
366—South Bend, Ind.	3,517.61	3,630.25	1,399.06	—

„מיט אַט די הענט“

די ערשטע רעאַליסטישע מאָווי־בילד פון אַרבעטער קאַמף פאַר מענשלעכע באַדינגונגען, געבויט אויף דער געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין די פופציג יאָר.

דאָס בילד אויבען איז אַ סצענע אין דער מאָווי „מיט אַט די הענט“, וואָס גיט איבער אויף אַ דראַמאַטישען אופן די געשיכטע פון אונזער אינטערנעשאַנעל אין דעם האַלבען יאָרהונדערט זינט זי איז בעגרינדעט געוואָרען. אויפן בילד זעט מען דעם קלאָוקמאַכער בראַווידי (געשפּילט פון דעם טאַלאַנטפולען אַקטיאָר סעם לעווין) ביי זיך אין דער היים, ווען ער זאָגט אָן זיין פרוי און קינד די שמחה, אַז דער סטרייק איז געסעטעלט געוואָרען און זיי וועלען שוין מער נים דאַרפען הונגערען. דער קלאָוקמאַכער פייערט דעם זיג דורך ברענגען זיין קינד אַ מתנה... אייז־קריעם.

די מאָווי שילדערט אויף אַ רעאַליסטישען אופן די ליידען, מאַטערניש, קאַמפען און קרבנות פון די פּיאָנערען פון אונזער יוניאָן אין זייער עקשנות׳דיגען געראַנגעל געגען אויסבייטונג, סוועט שאַפּ, גענגסטער און פּאָליציי טעראָר, פאַר בעסערע באַדינגונגען און מענשלעכע לעבענס סטאַנדאַרדס. דאָס בילד וועט צום ערשטען מאָל געוויזען ווערען פאַר די דעלעגאַטען און געסט צו דער גאָלדענער קאָנווענשאָן פון דער אינטערנעשאַנעל אין אַטלאַנטיק סיטי.